

„Un roman care
îți taie răsuflarea!”

LISA GARDNER

PÂNĂ ÎN IAD ȘI ÎNAPOI

J.R. WARD

Cărțile autoarei sunt vândute în peste
15 milioane de exemplare, în 25 de țări

SERIA „REGII BURBONULUI“

Lane Baldwin era sigur că toată viața va rămâne un play-boy, mereu în umbra fratelui mai mare, Edward. Dar când acesta mărturisește că el este cel care l-a omorât pe tatăl lor și este arestat, Lane este forțat să devină noul cap al familiei și al companiei. Conving însă că Edward și-a asumat vina pentru a acoperi pe cineva, Lane, împreună cu iubita lui, Lizzie King, pornesc pe urmele criminalului – doar ca să descopere un secret șocant care schimbă cu totul lucrurile.

Aflat în închisoare acum, Edward deplânge nu numai distrămarea familiei sau pierderea libertății... ci și pe femeia pe care a lăsat-o în urmă. Dragostea vieții lui, Sutton Smythe, este singura de care i-a păsat vreodată, dar totodată este și președinta celui mai mare competitor al Bradford Bourbon Company, și orice relație între ei este imposibilă.

În vreme ce Lane se grăbește să descâlcească ițele afacerilor oneroase făcute de tatăl lui și să salveze compania, iar Sutton este atrasă irezistibil de Edward, cu toate că soarta pare să le stea împotrivă, viețile tuturor de la Easterly se schimbă irevocabil. Pentru unii, în bine; pentru alții, poate fi o tragedie inimaginabilă. Un singur lucru este sigur: dragostea poate supraviețui oricăror încercări – chiar și în fața crimei.

„O saga uimitoare, care se dovedește absolut captivantă până la ultima pagină.“

FRESH FICTION

J.R. WARD este autoarea a peste 30 de romane, toate bestselleruri *New York Times* și *USA Today*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7036-6

9 786063 370366

J.R. WARD

Până în iad și înapoi

Devil's Cut

J.R. Ward

Copyright © 2017 Love Conquers All, Inc.

Toate drepturile rezervate

Traducere publicată prin înțelegere cu Ballantine Books, un imprint
al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
web: www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Până în iad și înapoi

J.R. Ward

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARD, J.R.

Până în iad și înapoi / J.R. Ward

trad. din lb. engleză: Irina Fulger – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7036-6

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

J.R. WARD

Până în iad și înapoi

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA

București
2021

*Dedicat cu iubire lui
Dominique Boel Freese
și
Mindy Wiseman,
adică Greta și Lizzie*

capitolul 1

Easterly, proprietatea familiei Bradford, Charlemont, Kentucky

Cineva încălcase proprietatea prin grădină.

În noaptea sudistă leneșă și încețoșată, sub pomii fructiferi înfloriți, între trandafirii cu flori cât o farfurie și escadroanele de garduri vii tunse, o siluetă se afla în interiorul zidurilor pe care creștea iederă, traversând aleile pietruite, îndreptându-se spre spatele vilei ca un obsedat.

Jonathan Tulane Baldwine miji ochii și se apropie de fereastra dormitorului lui. Oricine era... se ascundea și rămânea în umbră, iar eficiența cu care își alegea drumul sugera că știa exact ce făcea și unde se ducea. Dar până la urmă nu era chiar așa de greu să găsești o casă ca un tort alb de 1 800 de metri pătrați în întuneric.

Întorcându-se de la geamul vechi și ondulat, se uită la patul lui. Lizzie King, iubirea vieții lui, dormea profund în perne, cu părul ei blond lucind în lumina lunii, umărul ei bronzat ieșind de sub cearceafurile de mătase.

Ciudate sunt momentele astea de luciditate, se gândi el cât trase pe el o pereche de boxeri. În timp ce se gândea cine ar putea fi, și nimic bun nu-i trecu prin minte, își dădu seama fără urmă de îndoială că ar omorî pentru a-și proteja femeia. Chiar dacă ea putea să aibă grijă de ea însăși, iar el simțea că se sprijină pe ea acum mai mult ca niciodată... dacă cineva încerca să-i facă rău?

Ar băga acea persoană în mormânt mai repede decât i-ar bătea inima.

Cu această hotărâre, traversă covorul oriental în tăcere, ducându-se spre un birou antic care aparținea

familiei lui de când fusese făcut în anii 1800. Arma lui era în sertarul de sus stânga, sub rulourile de șosete din țesătură fină pe care le purta cu smochinguri. Pistolul de 9 mm era compact, dar avea o câtare cu laser și era complet încărcat.

El trase siguranța.

Ieși pe holul larg cât o stradă din oraș și rânduiește cu toată eleganța și formalismul coridoarelor de la Casa Albă, ținând arma jos lângă coapsă. Easterly avea în jur de douăzeci de dormitoare și camere de oaspeți sub acoperișul său uimitor. Și în timp ce trecea pe lângă uși, numără cine se afla înăuntru – sau cine ar fi trebuit să fie: sora lui mai mică, Gin, dar nu și noul ei soț, Richard, care era plecat cu afaceri; Amelia, fata de 16 ani a lui Gin, care nu se întorsese încă la Hotchkiss să-și dea examenele finale; Jeff Stern, fostul coleg de cameră al lui Lane și nou numit director general al Bradford Bourbon Company. Și apoi, desigur, mama lui Lane și a lui Gin, Mica Virginia Elizabeth.

Oricare dintre ei ar fi putut să fie jos pentru o plimbare la două noaptea. Mă rog, cu excepția mamei lui. În ultimii trei ani, Mica V.E. nu ieșise din camera ei decât în cazul vizitelor tatălui lui din urmă cu câteva zile – și chiar și atunci efortul fusese justificat. Fusese un șoc să o vadă îmbrăcată și la parter.

Așa că era puțin probabil să fie ea.

Și personalul? Majordomul își dăduse demisia și nici una dintre servitoare nu rămânea peste noapte – mă rog, și servitoarele fuseseră lăsate să plece.

N-ar mai fi trebuit să fie nimeni pe proprietate.

Pe la jumătatea holului traversează zona de relaxare de la etaj și se opri în capătul scării principale.

Sistemul de alarmă nu se declanșase jos... dar nu-l armase când se întorsese cu Lizzie de la spital.

Idiot.

La dracu', se deranjase măcar să încuie cele vreo mie de uși de la parter? Nu-și amintea. Fusese aproape miezul nopții, și creierul îi era varză, imaginile cu domnișoara

Aurora în patul ăla de la Terapie intensivă îl tulburaseră. Sfinte Dumnezeule... femeia aceea afro-americană era mai mult mama lui decât Daisy Buchanan care îl născuse – și ideea că domnișoara Aurora se stingea încet era suficientă pentru a-l face violent.

Coborând scara mare, care era exact ca din cărți, ajunse pe podeaua alb cu neagru a holului de la parter. Luminile nu erau aprinse și se opri din nou să asculte. La fel ca în toate casele vechi, Easterly vorbea când oamenii se mișcau prin camerele sale, conversând prin grinziile și scândurile sale, cu balamalele și mânerurile sale, cu cine umbla pe acolo.

Nimic.

Păcat! Legea din Kentucky era de partea ta dacă omorai un intrus în casa ta – așa dacă împușca pe cineva în noaptea asta prefera să o facă înăuntru, nu afară. Așa nu ar trebui să tragă cadavrul pe vreo ușă și să-l aranjeze ca să pară că nemernicul intrase prin efracție.

Înaintând, Lane traversă încăperile întunecate din partea comună a casei, simțindu-se ca un agent de securitate ce verifică muzeul după ora de închidere din cauza tablourilor vechi și a antichităților. Peste tot erau ferestre și uși franțuzești, încadrate de fâșii mari de material Fortuny de epocă, dar cu luminile stinse la parter, el era la fel de fantomă ca și cine se afla în grădină.

Ajuns în partea din spate a casei se îndreptă spre una dintre uși și ieși pe terasa cu dale, cercetând printre șezlongurile din fier forjat, printre scaune și printre mesele acoperite cu sticlă, căutând ceea ce nu aparținea locului sau era în mișcare. Nimic. Cel puțin nu în jurul brâului de ardezie al casei.

Dar undeva acolo prin verdeață o persoană urmărea familia.

Rotind clanța de alamă, deschise ușor ușa pe jumătate și se aplecă afară, cuprins de noaptea mijlocului de mai, cu aerul cald și greu, parfumat ca un buchet. Se uită în stânga. Se uită în dreapta. Felinarele cu gaz care se aflau în spatele casei aruncau o lumină pâlpâită,

dar halourile de lumină trandafirie nu luminau prea departe.

Mijind ochii, scană întunericul în timp ce ieșea și închise cu grijă ușa în urmă.

Ca și alte case de asemenea mărime, grandioasa casă federală avea grădini oficiale extinse în jurul ei, diferite structuri și zone de plantare formând peisaje la fel de unice și diferite precum codurile poștale dintr-un oraș. Elementul unificator? Eleganță pretutindeni, că era vorba de grupul de statui romane din mijlocul gardului viu miniatural într-o anumită formă sau de fântâni din care țâșnea apa curată în bazinele cu pești koi sau de foișorul acoperit cu glicină al casei de oaspeți.

Aceasta era Mama Natură supusă voinței omului, flora fiind cultivată, pigulită și întreținută cu precizia folosită ca să decorezi o încăpere în interior. Și pentru prima dată în viața lui se gândi la cât costa să întreții toate astea, orele de muncă, materialele pentru plante, tunderea constantă, plivitul, tăiatul, grija față de acele ziduri din cărămidă vechi de 200 de ani și de alei, curățarea piscinei.

Ce nebunie! Genul de cheltuieli pe care doar cei foarte bogați și le permiteau – și familia Bradford nu mai era de mult la acel nivel stratosferic.

„Mersi, tată, nenorocitul!”

Concentrându-se din nou la misiunea sa, Lane se lipi cu spatele de casă și deveni un vânător în așteptare. Nu se mișcă. Abia respira. Rămase tăcut cât aștepta ca ținta sa să se prezinte.

Să fi fost Max? se întrebă el.

Căsătoria lipsită de iubire a părinților lui produsese patru copii – un șoc, ținând cont că mama și tatăl lui rareori, dacă vreodată, fuseseră în aceeași cameră împreună înainte ca ea să cadă la pat în urmă cu trei ani. Dar erau Edward, fiul cel mare de aur, care fusese detestat de tatăl lor; Max, oaia neagră; Lane, care adusese la rang de artă distracția cu femeile – cel puțin, până când fusese suficient de inteligent să se așeze la casa lui

cu femeia potrivită; și în sfârșit Gin, promiscua învinsă de reguli.

Edward se afla în închisoare pentru asasinarea îngrozitorului lor tată. Gin era prinsă într-o căsătorie pentru bani plină de ură. Și Max revenise acasă după câțiva ani în care fusese de negăsit, umbra bărboasă și tatuată a băiatului răsfățat care fusese cândva, care disprețuia pe toată lumea, inclusiv propria familie – atât de mult, încât locuia într-una din căsuțele pentru angajați din spațele proprietății, pentru că refuza să stea sub acoperișul de la Easterly.

Poate că Max venise la casa mare... Dumnezeu știe pentru ce. O cană de zahăr. O sticlă de burbon. Poate ca să fure argintăria?

Dar cum intrase în grădini? Cum ar fi putut cineva? Două părți din hectarele de flori și gazon erau protejate de acel zid de piatră, care avea 3,5 m înălțime, sârmă ghimpată în vârf și două porți încuiate cu lacăte. A treia parte era și mai dificil de intrat la ea: tatăl lui transformase vechile grajduri într-un centru de afaceri modern, din care Bradford Bourbon Company fusese condusă în ultimii doi ani. Dumnezeu era martor că nu treceai prin clădirea aceea decât dacă aveai un card de trecere sau codurile...

Din noapte o siluetă tâșni pe aleea merilor sălbatici înfloriți.

„Te-am prins“, se gândi Lane, în timp ce inima lui prinse viteză. Schimbându-și poziția spre înainte, picioarele îi erau silențioase pe dale când se grăbi pe terasă și se ascunse în spatele unui vas suficient de mare încât să te speli în el.

Clar era un bărbat. Umerii erau prea lați ca să aparțină unei femei.

Și nemernicul venea în direcția asta.

Lane îndreptă arma spre ținta sa, ținând-o ferm cu ambele mâini în timp ce pregătea sistemul de încărcare automat. Rămase complet nemișcat, în așteptarea

intrusului care să o ia pe acea alee și să urce pe acele trepte laterale.

Așteptă...

... și așteptă...

... și se gândi la extrem de înstrăinată sa viitoare fostă soție, Chantal. Poate că era un detectiv privat trimis de ea, venit să găsească mizerii despre scandalul financiar de la BBC, informații despre cât de grav era falimentul, ceva care să poată fi folosit împotriva lui în timp ce dădeau de pământ cu relația lor inexistentă.

Sau poate Edward evadase din închisoare și se întorcea acasă.

Se îndoia de asta.

Intrusul o coti pentru ultima oară și apoi se îndreptă direct spre Lane. Dar avea capul plecat, cu șapca de baseball trasă peste ochi.

Lane rămase încordat până când fu absolut sigur că putea să-l nimerească în piept. Apoi apăsă pe jumătate trăgaciul, laserul roșu tăind noaptea și formând un mic punct dansant chiar unde se afla inima individului.

Lane vorbi tare și răspicat:

- Chiar nu-mi pasă dacă te omor.

Bărbatul se opri așa de repede, încât piciorul îi alunecă pe cărămidă. Și ridică mâinile rapid, de parcă avea arcuri sub braț.

Lane se încruntă când îi văzu în sfârșit chipul.

- Ce cauți aici afară?

capitolul 2

Închisoarea districtului Washington, centrul orașului Charlemont

Lumina lunii intra în celula închisorii prin fereastră cu zăbrele, raza de lumină lăptoasă împărțindu-se în cinci secțiuni înainte să se împiedice de marginea chiuvetei din oțel inoxidabil și să cadă împrăștiindu-se

pe podeaua de ciment. Afară noaptea era umedă, ceea ce explica iluminatul tulbure. În celulă nu era nici un anotimp, zidurile, podeaua și ușa solidă grea erau pictate în nuanțele gri de închisoare, aerul era stătut și mirosea a metal și a clor.

Edward Bradford Baldwine stătea pe pat, cu partea mai mutilată a picioarelor sale înclinată într-un unghi ciudat, care oferea un pic de alinare. Salteaua subțire nu servea aproape la nimic sub oasele părții inferioare ale corpului său veștejit.

Nu era prima dată când era reținut, dar măcar acum nu mai era împotriva voinței lui. Se oferise pentru asta; mărturisise că-și omorâse tatăl și astfel ajunsese în această celulă. Dar nu era singurul prizonier, spre deosebire de precedentele lui experiențe în detenție. În ciuda ușii armate, la urechile lui ajungeau sunete de sforăit, tușit și ocazionale gemete.

O bufnitură înfundată și ecoul ei îl făcură să se gândească la ferma lui de cai de rasă, Red & Black. Toți acești bărbați în celulele lor erau precum iepele lui în boxele lor - neliniștiți, agitați, chiar și noaptea. Poate mai mult după căderea întinericului.

Împingându-se cu palmele în saltea, ușură punctele de presiune cât putu de mult. Dar fu forțat repede să se așeze la loc pentru că partea superioară a corpului nu-i era mai puternică decât cea inferioară. Se obișnuise cu fundalul permanent al disconfortului fizic.

Privind în jurul celulei, cu pereții din blocuri de beton și podeaua lustruită din beton, cu chiuveta și toaleta din oțel inoxidabil, cu fereastra cu zăbrele și cu plasă hexagonală, se gândi la splendoarea de la Easterly. Subsolul vilei familiei sale era aranjat cu mai mult lux decât aceste camere, mai ales pivnița de vinuri, care era precum un birou englezesc ce căzuse prin podeaua de deasupra și aterizase la baza dealului.

Din nici un motiv deosebit - mă rog, altul decât cel evident, și anume că nu avea nimic mai bun de făcut și nici o șansă să doarmă -, se gândi la o poveste pe care

o citise cu ani în urmă, despre un băiat care crescuse într-o cutie de carton. De fapt, nu fusese și o emisiune TV despre un personaj care fusese torturat similar...?

Stai, ce tot făcea?

Mintea lui, slăbită și înceată, încerca să se adune.

Oh... da. Copilul din cutia de carton. Deci băiatul nu era prea traumatizat când fusese salvat. Abia când descoperise că și alți copii fuseseră supuși la asemenea abuzuri fusese afectat.

Morala poveștii? Când ești crescut într-un anumit mediu și doar acel mediu îl știi, lipsa de comparație și contrast înseamnă că ciudățeniile existenței tale sunt invizibile și necunoscute. Viața în familia lui și la Easterly fusese complet normală pentru el. Crezuse că toată lumea trăia pe o moșie cu șaptezeci de oameni lucrând acolo. Că Rolls-Royce-urile erau doar niște mașini. Că președinții, demnitarii și oamenii de la TV și din filme care veneau la petrecerile părinților lui erau doar ceva normal.

Faptul că majoritatea celor de la liceul din Charlemont și apoi de la Universitatea din Virginia fuseseră la un nivel social și financiar similar nu-i contestase presupunerea. Și după absolvire? Perspectiva lui nu evoluase, pentru că fusese așa de ocupat să încerce să ajungă la zi cu afacerea familiei.

Luase de bun și că toți își detestau tatăl.

Desigur, cei doi frați și sora lui nu fuseseră la fel de disprețuiți ca el, dar și în direcția lor fusese demonstrată destulă dușmănie, încât construcția și concluziile lui să rămână neschimbate. Și bătaile, și condamnările glaciale avuseseră loc doar în spatele ușilor închise. Deci când văzuse el tați purtându-se civilizat cu copiii lor? Crezuse că totul era de fațadă, o perdea de intimitate ca subterfugiu social pentru a ascunde o realitate mult mai întunecată.

Așa cum era în casa Bradford.

Deschisese ochii când avansase prin nivelurile de management de la BBC într-o poziție unde descoperise

că tatăl lui nu era doar un părinte de rahat, ci și un om de afaceri prost. Și apoi făcuse greșeala de a-l înfrun-
ta pe William Baldwine.

Două luni mai târziu, Edward plecase în America de Sud pentru o chestiune de rutină și fusese răpit. Tatăl lui refuzase să plătească răscumpărarea și, drept rezultat, Edward pășise niște lucruri. Parțial pentru că răpitorii lui fuseseră frustrați, parțial pentru că se plictiseau.

Dar în mare parte pentru că tatăl lui le spusese să-l omoare.

Atunci se hotărâse că William era de fapt un om rău, care făcuse numai rele toată viața lui și rănise mulți, mulți oameni în multe, multe feluri.

Din fericire pentru Edward, un salvator neașteptat se materializase în junglă și Edward fusese dus întâi la o bază a armatei Statelor Unite și apoi readus acasă pe teritoriu american, aterizând aici în Charlemont ca un colet ponosit care fusese mutilat și întârziat cât trecuse prin vamă.

Pentru că amintirile despre cum reînvățase să meargă, să urce scările, să se hrănească, să se spele amenințau să spargă ușa castelului său mental, Edward se gândi cât de mult îi lipsea alcoolul.

Într-o noapte ca asta, când nu avea drept companie decât insomnia și creierul lui canibal? Ar fi omorât pentru o amnezie.

După perioada inițială intensă de recuperare, alcoolul fusese un susținător pentru el cât scăpa de dependența de opiacee. Apoi, pe măsură ce zilele și nopțile se scurgeau, amorțeala și ușurarea de care se bucura cu eficiență datorită alcoolului, acele mici vacanțe plutitoare pe minunatul vas al alcoolismului, deveniseră singurul respiro de la mintea și corpul lui. Dar renunțarea la acel hobby cirotic fusese necesară.

De cum devenise clar că se îndrepta spre închisoare, știuse că trebuia să se dezintoxice, și primele 72 de ore fuseseră un iad. De fapt, încă era greu și nu doar pentru că îi dispăruse cârja psihologică. Își simțea corpul și mai

slab, și deși tremurul mâinilor și al picioarelor se diminuease, acesta nu terminase încă cu chinuirea abilităților motorii fine și a simțului echilibrului.

Privind în jos la pantalonii portocalii largi de pușcărie, își aminti de vechea lui viață, de fostul lui corp, de mintea lui anterioară. La vremea aceea fusese așa de întreg, pregătindu-se să preia Bradford Bourbon Company după ce tatăl lui s-ar fi retras, luând decizii comerciale strategice, detensionându-se jucând squash și tenis.

Ca și puștiul din cutia de carton, nu-i trecuse nicio dată prin cap că o altfel de viață îl aștepta. O existență diferită. O schimbare venind după colț care să-l ducă spre o nouă conștiință.

Spre deosebire de băiatul din cutie însă, viața lui se înrăutățise, măcar prin prisma tuturor măsurătorilor obiective. Și asta fusese înainte ca acțiunile lui să-l bage aici, cu o toaletă care n-avea nimic de oferit decât o margine rece pe care să se așeze.

Partea bună însă era că toți cei la care ținea urmau să fie bine acum. Fratele lui mai mic, Lane, preluase BBC și urma să conducă afacerea cu burbon cum trebuia. Mama lor, Mica V.E., era așa de tulburată de vârstă și de medicamente încât avea să își trăiască restul zilelor poate la Easterly, poate nu, într-o neștiință fericită despre schimbarea din statutul social al familiei. Gin, sora lui, era căsătorită cu un bărbat cu avere pe care îl putea manipula să facă ce voia ea și celălalt frate al său, Max? Ei bine, oaia neagră a familiei avea să rămână ceea ce fusese mereu, un pierde-vară care trăia lângă Charlemont, o fantomă care vâna o moștenire pe care nici nu o prețuia, nici nu-i păsa să o mențină.

Și în ceea ce-l privea pe el? Poate că, atunci când va fi transferat din penitenciarul districtual către o închisoare propriu-zisă, vor avea vreo terapie fizică care să-l ajute. Poate își va mai lua o diplomă. Va relua legătura cu dragostea pentru literatura engleză. Va învăța să facă plăcuțe de înmatriculare.

Nu era o viață pe care să o aștepte cu interes, dar era obișnuit cu lipsa de speranță.

Și mai important, uneori singura consolare pe care cineva o are este să facă ceea ce este corect. Chiar dacă asta însemna un mare sacrificiu, simțai o pace știind că cei iubiți se aflau în sfârșit în siguranță față de un coșmar.

Ca tatăl lui.

Dar realitatea că nimeni nu-l jelea pe William Baldwine părea suficientă ca apărare la acuzația de crimă, hotărâse Edward. Păcat că nu era și o justificare legală recunoscută...

Pașii care se apropiau erau grei și voluntari și, pentru o clipă, prezentul se spulberă, trecutul se ridică precum un monstru din mlaștina conștiinței sale, creierul lui nemaștiind dacă se afla în junglă legat cu o funie aspră, gata să fie din nou bătut... sau dacă se afla în sistemul judiciar al orașului său natal...

Un zăngănit zgomotos la ușa lui făcu să-i crească tensiunea, inima, să-i bată puternic, să transpire la subraț și pe chip. Cu degetele în perna de sub el, corpul lui încremenit de teamă începu să tremure așa de violent, încât dinții îi clănțăneau.

Adjunctul de șerif care deschise ușa înrăutăți confuzia, în loc să o lămurască.

- Ramsey? zise Edward cu o voce subțire.

Bărbatul afro-american în uniforma cafenie și aurie de șerif era enorm, cu umerii așa de lați, încât umpleau tocul ușii și cu picioarele plantate de parcă erau blocate în podea. Cu un cap ras și un maxilar care sugera ferm că o ceartă era o pierdere de timp, Mitchell Ramsey era o forță a naturii cu insignă - și era a doua oară când venea noaptea la Edward.

De fapt, singurul motiv pentru care Edward era în viață era că adjunctul plecase în junglă să-l caute. Ca fost vânător de munte în armată, Ramsey avea și abilitățile pentru a supraviețui, și relațiile la ecuator pentru a rezolva treaba - mai juca și rolul de „intermediar” în mod

obișnuit pentru problemele din familiile bogate din Charlemont, așa că salvarea era ceva obișnuit pentru el.

Dacă aveai nevoie de o gardă de corp, de un bătaș, de un detectiv privat sau de cineva care să intre în contact cu poliția, Ramsey era pe lista scurtă a oamenilor la care să apelezi. Discret, imperturbabil și un asasin antrenat, se ocupa frumos de probleme, cum se spunea.

- Ai un vizitator, amice, zise adjunctul cu accentul său puternic sudist.

Edward avu nevoie de ceva timp ca să proceseze cuvintele, mintea lui bruiată de teamă pierzând controlul asupra limbii engleze.

- Haide! Ramsey îi indică drumul către ieșire. Trebuie să mergem acum.

Edward clipi când emoțiile amenințau să-i iasă din piept și să i se reverse pe chip prin canalele lacrimale. Dar nu-și permitea să se lase copleșit de sindromul post-traumatic. Se afla în prezent. Nu exista nimeni care să vină cu o bâță să-i rupă picioarele. Nu existau cuțite care să-i cresteze pielea. Nimeni nu-l va lovi până când va vomita sânge peste braț și capul i se va bălângăni din vârful coloanei.

Ramsey înaintă și îi oferi palma sa ca de urs.

- Te ajut eu.

Edward ridică privirea la ochii aceia negri și rosti exact aceleași cuvinte spuse cu doi ani înainte:

- Nu cred că mă pot ridica.

Pentru o clipă și Ramsey păru să-și fi amintit de experiența trăită de amândoi în America de Sud, închizând pleoapele pentru scurt timp, umflându-și și dezumflându-și pieptul acela lat în timp ce părea că se calmează cu o respirație adâncă.

Era evident că până și vânătorii de munte aveau amintiri pe care nu voiau să le retrăiască.

- Te-am prins. Hai!

Ramsey îl ajută să se ridice de pe pat și apoi așteptă cât picioarele lui Edward se desfăcură în propriul ritm. Orele petrecute așezat îi transformaseră mușchii

deformați și însănătoșiți prost în piatră. Când fu în sfârșit gata să se miște, șchiopătatul fu umilitor, mai ales lângă forța incredibilă a adjunctului de șerif, dar măcar, când ieși șchiopătând din celula sa și pe coridor, lucrurile se limpeziră, realitatea reafirmându-se prin mlaștina traumei lui.

În timp ce pașii lor răsunau pe podeaua de metal spre scări, Edward privi peste balustradă la zona comună de dedesubt. Totul era curat, dar mesele și banchetele din metal erau uzate, vopseaua portocalie pălise unde se jucase cărți și unde prizonierii se așezaseră și se ridicaseră. Nu existau resturi pe nicăieri, nu existau reviste sau cărți, nu existau haine rămase în urmă, nu existau ambalaje de la batoane de ciocolată sau cutii goale de suc. Dar la urma urmei, orice ar fi putut fi o armă în circumstanțele potrivite și nu era de așteptat să fie ceva respectat.

La jumătatea drumului pe scări Edward se opri, în sfârșit intervenind raționamentul superior.

- Nu vreau să văd pe nimeni.

Ramsey doar îl înghionti și clătină din cap.

- Ba vrei.

- Nu, eu...

- Nu ai de ales, Edward.

Edward își feri privirea și puse lucrurile cap la cap.

- Să nu-i crezi. Este mult zgomot pentru nimic...

- Hai să mergem, amice...

- M-am văzut deja cu psihiatrul în după-amiaza asta. L-am zis că nu are de ce să-și facă griji.

- Ca să știi, nu tu ești cel calificat să evaluezi starea ta mentală.

- Știu dacă vreau sau nu să mă sinucid.

- Știi? Privirea lui Ramsey fu directă. Ai fost găsit cu un cuțit...

- Le-am spus. Am ridicat obiectul ăla din sala de mese și urma să-l predau...

Ramsey îl prinse pe Edward de antebraț, îl trase și ridică mâneca uniformei de închisoare.

- L-ai folosit aici. Și asta-i problema.

Edward încercă să-și retragă mâna, dar adjunctul nu vru să se lase până când nu era pregătit să-i dea drumul. Și sub luminile fluorescente puternice rana neînchisă de la încheietură părea un urlet.

- Uite ce e, fă-ne o favoare amândurora, amice, și vino acum cu mine.

Ramsey își mută mâna pe cotul lui Edward și îl înghionti așa de insistent, încât era clar că adjunctul era pregătit să-l ia pe sus dacă era nevoie.

- Nu vreau să mă sinucid, mormăi Edward, apucând din nou balustrada și reluând coborârea ciudată, târșăită în încălțăminte de închisoare. Și oricine ar fi, *nu* vreau să-l văd...

Pe terasa de la Easterly, Lane coborî imediat țeava armei, laserul roșu strălucitor alunecând de pe pieptul bărbatului și dispărând apoi când eliberă complet trăgaciul.

- Te-aș fi putut împușca! Ce dracu'?

Gary McAdams, îngrijitorul-șef, își dădu șapca jos și o ținu cu ambele mâini muncite.

- Îmi pare rău, domnule Lane.

În lumina lunii, chipul ridat și bronzat permanent avea striatii așa de profunde, încât erau ca niște urme de cauciucuri prin noroi, și în timp ce acesta își netezea părul ciufulit, scuzele i se vedeau peste tot în mișcărilor tremurătoare.

- N-am vrut să deranjez somnul nimănui.

Lane băgă arma la spate - și apoi își dădu seama că era doar în boxeri.

- Nu, ești bine-venit oriunde pe proprietate. Doar că nu vreau să te împușc.

- Sistemul de filtrare al piscinei din casa pompelor s-a scurtcircuitat. Am comandat piesa, dar apoi mi-am amintit că nu oprisem drăcia aia. Am venit aici pe poarta din spate și l-am închis. Când am ieșit, am observat asta. Bărbatul arată spre partea din spate a casei. Felinarul pe gaz din mijloc e stins. Mi-am făcut griji că poate curge și voiam să-l repar pentru a opri scurgerea.

Evident că în șirul de ornamente de modă veche din alamă era o gaură neagră, arătând ca un șir de dinți din care lipsea un incisiv.

Închizându-și ochii, Lane clătină din cap.

- Ești tare bun cu noi.

Cu un mormăit, Gary urcă treptele și își puse șapca pe cap.

- Așa-s casa și terenul, ca o doamnă în vârstă. Mereu va apărea o problemă. Trebuie verificat tot timpul.

„Vom putea să păstrăm acest loc“, se gândi Lane urmându-l.

Pentru prima dată în istoria Easterly, proprietatea și casa erau ipotecate. Din fericire, ipoteca era la un prieten de familie, nu la o bancă - dar Sutton Smythe își va vrea banii și dobânda. Și cum rămânea cu reparațiile? Gary avea dreptate. Ceva va trebui mereu reparat și dacă acel „lucru“ era acoperișul? Sistemul electric? Fundația veche de mai bine de 200 de ani?

Va trece mult, mult timp până când problemele astea vor putea fi acoperite: nu doar că fondul principal al mamei lui fusese golit, dar Bradford Bourbon Company funcționa cu un deficit de peste o sută de milioane de dolari - chiar și după ce Lane plătise cele cincizeci de milioane pe care tatăl lui le împrumutase de la Prospect Trust.

Mai bine de o sută de milioane de dolari. Plus golirea fondului mamei lui.

Era un deficit amețitor și totul din cauza finanțării neoficiale de către tatăl lui a unei grămezi de afaceri de rahat care aveau două lucruri în comun: unu, toate erau pe numele lui William Baldwine, și doi, nu doar că erau subperformante, ci chiar eșuau... ori nici nu existau.

Lane încă lucra să dea de cap la tot.

Pe această notă, se hotărî să fie atent când Gary urcă la felinar, luă o șurubelniță din buzunarul de la spate al salopetei și începu să lucreze la baza instalației.

- Ai nevoie de lumină? întrebă Lane.

- E destulă aici.

- Înseamnă că mănânci mulți morcovi. Sprijinindu-se de șindrila clădirii, Lane își frecă fața. E întuneric ca într-un craniu.

- Mă descurc.

Când Gary desfăcu sticla grea și carcasa de alamă de la bază, Lane se îndreptă.

- Vrei să țin eu asta?

- Nu, probabil o să-ți scape.

Lane râse.

- E așa de evident că sunt incompetent?

- Te pricepi la altele.

- Ar fi bine să fie adevărat asta.

Înjurând, Lane traversă straturile de flori spre întinderea centrului de afaceri. Transformarea a ceea ce inițial fusese grajdul se făcuse pe vremea când banii nu erau o problemă și, drept rezultat, arhitectura se potrivea așa de bine, încât era greu de zis unde se oprea vechiul și începea modernul. Sub acoperișul acela de ardezie? În spatele șirului de uși franțuzești, fiecare realizată manual pentru a se potrivi cu cele originale ale vilei? Existau destule birouri pentru directorul general și echipa de management superior a BBC, plus asistenți, o bucătărie completă, un salon formal de luat masa și săli de conferință.

Sediul central al companiei era, de fapt, în centrul orașului, dar în ultimii trei ani toate deciziile fuseseră luate dincolo de grădină.

William susținuse că relocarea fusese necesară ca să-și poată susține soția, care căzuse la pat și era bolnavă. Adevărul - care ieșise la iveală abia cu două săptămâni în urmă - era că omul avea nevoie de intimitate pentru deturnarea de fonduri. Această clădire autonomă, cu numărul limitat de angajați și cu măsuri de securitate foarte extinse, îi oferise izolarea de care avea nevoie ca proasta folosire a fondurilor să rămână ascunsă.

Era șiretlicul perfect pentru a se proteja de ochii curioși. Și planul perfect, cel puțin pe termen scurt,

pentru a deturna activele BBC pe numele lui William și sub controlul său.

Păcat că nemernicul nu se pricepea la afaceri: mine abandonate în Africa de Sud, hoteluri nereușite în vest, afaceri falite cu telecomunicații. Se părea că banii lui William fuseseră ca un blestem pentru fiecare oportunitate de investiție, și Lane încă încerca să clarifice câte firme eșuate existau...

- Ce mai face domnișoara Aurora? întrebă Gary în timp ce băga degetele în arterele felinarului și apoi continua cu șurubelnița. Se simte mai bine?

Ah, da, încă ceva la care Lane nu se gândise.

- Nu, mă tem că nu.

- Va muri?

În ultimele zile, de fiecare dată când cineva îl întreba asta, răspundea mereu cu optimism. Aici, afară în întuneric cu Gary, rosti ceea ce credea că era adevărul:

- Da, așa cred.

Îngrijitorul-șef tuși. De două ori.

- E o femeie bună.

- O să-i spun că ai zis asta.

- Să faci asta, băiete.

- Ai putea să o vizitezi, știi?

- Nu. Nu pot.

Și asta a fost tot. Dar Gary McAdams provenea din vechea școală, înainte ca oamenii să discute despre cederanja. El și domnișoara Aurora lucraseră pentru familia Bradford de când erau adolescenți și nici unul dintre ei nu se căsătorise sau nu avusese propriii copii. Domeniul era casa lor, iar angajații și familia de pe domeniu și din casă erau comunitatea lor.

Nu că el ar fi vorbit despre lucrurile astea.

Cu toate acestea, tristețea omului era palpabilă în rezerva lui, și Lane, nu pentru prima dată, recunoscuse și respectă demnitatea din acea natură taciturnă.

- Mă bucur că ai rămas, se auzi Lane zicând. Deși la fel de bine ar fi putut să continue să vorbească despre aranjamentele pentru înmormântarea domnișoarei

Aurora la cât de bine decurgea totul. Și voi continua să-ți plătesc...

- Cred că valva e înfundată. Revin dimineață și o repar. Dar măcar acum nu o să curgă, deci nu-i pericol de incendiu.

Când Gary ridică carcasa felinarului și o puse la loc, Lane simți un nod în gât. Mulți ani proprietatea părea să fi funcționat magic de una singură. Exact cum el nu-și făcuse niciodată griji cât costa să întreții grădinile, nu se gândise niciodată nici la prețul mâncării sau al alcoolului pentru toate petrecerile sau la asigurările pentru mașini, antichități sau alte active ori la facturile pentru căldură, electricitate și apă. Trecuse prin viață, plutind pe suprafață în lumina aurie a averii, în vreme ce sub el oamenii trudeau pe salariul minim, descurcându-se, doar pentru a păstra standardul de care el se bucura.

Lane se simți tare prost la ideea că Gary McAdams rămânea fără să se gândească dacă va primi sau nu un cec în fiecare săptămână.

- Bine, deci asta avem.

Bărbatul mai în vârstă se dădu în spate și își puse șurubelnița în buzunarul din care o scosese.

- Tu, a... Lane se agăță de propriul umăr și masă nodul de acolo. Mereu ai una din aia cu tine?

- Una ce? O șurubelniță în cruce?

- Da.

- De ce să nu am?

Ei bine, așa era.

- Corect...

Atenția lui Lane fu atrasă de ceva ce surprinse cu coada ochiului mișcându-se.

- Stai, ce-i aia?

- Nimic, zise Gary. Ce crezi că ai văzut?

- Era ceva alb acolo. Lane arată cu vizorul laserului armei peste terasa ce dădea spre râu, cea pe care mereu fuseseră servite cocktailurile la apus. Era ceva... aș fi putut să jur că am văzut pe cineva acolo într-o rochie albă...

- Crezi c-ai văzut o fantomă sau ceva? întrebă Gary.

Îngrijitorul nu părea prea tulburat. Dar puteai scăpa o mașină pe piciorul lui și el și-ar scoate șurubelnița și ar da drăcia la o parte bucată cu bucată.

Lane se duse acolo și se uită după colțul casei. Pe terasă nu se afla nimic ce nu ar fi trebuit să fie, dar el continuă să înainteze până la margine și coborî panta. Fu nevoit să recunoască că era o priveliște pe cinste cu râul Ohio la distanță, șerpuiind spre districtul financiar al Charlemont. Pe orizontul întunecat, sclipirea luminilor distanțate inegal ale zgârie-norilor îl făcu să se gândească la bulele care se ridică într-un pahar cu șampanie, iar mașinile și camioanele izolate, puține pe autostrăzile interconectate, erau mărturia că Vestul Mijlociu dormea.

Aplecându-se peste zid, verifică vechea scară care cobora spre marele dig de piatră. Easterly fusese construită pe coama celui mai înalt deal din oraș și fundația casei fusese așa de mare, încât fuseseră obligați să sprijine bucata de teren cu pământ de umplutură ținut pe loc cu ciment și piatră. Când creșteau frunzele, ca acum în luna mai, nu puteai să-ți dai seama cât de precar stătea casa pe mărețul ei deal, pentru că adevărul era ascuns de crengile pline de frunze dese. Iarna însă, când era frig și copacii erau goi, căderea liberă și periculoasă era așa de evidentă, încât era mare minune că nu se prăbușea.

Nimeni nu se îndepărta pe trepte. Și nimeni nu ar fi putut să treacă prin poarta încuiată de jos.

Întorcându-se spre casă, Lane se îngrijoră că vedea lucruri. Prefera să fie strămoșii săi revenind să-și bântuie fosta casă decât să se instaleze vreo formă de nebunie.

Și, sfinte Dumnezeule, dacă era așa? Lucrurile chiar se duceau de răpă.

- Mersi, Gary, zise el când se apropie din nou de îngrijitor.

- N-ai de ce. Doar îmi fac treaba. Omul își ridică șapca și o aranjă la loc pe cap. Du-te și te odihnește! Pari obosit.

- Bun sfat. Foarte bun sfat.

Nu că spera să doarmă prea mult.

- Și ar trebui să ții minte ceva.

- Ce anume?

- Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce. Asta nu înseamnă că va fi amuzant, dar îți garantez că El te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însuși.

- Sper să ai dreptate.

Îngrijitorul ridică din umeri și se întoarce.

- Nu contează că speri sau nu. Țasta-i adevărul. O să vezi.

capitolul 3

Sala de interogatorii în care fu introdus Edward era aceeași în care fusese mai devreme pe timpul zilei, când se întâlnise cu avocatul din oficiu și îl concediase. Și la fel ca în zonele comune și celula lui, mobila era din oțel inoxidabil și fixată în șuruburi, masa și cele patru scaune erau tari și reci și nu plecau nicăieri.

Alese locul de unde se privea spre ușă și când își așază corpul frânt nu se obosi să-și rețină geamătul. Acesta era un lucru plăcut că se afla lângă Ramsey. Mitch îl văzuse în stări și mai rele, așa că n-avea de ce să ascundă ceva.

- Îmi spui cine este? Se rugă să nu fie Lane. Ultima persoană pe care voia să o vadă era fratele lui mai mic, chiar dacă îl iubea. Sau mă pui să ghicesc?

- Așteaptă aici.

- De parcă aş pleca undeva?

Adjunctul ieși și se auzi un zăngănit când ușa fu încuiată. Rămas singur, Edward își lăsa mâinile libere și le puse pe masă. Aerul condiționat era mai intens aici, aerul rece se lăsa precum zăpada, tăcut și friguros, de la ventilator peste capul lui. Temperatura joasă nu însemna însă că făcea și aerul proaspăt. Tot mirosea a instituție, acel buchet unic de metal, astringent, și de miros corporal.

„Te rog, să nu fie Lane“, se gândi el.

Fratele lui mai mic era călcâiul lui Ahile pentru el și era îngrijorat că Lane va strica totul. Pe timpul

copilăriei lor, Edward avusese mereu controlul – mă rog, cu excepția momentelor când Maxwell se dezlănțuia și nimeni nu putea controla acele momente, nici măcar Max. Dar Edward fusese mereu vocea autorității și a rațiunii și din acea tradiție venerabilă îl instruisese pe Lane să accepte că Edward fusese responsabil de moartea tatălui lor și nimeni altcineva.

Și apoi Lane trebuia să se ocupe de toată lumea.

Până la urmă, mama lor nu era în stare să aibă de-a face cu orice mai stresant decât să-și aranjeze părul și să-l pieptene înainte de a reveni cu capul pe perna îmbrăcată în mătase. Și Gin se va chinui destul cu retrogradarea zborurilor ei de la avioane private la clasa business. Și Max? Nici o șansă. Vagabondul acela va pleca mai degrabă din oraș în spatele camionetei unui străin decât să se maturizeze și să ia deciziile grele care urmau în curând.

Dar dacă nu era Lane, cine ar fi putut fi? Nu psihiatrul pe care Edward îl respinsese mai devreme în clinică. Nici preotul pentru ultima slujbă, pentru că, deși se simțise ca mort, nu murea. Cu siguranță nimeni de la grajdurile Red & Black – Moe Brown putea să conducă locul cu ochii închiși.

Cine...

Din adâncurile minții sale, imaginea unei femei înalte, brunete, cu trăsături clasice frumoase și eleganța regalității europene ieși la iveală și preluă controlul.

Sutton... se gândi el. Ar veni ea să-l vadă?

Sutton Smythe era și perechea perfectă pentru el – și, cât fusese la Bradford Bourbon Company, cea mai mare rivală în afaceri, pentru că era moștenitoarea Sutton Distillery Corporation. Nu doar că crescuseră împreună în Charlemont, dar, după ce reveniseră la muncă în afacerile familiilor lor, se văzuseră la gale de caritate, petreceri private și pe la diferite consilii. Nu fuseseră niciodată oficial un cuplu, nu avuseseră întâlniri, nu-și uniseră viețile în vreun fel niciodată – deși existase atracție ani în șir și, mai recent, făcuseră dragoste de două ori.

Erau ca două personaje din Shakespeare. Iubiți tragici cu destine diferite.

Dar o iubea. Cu puținul pe care îl avea el de oferit oricui.

Chiar înainte să facă mărturisirea poliției îi spusese lui Sutton că pentru ei nu exista viitor. Îl omorâse să o rănească cum o rănisese, dar trebuie să fi văzut deja la știri că fusese arestat – deci poate era ea, venită să-l facă praf. Până la urmă, Sutton era genul care voia să știe de ce, și unde, și cum, și știa prea bine că Ramsey putea să o bage înăuntru după orele de vizită pentru a reduce riscul ca presa mereu înfometată să afle că ea venea să-l vadă...

Se auzi un zăngănit când ușa fu descuiată și pentru o secundă inima lui Edward bătu așa puternic, că îl luă amețea.

Cu o mișcare sacadată, își acoperi încheietura cu mâna, chiar dacă mâneca era coborâtă – și apoi ușa grea se deschise. Când Ramsey intră, n-aveai cum să vezi peste umerii și pieptul lui mare, și Edward împinse cu mâinile în masă și încercă să se ridice...

- Oh, nu, mormăi el, lăsându-se să cadă la loc. Nu.

Ramsey se dădu la o parte și făcu un semn de înaintare – și tânăra femeie care îi urmă îndemnul era ca un ponei care trecea pe lângă un armăsar. Shelby Landis abia avea un metru și jumătate înălțime și cu chipul fără machiaj și părul blond strâns cu un elastic de păr abia părea să aibă vârsta legală pentru șofat.

- Vă las singuri, mormăi Ramsey pornind să închidă ușa pentru a-i lăsa împreună.

- Te rog, nu, zise Edward.

- Am închis echipamentul de monitorizare.

- Vreau să mă întorc în celula mea! strigă Edward în timp ce ușa era închisă și reîncuiată.

Shelby rămase unde se opri, chiar la intrarea în încăpere. Capul și ochii îi erau plecați și brațele strânse în jurul pieptului, tricoul ei și blugii albaștri erau curați, dar aproape de aceeași vârstă cu ea. Singurul lucru scump la ea erau bocancii cu vârf de metal. În afară

de asta, un suport pentru vânzări la reduceri ar fi fost un pas înainte față de garderoba ei. Dar apoi, când îți petreceai viața lucrând cu cai pursânge, mai ales cu armăsari, învățai că tot ceea ce purtai trebuia spălat în fiecare seară și picioarele tale erau cel mai vulnerabil punct din cauza tuturor acelor copite potcovite.

- Ce? Edward încercă să se dea în spate în scaunul lui, dar al naibii scaun era la fel de flexibil și de comod ca un bolovan din ciment. Ei bine?

Vocea lui Shelby era la fel de moale cum nu era corpul ei perfecționat de muncă.

- Eu doar voiam să văd dacă ești bine.

- Sunt bine. Parcă ar fi Crăciunul în fiecare zi aici. Acum, mă scuzi...

- Neb s-a tăiat pe față ieri. În mijlocul furtunii ăleia. N-am putut să-i pun gluga suficient de repede.

În tăcerea care urmă, Edward își reaminti ce se petrecuse în urmă cu doar o săptămână, când Shelby apăruse la ușa casei administratorului Red & Black unde locuia el. Nu avea nimic pe numele ei decât o camionetă veche și instrucțiunea din partea tatălui ei mort de a găsi de lucru la Edward Baldwine. Camioneta nu era nimic special, doar patru roți și o carcasă ruginită. Instrucțiunea fusese o datorie pe care Edward era obligat să o onoreze. Tot ce știa el despre cai învățase de la agresivul, scripitorul și alcoolicul ei tată. Și ce să vezi... tot ce învățase Shelby despre bărbații agresivi și alcoolici îi oferise cu siguranță un avantaj în abordarea lui Edward.

- Armăsarul meu este un idiot, mormăi el. Dar și proprietarul său era la fel. Tu și Moe ați adus veterinarul?

- Cincisprezece copci. Căptușesc boxa. Toată boxa. Mereu s-a purtat așa?

- Ca un furios temperamental, care este când arogant, când în panică? Mai ales când se poate răni? Da, și cu vârsta s-a înrăutățit.

Pe această notă, poate el și armăsarul lui ar putea primi celule vecine aici. Cu siguranță i-ar aprecia compania,

iar furtunile de primăvară se auzeau mai greu în mijlocul clădirii închisorii din ciment.

- Mânjiile noi sunt bine, murmură Shelby. Adoră pajiștea. Eu și Moe îi scoatem prin rotație să pască.

Se gândi la șeful grajdului său. Un tip așa de treabă, un adevărat crescător de cai destoinic din Kentucky.

- Cum e Moe?

- Bine.

- Ce face băiatul lui Moe?

- Bine.

Când obrajiile ei se îmbujorară, Edward se bucură că o împinsese spre băiatul ăla, Joey, și o îndepărtase de el. Doar pentru că ești obișnuit să ai de-a face cu o problemă nu înseamnă că trebuie să te și culci cu ea și, pentru o scurtă vreme, Shelby fusese pe cale să se îndrăgostească de el, fără îndoială din cauză că haosul îi era familiar.

Și la rândul lui, el fusese pe cale să se îndrăgostească de ea, din cauza nesuferitei de singurătăți.

Când rămaseră amândoi tăcuți, el fu tentat să aștepte adevăratul motiv pentru care venise să-l vadă. Dar, în ciuda faptului că n-avea altceva în afară de timp, nu suporta ineficiența.

- Doar n-ai bătut drumul până aici în miezul nopții ca să vorbim despre fermă. Zi odată ce ai de zis.

Shelby ridică privirea la tavan și faptul că ea părea că se ruga la Dumnezeu nu-l făcu să fie nerăbdător. Poate era vorba despre bani? Ferma de reproducere, care fusese întemeiată de către stră-străbunicul lui, fusese ultimul loc în care Edward se așteptase să-și încheie cariera, fusese nu doar un pas în spate, ci o cădere incredibilă de la nivelul distins de director general al Bradford Bourbon Company. Cu toate astea, ceea ce fusese doar un hobby de om bogat pentru strămoșii lui se transformase într-o salvare pentru el - și crezuse că firma pe care o lăsase era bine văzută.

- Acum, stai așa, zise el, dacă-i vorba despre fluxul de numerar, abia începeam să facem profit. Și erau suficienți bani în contul de operare...

- Poftim?

- Bani. În contul de operare. Am lăsat cel puțin cincizeci de mii acolo. Și nu avem datorii și vânzările mânjilor...

- Despre ce vorbești?

El înjură când se uitară confuzi unul la celălalt.

- Deci nu ești aici pentru că nu-s bani în cont?

- Nu.

Asta ar fi trebuit să-l liniștească. Dar nu fu așa.

Shelby tuși. Și apoi ochii ei priviră într-ai lui.

- Vreau să știu de ce ai mințit poliția.

Lane ar fi putut să urce iarăși la etaj, dar nu voia să o deranjeze pe Lizzie și era prea obosit să se mai odihnească. Creierul lui era o cocioabă într-o tornadă, gândurile îi erau frânte și deveneau moloz zburător din cauza tuturor emoțiilor ce se agitau în el - și oricât iubea să fie în pat cu femeia lui, ideea de a sta în întuneric, cu corpul înlemnit din grijă să n-o deranjeze în timp ce această furtună de nivelul 5 urla în capul lui, i se părea un iad.

Ajunse în bucătărie.

Intrând în spațiul deschis întunecat, nu se deranja să aprindă lumina. Exista destulă lumină ambientală din curtea din spate, și tejghelele lungi din oțel inoxidabil demne de un restaurant și electrocasnicele de nivel profesional reflectau lumina, făcând să pară că amurgul luase o pauză înăuntru până când era rechemat la datorie în seara următoare.

Spațiul larg cât o alee de popice era împărțit în două, una pentru gătitul pentru petreceri, când aveau o duzină de *chefs* realizând sute de aperitive, urmate de farfurii identice cu delicatese extravagante și într-un final o mică armată de deserturi miniaturale în mici vase de ceramică. Cealaltă parte era pentru când gătea domnișoara Aurora pentru familie, când pregătea micul dejun pentru oaspeții din casă, când gătea prânzul și cina pentru șase sau douăsprezece persoane.

Se întrebă câți oameni fuseseră hrăniți aici. Hoteluri de conferințe probabil că aveau mai puțină activitate, mai ales când părinții săi fuseseră în putere: cât crescuse el avuseseră loc petreceri cu cocktailuri în fiecare joi, o cină formală în fiecare vineri cu douăzeci și patru de invitați și apoi sâmbetele erau rezervate evenimentelor de gală filantropice, pentru cauze civice și candidați politici, gale cu trei sau patru sute de persoane. Și apoi mai fuseseră vacanțele. Și derby-ul.

La naiba, la brunch-ul de derby din acest an serviseră cocktailuri cu mentă și cocktailuri mimoza la mai mult de șapte sute de persoane înainte de a se duce la pistă.

Acum însă, asemenea mulțimi de oameni făceau parte din trecutul domeniului Easterly. În primul rând, pentru că nu mai erau bani să-și permită atâția oameni. Și apoi, ținând cont că doar câțiva veniseră la comemorarea tatălui său, vestea proastă cu „falimentul Bradford” îndepărtase evident hoardele.

Amuzant cum oamenii bogați erau așa de nesiguri. Scandalul era bun doar dacă i se întâmpla altcuiva și doar la distanță cât să se poată bârfi. Orice mai mult de o simplă conversație, și parcă le era teamă să nu se contamineze cu virusul insolvenței.

Lane se duse la insula centrală și scoase un scaun. Când se așeză, privi la plita cu douăsprezece ochiuri și își aminti dățile când o privise pe domnișoara Aurora umblând cu oalele și tigăile ei acolo. Până în ziua de azi, pentru el mâncarea de consolare era varza cu puiul fript, și se întrebă cum va trece prin viață fără să mai aibă nici unul din aceste feluri făcute în stilul ei.

Se gândi la cum aterizase el în Charlemont cu doar câteva săptămâni în urmă. Venise pentru că una dintre rudele domnișoarei Aurora îl sunase și îi spusese că mama lui murea. Fusesse singurul lucru care îl făcuse să se întoarcă aici – și habar n-avea ce-l aștepta.

De exemplu, habar n-avusese că o va găsi pe asistenta executivă a familiei moartă prin sinucidere în biroul ei.

Cucută, pentru numele lui Dumnezeu. De parcă ar fi fost pe vremea Imperiului Roman.

Moartea Rosalindei Freeland fusese începutul la tot, prima piesă din dominoul cu vești proaste care le aduse-se pe toate celelalte, de la banii care lipseau la Bradford Bourbon Company la datoria pe care tatăl lui o avea față de Prospect Trust, la golirea fondului mamei lui, la fiul nerecunoscut pe care Rosalinda îl avusese cu tatăl lui Lane. De atunci Lane fusese într-o luptă continuă, încercând să afle cât de mari erau pierderile, să restructureze compania, să salveze casa familiei sale și să crească în rolul în care toată lumea, inclusiv el însuși, crezuse că aparținea fratelui său mai mare Edward.

Și apoi cadavrul tatălui său fusese găsit plutind pe râul Ohio.

Toată lumea, inclusiv poliția, crezuse că moartea survenise în urma sinuciderii, mai ales după ce autopsia și fișele medicale arătaseră că William Baldwine avea cancer metastazic la plămâni din cauza faptului că fumase toată viața. Bărbatul era pe moarte și adevărul era că, împreună cu toate legile fiscale pe care le încălcase și fondurile risipite, ar fi fost genul de lucru pentru care oricine s-ar fi sinucis ca să scape.

Ah, și mai era și micul detaliu că tipul o lăsase însărcinată pe înstrăinata soție a lui Lane.

Dar serios, pe lista păcatelor lui William asta era practic o notă de subsol.

Dar nu sinuciderea fusese cauza. Și un deget, realmente, arătase spre adevăr.

Lizzie a lui și partenera ei de horticultură, Greta, se aflau în față la Easterly, replantând patul de iederă, când găsiseră o bucată din William Baldwine. Mai precis inelarul lui. Acea descoperire adusese Departamentul de Criminalistică din Charlemont Metro acasă și ancheta care urmase direcționase poliția în afara districtului, dar nu în afara familiei.

Îi direcționase spre Edward și grajdurile Red & Black.

Lane gemu și își frecă ochii ce-l dureau în timp ce rememoră vocea fratelui lui în minte: „Am făcut totul singur. Vor încerca să spună că am avut ajutoare, dar nu e așa.”

„Știi ce mi-a făcut tata. Știi că a pus să fiu răpit și torturat...”

Din toate punctele de vedere, William încercase să-și omoare propriul fiu. Și nu furniza asta intenția și scopul pentru Edward?

„Lasă lucrurile să fie așa cum sunt, Lane. Nu te împotrivi. Știi cum era. A primit ce merita, și nu regret asta câtuși de puțin.”

Da, motivul răzbunării fusese clar.

Înjurând, Lane se întinse după cel mai recent exemplar din *Charlemont Courier Journal*. Și ce să vezi, o poză a lui Edward ieșind din spatele unei mașini de poliție la marea închisoare din centru se afla chiar deasupra îndoiturii ziarului. Articolul de dedesubt detalia exact ceea ce Edward spusese poliției: în noaptea crimei, așteptase lângă birouri până când tatăl lor ieșise. Intenția lui Edward fusese să-l înfrunte, dar William se prăbușise înainte să aibă loc vreo ceartă. Când devenise clar că suferise un fel de infarct, Edward se hotărâse ca, în loc să sune la 911, să termine ceea ce furtuna neurologică pornise.

Un trolie îl ajutase să ridice corpul de nouăzeci de kilograme în spatele camionetei grajdurilor Red & Black și apoi Edward plecase spre pădurea de la marginea râului și apoi cu greutate îl trăsese pe omul care încă respira prin tufișuri. Tocmai când fusese pe cale să-și împingă tatăl în apă se oprise, se întorsese după un cuțit... și revenise să-i taie degetul. După aceea, îl împinsese pe William în apele umflate de furtună și revenise la Easterly pentru a îngropa suvenirul macabru în iedera din fața casei ca un tribut pentru îndelungata suferință a mamei și a familiei lui.

Și asta era.

Când degetul fusese descoperit și poliția se implicase, Edward încercase să distrugă probele ștergând înregistrarea camerei de filmare din curtea din spate. Dar își ascunsese prost urmele. Polițiștii identificaseră că el se logase pe calculator la ora când fusese ștearsă înregistrarea, și atunci el mărturisise.

Lane dădu ziarul la o parte.

Și cam așa stăteau lucrurile acum. Fiul pe care toată lumea îl iubea se afla în închisoare pentru omorârea unui om de care nu-i era nimănui dor.

La cum mergeau lucrurile, era ceva foarte incorect, dar uneori asta îți aducea viața. Ghinionul, ca și norocul, nu era mereu determinat de virtute sau de liberul-arbitru și era bine să ții minte că aceste lucruri nu erau personale.

Altfel, riscai să-ți pierzi mințile.

capitolul 4

- Despre ce dracu' vorbești? întrebă Edward.

Acustica din sala de interogatoriu era ca într-o cabină de duș, pereții goi și lipsa generală de mobilier oferind o cameră cu ecou nemaipomenit pentru ca vocea lui să se lovească de pereți.

Și bine, poate tonul lui era un pic strident.

Dar asta era chestia cu Shelby. Ea era obișnuită să aibă de-a face cu animale mari, imprevizibile, pentru că asta era meseria ei - și asta însemna că nu se speria de multe. Cu siguranță nu de un biet bărbat schilod cu care avusese deja de-a face de prea multe ori când fusese beat.

- Vreau să știu de ce ai mințit poliția, repetă ea.

Edward o săgetă cu privirea.

- Cum ai ajuns aici?

- Am condus.

- Nu asta am întrebat. Cum ai reușit să intri la închisoare după miezul nopții?

- Asta contează?

Ia, gata cu prostiile!

- Ce i-ai zis lui Ramsey?

Ea ridică din umeri.

- I-am zis că trebuie să vorbesc cu tine. Asta-i tot. În ziua aia, când poliția a fost cu tine la căsuță, mi-a dat numărul lui de telefon și mi-a zis că dacă am nevoie de ajutor să-l caut. Știam că n-o să-mi răspunzi la telefon și știam și că nu voia să vadă cineva că vin sau plec. Reporterii sunt peste tot în timpul zilei.

- N-am mințit poliția. Tot ce am zis despre cum mi-am omorât tatăl este adevărat.

- Nu, nu este...

- Rahat...

- Să nu îndrăznești să vorbești urât în fața mea. Știi că detest asta. Ea traversă încăperea și se așează în fața lui, de parcă vorba aruncată de el însemna că ea își putea da jos mânușile. Le-ai zis că te-ai rănit la gleznă când ai târât corpul de la camionetă la râu. Ai zis că doctorul Qalbi venise să te vadă din cauza asta.

- Exact. Erai acolo când m-a examinat.

- Nu așa te-ai rănit. Te-ai împiedicat și ai căzut în grajd. Am văzut când s-a întâmplat și știi prea bine. Te-am ajutat să te întorci la căsuță.

- Sunt foarte sigur că nu-ți aduci bine aminte cum m-am rănit...

- Eu, nu.

Edward încercă să se ridice din nou și nu ajunsese mai departe decât ajunsese la prima încercare de a se ridica.

- Draga mea fată, m-ai văzut în pielea goală. Știi exact cât de... să zicem... compromis sunt. Am căzut de multe, multe ori - și dă-mi voi să-ți amintesc că doar pentru că nu erai în pădurea aia cu mine și corpul ăla nu înseamnă că nu m-am rănit acolo. De ce oare oamenii se întreabă cum cad copacii, dar nu-i nimeni prin preajmă să audă zgomotul? Te asigur că, atunci când cad, fac o grămadă de zgomot fără ca tu să-i supraveghezi.

- Ai mințit.

El își dădu ochii peste cap.

- Dacă am mințit, și cu siguranță nu am făcut-o, ce contează? M-am predat pentru omorârea tatălui meu. Am mărturisit. Le-am spus că eu am făcut-o și cum am făcut-o - și ghici ce? Probele susțin asta. Așa că te asigur că nu se va discuta prea mult despre glezna mea.

- Eu nu cred că tu ai făcut-o. Și cred că minți ca să acoperi pe cineva.

Edward râse nervos.

- De când ești Columbo? Ca să știi, o să ai nevoie de o garderobă nouă care include un trenchi și un chiștoc de trabuc.

- Am văzut cât erai de beat când a fost omorât. Erai inconștient. Sigur n-ai condus nicăieri, cu atât mai puțin ai mutat vreun cadavru.

- Nu sunt de acord. Noi, alcoolicii, ne revenim foarte repede...

- Nici una dintre camioane nu era plecată. Am dormit în hambarul B și erau toate parcate chiar sub fereastră mea în linie. Aș fi auzit motorul pornind - și mai mult, trolitul ăla de care ai vorbit? Era rupt.

- Nu, nu era.

- Ba da, era.

- Atunci cum Dumnezeu l-am folosit să pun corpul tatălui meu în partea din spate a nenorocitei de camioane...

Ea lovi în masă.

- Să nu iei numele Domnului în deșert...

- Șiiii suntem tot acolo, nu-i așa? Uite ce e, eu sunt criminalul. Am standarde de conduită foarte joase și sunt foarte înfumurat.

Shelby se aplecă și, când ochii ei îi înfruntară pe ai lui, el își dori să nu o fi angajat niciodată.

- Nu ești un criminal.

El fu cel care își feri privirea.

- Se pare că suntem într-un impas. Voi nega tot ce spui și voi rămâne cu povestea mea originală cum că așa s-au petrecut lucrurile - cum știe și prețiosul tău

Dumnezeu. Iar întrebarea pare să fie: ce ai de gând să faci cu asta?

Când ea nu răspunse, el privi din nou cu nonșalanță la ea.

- Deci?

Când ea își plecă privirea și își frământă mâinile muncite, el deduse că câștigase lupta.

- Nu face asta, Edward. Te rog... oricine l-a omorât, lasă-l să ispășească pedeapsa. Nu-i corect, toată chestia asta nu-i corectă.

Oh, pentru Dumnezeu, începea să plângă. Și nu în modul ăla isteric cu care el s-ar fi descurcat, ci precum cineva care suferea teribil și se simțea neajutorat în fața in justiției.

Dumnezeule, își dorea ca ea să țopăie prin încăperei și să tune și să fulgere. Poate să sară pe masă și să urle.

- Shelby.

Se simți și mai prost când ea refuză să se uite la el și își frecă nasul cu toată eleganța unui câine de vânătoare. Ajunseser să creadă că ea era o persoană adevărată. Nu una din decupajele acelea false cu care el petrecuse așa de mult timp obligat să socializeze în vechea lui viață. Shelby Landis nu avea timp de aere și emoții, cum nici el n-avea.

Deci asta era real.

Și foarte incomod.

Edward ridică privirea spre camera de supraveghere care era montată în colțul îndepărtat. Când fusese interogată în camera asta de către polițistul acela, Merrimack, sub cameră pâlpaie o lumină roșie. Acum nu era.

Bun, se gândi el când se întinse și puse mâna pe antebrațul lui Shelby.

- Nu-i corect. Ea își trase nasul. Și am stat mult timp pe lângă „nu-i corect” cu tatăl meu. M-am cam săturat, ca să fiu sinceră.

- Uită-te la mine! O strânse de braț. Haide, acum! Dacă nu te uiți, o să încep să o iau personal.

Când ea mormăi ceva, el o strânse din nou.

- Shelby? Să-ți văd ochii.

Ea ridică în sfârșit capul și, la dracu', își dori să nu-i fi cerut asta. Strălucirea lacrimilor îl lovi în piept.

- Pentru ce-ți faci realmente griji? întrebă el. Hmm? De ce faci probleme? Moe se va ocupa de grajduri la fel de bine cum aș fi putut eu, poate mai bine, și tu mereu vei avea de lucru la Red & Black. Îl ai pe băiatul ăla de treabă al tău în viața ta. Ascultă-mă! Își mută strânsoarea pe mâna ei. Ești în siguranță. Nu te întorci la a nu avea nimic, bine? Nu mai ești o orfană.

- De ce faci asta? De ce minți?

Edward îi dădu drumul și își scoase picioarele mutilate de sub masă. Avu nevoie de două încercări ca mușchii coapsei lui să fie dispuși să-și facă treaba și detesta întârzierea.

- Shelby, am nevoie să lași lucrurile așa. Vreau să plec din închisoarea asta, să te întorci la grajduri și să uiți de mine și de toată tâmpenia asta. Asta nu-i problema ta. Nu-ți face griji pentru mine.

- Ai suferit deja așa de mult...

El ciocăni la ușa de metal și se rugă ca Ramsey să fie chiar afară. Chiar când ușa era descuiată, Edward privi peste umăr.

- Dacă vrei să mă ajuți, vei pleca. Mă auzi? Pleacă, Shelby - și atât timp cât faci asta, suntem chit. Când ai avut nevoie, ți-am dat de lucru și un loc unde să stai și îmi ești datoare pentru asta. Așa că hai să fim chit și să trecem amândoi mai departe.

În vreme ce razele răsăritului treceau peste vârfurile acoperișurilor garajelor din spatele vilei, Lane stătea încă pe scaunul lui la tejgheaua domnișoarei Aurora. Nu-și mai simțea fundul, iar mușchii unei gambe îl dureau de parcă făcuse un cheag de sânge. Cu toate astea, rămase unde era și privi la strălucirea aurie care intra pe ferestre și se târa pe gresia podelei fără pată.

Slavă Domnului că se luminase. Unele curse cu obstacole n-au nimic tangibil, cu toate astea sunt oricum

dificile, și pentru el fusese o tortură să treacă prin orele nopții plin de regrete.

Privi rapid la ceasul de lângă cutia cu pâine și clătină din cap. În orice altă zi, domnișoara Aurora ar fi fost deja trează și ar fi băgat la cuptor chiflele cu scorțișoară și rulourile cu nuci pecan făcute în casă și ar fi scot tigăile de omletă ca să facă ouă pentru toată lumea. Cafeaua ar fi fiert chiar acolo și în chiuvetă ar fi fost o strecurătoare plină de afine sau căpșune. Pepenele galben ar fi gata de tăiat și portocalele pregătite pentru suc și când cei din casă ar fi coborât în sufrageria familiei, prima masă a zilei ar fi fost aranjată în aparatele de încălzit și pe masă.

Dacă nu erau invitați care să rămână peste noapte, domnișoara Aurora servea chiar ea. Dacă erau, chema întăriri.

Privirea lui Lane se învârti în jur, trecând de la cămară la bufete, de la plită la chiuvetă... și apoi mai trecu o dată peste partea de servire.

Pentru cineva care era prea obosit ca să se miște...

Încruntându-se, se dădu jos de pe scaun și ocoli insula. Lângă ochiurile de la plită se afla un stand cu cuțite într-un suport, mânerle negre de diferite mărimi ieșind în evidență, pregătite pentru a fi luate de o mână expertă. Unul lipsea.

- Bine, care-i idiotul care a pus un cuțit în mașina de spălat vase?

Ideea că cineva folosisese unul din cuțitele Wüsthofs ale mamei lui și apoi îl aruncase în mașina de spălat vase cu castroanele și telurile? Era de-a dreptul un sacrilegiu. Ea mereu spăla cuțitele manual. Mereu.

Le și ascutea.

Deschizând mașina, trase raftul de sus și scotoci printre ustensile, cupe de măsurat... spatulă... castron mic... castron mic. Aranjând totul la loc, verifică nivelul inferior și nu găsi cuțitul nici acolo.

Deci măcar nu fusese pus cu celelalte lucruri.

Lane închise totul și se aplecă peste chiuvetă. Nimic în ea. Nimic pe uscător.

- La dracu'.

Alarmat, se duse la partea de servire, căci poate fuse-
seră folosite celelalte două mașini de spălat vase. Ambele
erau goale. Nu era nimic nici în chiuvetele de acolo.

Undeva în creierul lui, a găsi acel cuțit lipsă echivala
cu salvarea vieții domnișoarei Aurora. N-avea nici o lo-
gică, dar nu se putea înțelege cu sentimentul crescând
de panică. Cu inima bătând puternic, începu să tragă de
sertare, trecând prin tot felul de suporturi de oale, lin-
guri de amestecat și polonice, cuțite de descojit...

- Ai pierdut ceva?

Înjurând, se întoarse și puse mâna pe inimă.

- Hei... Bună... bună dimineța.

Lizzie stătea la intrarea în bucătărie, cu ochii
somnoroși și părul blond ciufulit, cu corpul puternic și
mirosul de curat, precum un răsărit de soare în interio-
rul lui, aducându-i lumină și căldură.

- Ce cauți? zise ea cu un zâmbet, înaintând pentru a-l
întâmpina la jumătatea drumului.

Când se îmbrățișară, el închise pleoapele.

- Nimic. Nu-i nimic.

Da, se gândi el, doar faptul că era convins că, dacă
telefonul suna acum și domnișoara Aurora tocmai
murise, era din cauză că el nu putuse găsi cuțitul ei.
Îndreptându-se, el îi dădu o șuviță de păr pe spate.

- Mă lași să-ți pregătesc micul dejun?

Ea clătină din cap.

- Nu mi-e foame. Poate niște cafea? Sau... nu știu. Apă.

- Ești sigură?

- Da. Ea se duse să se așeze pe scaunul lui. Ești de
mult aici?

Sprijinindu-se de teighea, el ridică din umeri.

- De ceva vreme.

- Are sens. Este locul domnișoarei Aurora. Dacă nu
poți fi cu ea, măcar ești aici.

El privi în jur pentru a suta oară și încuviință din cap.

- Ai dreptate.

- Deci ești pregătit pentru ziua de azi?

El își frecă fața cu ambele mâini până când simți că nasul i se descojește.

- Da și nu. Vreau să o mai vizitez. N-am cum să nu mă duc - dar îmi este așa de greu să o văd în patul ăla cu toate aparatele care o țin în viață.

- Eu mă refeream la înmormântarea tatălui tău?

Lane se încruntă și lăsă să-i cadă mâinile.

- E - oh, la dracu'! E astăzi, nu-i așa? Când ea încuviință din cap, el își strânse pumnii și își dori să poată face mult zgomot. Cred că am uitat.

Ce voia să spună era că ultimul lucru de care avea nevoie acum era să piardă chiar și o oră ocupându-se de cenușa tatălui său. Nu-l respectase cât fusese viu. Mort? Cui naiba îi păsa?!

- Vine un preot? întrebă Lizzie.

Bine, la asta se gândise.

- M-am gândit la asta și am hotărât că nu exista nici un motiv ca un preot să-și piardă timpul. Nenorocitul ăla e în iad, unde merită să se afle...

- Hm? Și eu care credeam că ne aflăm în Kentucky.

La sunetul vocii masculine, Lane privi peste umăr. Jeff Stern, colegul lui de cameră din colegiu, intră în bucătărie, arătând proaspăt ca o floricică lipsită de apă timp de șase zile. După ce cineva se jucase cu petalele sale „Mă iubește, Nu mă iubește“.

Cu toate astea, părul lui negru era ud de la duș, ochelarii lui de oraș, fără rame se aflau la locul lor și era îmbrăcat cu costumul lui de afaceri, pantaloni, o cămașă cu un nasture deschis la gât și pantofi: un veteran de pe Wall Street încercând să pară lejer. Haina costumului o avea pe mână și nu avea cravată.

- Deci, băieți și fete, zise Jeff când puse haina pe teaguea și verifică ziarul. Cum stăm - oh, ia uite, mișto poza cu mine. Este cea de la raportul anual al băncii. Mă întreb dacă au avut permisiunea sau doar au furat-o. Desfăcu ziarul și continuă să citească încuviințând

din cap. Dap, îmi place de ziarista asta. O s-o folosesc din nou când va trebui să mint cu ce se întâmplă la Bradford Bourbon.

- Cu ce ai mințit? întrebă Lizzie.

- Faci pe moralista cu mine? Jeff zâmbi și dădu deo parte ziarul. Suntem în război. Bine, poate ar fi trebuit să folosesc cuvântul „învârteală“.

Lane ridică din umeri.

- I-a zis că finanțarea în afara bilanțului făcută de tatăl meu face parte dintr-o strategie generală de diversificare - care nu a mers bine.

- În loc de pur și simplu delapidare. Jeff se duse la frigider și luă laptele. Deși am refuzat să numesc vreuna din companii, presa va descoperi unele dintre ele - și se va comenta despre cum numele lui William Baldwine este implicat în multe active în afara BBC. N-am rezolvat încă problema asta.

- Samuel T. se va ocupa de tot. Lane se duse la cămară și luă cerealele cu stafide. Înființăm un fond pentru acele active și-l antedatăm. Va conține toate acele investiții secundare pe numele mamei și vor exista dispoziții astfel încât băncile să nu se poată îndrepta spre familie pentru a-și stinge datoriile ce vor apărea din cumpărarea așa-ziselor acțiuni din afara BBC. Delapidarea va părea mai legală dacă apar agenții federali - mai ales pentru că firma este deținută privat și noi suntem singurii acționari.

- Când. Jeff scoase două castroane și două linguri. Va fi „când“ apar agenții federali. Și acum și eu sunt acționar, da?

- Oh, da. Cred că o să-ți dau o parte din cei zece cenți pe care tatăl meu a reușit să-i realizeze - după ce termină băncile să se bată pe ei. Jur că puteai să-i aduni de pe stradă.

Când cei doi se alinieră la teighea și făcură schimb cu cutia de cereale și laptele degresat Dean, Lane simți cum Lizzie se uita la ei.

- Știi, murmură ea cu un zâmbet, parcă vă văd la colegiu.

- Da, zise Jeff, cine ar fi știut că un tip din Jersey și sclifositul ăsta alb vor ajunge prieteni.

- Perechea perfectă.

Își zăngăniră lingurile și reveniră la mâncat.

Slavă Domnului pentru Jeff, se gândi Lane. Bancherul de investiții făcea curat în toate problemele fluxului de numerar ale companiei, lucrând cu consiliul, pe care Lane și Jeff îl mituiseră, și angajând vicepreședinți noi și cu experiență.

Exista șansa ca firma Bradford Bourbon să nu dea faliment sub supravegherea lui Lane și, cât timp Jeff Stern se afla acolo, poate reușeau să o scoată la capăt.

Tipul era un cavaler salvator în costum cu dungi fine strălucitoare.

capitolul 5

În diferitele ramuri ale familiei Bradford existau șapte femei cu numele Virginia Elizabeth, un fenomen care își avea originile în practica sudistă în a-și numi fiii și fiicele după părinți. Trei dintre aceste V.E., cum erau cunoscute în familiile lor, erau încă în viață: cea mai în vârstă, care avea 90 de ani, trăia independentă într-un bloc turn în centrul Charlemont și încă se bucura de jocuri constante de bridge și de prânzuri la club. Cea mijlocie o ducea mai puțin bine în camerele ei somptuoase de la Easterly, deși ținând cont de toate medicamentele prescrise pe care le lua, probabil ar fi fost corect să se spună că „Mica” V.E. se simțea și ea „bine”.

Și mai era Gin.

Cea mai tânără Virginia Elizabeth invidia existența pe medicamente a mamei ei. Să fii fericit de inconștientă de groaznică stare de fapt a lucrurilor era probabil pe locul doi față de locul întâi ocupat de revenirea norocului familiei lor, care nu se va petrece niciodată. Până la urmă, ce se spunea despre realitate? Perspectiva este totul.

Așadar, ceea ce refuzai să accepți nu exista.

Când Gin intră în baia și dressingul ei, tocmai ieșise de la duș și era îmbrăcată într-un halat de mătase cu monogramă de culoarea trandafirilor albi Frau Karl Druschki care înfloreau în grădina de sub fereastra ei. Decorul ales pentru spațiul ei personal era la fel: alb peste tot. Covoare albe, cearceafuri și pilote albe, draperii albe la toate ferestrele.

Mereu preferase să fie pata de culoare, strălucirea printre mat, luna plină eclipsând stelele mai mici, mai puțin strălucitoare, fie că era la o petrecere, într-un avion, într-o cameră sau în repaus.

Și asta fusese mult mai ușor de realizat când banii nu erau o problemă.

Așezându-se la măsuța de toaletă se uită la înșiruirea de obiecte și produse profesionale și îi mulțumi lui Dumnezeu că știa cum să le folosească pe toate. Cu siguranță nu avea cei trei sute de dolari cu care să plătească femeia aia cu bronz artificial, dinți albiți și afectarea prost deghizată să vină și să-i facă buclele brune cu ondulatorul la o sută cincizeci de grade. Și să-i aplice tot acel Chanel. Și să-și dea cu părerea despre ținutele zilei.

Cât era ora, oricum?

Gin își luă ceasul Piaget și înjură. 11.10. Deci avea doar 45 de minute până când trebuia să plece. Prefera să aibă o oră și douăzeci de minute ca să fie gata...

- Unde e inelul de logodnă?

Gin ridică privirea la oglinda din trei bucăți, cu lumini verticale. Richard Pford, soțul ei de doar câteva zile, stătea în spatele ei, cu corpul lui ca de Ichabod Crane îmbrăcat într-o altă variație a uniformei lui: un costum închis la culoare de la Brooks Brothers, cu cămașă albă cu nasturi, cu cravată de club.

Putea să parieze că ieșise din pântec purtând hainele alea plictisitoare.

- Bine ai revenit, dragule, spuse ea târăgănat. Cum ți-a mers călătoria de afaceri?

- Vrei să zici bine ai venit acasă.

Gin își desfăcu lent prosopul de pe păr, pornind ondulatorul și mângâind uscătorul de păr. Așteptă ca el să vorbească din nou.

- Unde este inelul...

Deschise uscătorul de păr. Și apoi se sprijini de scaun și mai bine și își fâlfâi părul umed în suflul de aer fierbinte.

Când Richard trase firul din priză, ea zâmbi printre buclele atârând.

Ridicându-se din nou, îi dădu un moment să fie impresionat de cât era de frumoasă: n-avea nevoie de o oglindă care să-i arate că părul ei des, strălucitor se bucla la capete, că pielea ei scliffea și că ochii ei erau umbriți de genele dese. Și apoi mai era cordonul halatului alune-cos care se desfăcuse, reverele deschise pentru a dezvălui decolteul uluitor și claviculele delicate.

Își încrucișă picioarele în mod intenționat, ca marginea să se desfacă și să-i dezvăluie coapsele.

Pe Gin n-o interesa să-și excite soțul ca o sperietoare de ciori; se dădea în spectacol doar ca să-i amintească influența ei asupra lui. Richard Pford era un zgârcit nenorocit cu un temperament agresiv, dar după o copilărie în care fusese ales ultimul în echipele din liceul din Charlemont, creierul lui era încă antrenat în șabloane care îl ajutau să creadă adevărul.

Și anume, că era un ratat tolerat de oamenii populari doar pentru că familia lui era cel mai mare distribuitor de alcool din America - și pentru că copiii șmecheri se distrau luându-se de el.

Căsătoria ei era o strângere de fonduri pentru ea și stilul ei de viață, nimic mai mult. Și la schimb Richard o avea pe ea, trofeul suprem pe care îl urmărise în liceu, biletul lui, cel puțin în mintea lui, către statutul pe care nu-l putea atinge de unul singur, indiferent câți bani aveau el și familia lui.

Din nefericire, aranjamentul avusese câteva costuri ascunse pentru ea.

Dar nu era nimic ce nu putea îndura... Ce nu putea face față, se corectă ea.

- Scuză-mă, spuneai ceva? întrebă ea pe un ton plăcut.

- Știi al dracului de bine că da. Unde mi-e inelul?

- Păi chiar pe degetul tău, unde-i e locul, dragule. Îi zâmbi dulce și arată spre mâna lui. Vezi?

Înjurând, întinse mâna și o apucă de păr. Răsucindu-l în pumn, îi trase capul într-o parte, iar durerea se întinse spre gât și umărul opus.

Doamne, roșeața aia din obrajii lui goi era neatrăgătoare.

- Nu te juca cu mine, Virginia!

Gin zâmbi luminos, cea mai rea parte din ea bucurându-se de ceartă, apetitul acela pentru distrugere pe care îl hrănise îndelungat căutând tot mai mult conflict - până când unul dintre ei izbucnea.

Chiar dacă se hotărâse să se schimbe, relația ei cu Richard era așa de delicios de familiară și amuzantă.

- Dă-mi voie să-ți reamintesc, scrâșni ea, că ultimul soț care și-a tratat soția sub acest acoperiș și-a pierdut inelarul și corpul i-a căzut pe partea greșită. Poate ar trebui să-ți reamintești asta înainte să mă apuci?

Richard ezită. Și ea aproape fu dezamăgită când el îi dădu drumul și se retrase.

- Unde-i?

- De ce vrei să știi?

- Am fost plecat două zile. M-am gândit că, din cauza situației financiare a familiei tale, l-ai fi putut vinde pentru a lua banii și a-ți cumpăra o altă poșetă Birkin.

- Am deja douăzeci. Inclusiv cele din piele de crocodil, aligator și piton.

- Dacă nu-mi spui unde-i inelul, voi scoate tot ce este din fiecare sertar, din toate dulapurile și din dressing până îl găsesc.

Pentru o clipă, ea se entuziasmă la perspectiva de a-l privi cum face totul praf, cu chipul înroșit, descompus și furios. Dar apoi își aminti că nu mai aveau servitori - și ținând cont că detesta lucrurile nearanjate, știa că ea va fi cea care va curăța totul.

Și nu va fi servitoarea lui. Niciodată.

- Este în farfuria de argint dintre chiuvetele din baia mea. Băgă uscătorul la loc în priză. Du-te și uită-te!

Când el se întoarse, ea observă cât de largă era haina, cât de largi erau pantalonii. Indiferent cât de mult plătea să-i aranjeze hainele, mereu arăta ca și cum purta hainele tatălui lui. Într-un tunel de vânt.

Porni uscătorul din nou, dar ținu capul ridicat. Împingând cu picioarele în dulapul de sub blat, întoarse scaunul în așa fel încât să-l privească în oglinda din stânga. Acum inima îi bătea cu putere.

Își dăduse inelul de logodnă jos și îl pusese acolo ca să nu intre săpun sub dinții care țineau piatra. Trebuia să păstreze piatra cât mai curată posibil, pentru ocazii ca aceasta.

Pentru că, da, făcuse exact ceea ce spusese el. Scosese piatra, o vânduse și o înlocuise cu una falsă - deși nu pentru o poșetă Birkin.

Pentru ceva mult mai important decât asta.

Richard reveni ca un împlânzitor de lei.

- Pune-l, zise.

Sau ceva de genul. Nu-l putu auzi din cauza zgomotului.

- Poftim? zise ea.

În timp ce el își repezi mâna înainte de parcă voia să smulgă iarăși uscătorul din priză, ea îl opri singură. Nu prea știa unde să găsească unul nou dacă i-l strica. Sau cât ar fi costat drăcia. Și cine s-ar fi gândit vreodată că aceste două lucruri vor deveni o problemă pentru ea.

- Pune-l! Inelul!

- Am deja verigheta. Ridică degetul mijlociu. Oh, scuze!

Când ea își corectă „greșeala“, el îi apucă încheietura și îi trase brațul într-un unghi dureros. Băgându-i forțat inelul enorm pe deget, reuși să-i dea sângele la articulația degetului.

- Ambele rămân. Data viitoare când te prind că nu-l porți...

- Ce vei face? Ea ridică privirea plictisită la el. O să mă lovești din nou? Sau mai rău? Spune-mi, chiar vrei să ajungi un criminal ca fratele meu? Nu-mi imaginez că lui Edward îi place prea mult la închisoare. Doar dacă nu cumva scopul tău este de fapt să te afli la dușurile comune cu mai mulți bărbați?

- Ești proprietatea mea.

- Tata a încercat abordarea asta. Nu a mers.

- Eu nu sunt tatăl tău.

- Știi, vocea ta e prea subțire ca să-l imiți pe Darth Vader, iar replica aia oricum e proastă. Deși ai dreptate, el n-a fost niciodată un tată - și nici tu nu vei fi.

Porni din nou uscătorul de păr și întâlnește privirea lui Richard cu fermitate în oglindă. Când gura lui începu să se miște, ea zâmbi și mai mult.

- Poftim? Nu te aud...

- Ce faci astăzi? strigă el.

Fără îndoială voia să-și reverse mânia și să fie auzit.

Și nu se grăbi, lăsându-l să fiarbă. Când fu pregătită, opri uscătorul de păr și îl puse deoparte. Înfoindu-și părul, ridică din umeri.

- Prânz la club. Manichiură. Plajă - care-i mai ieftină decât solarul, și la dracu' cu cancerul de piele. Sigur vei aprecia economia cu asta.

- Uیți ceva.

- Nu inelul tău, zise ea sec.

Richard se apropie de ea ca o furtună, scoțând-o din scaun cu mâinile lui aspre și împingând-o spre covorul alb. Se așteptase la asta. De asta îl întârâtase.

Nu-i păsa ce făcea cu corpul ei, și el părea să recunoască asta.

Astfel, suportându-l așa era încă o cale de a fi cu un pas în fața lui, inaccesibilă chiar când el o atinge peste tot cu labele și ghearele lui.

Samuel Theodore Lodge al III-lea plecă de lângă femeia cu care fusese în pat toată noaptea și se îndreptă gol spre baia lui, închizând ușa dublă în urmă.

Nu-l interesa să facă duș cu ea. Terminase, aprecia și se bucura de escapadele lor energetice pe durata nopții, dar atât. Ea se va duce singură acasă și el va amâna ape-lurile ei inevitabile și invitațiile atât cât va fi nevoie ca ea să înțeleagă că nu exista nici un potențial emoțional între ei. Nici o traiectorie spre o relație. Nici o speranță ca ea să devină marea doamnă a acestei vechi vile elegante cu teren arabil de calitate de mai bine de trei sute de hectare din Kentucky.

Dând drumul la dușul cu șase capete, privi pe feres-trele de la cadă. Soarele era bine ridicat peste dealurile ondulate și verzi, liniile cu copaci înfrunziți, ce se inter-sectau, delimitând parcelele de culturi pe care le lăsase necultivate. Poate când se va retrage din avocatură, pes-te vreo treizeci sau patruzeci de ani de acum, va con-voca din nou din bunul pământ șirurile de porumb și tecile de soia, și plantele de tutun cu frunzele lor grase și fâșnețe.

Dar pentru moment, era de neclintit în decizia de a-și urma destinul pe calea bine bătătorită a legii, străbătută de atât de mulți bărbați din neamul lui sudist lung și mândru.

În vreme ce va bea suficient burbon pentru a-și con-serva ficatul.

Ceea ce era o altă frumoasă tradiție din Kentucky.

Cum nu era o persoană care să se miște rapid sau fără precauție, cel puțin nu cât era treaz – sau aproape treaz –, nu se grăbi sub jetul fierbinte de apă. Se bărbieri abia după și, când o făcu, fu la chiuveta sa, folosind o bucată de săpun, un pământuf din păr de cal și un brici cu tăiș drept pe care îl ascuți pe cureaua de brici.

Cu o față și un corp curate, se simți mult mai treaz și se duse în dressing de unde luă una dintre cămășile lui albe cu monogramă și nasturi. În stânga se aflau agățate costumele într-o colecție de griuri, albastru, negru, dar totul era mohorât. În partea cealaltă avea hainele sport și sacouri în toate culorile existente.

Astăzi purta negru și nu cu unul dintre sutele sale de papioane.

Nu, astăzi și cravata era neagră. La fel și pantofii lustruiți și cureaua personalizată.

Revenind în dormitorul lui, se îndreptă spre patul foarte dezordonat și zâmbi la oaspetele său de peste noapte.

- Bună dimineă, drăguț.

Folosea alintul pentru că nu-și putea aminti dacă era Preston sau Peyton. Promise numele străbunicului ei, măcar asta își aminti, dar provenea din Atlanta, nu de unde erau și ai lui - așa că detaliile poveștii nu le reținuse.

Genele de un blond-închis se ridicară de pe obrazul neted și ochii albaștri luminoși alunecară spre el.

- Bună dimineă și ție, dragă domnule.

Accentul ei era moale precum un ceai dulce și la fel de plăcut cum fusese ea când îi gemuse numele în ureche.

Femeia se întinse și trase strategic cearceaful cu degetul îngrijit de la picior. Corpul ei era la fel de suplu și de familie bună ca al oricărei iepe pursânge, și el chiar își imaginează că ar fi o pereche bună pentru el în așa de multe feluri. Putea să-i ofere numele Lodge, fii și fiice care să ducă mai departe tradițiile așa de importante pentru ambele lor familii. Ea ar îmbătrâni frumos și s-ar opera estetic doar când necesar, admitând că cea mai bună chirurgie plastică este cea care trece neobservată. S-ar alătura comitetelor de gală de la Steeplehill Downs, de la Muzeul de Artă din Charlemont și de la teatrul din Charlemont. Mai târziu, când copiii lor vor fi plecați la Universitatea din Virginia, alma mater a lui, ei doi vor călători în jurul lumii, vor petrece iernile la Palm Beach și verile la Roaring Gap.

I-ar fi mereu credincios în Charlemont și pe oriunde ar avea case de vacanță, aventurile lui ar fi discrete și nu s-ar discuta niciodată între ei. Ea i-ar fi complet fidelă, recunoscând că valoarea ei stătea atât în cum arăta,

cât și în realitatea virtuții ei. El ar respecta-o, chiar sincer, ca mamă a copiilor lui, dar nu i-ar cere niciodată părerea despre nimic referitor la banii lor, la afacerea lui sau la planurile despre casele lor, facturi sau achiziții majore. Ea i-ar purta pică cu trecerea timpului, dar s-ar resemna la rolul ei, bucurându-se în a fi cea mai bună în grupurile ei de femei, cu statutul ei, cu diamantele ei și cu realizările copiilor ei, toate aceste competiții petrecându-se la evenimentele sociale care erau fotografiate pentru *Vanity Fair* și *Vogue*.

El ar muri primul, fie de cancer la gât ori la limbă din cauza obiceiului de a fuma, sau la volanul Jaguarului lui de colecție sau poate din cauza unei ciroze. Ea s-ar simți ușurată și nu s-ar mai căsători niciodată, alegerea ei de a rămâne văduvă fiind determinată nu de loialitatea față de el, ci mai degrabă pentru că și-ar pierde viața dusă la vila fermei și în celelalte case, nu s-ar mai bucura de acțiunile și banii pe care el i-ar lăsa în grija copiilor lui. În anii de bătrânețe s-ar bucura că este liberă și că are compania nepoților, până când ar muri chiar în această cameră, cam la vreo cincizeci de ani de acum, cu o asistentă privată lângă ea.

Nu ar fi fost o viață rea pentru nici unul dintre ei, ținând cont de toate celelalte variații ale condiției umane în care puteai să ajungi prin virtutea loteriei genetice. Și poate că el se va oferi voluntar tocmai pentru acel model, poate că atunci când nevoia de a procrea îl va lovi în sfârșit ca fiind prioritară – ceea ce nu se petrecuse până acum deloc.

Dar până atunci...?

– Îmi pare așa de rău – Peyton/Preston... sau era Prescott? –, dar plec. Administratorul meu și oamenii de la curățenie vor veni și nu cred că-i adecvat ca tu să fii așa dezbrăcată în preajma lor.

Ea se întinse din nou și, dacă scopul ei era să-l ademenească, el se temu că nu prea îi reușea. După ce o avusese cu totul, nu mai rămăsese nimic de cucerit și prea puțin cu care să relaționeze, de fapt.

Și când el nu răspunse cum sperase ea – adică aruncându-se între picioarele ei –, ea se bosumflă.

– Unde pleci îmbrăcat tot așa în negru? La o înmormântare?

– Nimic de genul. Se apropie de ea și se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui. Haide acum, să ne îmbrăcăm!

– Credeam că mă preferi goală. Ea își linse buzele cu vârful limbii roz. Așa mi-ai spus azi-noapte.

Samuel T. privi la ceas pentru a evita să-i spună că nu-și amintea prea mult din detaliile după ora 23. Poate chiar de la 22.30.

– Unde ți-e rochia? o întrebă.

– Jos. Pe canapeaua roșie.

– Mă duc să o iau. Cu tot ce mai e de luat.

– Nu purtam chiloți.

Asta își aminti... de când făcuseră sex în camera de lustruit pantofii din clubul country din Charlemont pe la opt seara. Petrecerea la care fuseseră amândoi, o adunare pentru a sărbători iminenta nuntă a unuia dintre membrii frăției lui, evoluase de la restaurant la piscină. Fusesse el, cincizeci dintre colegii lui și apoi Prescott/Peyton – sau era Peabody? – și câteva alte Tri-Delta care erau surori de frăție cu mireasa.

O ieșire de seară tipică de mai, genul care era la fel de frumoasă și ușor de uitat cum era ea.

Avea să fie norocos dacă își va aminti vreo trăsătură de-a oricui cât se îndepărta de fermă.

– Mă întorc imediat, zise el. Scoală-te, draguțo! Ziua nu întinerește, și nici noi.

Când reveni cu rochia ei de la Stella McCarney și pantofii Louboutin, fu ușurat să o vadă că se dăduse jos din pat – și fu nevoit să recunoască faptul că era o adevărată priveliște stând la fereastră, de o parte a șemineului, etalându-și fundul destul de spectaculos.

Cu mâinile în șolduri și capul înclinat într-o parte, el ar fi fost dispus să parieze că ea încerca să-și dea seama cât din ce vedea era în proprietatea lui.

– Cât vezi cu ochii, zise el sec. În toate direcțiile.

Ea se răsuci și zâmbi.

- Atunci ai o proprietate frumoasă.

- Tata și mama mea dețin sute de hectare la est. Când ea mări ochii, el pur și simplu ridică din umeri. Eu am doar parcela asta mai mică.

- Habar n-aveam că există așa de mult pământ în Kentucky.

Ce răspundeai la asta? Cumva nu credea că dacă îi cita studiul care sugera că inteligența se dă mai departe copiilor pe linie maternă - și că poate ar trebui să fie îngrijorată din punctul ăsta de vedere - ar fi ajutat cu ceva.

- Uite! Îi întinse lucrurile. Eu chiar trebuie să plec.

- O să mă suni? Ea se încruntă. Mi-am băgat numărul în telefonul tău, îți amintești?

- Normal că-mi amintesc. Și sigur că o să te sun. Era o minciună pe care o spusese de multe ori, mai ales în asemenea situații care solicitau ieșiri urgente. Te aștept jos. Pe verandă.

Făcând stânga împrejur, ieși și închise ușa încet în urma lui. Când ajunse la parter, se duse în biroul lui și încărcă servieta de patruzeci de ani a unchiului său cu dosare și foi. Încărcarea era doar de fațadă însă. Unde se ducea el, munca urma să fie pe ultimul loc în mintea lui.

Era pe cale să închidă servieta demodată din piele când degetele lui își pierdură dexteritatea și cataramele uzate din alamă deveniră prea mult pentru el.

Aplecându-și capul, închise ochii. În mai puțin de o oră o va vedea și nu era gata. Nu era pregătit. Nu era nici suficient de treaz, nici suficient de beat.

Gin Baldwin era genul de femeie pentru care, dacă avea să fie în prezența ei, trebuia să fie ori complet conștient de el însuși ori total distrus. Drumul de mijloc nu-i era prieten.

Într-adevăr, între el și Gin lucrurile fuseseră mereu la extreme, iubire mare, ură mare, bucurie mare, suferință mare.

Ce era între ei nu era neapărat o iubire, ci o coliziune care continua să se întâmple.

Cu o grabă cunoscută, tot felul de amintiri foarte clare îi reveniră în minte, și când îl lovi asaltul se gândi că poate nu alcoolul îi estompase din minte evenimentele din seara trecută cu femeia al cărei nume începea cu P. Când venea vorba de Gin Baldwine, de exemplu, putea să rememoreze nenumărate orgii mai lungi și mult mai intense, cu particularitățile unui articol în *New York Times*.

Oh, Gin!

Sau cum se gândise el uneori la ea, Gin Secerătoarea.

Cea mai mică dintre Virginiile Elizabeth din familia Bradford era un ghimpe în coasta lui, săgeata din centrul țintei lui, bomba de sub mașina lui. Era opusul femeii drăguțe de sus: nu era monogamă, nu era blândă și nu-i păsa dacă o sunai.

Gin era la fel de previzibilă precum un armăsar neîmblânzit aflat sub șa pentru prima dată.

În mijlocul reconstituirii unei bătălii din războiul civil.

Cu o piatră într-o copită și o muscă pișcându-i fundul.

Între ei existase o competiție epică de când se combinaseră prima dată când fuseseră adolescenți. Fără jumătăți de măsură cerute sau date, nimic altceva în afară de un flux constant de dinte pentru dinte care îi lăsase pe toți în jurul lor în ruine în vreme ce ei își continuau lupta.

Se folosiseră de așa de mulți alții fără milă în jocul lor. Călcaseră în picioare nenumărate inimi mai autentice decât ale lor în acest proces.

Cel puțin până când Gin...

Sfinte Dumnezeule, nu crezuse niciodată că ea se va căsători cu cineva – în afară de el, desigur.

Gin se căsătorise însă cu Richard Pford.

Mă rog, se prezentase în fața judecătorului cu un alt bărbat.

Așa că acum era gata.

Samuel T. și-o aminti când ea îl implora să-i devină soț. Ea venise prima la el – și el dăduse cu piciorul

ca fiind doar cea mai nouă incarnare a moștenirii lor de haos. Dar Gin fusese serioasă – cel puțin în legătură cu căsătoria. Cine îndeplinea acel rol era clar lipsit de importanță...

Nu, nu era adevărat. Faptul că îl alesese pe Pford în mijlocul falimentului familiei ei? Poftim logică incontestabilă! Valoarea netă a lui Richard făcea să pară averea lui Samuel T. precum banii de prânz pentru un copil de grădiniță – și asta era, cum se zicea, înainte ca oamenii din familia Pford să înceapă să moară.

Dar Gin plătea un preț mare pentru toată această „siguranță”. Era adevărat că nu va mai trebui să-și facă vreodată griji pentru bani...

Dar Samuel T. se gândi la gâtul ei plin de vânătăi. Cât de goi deveniseră ochii ei. Faptul că ea trecuse de la a fi o torță la un biet chibrit aprins.

Ideea că acel bărbat o rănea?

Ei bine, asta nu făcea decât să vrea să ia o armă, nu-i așa?

Deschizând ochii, încercă să-și amintească ce făcea și unde se afla. Ah, corect! În biroul lui, ambalând munca pe care nu urma să o facă, înainte de a pleca la o înmormântare care nu era o înmormântare pentru un bărbat după care nu jelea nimeni.

Doar o altă zi din viața lui.

Îndreptându-se spre baza scărilor, își verifică ceasul și strigă spre etaj:

– Să mergem, iubirea mea!

Dacă trebuia, era pregătit să care femeia jos pe umăr și să o pună pe trotuar. Nu că ar fi sugerat că era gunoi. Mai degrabă un buchet de flori livrat greșit care trebuia mutat la adresa corectă.

– Să mergem! strigă el.

În timp ce aștepta să coboare femeia, nu se putea decide dacă voia să o vadă pe Gin – sau era disperat să o evite. Oricum ar fi, n-avea cum să nege că se ruga ca ea să-i ceară ajutorul.

Înainte ca Pford să pățească ceva ireversibil.

capitolul 6

În timp ce Sutton Smythe apuca balustrada aspră a verandei de la cabană, mai inspiră o dată adânc pădurea. Priveliștea din fața ei era clasică pentru estul districtului Kentucky, platoul Cumberland al munților Apalași oferind un teren accidentat cu conifere stoice și arțari înfrunziți, roci înalte și râul ce curgeau în văi.

Asta era țara lui Dumnezeu, unde aerul era curat, cerul era la fel de mare ca pământul și puteai să lași în urmă problemele din oraș.

Sau măcar simțai că asemenea probleme ar trebui să pălească în fața luminii soarelui și a naturii din tabăra de vară a copilăriei din acest refugiu.

- Am făcut niște cafea.

Când Dagney Boone vorbi în spatele ei, ea închi-se ochii pentru scurt timp. Dar când se întoarse de la priveliște avea un zâmbet pe chip. Bărbatul merita efortul. Deși declarase clar că era atras de ea și își dorea o relație, se mulțumea să fie doar prieten atât cât era necesar.

Chiar dacă asta era pentru totdeauna.

Dumnezeule, de ce nu-și putea deschide inima către el? Era chipeș și inteligent, nu era un văduv nemernic, avea grijă de cei trei copii ai lui, își jelise soția decedată și își făcea treaba onorabil și cu devotament.

- Ești un domn.

Dagney întinse cana grea, cu ochii calzi și fermi.

- Cum ai zis că-ți place. Două lingurițe de zahăr, fără lapte.

Ca să evite să se holbeze la el, Sutton se dădu în spectacol inhalând aburul aromat.

- Perfectă.

Podeaua de pe verandă scârțâi când el o traversă și se așeză în balansoar la celălalt capăt. Lăsându-se pe spate, se împinse cu cizmele de vânătoare, și lanțurile scoaseră un zăngănit dulce, în timp ce el se mișca înainte și înapoi.

Pentru că el se uita la ea, Sutton își concentrează privirea asupra priveliștii, sprijinindu-se de un suport vertical și încrucișând picior peste picior.

- Ai făcut un lucru istoric, murmură el.

- Nu chiar.

- Să donezi 120 de hectare statului? Salvând acele patru piscuri muntoase de minele de cărbune? Permițând familiilor care erau acolo de șapte generații să rămână pe pământul lor? Eu zic că e foarte istoric.

- Aș face orice pentru tata.

O copleși tristețea când se gândi la bărbatul pe care îl iubea așa de mult, cel care cândva fusese o forță a naturii, înalt, maiestuos, schilodit acum și într-un scaun cu roțile din cauza bolii Parkinson. Dar nici depresia nu stătuse departe în ultimele zile. În ultimele zile nu cunoscuse decât tristețe și, deși experiența o învățase că orice lună sau stea din acest cadran oribil al vieții se va muta inevitabil în viața altcuiva, îi era greu să creadă că va mai fi vreodată fericită.

Și astfel, da, ca să încerce să se îndepărteze de ea însăși, plecase în excursia asta cu Dagney. Cei doi parcurseseră drumul de trei ore din Charlemont cu cina și micul dejun la pachet și cu tot felul de granițe emoționale și fizice la locul lor. Ea sperase că-și va putea goli mintea pe principiul că distanța geografică ajută uneori – și nu era doar un timp de călătorie. Cabanele astea de vânătoare, izolate pe muntele lor și întreținute de una din familiile rurale de care ea se apropiase deosebit de mult, erau cât se poate de departe de viața ei de lux: fără electricitate, cu apă abia curgând și pentru noapte trebuia să-ți aduci propriul sac de dormit.

- Nu-l jeli înainte să fi murit, Sutton.

Era un șoc, dar nu o surpriză, că prima oară se gândise la Edward Baldwine.

Și să alunge gândurile de la el era ceva cu care se obișnuise de mult.

- Știu. Ai dreptate. Tata este încă așa plin de viață. Dar e așa de greu.

- Te înțeleg, crede-mă. Dar știi, când soția mea... se apropia de finalul bolii ei, am pierdut așa de mult timp încercând să mă pregătesc pentru cum va fi când ea nu va mai fi. Tot încercam să anticipez cum mă voi simți, ce le va trebui copiilor de la mine, dacă voi putea sau nu să funcționez.

- Și a fost complet inutil, nu-i așa? Când el nu spuse nimic, ea privi spre el și îl îndemnă. Poți să fii sincer.

- Realitatea... a fost mult mai rea de cum mi-am imaginat eu, nici nu ar fi trebuit să mă obolesc înainte. Ideea că dacă ești obligat să sari în apa rece ca gheața să bagi degetul de la picior în apă și să încerci să extrapolezi acea senzație pe tot corpul?

- Este o prostie.

- Da. Dagney ridică din umeri și zâmbi în propria cană. Ar trebui probabil să nu mai vorbesc despre asta. Fiecare are propria călătorie.

Întorcându-se spre el, fu impresionată de cât era de atrăgător. Și necomplicat. Cât era de încredere și lipsit de dramatism!

Păcat că inima ei alesese un altul.

- Mulțumesc pentru azi-noapte, zise ea stânjenită. Știi, pentru că nu...

- N-am venit aici pentru sex. El zâmbi din nou. Știu care-i părerea ta. Dar cum ți-am mai zis, dacă vrei ca eu să fiu consolarea ta după Edward Baldwine, eu joc fericit rolul.

Tonul lui era blând, chipul și corpul relaxate, ochii limpezi.

„Poate pot să ajung acolo“, se gândi ea. „Poate cu el, cândva în viitor, voi putea ajunge acolo.“

- Ești un om așa de bun! Nici măcar nu încercă să-și ascundă regretul din voce. Chiar îmi doresc...

Cu o mică mișcare el se ridică din balansoar și veni spre ea. Stând în fața ei, îi întâlni privirea.

- Nu încerca să forțezi ceva. Eu nu plec nicăieri. Am copii de care am grijă și un loc de muncă important și, sincer, ești prima femeie care mi-a atras atenția în patru ani de când Marilyn a mea a murit. Așa că chiar nu ai multă competiție.

Sutton zâmbi un pic.

- Ești un prinț.

- Nu-i titlul meu și o știi prea bine. Îi făcu cu ochiul. Și nu mă simt confortabil cu ideea de monarhie. Democrațiile sunt singura cale.

Aplecându-se spre el, îl sărută pe obraz. Și când ea își mută privirea la priveliște, el zise:

- Spune-mi ceva! Unde ți-ai dori cu adevărat să fii acum?

- Nicăieri.

- Bine, acum am altă întrebare. Te minți pe tine sau pe mine?

Sutton clătină cu grijă din cap.

- Este așa de evident? Puse mâna pe antebrațul lui. Și nu vreau să te jignesc.

- Nu mă jignești. Mai ales dacă-mi spui adevărul.

- Ei bine, astăzi este un eveniment în Charlemont pentru care sunt indecisă.

- Este audierea despre dezvoltarea Cannery Row?

- Ah, nu. De fapt este o chestie privată.

- Ne putem întoarce acum?

- Este prea târziu. Dar, mulțumesc...

Capetele lor se întoarseră la sunetul unui ATV apropiindu-se printre copaci - și o secundă mai târziu, un bărbat în vârstă îmbrăcat în haine de vânătoare, cu o pușcă agățată în spate, intră în lumină. Cu un sac aspru în poală și un chip ridat, era un om al muntelui în întregime, un om născut și care trăia pe aceste dealuri dure de șase sau șapte decenii de când era în viață. De fapt, era greu să-ți dai seama ce vârstă avea domnul Harman. Ar fi putut avea 50 sau 80. Ce știa Sutton sigur însă era că era căsătorit cu aceeași femeie de când el avea

16 ani și ea, 14 și că aveau 14 copii, dintre care opt ajunseseră adulți.

Acum era deja stră-străbunic.

Când coborî din mașină, Sutton flutură mâna.

- Ce faci, domnule Harman?

Când se îndreptă spre treptele puțin înalte ale verandei, îl văzu pe Dagney uitându-se în lateral și clătinând din cap. Apoi i se alătură.

Domnul Harman miji ochii la celălalt bărbat de parcă se întreba cât i-ar lua să-l împăieze.

- Soția v-a pregătit micul dejun.

- Domnule Harman, el este prietenul meu, Dagney. Dagney el este William Harman.

Dagney întinse mâna.

- Mă bucur să te cunosc, domnule.

- N-am stat împreună, zise repede Sutton. Eu am fost în cabana asta - el, în cealaltă, chiar acolo.

- I-am făcut cafeaua chiar acum, explica Dagney când prinse esențialul. Dar atât. Când s-a întunecat la ora zece m-am dus în patul meu. Jur pe sufletul soției mele, fie-i țărâna ușoară.

Domnul Harman îl măsură un moment îndelungat. Apoi încuviință o dată din cap ca și cum aproba.

- Pe pământul nostru nu locuim împreună.

După această clarificare, domnul Harman strânse mâna lui Dagney și apoi îi dădu sacul. Cu o împunsătură a degetului noduros zise:

- Biscuiții-s făcuți chiar acum. Cârnăț din carne de vânat. Ceai dulce.

- Mulțumesc, zise Sutton.

Domnul Harman mormăi:

- Aveți timp să veniți să vedeți noul bebeluș?

- De fapt, ne întoarcem în Charlemont, zise Dagney. Sutton are ceva de făcut.

- Oh, nu-i...

- Te știi de undeva. Domnul Harman își încrucișă brațele peste piept și se uită fix la Dagney. De unde oare?

- Sunt guvernatorul comunității noastre, domnule. Când domnul Harman mări ochii, Dagny reflectă exact poziția celui alt bărbat, încrucișându-și brațele și lăsându-se pe călcâie. Și știi, chiar aș vrea să mă întorc și să-ți cunosc familia, să aud ce ai pe suflet, să vorbesc cu tine despre cum pot să ajut.

Domnul Harman își dădu șapca jos.

- Nu te-am votat.

- E-n regulă. Mulți oameni de pe aici nu m-au votat.

- Este adevărat că ești din oamenii lui Daniel Boone?

- Da, domnule.

- Atunci poate avem ceva în comun.

- Ce ar fi să aflăm stând de vorbă cândva?

În vreme ce Sutton se uita de la unul la altul la cei doi bărbați, își dădu seama că îl plăcea pe Dagny din ce în ce mai mult. „Uită-te la el, unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din stat, și nici n-ai fi zis.”

- Da, te poți întoarce, se pronunță domnul Harman. Dar doar cu domnișoara Sutton. Soției nu-i plac străinii.

- Aggie mă place, zise Sutton.

- Tu nu ești o străină. Domnul Harman își puse șapca la loc și încuviință din cap de parcă asta fusese tot. Știi unde să ne găsești. Drum bun!

Bărbatul plecă cu la fel de puțin tam-tam cum venise, îndepărtându-se în sălbăticie cu ATV-ul său, dispărând pe drumul de munte.

Dagny se uită la ea.

- Sunt destul de sigur că m-ar fi împușcat dacă aș fi dormit în cabana ta, chiar dacă se întâmpla sau nu ceva.

Sutton încuviință din cap.

- Domnul Harman este de modă veche - și știe și să tragă cu arma.

Dagny ridică sacul.

- O să mâncăm asta în drum spre casă.

- Oh, ascultă, nu trebuie să plecăm. Este un drum lung...

- Cine a zis că șofăm? Dagny fluieră și doi polițiști statali care îi asigurau protecția săriră din spatele

cabanei. Băieți, o s-o ducem pe domnișoara Smythe înapoi în oraș acum. Sunați și spuneți-le să pregătească elicopterul la Southfork Regional. Ajungem în treizeci de minute.

- Am înțeles, domnule guvernator.

- Mulțumesc, băieți.

Când Dagney se întoarse, Sutton clătina din cap.

- Nu trebuie să faci asta.

- Hei, dacă nu impresionez o fată cu avantajele funcției, la ce-mi folosesc? Și apoi, am vreo 15 oameni în Charlemont care voiau să se vadă cu mine în ultimele două săptămâni. Aranjez întâlnirile pe drum, așa că-i treabă oficială.

- Nu sunt sigură ce să zic. În afară de faptul că chiar nu-i necesar.

Dagney se aplecă spre ea și vorbi de parcă îi spunea un secret:

- Cred că ai venit aici ca să evadezi și n-a funcționat. Te tot uiți la dealurile alea de parcă încerci să te convingi că ai făcut lucrul corect și uneori este mai bine și mai eficient să cedezi și să faci ce trebuie să faci.

- Și dacă-i lucrul greșit?

- Când ai luat-o ultima dată pe un drum greșit pentru că ți-ai ascultat inima? Și nu-ți face griji că-mi rănești sentimentele. Am trecut prin lucruri mult mai rele și sunt încă în picioare. Și apoi, m-am distrat conducând până aici cu tine azi-noapte și a fost fenomenal când ne-am uitat la stele. Câți meteoriți am văzut? Douăzeci? Douăzeci și cinci?

La dracu', se gândi Sutton în timp ce el îi aștepta capitularea inevitabilă. De ce nu putea fi îndrăgostită de acest bărbat?

La Easterly, Lizzie lăasă costumul ei și al lui Lane și se îndreptă spre scările de serviciu din spatele casei. Pe măsură ce mergea verifică dacă rochia ei neagră stătea cum trebuie pe umeri. Ea n-ar fi purtat în mod normal ceva de la Talbots - când era la muncă drept horticultorul

și peisagistul familiei Bradford se îmbrăca în uniforma ei cu pantaloni kaki și un tricou polo cu emblema moșiei pe el. În afara muncii? Blugii, tricourile și adidașii erau taman buni.

Dar la înmormântări aveai nevoie de rochie, altfel nu erai considerat adult, și pe asta o cumpărase dintr-un magazin din micul oraș de lângă ferma ei din Indiana. Numai Dumnezeu știa cum ajunsese pe raftul acela plin cu vechituri colorate, dar pentru douăzeci de dolari își făcuse bine loc în garderobă și era dispusă să treacă cu vederea că rochia era un pic strâmtă în partea de sus.

Coborând în hol, își notă în minte să dea cu aspiratorul, să șteargă praful și...

Valul de gheață o luă prin surprindere, furișându-se de nicăieri și făcând lumea să se rotească, astfel încât întinse o mână ca să se prindă.

Uitându-se frenetic peste umăr, se gândi că nu va ajunge la timp înapoi în camera lor.

Grăbindu-se înainte, deschise prima ușă peste care dădu, alergă prin camera de oaspeți goală și se duse glonț spre baia din marmură de culoarea piersicii.

Lovi podeaua așa de tare, că își zdreli genunchii, și apoi aproape își lovi bărbia când deschise capacul toaletei și cedă senzației de vomă.

Nu ieși nimic. Ceea ce avea sens pentru că mâncase ultima dată la cină în seara precedentă. Sau stai... se simțise rău și atunci. La prânz mâncase? La spital?

Fix ce-i trebuia acum. Trebuia să plece cu Lane la cimitir în vreo zece minute și nu era sigură cum va ajunge la mașină, darămite să mai participe și la ceremonia – sau neceremonia – pentru cenușa tatălui lui.

Inspirând adânc înălță capul, privi în jur și înjură.

– Oh, pe bune...

Dintre toate dormitoarele din care avea de ales... Serios? Îl nimerise pe al lui Chantal?

Cuibul viitoarei foste soții a lui Lane era ultimul loc pe care voia să-l viziteze din nou. Și da, bine, sigur,

în acel preambul erau așa de multe lucruri care nu mai făceau parte din viața lor, încât n-ar fi trebuit să-i pese. După plecarea acelei femei din casă, această baie fițoasă nu era diferită de celelalte cincisprezece sau douăzeci de toalete din vilă: elegantă, bine dotată și – ca majoritatea acum – goală.

Dar lui Lizzie nu-i plăcea să se gândească la iminentul divorț al lui Lane. Sau la acea femeie detestabilă.

În timp ce aștepta să vadă dacă o s-o doară din nou stomacul, se gândi la tot efortul depus de ea și Lane de a scoate lucrurile lui Chantal – în vreme ce femeia aia stătuse pe margine, agitându-și brațele și bătând din picior. Fusesse clar una din primele experiențe logice învățate despre o viață foarte privilegiată.

Înșală-ți soțul cu tatăl lui + rămâi însărcinată = evacuare.

Matematica asta era destul de simplă.

Ridicându-și genunchii spre piept, Lizzie își puse brațele pe ei și își lăsă degetele să atârne. Respirând lent și constant, încercă să-și dea seama ce se petrecea sub diafragma ei. Și ce să vezi, amintirile despre mizeriile făcute de Chantal erau așa de folositoare.

Eleganta femeie blondă cu pedigriul ei de Virginia și drepturile date de inelul de nuntă era motivul pentru care Lane și Lizzie se despărțiseră în urmă cu doi ani – și de ce se împăcaseră.

De fapt, fuseseră două despărțiri și două reîmpăcări, bănuia Lizzie – dar cu siguranță mare parte, dacă nu tot, din ceea ce fusese urât între ei fusese din cauza lui Chantal. Ceea ce urmase când o soție și-a acuzat fals soțul, de care nu era îndrăgostită, de violență domestică. Când purta în pântec fratele sau sora vitregă a soțului.

Parcă era ceva din vreun vechi episod din *Dinastia*. Doar că ei chiar trăiau asta.

Și cu toate astea, Lizzie nu putea să o urască pe femeie. Știa ce se petrecuse în spatele ușilor închise între Chantal și William Baldwine. Văzuse masa de machiaj făcută praf, sângele de pe noptieră, urmările violenței

reale care se petrecuse – și astfel i se dovedise că averea și statutul social nu-ți garanta siguranța și securitatea.

Sau iubirea.

Luând în considerare toate lucrurile, fusese doar o chestiune de timp înainte să-l omoare cineva pe tatăl lui Lane. Era doar păcat că Edward fusese din nou eroul.

– Deci cum va fi? zise ea uitându-se spre stomacul propriu. Am terminat aici?

Mai stătu câteva minute să-și revină; apoi se ridică în picioare și se spală pe față cu apă rece. Își curăță gura. Mai așteaptă un pic.

Privindu-se în oglindă, reflexia care se uita la ea era o versiune palidă a aspectului ei normal, pielea îi era palidă, cearcăne negre sub ochi, o linie vagă verde în jurul gurii.

Aranjându-și din nou partea de sus a rochiei, se gândi la garderoba lui Chantal. Femeia n-ar fi intrat niciodată într-o consignație – sau n-ar fi pus ceva de la Talbots pe corpul ei perfect proporționat. Purtase Gucci, Prada, Louis Vuitton, Chanel tot timpul.

Și doar modele recente, evident.

De partea lui Lizzie? Dumnezeu, înainte să muncească aici, n-ar fi știut de designerii aceștia, darămite să le mai recunoască hainele. Și chiar și acum, după zece ani de băgat în seamă cu cei care aveau bani precum cei din familia Bradford – sau măcar cum obișnuiau să aibă? Chiar nu-i păsa.

Pe Lizzie puteai s-o întrebi despre diferitele feluri de plante cu flori din familia *Aquifoliaceae*. Momentul perfect ca să plantezi copaci noi? De ce fel de soare avea nevoie hortensia? Știa. Dar apoi, pe asta te concentrezi când ai diplomă în arhitectură peisagistică la Cornell. Spre deosebire de doamna vreunui bogătaș.

Ea și Chantal erau diametral opuse. Și deși lui Lizzie nu-i plăcea să fie arogantă, putea să înțeleagă de ce Lane făcuse alegerea.

Întorcându-se, traversă apartamentul, observând că și aici era nevoie de dat cu aspiratorul și șters praful.

Se va ocupa de asta mai târziu, alături de toată aripa asta. Cu tot personalul concediat, excepțiile fiind ea și Greta în casă și Gary McAdams și Timbo din teren, Easterly devenise clar o situație de genul în care îți suflecai mânecele și te puneai pe treabă.

Plus că era stresată de tot ce avea Lane de înfruntat și nu exista remediu mai bun decât să dea cu micuțul Dyson pe covoare. Doar dacă nu cumva tundeai gazonul, desigur. Și Gary se obișnuise să o lase pe ea să facă și asta.

Înapoi pe coridor, aproape ajunsese la scări când Lane le urca.

- Iată-te! Ochii lui îngrijorați o priviră de parcă era în căutarea unor semne de leziuni interne sau iritație îngrijorătoare. Ești bine?

- Da, sunt bine. Ea îi zâmbi și își dori să fi avut timp să se fi spălat pe dinți. Sunt gata să - oh, fir-ar, poșeta mea. Stai un pic...

- Este la mine. Îi întinse o poșetă simplă. Și am adus și mașina în față. Gin și Amelia merg cu noi. Max este pe cont propriu - dacă vine.

- Minunat.

Când se apropie de el și își luă geanta, se opri o clipă pentru a se bucura de priveliște. Lane era un bărbat de o frumusețe clasică, cu păr des, pieptănat după moda veche, precum Hugh Grant, păr care avea un vârtej pe o parte, un maxilar puternic, dar nu dur și ochii de la care îți era aproape imposibil să-ți muți privirea. Purta un costum albastru-închis și o cămașă albă cu guler deschis și ea știa că lipsa de respect era făcută cu intenție. De unde era Lane, purtai doar negru și cravată la orice asemănător unei înmormântări. Ce purta acum era mai mult pentru prânz la club.

Era un „du-te dracului“ urlat pentru amintirea tatălui său.

Într-adevăr, tribul lui avea multe reguli. Și nu făcea asta ca iubirea lui pentru ea, zgomotoasă și mândră,

să fie dovada a cât de mult o prețuia față de modul elitist în care fusese crescut?

Lizzie știa prea bine că oamenii din oraș credeau că el era doar cu „grădinarul”. De parcă era ceva greșit în a-ți câștiga existența murdărindu-ți mâinile.

Din fericire, ei nu-i păsa ce credeau mai mult decât îi păsa lui.

Punându-și mâinile pe umerii lui, se uită în privirea aceea albastră pe care o iubea așa de mult.

- O să trecem peste asta. O să băgăm urna aia unde nu răsare soarele și după aceea o vom vizita pe domnișoara Aurora la spital și vom spera la niște vești bune, bine? Asta-i planul nostru.

El închise pleoapele pentru scurt timp.

- Te iubesc așa de mult.

- Putem să facem asta. Sunt alături de tine.

Lane o cuprinse în brațe și o strânse lângă el. Totul la el, de la felul cum se potrivea cu ea, la mirosul loțiunii lui de după ras, la gădilatul părului lui încă umed pe obrazul ei, o țintuia la pământ.

- Hai să mergem, zise ea luându-l de mână.

Mergând spre bucătărie și apoi ieșind în fața casei împreună, ea reuși să ia din poșetă o bucată de Wrigley și să bage guma de mestecat în gură. Ce ușurare! Gustul de mentă nu doar că-i vindecă gura uscată, dar părea să-i liniștească și stomacul.

Când ea și Lane ieșiră pe ușa largă din față de la Easterly, ea se opri să admire peisajul de la deal la râu. Panta verde spre fâșia sclipitoare de apă era genul de lucru pe care îl vedeai pe coperta unei cărți despre cât de frumoasă era America de pe o măsuță de cafea.

Și apoi iată „mașina”.

Familia Bradford avea un Phantom Drophead și nu unul vechi. Dar apoi, cum să nu aibă măcar un Rolls-Royce când trăiau într-un loc precum Easterly? Astăzi piafonul era ridicat și, când Lane o luă înainte și deschise portiera din dreapta pentru ea, Lizzie privi

înăuntru la perechea mamă și fiică ce se aflau pe banca din spate.

Portierele cu balamale în spate erau potrivite, oferind o priveliște complet liberă.

Gin era îmbrăcată în culoarea piersicii și ridică o mână grațioasă cu un diamant uriaș în semn de salut. Amelia era în blugi mulați și o bluză din mătase roșu cu negru care era, da, un Chanel, judecând după nasturii cu doi de C – și fata nu părea să observe nimic, atenția fiindu-i îndreptată spre iPhone-ul din mâini.

Lizzie aproape că nu acceptă mâna întinsă de Lane pentru ea, pentru că era obișnuită să urce și să coboare din mașini așa de nepericuloase, parcate și neamenințătoare – vai! – singură. Dar știa că gestul lui era și reflex și important pentru el, un fel de a-i arăta că se gândea la ea și că avea grijă de ea.

Când se așează și își puse centura de siguranță, privi în spate la Gin.

– Richard nu vine?

– De ce ar veni?

Înainte ca ele două să facă pace, răspunsul iute al lui Gin ar fi fost o împunsătură către Lizzie cu scopul de a o face să știe clar că locul ei era cu angajații. Acum, era o concediere totală a soțului femeii – și deși era trist să considere așa ceva o îmbunătățire, Lizzie învățase bine înainte de a intra în viețile celor din familia Bradford că trebuia să accepte veștile bune unde le găsea.

Amelia ridică privirea.

– Mă bucur că nu-i aici. El nu-i parte din familie.

Lizzie tuși.

– Deci... ah, ce-i pe telefonul tău?

Fata de 16 ani întoarse ecranul.

– Diamante. Este ca și Candy Crush, doar că mai bun. Toată lumea îl joacă.

– Oh. Tare!

Cum fata își relua jocul, Lizzie se întoarse spre parbriz și se simți ca și cum avea 80 de ani. Mai bine 108 ani.

Lane se așează la volan și Gin vorbește:

- Suntem doar noi la cimitir, da?

- Și Max.

- Vine?

- Poate. Lane apăsă butonul de pornire al mașinii și băgă în viteză. Sper.

- Nu înțeleg de ce nu putem goli urna aia pe marginea drumului. De preferat într-un șanț sau peste un sconcs mort.

- Acest raționament nu-i lipsit de logică, mormăi Lane luând mâna lui Lizzie și strângând-o. Și o să ies pe partea servitorilor. Nu vreau ca reporterii adunați la porțile din față să ne vadă.

- Vulturi.

Lizzie era de acord. Echipetele de la știri campaseră în jurul intrării principale a proprietății cu zile în urmă, cu carele și echipamentele lor înghesuite pe River Road și aproape eclipsând marii stâlpi din piatră ai proprietății Bradford.

Harpîi. Cu toții. Așteptând să facă poze prin geamurile mașinii pe care le-ar aranja să se potrivească cu titlurile lor, indiferent de contextul actual al pozei: dacă Lane se uita în jos să regleze aerul condiționat la consola mașinii, acel cap înclinat și expresia ar fi putut primi un titlu ca: *Bradford pierde totul!*; o mână ridicată să-și scarpi-ne nasul ar reprezenta subit: *Lane Baldwine cedează presiunii!*; o tresărire a gurii și o privire aruncată într-o parte ar fi folosite pentru a puncta: *În faliment, dar fără remușcări!*

Și când te gândești că într-o vreme avusese încredere în presă. Ha! Când erai în interiorul unui scandal învățai exact cât de mult era modificat cercul știrilor pentru a obține cititori, clicuri și comentarii. Spre diferență de a raporta faptele.

Walter Cronkite schimbat pentru Ryan Seacrest.

Problema era că această cădere în dizgrație a Bradford era un mare *clickbait*. Oamenii adorau să-i vadă pe bogați căzând de la înălțimile lor trufașe.

Era mai bine decât orice poveste de succes.

capitolul 7

Cimitirul Cave Dale era singurul loc din Charlemont în care fusese înmormântat vreodată un Bradford – și chiar și atunci, nu erau așezați în pământ ca oamenii obișnuiți, ci mai degrabă erau încuiați într-un templu de marmură care, după cum spusese mereu bunicul lui Lane, era doar la o vestală virgină și la un sacrificiu de animal distanță de la a obține bogățiile Romei.

În timp ce conducea pe lângă gardul din fier forjat al cimitirului, demn de familia Adams, Lane se uită printre bare la nenumăratele lespezi, statui religioase și cripte de familie care se amestecau printre iarba ce se unduia, copacii bătrâni și heleșteie. Cum naiba avea el să găsească unde erau ținuti strămoșii lui? Odată intrat pe acele hectare, în labirintul acela de alei întortocheate, totul arăta la fel.

Dar mai întâi o problemă imediată.

Când dădu colțul spre intrare peste tot erau... reporteri. Cu camere de filmat. Și echipaje de știri.

La dracu', ar fi trebuit să-și dea seama...

- Alea sunt... și mai multe care de știri? zise Lizzie așezându-se mai în față în locul ei.

La fel de sigur cum burbonul te arde pe stomac, în jurul marilor stâlpi de piatră și fier ai cimitirului campară alți paparazzi – și cum Phantom Dropheadul era la fel de discret ca Ziuă Recunoștinței de la Macy în luna mai, la apropierea mașinii fu o avalanșă de activitate, cu blițurile sclipind chiar dacă la ora unsprezece dimineața era destulă lumină.

Minunat! Așa că avea două opțiuni. Să apese pe frână și să se oprească în văzul tuturor.

Sau să treacă prin nenorociți.

Nu prea avea la ce să se gândească prea mult, nu-i așa?

- Capetele la cutie, strigă Lane când apăsă accelerația.

Rolls-Royce-ul o luă înainte și el trase de volan, conducând mașina cu botul greu și emblema Spirit of Ecstasy direct în adunătura care le bloca drumul.

- O să rănești pe cineva! strigă Lizzie ținându-se.

- Doboară-i pe toți, strigă sora lui din spate.

Între timp, bărbații și femeile cu aparatele de fotografiat continuau să facă poze ignorând toată chestia cu $E=mc^2$.

Strângând de volan, el urlă:

- Dați-vă dracului la o parte!

Când agenții de pază ieșiră în fugă din gheretă, el chiar lovi pe cineva, tipul cu Nikon căzând pe capotă, în vreme ce altcineva se lovi de bara de protecție și tot soiul de oameni înjurau și amenințau cu darea în judecată.

Lane continuă să înainteze însă, până când Rollsul ajunsese pe proprietatea cimitirului.

Verifică în oglinda retrovizoare dacă cineva sângera sau era căzut la pământ - sau dacă agenții de pază veneau după el cu armele scoase ori ceva: nu, deși va trece mult timp până când Lane va uita imaginea cu unul din acei paparazzi zâmbind, chiar dacă avea gâtul în strânsarea brațului unuia dintre agenții de pază.

Era clar că harpia obținuse ce voia.

În vreme ce un alt agent flutura din mâini și venea după mașină, Lane încetini și apoi se opri, dar țină geamul ridicat.

- Îi vom ține pe loc, domnule Bradford, zise bărbatul prin geam. Continuați să mergeți spre stânga! Urmați semnele pentru aleea Fairlawn! Chiar acolo sunteți, cam pe la jumătate. Am pregătit locul.

- Mulțumesc. Lane înjură printre dinți. Îmi pare rău de toți reporterii ăia.

- Nu vă faceți griji. Nu-i putem calma până nu vă mai văd.

- Cum plec când terminăm?

- Luați-o pe oricare din alei la vale. Vă va duce înapoi pe drum și apoi unde se află intrarea din spate pe lângă dependințe.

- Minunat, mulțumesc.

- Aveți grijă cu toții, zise apoi bărbatul cu o mică plecăciune.

Lane conduse destul până când fu sigur că nu mai puteau fi văzuți prin obiectivele aparatelor de fotografiat.

- Bine, zise el. Drumul e liber.

Femeile se întinseră și, când luă din nou mâna lui Lizzie, se uită la Gin și la Amelia în oglinda retrovizoare. Ochii fetei sclipeau de entuziasm.

- Oh, Dumnezeuule, a fost așa de tare! Asta se întâmplă celor din familia Kardashian.

Lane clătină din cap.

- Nu cred că ăsta-i un standard după care cineva să vrea să fie măsurat.

- Nu, serios, am văzut la televizor.

- Credeam că la Hotchkiss înveți lucruri importante. Lane se încruntă când ajunseră la o intersecție. Ca matematică, istorie...

Apăsă pe frână și încercă să-și amintească. Stânga sau dreapta? La vale? Sau spre... Fairlawn zisese?

În spatele lor se auzi un mic claxon. Și, Dumnezeu îi era martor, Lane era așa de pregătit să deschidă torpedoul, să ia pistolul de acolo și să înceapă să tragă...

- Samuel T.? zise el când se mai uită o dată în oglinda retrovizoare.

Apăsând pe butonul geamului, scoase capul afară și se bucură să-l vadă pe celălalt bărbat în Jaguarul lui de colecție.

- Chiar tu ești?

De parcă mai putea să existe o altă mașină sport clasică maro în cimitirul ăsta cu un domn sudist model avocat/fermier la volan?

- Te-ai pierdut, băiete? zise tăragănat Samuel T. când își ridică ochelarii de soare Ray-Ban. Ai nevoie de însoțitor?

- Chiar am. Ia-o înainte, fiule risipitor.

În timp ce Samuel T. își lăsa lentilele colorate înapoi la loc și o lua înainte, Gin mormăi:

- Cine l-a invitat?

Lane ridică din umeri și îl urmă, rămânând aproape de mașina decapotabilă.

- Am menționat ieri despre eveniment.
- Poate data viitoare discreția ar fi mai potrivită.
- Este avocatul meu, zise Lane cu un zâmbet.

Gin cerând discreție? Hm, se gândi el. Poate totul era un soi de vis bizar și se va trezi cu compania în stare bună, Edward ieșit din închisoare, domnișoara Aurora în bucătăria ei și Easterly cu angajați și gata de o petrecere pentru Ziua Eroilor care să-i întrecă pe toți.

Își va păstra fericirea cu Lizzie, desigur.

Și... da, tatăl lui tot în portbagaj ar fi.

Cenușă.

În timp ce Gin stătea pe bancheta din spate a Phantomului, nu se putea decide dacă să tacă sau să înceapă să înjure ca la ușa cortului.

Până la urmă alege prima variantă din două motive: unu, urlatul și țipatul necesitau mai multă energie decât avea ea și apoi purtarea asta a ei devenea perimată; și doi, era îngrijorată de ce i-ar putea ieși pe gură. Și nu ca înjurături.

Existau lucruri pe care Amelia nu le știa. Lucruri pe care Samuel T. nu le știa. Și Gin nu putea să garanteze că în furia ei de moment nu avea să facă revelații care era mai bine să rămână ascunse în spatele unei figurative cortine de fier.

De ce naiba era el aici, oricum?

Și că tot se plângea, i se părea îngrozitor de enervant că Samuel T. știa unde era cripta familiei Bradford. Dar omul nu uita niciodată nimic din ce i se spunea sau arăta. Era ca un afurisit de elefant.

Ceea ce iar era teribil de enervant.

După mai multe cotituri și drum drept, Samuel T. îi aduse la destinația lor precum un ogar ce urmărea un miros, și Lane parcă Rolls-Royce-ul într-o parte în spatele Jaguarului. Când fratele ei opri, toate ușile fură deschise, dar Gin rămase unde se afla.

Accesul ei inițial de furie se mutase spre o altă emoție. Una cu mult mai distrugătoare în ceea ce o privea.

Frecându-și de fustă palmele ce transpirau dintr-odată, descoperi că inima îi bătea cu putere și că se simțea amețită chiar dacă mai era destul aer condiționat rămas în mașină. Și apoi dintr-un motiv oarecare, arsurile de pe interiorul coapselor ei, de când Richard le deschisese cu forța, deveniră aproape insuportabil de dureroase.

Dar în mintea ei nu zăboveau amintirile neplăcute legate de ceea ce se petrecuse cu el.

Auzi însă în minte cuvintele lui Samuel T.: „Cred că Richard te lovește. Cred că vânătăile alea au fost făcute de la el și că porți eșarfe ca să le ascunzi...”

Ea și Samuel T. se întâlniseră în secret cu doar câteva nopți mai înainte, la Seminarul Teologic Prezbiterian, în frumosul întuneric al grădinilor principale. El o sunase să se vadă cu el acolo, și chiar și după toate suișurile și coborâșurile lor, ea nu se așteptase deloc la ceea ce-i spusese el: „Mie poți să-mi spui. Oricând. Te cunosc. Nu suntem buni unul pentru celălalt în toate modurile care contează, dar mă poți suna. Zi și noapte. Nu contează unde ești, o să vin după tine. Nu o să cer explicații. Nu o să țiip la tine și nu o să te cert. Nu o să te judec și, dacă o să insiști, nu o să-i spun lui Lane sau altcuiva.”

Samuel T. fusese foarte serios, nici urmă de firea lui glumeață sau de tachinarea lui sexuală. Fusese... trist. Protector și trist.

Privind prin geamul mașinii, se concentrează la Amelia.

Fata ieșise pe peticul verde de iarbă, cu bluza ei roșu cu negru umflându-se în vântul fierbinte, cu părul negru fluturând peste umăr. În fața ei, profilându-se la orizont precum o făcea și moștenirea obârșiei lor, se ridica din pământ marea criptă Bradford, un monument din marmură al măreției familiei, cu statui de 6 metri la toate cele patru colțuri, un mare fronton la intrare marcat cu un blazon cu frunze aurii și porți de fier care erau la fel de complexe și solide precum cele de la intrarea în cimitir.

Amelia se opri la cele cinci trepte care duceau spre uşile din alamă învechite, care rămaseră închise chiar când gratiile de fier fuseseră deschise pentru familie.

În vreme ce tânăra fată îşi înclină capul spre spate de parcă se uita la blazonul de deasupra, soarele ce sclipa în părul ei scoase în evidenţă nuanţele de bronz care erau şi în părul lui Samuel T.

Cum este tata este şi fiica...

Lui Gin i se deschise portiera, şi ea sări, ducând palma la gură doar în caz că inima ei i-ar lua-o la goană în sus pe gât. În timp ce o mână se întinse în maşină după ea, ea mormăi:

- Mersi, Lane.

Acceptând ajutorul, se ridică şi ieşi...

- Nu Lane.

Când auzi cuvintele pe un ton jos, tresări şi ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui Samuel T. Dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji că-i întâlnea privirea.

El se uita în jos şi un pic spre stânga... la semnele de pe antebratul ei care erau expuse de mânecile trei sferturi ale rochiei de mătase. În vreme ce chipul lui se întunecă de la semnele violenţei, ea îşi retrase mâna din a lui, puse poşeta sub cot şi zâmbi.

- Samuel T.! Ce surpriză! Nu te-am văzut de-o viaţă.

Toate astea ar fi trebuit să iasă din gura ei pe un ton calm şi ferm. Dar vocea îi fu tremurată şi fără substanţă, iar corpul începu să-i tremure fără vreun motiv aparent. Doar nu-i era frig, pentru Dumnezeu!

„Meriţi mai mult. Trecutul ilustru al familiei tale nu merită într-atât încât un bărbat să te lovească, doar pentru că te temi că nu o să valorezi nimic fără bani. Gin, eşti nepreţuită, indiferent de ce ai în contul bancar.“

„Încetează!“, îşi spuse ea.

Zâbind şi mai larg, aşteptă ca el să spună ceva şi să-i cânte în strună cu amabilităţi sociale.

Ca de obicei, el făcu cum vru. Samuel T. se înclină galant şi o lăasă să-l urmeze - sau nu.

capitolul 8

Lane crezuse mereu că cripta familiei lui arăta sinistru, cu streșinile întunecate, cu modelele din fier răsucit peste geamurile opace și cu iedera ce sugruma marmura învechită de trecerea timpului. Și cumva perspectiva ca tatăl lui să fie îngropat acolo făcea ca toate acele prejudecăți à la Vincent Price¹ să devină și mai cumplite. Dar unde altundeva să-l pună? Dacă nu respecta mortul, se temea că dragul de tati îl va bântui pentru tot restul vieții.

De parcă William n-avea să facă asta oricum.

Cu urna în îndoitura brațului precum o minge de fotbal american, Lane traversă iarba. Crengile largi și pline de frunze ale arțarilor și fagilor filtrau lumina puternică a soarelui, creând un efect de unde sub picioare, care în alte circumstanțe ar fi fost vesel. După cum promiseseră, cei de la cimitir descuiaseră zăvoarele și deschiseseră setul mare de gratii, lăsând ușile duble de alamă neprotejate și gata de a fi folosite. În loc de mânăneri și clante, existau două inele din alamă grea și, în vreme ce urca treptele joase și se îndreptă spre cea din dreapta, își aminti de momentul când venise aici pe vremea când era copil cu bunicul lui.

Așa cum văzuse atunci, roti inelul spre bază, și mecanismul zăngăni într-un fel care răsună în interior. Balamale mari cât antebrațele lui scârțâiră când el deschise marea greutate spre valul de aer rece, uscat, mirosind a frunze de toamnă și a praf vechi de un secol.

Interiorul era un pătrat perfect de 12x12 m, acoperit de un dom din panouri de sticlă translucidă, care lăsau să intre destul soare ca să citești plăcuțele de pe pereți. În centru, erau două sarcofage de marmură alinate unul lângă altul, primul Elijah Bradford și mult iubita lui Constance Tulane Bradford stând la vedere, înconjurați de descendenții creați de ei. Și în ciuda a cât de eternă părea odihna lor, el înțelese că această criptă

¹ Actor american, celebru pentru rolurile sale din filme horror (n.red.)

era de fapt al doilea mormânt al lor. Perechea fusese evident dezgropată și relocată de undeva de pe proprietatea Easterly, când acest monument ce inspira venerație fusese construit pe la mijlocul anilor 1800.

Pe măsură ce pașii celorlalți se auziră, el privi în jur la marcajele care erau urcate pe rânduri ordonate pe ziduri, literele de tipar de pe vechile plăci de alamă detaliind cine fusese așezat, în ce spațiu și la ce dată. Și da, pentru William Baldwine fusese pregătit un loc gol: vizavi exista o singură deschizătură în compartimentele aliniate, una ce fusese scoasă la iveală prin scoaterea placajului pătrat de marmură.

Ducându-se acolo, Lane puse urna în întuneric și fu impresionat de cât de bine se potrivea în limitele găurii, capacul având doar câțiva centimetri în plus.

Retrăgându-se, se încruntă, pentru prima dată înțelegând enormitatea morții. De când se întorsese în Charlemont avusese parte de criză după criză, atenția fiindu-i atrasă de la o urgență la alta. Acel haos, cuplat cu faptul că nu se simțise niciodată apropiat de tatăl său – și, de fapt, nu-l plăcuse și nu avusese încredere în el – făcuse din moartea lui William un eveniment aproape neimportant.

Acum, realitatea că nu-l va mai vedea niciodată sau nu va simți niciodată mirosul acela special de tutun al lui sau nu va mai auzi pasul ferm pe coridoarele de la Easterly sau oriunde în altă parte îl făcu să se simtă... nu trist, nu. Pentru că chiar nu jelea pierderea cum ar jeli cineva după un om iubit și prețuit.

Era mai mult ceva ireal. De neînțeles. De neconceput.

Că cineva cu o influență așa de mare asupra lumii, chiar dacă una negativă, putea să moară într-o secundă...

Se întoarse când auzi pași grei pe treptele de marmură de afară și înainte să recunoască silueta înaltă ce tăia o umbră neagră în lumina soarelui, creierul lui îl păcăli să creadă că era tatăl lui întors din morți.

Vocea groasă a fratelui său Maxwell clarifică orice confuzie:

- Am întârziat iar, nu?

Tărăgănatul acela leneș dădea de înțeles că omului nu-i păsa dacă jignează pe cineva, dar așa era Max. Excela la a se convinge pe sine și pe toată lumea în jurul lui că nu-i păsa de nimic.

Și Lane bănuia că de multe ori era adevărat. Cu toate astea, venise, nu-i așa?

- Tocmai am băgat urna tatei, remarcă Lane în timp ce arăta spre compartiment.

- Nu merită să fie acolo. Nu face parte din familia asta.

Evident că Max nu era îmbrăcat la costum, ci mai degrabă purta o geacă de motociclist și blugi. Cu barba și tatuajele de pe gât părea să fie exact rebelul care era de fapt, un om legat de nimeni și de nici un loc.

Și din nici un motiv aparent, Lane își aminti ceva ce Edward zisese când făcuse mărturisirea în fața poliției la Red & Black: „Am făcut totul singur. Vor încerca să spună că am avut ajutoare, dar nu e așa“.

Lane miji ochii la fratele lui.

- Ce? întrebă Max.

Mai la periferie, Gin îl privi tăios și asta-i reaminti lui Lane că nu erau deloc singuri - și mai ales cu Amelia în preajmă nu era locul să deschidă un subiect sensibil ca ăsta: „Hei, l-ai ajutat pe Edward să-l omoare pe tatăl nostru?“

- Mă ajuți să pun aia la loc? zise Lane arătând spre lespeda de marmură aflată în colț.

- Vrei să fii sigur că rămâne unde trebuie?

- N-am dreptate?

- Ba bine că nu. Eu doar am venit să mă asigur că nenorocitul a fost ars.

Cei doi se duseră și se aplecară în jurul bucății de marmură de un metru pe un metru. Lane îi ceruse ajutor lui Max cu piatra doar ca să ascundă momentul ciudat, dar se dovedi că chiar avea nevoie de ajutor. Lespezea albă avea atașat oțel, ceea ce o făcea să cântărească enorm și ambii icniră când o ridicară de pe podea.

Întorcându-se spre locul unde urna stătea destul de neceremonios în gaura sa – ca un fel de castron de supă pe un raft, de fapt –, ridicară pătratul și îl potrivoră la loc.

Îndepărtându-se, Lane se întrebă dacă doar stătea așa acolo...? Sau era nevoie să fie fixată?

– O să cadă? întrebă Max.

– Nu știu. Adică, e al dracu' de grea. N-am văzut un zăvor pe spate sau ceva, tu?

– Nu prea m-am uitat. Max privi în jur. Toți stau înăuntru așa? Pentru că tot ce trebuie este un cutremur mai puternic și toate urnele alea o să zboare – și o să fie nevoie de un aspirator și jumătate în locul ăsta.

Lane râse primul. Apoi i se alătură Gin. Când Amelia, Lizzie și Samuel T. râseră și ei fu destul de clar că aveau cu toții nevoie să se elibereze de tensiune, cum stăteau așa în jurul sarcofagelor.

– Deci asta-i? murmură Gin când toată lumea se liniști din nou.

– Așa de ireal. Lane își puse brațul în jurul lui Lizzie și o trase aproape. Ca un fel de vis.

– Dar nu un coșmar. Max clătină din cap. Cel puțin, nu pentru mine.

– Nici pentru mine, fu Gin de acord. O să-i iei o placă?

– Nu știu. Lane ridică din umeri. Nu vreau.

– Hai să-l lăsăm! Max își încrucișă brațele peste piept. Deja primește mai mult decât merită. Eu i-aș fi împrăștiat cenușa în câmpul de porumb înainte să punem bălegarul...

În timp ce o altă siluetă intră pe ușa criptei, Lane observă intrusul primul – și recunoscă imediat cine era. Chantal.

Înjurătura lui atrase atenția tuturor.

– Credeai că n-o să aflu? întrebă ea.

Lane auzi în mintea lui vocea lui Glenn Close în *Atracție fatală*: „Nu voi fi ignorată, Dan”.

Cine naiba îi spusese despre asta? se întrebă el.

Când Chantal intră, parfumul ei fu un asalt al sinusurilor, un buchet fals care îl făcu să-i vină să strănute. Și bluza ei colorată și blugii albi erau complet deplasați.

- Ei bine? zise ea. Am și eu dreptul să fiu aici, Lane.

Când ea puse mâna pe burtă, el își dădu ochii peste cap.

- Hai să nu intrăm în jocul ăsta! Nu-l jelești, cum nu-l jelim nici noi.

- Nu? Cine zice? Eu l-am iubit pe tatăl tău...

Lane se uită la Samuel T.

- Vrei să fii amabil și să le escortezi afară pe sora mea și pe fiica ei?

- Desigur. Avocatul se întoarse spre Gin. Hai să mergem!

- Ca avocat al lui n-ai prefera să stai? zise Gin sec. Și tu ai o mașină cu două locuri. Ce o să faci cu noi amândouă?

- O iau pe Amelia pe motorul meu. Max puse mâna pe umărul nepoatei sale. Mai am o cască. Haide! Să-i lăsăm singuri pe adulți. Vrei înghețată în drum spre casă?

- Am 16 ani, nu 6. Amelia își înclină bărbia exact ca mama ei. Și vreau de la Graeter cu chipsuri de ciocolată duble. La con. Cu bombonele.

- Cum vrei tu. Când Max se apropie de Chantal, își coborî vocea - dar nu prea mult: Ori te dai la o parte din calea mea, ori te împing de cazi în cur.

- Tatăl tău mereu a zis că ești un animal.

- Și tu ești o curvă materialistă de când te-ai născut. Așa că asta-i.

Chantal fu așa de consternată de insultă, încât se poticni din calea lui. Dar cine îl cunoștea pe Max știa că era mai bine să nu te pui cu el, și viitoarea fostă soție a lui Lane nu era proastă.

- Haide, Gin, zise Samuel T. luând-o de cot.

Lane se uită la sora lui și încercă să o convingă să fie rezonabilă și să plece. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca ea să-și iasă din fire aici.

„O dată în viața ta“, gândi el spre ea, „retrage-te dracului. Te rog“.

Când Gin simți cum se întărește strânsoarea lui Samuel T. pe cotul ei, zâmbi la cea mai mare greșală a fratelui ei: Chantal Baldwine era de nivelul doi cu totul. Singurul lucru care era de primul nivel la ea? Ambiția socială.

- Gin, o îndemnă Samuel T. Mergem?

Gin se bucură pentru o clipă de tensiunea care se răspândise în criptă. Fiecare dintre ei se întreba ce naiba va face ea. Doar că nu se va certa cu Chantal. Nu, era peste asta.

- Desigur, Samuel, zise ea dulce.

Aproape că simți cum corpurile lui Samuel și Lane se detensionează și fix asta urmărea.

Și se comportă frumos până la ieșire.

Aproape.

Când urcă și ajunse lângă cealaltă femeie, Gin se aplecă și puse repede mâna pe stomacul lui Chantal. Înainte ca Chantal să dea înapoi, Gin vorbi repede și încet:

- *Blestemat să fie acest copil!*

- Poftim? Ce-ai spus?

- M-ai auzit. Gin zâmbi din nou. Și când vei pierde acest copil, vreau să te gândești la mine.

- Ce?!

- Pa acum.

Gin ieși agale din criptă și așteptă la baza treptelor ca Samuel T. să o ajungă din urmă. În spatele ei, Chantal începuse să urle, și Gin își dădu ochii peste cap când el se opri să încerce să remedieze pagubele.

Ah, minunat! Discordia din urma ei era așa de minunată. Chantal plângea acum și încerca să ajungă la Gin, dar Samuel T. nu o lăsa.

Între timp, Gin era afară la soare, simțind căldura pe obraji și pe piept.

După ceva vreme, Samuel T. ieși și o luă din nou de cot pe Gin.

- Haide, vrăjitoareo! Am terminat aici.

În mod obișnuit, Gin ar fi fost tentată să se certe cu el doar ca drama să continue, dar rămase tăcută și mulțumită cât el o însoți peste iarbă spre Jaguar. După ce-i deschise portiera, o ajută să se așeze - și când ea ridică privirea ca să-i mulțumească involuntar, o izbi felul cum arăta el.

Adevărat că era insuportabil de chipeș. Dar nu de asta era ea atrasă de el. Scânteile erau rezultatul aroganței lui cuplate cu independența de rang și cu nepăsarea lui totală față de sentimentul ei de superioritate. Mereu își dorise să câștige în fața lui. Ca el să i se supună și să facă ce voia ea. Să-l forțeze să fie câinele de rasă care răspundea la comenzile ei.

Dar Samuel T. nu era așa. Nu fusese niciodată, nu va fi niciodată.

Și de asta îl iubea.

- Nu trebuie s-o spui, murmură el când închise portiera.

Ochii lui Gin îi urmăreau fiecare mișcare când ocoli capota lungă și se urcă la volan. După ce-și puse ochelarii de soare Ray-Ban, se uită la ea prin lentilele colorate și inima ei tresări.

- Ce nu trebuie să spun?

Vocea ei era așa de guturală, încât aproape nu se auzea, și pentru o clipă el doar se uită la ea.

„Te doresc“, se gândi ea. „Vreau să te simt din nou în mine.“

I se părea că trecuse o eternitate de când fuseseră împreună. În realitate? Erau doar una sau două săptămâni, poate mai puțin. Nu-și putea aminti.

„Șterge urmele lui Richard de pe mine“, se gândi ea. „Trage-mi-o până-l scoți din mine.“

De parcă îi putea citi gândurile, Samuel T. se întinse și îi prinse mâna într-o strânsoare caldă și puternică. În timp ce degetul lui mare făcea cercuri pe interiorul încheieturii ei, ea simți atingerea prin corp.

- Samuel... șopti ea.

Cu o mișcare lentă, el îi întoarse palma și apoi o ridică, de parcă urma să-i sărute degetele. Dar el îi ținu mâna ridicată ca inelul ei de logodnă și verigheta să fie cu fața spre ea.

- Voiam să spun că vom ieși prin poarta din spate, desigur. Ultimul lucru de care avem nevoie este să fim văzuți împreună de presă.

Samuel T. îi lăsă mâna și porni motorul. Și în timp ce el conducea, era așa de calm și stăpân pe sine că la fel de bine ar fi putut să fie într-o mașină modernă, cu schimbător automat în loc de una clasică, cu schimbător manual.

„La dracu’“, se gândi ea. „Cum îndrăznește să fie așa de calm!“

Aleile parcurse erau întortocheate, priveliștea cu heleșteie și sălcii plângătoare, rândurile de copaci și răzoarele de iederă oferind locului exact genul de liniște pe care îți doreai să-l găsești în locul de odihnă eternă.

Nimic nu o impresionează pentru că fierbea. Dar Samuel T. n-avea de unde să știe asta. Nu voia ca el să vadă în interiorul ei mai mult decât văzuse deja.

- Nu ești impresionat de mine, întrebă ea încordată.

- Mereu.

- Și acum se hotărăște să fie fermecător. După ce mă refuză.

- Nu te-am refuzat.

- Nu? Hmm... dacă m-ai fi sărutat acolo și eu aș fi uitat deja, aș zice că ți-ai ieșit din formă.

- Spune-mi de ce ar trebui să fiu impresionat de tine?

Ea zâmbi la schimbarea subiectului, luând-o ca pe o mică victorie, dar observă schimbarea în calitatea tachi-nărilor lor și văzu în asta pierderea a ceva ce cândva îi fusese drag. Replicile acide erau de fapt modul lor de a relaționa, dar dispăruseră tenta sexuală și furia erotismului mocnit. Cu nici o săptămână în urmă asta ar fi escaladat în jigniri și o rememorare a tuturor greșelilor și indiscrețiilor din trecut... până când ar fi ajuns în pat și s-ar fi consumat unul pe celălalt.

Acum? Avea senzația că amândoi treceau peste adevăratele probleme, plutind pe suprafața înghețată a trecutului lor... și realitatea amară și rece a prezentului ei.

- Cu ce să fiu impresionat, Gin?

- Că n-am menționat, nici măcar o dată, despre bluza aia hidoasă pe care o purta Chantal. Vezi? Mă port mai frumos.

- I-ai spus să piardă copilul. Cred că pe scara insultelor asta-i mult mai rău.

- Nu primesc puncte pentru onestitate? Haide, mereu mi-ai zis cât de mult detești când mint - și chiar vreau să piardă monstrul ăla.

- Nu știam că ții așa de mult la sfințenia jurămintelor de căsătorie ale fratelui tău.

- Oh, asta nu mă interesează câtuși de puțin. Vreau doar să se reducă numărul de претенdenți asupra proprietății.

- Asta-i fata mea!

- Nu că ar fi prea mult - și asta-i o adevărată tragedie. Samuel T. apăsă pe frână când coborâră un deal și o luă spre o serie de dependințe. În partea îndepărtată, un zid de ciment era spart de o secțiune de gard legat cu un lanț care era larg deschisă.

Când trecură prin poartă, doi îngrijitori în uniformă care fumau la umbră se ridicară și se holbară la mașină.

- Adu-mi aminte să nu mă pun cu tine, murmură Samuel T.

- Prea târziu pentru asta.

- Da, zise el serios. Cred că-i adevărat. Deci unde ți-e soțul, Virginia Elizabeth?

- Nu-mi spune așa. Știi că disprețuiesc numele ăla. Gin ridică din umeri. Și Richard este la muncă. Sau în iad. Pentru mine nu contează.

- Cum merg lucrurile între voi?

Întrebarea era lejeră. Tonul, nu.

Gin încremeni în vechiul scaun de piele și se gândi la ce se petrecuse în dressing.

- La fel. Mă lasă în pace, îl las în pace.

- Vrei să bem ceva?

- Da, te rog.

capitolul 9

Chantal trata intrarea în criptă de parcă era o scenă de teatru shakespearian, cu brațele fluturând în stânga și-n dreapta, folosindu-se de greutatea ei ca să-și balanseze legănatul, cu părul în cascadă în jurul umerilor, un ocean blond în furtună.

- ... să mă trateze așa! Adică, cum poți să stai acolo pur și simplu când fratele tău mă insulă și sora ta mă agresează!

Lane privi spectacolul de la distanță, sprijinindu-se de colțul sarcofagului lui Elijah și lăsând-o să se desfășoare. N-avea să tolereze afișarea emoțiilor prea mult timp, dar se baza pe convingerea că femeia își va pierde impulsul acesta de energie până la urmă, ținând cont că afară erau treizeci de grade și ea nu se afla la umbră câtă vreme rămânea unde era.

De fapt, el își făcea mai multe griji pentru Lizzie, dar ar fi trebuit să știe mai bine că ea nu s-ar fi implicat: stătea vizavi, cu un șold rezemat de mormântul de marmură al lui Constance, cu sprânceana stângă ridicată de parcă se gândea ce rating de Rotten Tomatoes să dea reprezentației.

Și cât privește comentariul lui Gin care stârnise totul?

Ei bine, ar fi putut să fie și mai rău, nu-i așa? Și ținând cont de ceea ce ieșise, de fapt, pe gura surorii lui era o adevărată mărturie a istoricului de comportament scandalos al lui Gin.

- Deci? întrebă într-un final Chantal. Ce ai de zis?

- Am crezut că cererea mea de divorț a fost destul de explicită.

- Asta nu-i o glumă.

- Nu-s așa de sigur.

- Ai încercat să mă ții la distanță de tot. N-am fost acolo la citirea testamentului tatălui tău, nu mi-ai spus despre asta...

- Nu ți-a lăsat nimic în testament. Și nu ești membru al acestei familii...

Ea se prinse de abdomen.

- *Acesta* este un membru al familiei. Este următorul Bradford...

- Nu, se răsti Lane, *acela* este următorul Baldwine. Teoretic.

Chantal se întoarse spre Lizzie.

- Trebuie să pleci. Asta-i între mine și el.

Înainte ca Lizzie să-i răspundă, Lane interveni:

- Poate să rămână - sau să plece, dar ea decide, nu tu.

- Mereu ai avut o simpatie pentru ajutoare.

Lane zâmbi rece.

- Ai grijă, Chantal! Ai mai luat-o pe acest drum și nu ți-a mers bine.

- Oh, da, „mămica” ta. Am uitat - spune-mi, ai înlocuit-o pe domnișoara Aurora în bucătărie deja? Sau ai să aștepți până moare?

Lizzie clătină din cap.

- De fapt, eu cred că o să plec.

- Și eu am terminat. Lane se îndreaptă. Nu ajungem nicăieri...

- Nu mă poți scoate din viața ta, Lane! Asta-mi dă drepturi. Puse din nou mâinile pe abdomenul inferior. Asta este următoarea generație a familiei tale! Ce tu nu mi-ai putut da.

Când Lane se îndreaptă spre ea, încercă să-și păstreze calmul.

- Ai avortat copilul meu, în caz că ai uitat. Eu n-am uitat.

Chantal se înroși.

- Nu mi-ai dat de ales!

- Și nici măcar nu știu dacă era al meu.

- Cum îndrăznești!

- După ce ai făcut cu tatăl meu? Serios?

Când ea ridică mâna să-i dea o palmă, el o prinse de încheietură și o țină ferm.

- Ies de aici acum și, dacă știi ce-ți convine, mă lași să plec. Fără. Un. Alt. Cuvânt.

Lizzie își băgă capul între umeri și trecu pe lângă Chantal, luând-o spre trepte și spre Rolls-ul parcat mai jos. Felul cum ea se uita spre pământ îl speria. Fusese foarte clară că drama lui nu era atrăgătoare sau ispitoare nici pe departe: îl iubea în ciuda familiei lui, nu datorită banilor și a poziției lui și a supărării emoționale ce părea să-și facă loc în fiecare colțișor din viața lui afurisită.

- Lizzie, strigă el.

- Vrei să fii atent la mine! ceru Chantal. Eu contez! Sunt importantă!

Cu o răbufnire subită, Chantal sări la el, aruncând cu pumnii, lovindu-l, urlând și agitându-și capul până părul ei ajunse în fața lui, în gura lui. Prinzând-o, încercă să o controleze, dar și să o țină să nu cadă și să nu se rănească pentru că avea tocuri înalte.

- Chantal, vrei să încetezi...

Și atunci se declanșă blitzul.

Din spatele unui trunchi de fag o cameră surprinse altercația la fel de iute cum un oblon clipește închizându-se și deschizându-se.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, serios...

- Lane! Încetează, Lane!

La început nu era sigur cine încerca să-i atragă atenția. Dar apoi își dădu seama că era Lizzie și făcu tot ce putu să o calmeze pe Chantal.

- Știu, am văzut aparatul de poze. Du-te și adu mașina...

- Lane! Sângele!

- Ce?

Când el încremeni, Chantal își strânse pumnul delicat al mâinii libere și îi dădu una ca Louisville Slugger, nimerindu-l chiar în maxilar. Impactul făcu să-i clănțane dinții, dar ea nu terminase cu el. Smulgându-și

încheietura, o a doua lovitură veni zburând spre el și îl nimeri în nas. Durerea explodează ca o bombă în mijlocul feței.

În mod ciudat, singurul lucru care îi trecu prin minte fură lecțiile alea de combat pe care ea le luase la clubul de sănătate unde era membră.

Bănuia că o ajutaseră cu mai mult decât să ardă doar calorii.

- Lane! Sângele!

Da, sângea și se îndepărtă de Chantal, ridicându-și mâinile la față. Între timp, Lizzie reveni, venindu-i în apărare și ținând cealaltă femeie.

- Chantal, sângerezi! Trebuie să te oprești! Copilul!

Și atunci apărură polițiștii.

Dap, aia era clar o mașină de poliție cu luminile pornite, oprindu-se chiar în spatele Rolls-Royce-ului.

Ca un alergător nud gata să fie alungat de pe linia de 50 metri, fotograful țâșni din spatele copacului, fugind ca dracu' de tămâie printre câmpul cu pietre funerare. Dar lui Lane nu-i păsa de asta.

Ce tocmai zisese Lizzie? Ce-i cu copilul?

Când Sutton coborî din fața mașinii poliției statale, nu era sigură la ce se uita. Da, era cripta familiei Bradford, cu poarta de fier deschisă și ambele uși de alamă largi. Și da, acela era Lane Baldwine, cu Lizzie a lui - și Chantal Baldwine, de care el divorța.

Dar restul nu avea sens.

Lui Lane îi curgea sânge de pe față și îi păta cămașa de sub haina costumului. Mai rău însă era scurgerea roșie de pe blugii albi ai lui Chantal.

Cineva fusese înjunghiat... sau împușcat? Sau...

Chiar dacă Sutton nu era sigură cum să ajute, urcă în grabă treptele - și ofițerul de poliție veni cu ea.

- Chantal, zicea Lizzie, calmează-te, sângerezi!

Că era polițistul statal, mașina de poliție sau faptul că acum erau mai mult de doi oameni implicați, Chantal

se lăsă pe spate în brațele lui Lizzie și se înmuie de parcă renunțase... sau leșinase.

Lane se holba la pata de pe blugi.

- Oh, sfinte Dumnezeule...

- Ce se întâmplă aici? Polițistul statal care o adusesse pe Sutton de la aeroportul Sanford fusese la capătul turei, dar acum era iar la datorie. Aveți nevoie de o ambulanță?

- Da, zise Lizzie cu urgență, ajutând-o pe Chantal să se întindă pe podeaua de marmură.

Chantal își desfăcu coapsele, uitându-se la pata de un roșu aprins și scoase un țipăt care sperie păsările dintr-o magnolie.

- Copilul meu!

Lane își smulse haina de pe el și o puse peste picioarele femeii.

- Sună la 911!

Polițistul fugi înapoi la mașina de poliție, iar Sutton se lăsă pe vine.

- Ce pot să fac?

- De unde ai știut că avem nevoie de ajutor? întrebă Lane.

- Chantal, zise Lizzie către femeie, inspiră adânc. Trebuie să stai calmă - dacă vrei să-ți ajuți copilul, trebuie să stai calmă...

Ochii agitați ai lui Chantal erau genul de imagine pe care nu o uiți niciodată.

- Ce mi se întâmplă? Ce-i în neregulă?

Sutton privi la Lane și încercă să-și amintească - oh, da.

- Am venit de la aeroport. Aveam nevoie să mă aducă cineva aici ca să ajung la timp.

- Într-o mașină a poliției statale?

Chantal scoase un geamăt și apoi înlemni.

- Copilul meu!

- Uite! Sutton își dădu jos haina deschisă. Nasul îi sângerează rău.

Când ea îi întinse faldurile lui Lane, el păru confuz pentru moment. Dar apoi luă ce-i oferea ea și îl puse pe partea inferioară a feței.

- D... duceți-mă înăuntru, se bâlbâi Chantal. Sunt fotografi peste tot aici - și nu vreau să ajungă asta pe internet!

Lane se aplecă mai aproape și zise înfundat prin haină:

- Chantal, nu știm ce se petrece aici, așa că poate n-ar trebui să te miști...

- Este jenant! Sângerez!

Sutton clătină din cap.

- O iau eu de picioare.

Împreună, cei trei o ridicară, o duseră în criptă și o așezară jos din nou. Apoi Sutton se duse și închise ușile mari de alamă.

- Ambulanța vine? Panica lui Chantal răsună în interior. Când va fi aici? Ce mi se întâmplă?

Sutton făcu un pas în spate și se întrebă dacă ar trebui să plece. Dar nu, nu putea să facă asta. Crăpă în schimb ușile și se uită afară, rugându-se ca ambulanța să vină - și se părea că se aflau acolo cu mortul din totdeauna și cu ceea ce posibil era o altă moarte în etape.

În realitate, probabil că nu trecură mai mult de zece minute înainte ca sirenele să anunțe că medicii erau pe undeva pe aleile încurcate ale cimitirului.

- Îi văd! zise ea. Au ajuns!

Polițistul statal înaintă și flutură pentru a chema mașina pătrată spre ei, și apoi Sutton ieși afară în timp ce o targă și aparatura erau urcate pe scări de către o femeie și un bărbat în uniforme albastre.

- Acesta-i soțul meu, zise Chantal de cum echipajul medical de urgență intră. Lane Baldwin este soțul meu și eu sunt însărcinată în unsprezece săptămâni.

- Domnule, zise unul dintre medici către Lane, mă puteți ajuta cu niște informații de bază cât partenera mea vă examinează soția?

Fără să se gândească, Sutton se duse la Lizzie și șopti:

- Hai să ieșim, da?

- Da, zise aspru Lizzie. Cred că așa ar fi cel mai bine.

Când ieșiră pe treptele din față și se duseră spre pajiște, Sutton clipi la lumina soarelui. Încă nu era sigură de ce venise. Nu-i plăcea să se gândească de ce nu părea să poată să stea departe. Chiar își dorea ca totul pe aici să fie diferit.

- N-ai fi putut nimeri mai bine, murmură Lizzie.

- E cam ciudat. Și știu că n-ar trebui să mă bag... adică, nu-i familia mea. Dar eu...

- Oh, Dumnezeuule...

Lizzie se clătină pe picioare, întinse un braț, și Sutton o prinse chiar când părea gata să cadă.

- Ești bine?

- Mi-e rău.

Sutton privi în jur și nu văzu nici un paparazzi, dar cine naiba știa.

- Vino aici!

O trase pe Lizzie după colțul criptei. Sutton îi ținu părul în spate cât Lizzie se lăsă pe vine și vomită.

Dintr-un motiv oarecare lui Sutton i se umplură ochii de lacrimi.

Oh, pe cine mințea? Știa exact de ce.

Edward ar fi trebuit să fie aici. Și în logica ei întortocheată, ea venise în locul lui.

Da, pentru că asta avea sens. Nu era ca și cum ei erau împreună sau ceva de genul. Dar bănuia că, atunci când cineva era în inima ta cum era Edward în a ei, era ca și cum duceai acea persoană cu tine oriunde erai. Și el ar fi trebuit să fie aici pentru ei toți.

- Ștt..., murmură Sutton, frecând-o pe Lizzie pe spate. O să fie bine...

Când senzația de vomă se liniști, Lizzie se prăbuși la pământ, lipindu-se de mormânt.

- Oh, asta-i rece. E bine.

Înjurând, Lizzie își lăsă capul pe spate. Obrajii îmbujorați îi erau roșii precum cireșele, dar gura îi era o linie albă. Și apoi aruncă bomba:

- Cred că sunt însărcinată, zise ea pe o voce subțire.

capitolul 10

- Nu, *nu* merg în ambulanță cu ea. Când Lane refuză acea idee, nu-i păsa că medicii păreau șocați. Suntem despărțiți. *Nu* este soția mea și acela *nu* este copilul meu.

Dar venea la spital. Mai întâi că voia să afle dacă Chantal pierduse sau nu copilul. Și apoi o duceau la Spitalul Universitar, unde se afla domnișoara Aurora, și el oricum voia să-și viziteze mama.

Dar mai întâi trebuia să vorbească cu Lizzie.

În timp ce medicii o ridicau pe Chantal de pe marmura rece și o legau de targă, el îi lăsă să-și vadă de treaba lor și ieși. Lizzie și Sutton erau lângă mașină, cu portiera Phantomului larg deschisă, Lizzie stând pe locul din față al pasagerului.

Coborând treptele mici, el traversă pajiștea.

- Îmi pare așa de rău de asta.

Lizzie nu se uită la el.

- Oh, nu-ți face griji!

Privind spre Sutton, dădu din cap spre ea.

- Uite, noi ne ducem la spital.

- De fapt, mi-e chiar rău de la gastroenterita aia. Lizzie își înalță capul. Sutton, crezi că amicul tău de acolo cu insignă ar fi dispus să mă ducă la Easterly? Dar nu, pot să iau un Uber...

- Te duc eu acasă. Lane îngenunche și luă mâna lui Lizzie. Dumnezeule, ești rece ca gheața.

- Nu mă simt prea bine. Lizzie se uită la Sutton. Și dacă mă duce cineva acasă...

- Te ducem noi, desigur.

Lane încremeni.

- Nu, o s-o...

Lizzie îl întrerupsese clătinând din cap:

- E în regulă. Serios. Nu trebuie să-ți faci griji cu mine. Dar nu vreau să i-o transmit domnișoarei Aurora și știu că te duci să o vezi.

La dracu'...

- N-o să stau mult.

- Stai cât vrei. Eu doar vreau să mă întind.

Când Sutton se duse să vorbească cu ofițerul de poliție, Lane își mută chipul sub ochii lui Lizzie.

- Chantal e nebună - delirează cu totul și singurul motiv pentru care mă duc este situația proprietății acum, că tatăl meu a murit...

- Știu. Este în regulă.

- Domnule Baldwine? zise unul dintre medici. Noi suntem gata să mergem, dacă vreți să ne urmați cu mașina.

Lizzie se ridică, și Lane fu nevoit să dea înapoi pentru a-i oferi spațiu. Când ea îi zâmbi, el își spuse că expresia îi ajunsese la ochi.

- Mă duc direct acasă să mă culc. Când o să ajungi tu, voi fi bine și gata de drum.

- Te iubesc.

- Știu. Și eu.

Ea îl bătu pe braț și apoi se întoarse spre Sutton, iar el detestă pașii ei lenți, făcuți cu grijă - detestă și mai mult faptul că ea nu voia nici să o însoțească până la mașina poliției.

Toată treaba asta era numai vina lui.

Și numai aparența că poate alegea criza lui Chantal în detrimentul lui Lizzie care avea nevoie de el era o porcărie.

Așteptă cât Lizzie urcă pe locul din față al pasagerului în mașina de poliție și flutură din mână până când nu mai văzu luminile printre pietrele funerare. Apoi, blestemându-se, urcă în Rolls-Royce, urmând ambulanța și ieșind din cimitir. Nu era nerăbdător să se amestece din nou cu toți reporterii de la poarta din față, dar ce putea

să facă? Dacă o lua pe alt drum risca să fie despărțit de Chantal când era internată.

Și avea dreptate. Mai erau destui reporteri dincolo de porți și o altă rundă de blițuri se declanșă când trecu cu Phantomul. Dar n-avea să-și acopere fața sau să se ascundă. La dracu' cu asta!

Odată ajunși pe drum, ambulanța porni sirenele și luminile și apăsară pe accelerație, luând-o pe o scurtătură spre centru pentru a evita autostrada.

Pe durata întregului drum, singurul lucru la care continuă să se gândească... fu că era al naibii de păcat că nu-și putea omorî din nou tatăl.

Complexul Spitalului Universitar se întindea pe mai multe străzi ale orașului, diferiții zgârie-nori din oțel și sticlă fiind conectați de pasarele care se întindeau peste rețeaua de străzi și alei din jurul lor. Pe lateralele clădirilor se aflau numele serviciilor și numele familiilor care făcuseră donații în sprijinul misiunilor lor: Centrul de atac vascular Bradford, Centrul pentru cancer Smythe, Centrul de reabilitare Boone, Departamentul de Urgențe Sutton.

Ambulanța ocoli o serie de parcuri doar pentru mașini autorizate, și Lane parcă Rollsul pe un loc în lateral, în timp ce medicii dădeau cu spatele pe poziția lor. Coborând, își băgă mâinile în buzunare și traversă asfaltul fierbinte spre o pereche de uși automate. De cum intră în zona de recepție, oamenii se uitară la el pentru că-i recunoșteau fața.

Asta se întâmpla des. Și nu doar în Charlemont.

Din cauza stilului de viață libertin de dinainte, apăruse în presă înainte să apară problemele curente cu falimentul. Acum? După moartea tatălui său, arestarea lui Edward și acuzațiile idioate de violență domestică ale lui Chantal, era ca și cum avea un semn luminos în jurul gâtului pe care scria DA, SUNT CINE CREDEȚI CĂ SUNT.

- Vă pot ajuta? întrebă recepționera uitându-se la el.

- Sunt aici pentru Chantal Baldwine. Este internată acum - a venit cu ambulanța?

Femeia încuviință din cap.

- Cineva o să vină să vă ia de cum pot eu. De cum pot ei, adică - ah, pot să vă aduc ceva?

De parcă era hostess la vreo petrecere.

- Nu. Mulțumesc.

În timp ce ea îi urmărea cu privirea orice mișcare, Lane traversă zona de așteptare și se așează pe un scaun de plastic în colțul îndepărtat, departe de televizor și automate. Dumnezeu, spera ca asta să nu dureze o eternitate...

- Domnul Baldwine? zise cineva din ușa pe care scria DOAR PERSONAL AUTORIZAT. Soția dumneavoastră este...

- Mulțumesc. Lane se ridică și traversă încăperea. Coborându-și vocea, mormăi: Și nu este soția mea.

Asistenta clipi.

- Mă scuzați. Credeam că a spus...

- Unde este? Și iertați-mă că sunt un bătăran.

- Oh, înțeleg, domnule. Asistenta se dădu la o parte ca el să poată trece - uitându-se însă la el ca și cum nu înțelegea deloc. Sunt momente dificile.

„Habar nu ai“, se gândi el.

Lane fu condus pe lângă un oficiu al asistentelor și diferite zone de tratament închise cu sticlă. Chantal era jos, pe stânga, și când intra, ea întinse mâna și se uită la el cu ochi sălbatici, speriați.

- Dragule, copilul...

Cele două asistente care îi prindeau perfuziile și echipamentul de monitorizare înlemniră și priviră spre el. Și în timp ce ele încercau să se concentreze la treaba lor, el voia să-i strige lui Chantal să înceteze cu prostiile - dar nu avea de gând să facă lucrurile mai publice decât erau deja cu asta.

Așezându-se pe un scaun gol, se uită în ochii machiați cu grijă ai lui Chantal. În ciuda lacrimilor, rimelul nu-i curgea și se întrebă dacă ea plănuise asta pentru

confruntare – sau dacă avea lucruri rezistente la apă doar în caz că trebuie să izbucnească în lacrimi.

Cu toate astea, nu arăta deloc bine. Îi dispăruseră hainele lejere la modă, halatul de un albastru pal al spitalului în care se schimbase fiind prea larg pentru silueta ei mică, umflătura burții fiind mai evidentă acum, chiar și prin păturile subțiri ce o acopereau.

Și era foarte palidă; sub bronzul ei artificial, pielea îi era de culoarea unui șervețel.

– Medicul va veni direct aici, domnule și – ah – doamnă Baldwine. Asistenta care îl adusese pe el se concentra la Chantal. Putem face ceva să fiți mai confortabilă?

– Ce va urma? se bâlbâi Chantal. Cum este copilul meu...

– Analizele de sânge vor fi gata cam în jumătate de oră și despre următorii pași voi lăsa să vă vorbească medicul – dar bănuiesc că vă vom face o ecografie.

– Pierd copilul?

– Vom face tot ce putem să vă ajutăm, doamnă Baldwine.

Și apoi rămaseră singuri, ușa de sticlă fiind închisă și perdelele trase.

– Ești așa de crud, se smiorcăi Chantal. Ești așa de rău cu mine.

Lane se aplecă înainte și își frecă mâinile. Impulsul de a-i reaminti de toate lucrurile groaznice pe care ea le făcuse vreodată, nu doar lui, ci și angajaților de la Easterly și fiecărui chelner și chelneriță care o serviseră vreodată cu un Cosmopolitan, era aproape irezistibil. Dar dacă ea îl dădea afară nu va afla niciodată ce se întâmpla cu adevărat.

Ea mai mințise despre sarcini.

– Hai să trecem prin asta, zise el printre dinți.

– Și după... Ea înghiți puternic. Poate putem avea un viitor împreună... un viitor adevărat, fără interferențele unor terțe părți.

„Așa-i spui lu' nenorocitul de taică-meu“, se gândi el. „Interferență?“

Și în ceea ce-l privea, singurul viitor pe care îl aveau era să semneze hârtiile de divorț care vor pune capăt greșelii făcute când se căsătorise cu ea.

- Lane, nu trebuie să punem capăt căsătoriei noastre.

„Ține-ți gura închisă, bătrâne“, își spuse el. „Taci dracului din gură.“

Chantal vru să mai spună ceva, dar apoi vocea i se gătu cu un geamăt. Și dintr-odată smuci picioarele în sus.

- Cheamă doctorul! Cheamă doctorul!

În timp ce Samuel T. o urmă pe Gin în liftul din clădirea în care se afla penthouse-ul lui, era foarte conștient de totul la femeie: felul cum îi lucea părul în lumina ce provenea de la becurile de deasupra lor. Mirosul parfului ei și crema aceea de mâini cu care se dădea de fiecare dată când se spăla. Căderea perfectă a rochiei de mătase de culoarea piersicii și luciul aurului la urechile ei și pe gât.

Astăzi nu purta o eșarfă, și el se uită la gâtul ei.

Vânătaile se duseseră deja - sau măcar părea că nu mai erau. Dar existau unele noi la încheietura ei.

Ping-ul subtil care anunța că ajunseseră la ultimul etaj îi atrase atenția spre panoul cu butoane. Când se deschiseră ușile, scoase cheile din locașul special în care le pusese ca să poată să urce.

- Nu știu cum o faci, zise Gin înaintând pe covorul lui gros.

- Să fac ce?

În timp ce liftul se închise singur și dispăru, el urmări cum se mișcă corpul ei prin spațiul de locuit larg deschis spre ferestrele mari de la podea la tavan care dădeau spre râul Ohio și spre terenul arabil din Indiana. Era așa de uimitoare, cu picioarele așa de lungi și netede, cu gleznelor subțiri, cu pantofii ei grațioși cu toc. Șoldurile îi erau și ele un val erotic, talia, genul pe care știa prea bine că o putea cuprinde cu mâinile, umerii perfecți pentru părul ei.

În mijlocul decorului modern, monocolor, ea era toată colorată și senzuală.

Ea privi spre el.

- Deschizi chestia aia chiar aici la tine.

La ce...? Ah, liftul. Samuel T. ridică din umeri și se duse la bar.

- Eu văd asta ca pe o cameră de hotel pe care întâmplător o dețin. Nu-i spațiul meu.

- Cineva ar putea urca aici.

- N-ar putea fără asta. Îi arată cheia și apoi o băgă în buzunarul interior al hainei. Ce bei la prânz?

- Ai uitat? Ea veni agale și se așază pe una din canapelele din piele gri-deschis. Mă rănești.

- Nu știam dacă ai început să preferi ceva nou.

- Nu.

Spre deosebire de fermă, care era plină de obiecte personale, antichități de familie și lucruri care contau pentru el, această enclavă de 185 de metri pătrați nu era nimic altceva decât un loc pentru petreceri, un loc disponibil unde să doarmă după o ieșire toată noaptea în centru. Ce avea aici însă, din plin, era tot alcoolul de calitate ce se afla pe piață.

Deschizând un răcitor de vin de mărimea unui congelator, scoase o sticlă de Krug Private Cuvée și apoi luă LB Crème de Cassis din șirul de băuturi la temperatura camerei de pe rafturi. Turnă în pahar întâi Cassis-ul, după care desfăcu sticla de Krug, răsuci dopul de plută până se auzi un *pop!* controlat și umplu paharul până la buză cu spumă.

Pentru el alese ceva din Rezerva Familiei Bradford.

El și oamenii lui nu beau altceva în afară de Bradford.

Traversând distanța dintre ei, îi dădu paharul și așteptă ca ea să-l ridice în lumină, inspectându-i culoarea.

- Perfect.

- Ești o răzgâiată, știi asta.

- Mai spune-mi! Am chef de revelații și știu că vouă, avocaților, vă place să vă auziți vorbind.

Samuel T. se așeză la celălalt capăt al canapelei și își încruciașă picioarele la genunchi. Nu-și putea lua ochii de la ea și știa... știa... că era dependentul care din nou se hotărâse să se lase – dar ceda cu fiecare secundă. Ea cu hainele ei de haute couture și aerele ei batjocoritoare erau acul și seringă lui, foița de rulat și bancnota de o sută de dolari rulată.

Ea goală deasupra lui?

Era drogul lui pur.

Dumnezeule, când aflate că se mărita cu Richard Pford – și când chiar o făcuse? –, fusese așa de furios, că jurase să și-o tragă cu o femeie în toate locurile în care el și Gin fuseseră vreodată împreună.

Fusese și va continua să fie un veritabil jurnal de călătorie cu orgasme, genul de lucru care l-ar fi ținut ocupat șase luni sau un an.

Și încă intenționa să termine acel itinerar cu o mulțime de voluntare. Dar cumva, văzând-o în cimitir, fațada lui de forță și intenție de a rămâne la distanță se ciobise.

Da, pentru că pietrele funerare și statuile de sfinți și crucile erau așa de sexy.

Dar apoi, Gin ar fi putut să fie oriunde, purtând orice și i-ar fi zguduit lumea. Și problema cu planul lui de răzbunare? Ideea lui de a-și elibera frustrările cu alte femei? Pentru el nici o femeie nu se apropiase vreodată de Gin.

Era ca și cum tratai sevrajul de filet mignon cu Burger King.

– Unde-i soțul tău? se auzi el întrebând.

– M-ai întrebat deja asta. Mai luă o înghițitură, buzele zăbovind-i pe marginea paharului. Și ți-am spus că muncește. Iar o să te oferi să mă protejezi de el? Să te pui în calea primejdiei pentru a mă apăra?

Cuvintele dure, batjocoritoare. Dar în ochii ei era suferință, chiar dacă încerca să o ascundă.

Dumnezeule, voia să-l omoare pe nemernicul ăla!

– Ei bine? insistă ea.

În timp ce Gin ridică dintr-o sprânceană în felul ei obișnuit și rostea genul de cuvinte pe genul de ton pe care o făcea mereu, el știa prea bine că amândoi își aminteau de cum se purtaseră unul cu celălalt. Dar totul se terminase acum: ei îi lipsea energia, și el nu mai avea înclinația să se ambaleze într-una din vechile lor lupte.

- Mereu voi veni dacă mă chemi. Dădu burbonul pe gât și se ridică în picioare. La bar își mai turnă unul. Erau mai mult un al doilea și al treilea burbon adunate. Știi asta.

- Ai putea să aduci sticla cu tine, zise ea târăgănat. Mai eficient.

- Încă-s beat de azi-noapte.

- Cu cine ai fost?

- Cu nimeni.

Ceea ce nu era neapărat o minciună. Prentiss/Peabody/Oricare nu contase pentru el. Și tu?

- Richard a călătorit. A revenit azi-dimineață.

Samuel T. se întoarse la canapea, dar nu unde fusese. Veni însă în fața ei... și apoi îngenunche lent.

Gin își înclină capul și îl privi printre gene.

- Îți stă bine așa, Samuel T. În genunchi în fața mea.

El bău aproape jumătate din burbonul cu gheață din paharul lui, apoi îl lăsă deoparte. Apoi își strecură mâinile pe spatele gambelor ei și urcă mângâind sub marginea rochiei ei.

- Credeam că nu mai facem asta, zise ea pe o voce răgușită.

- Și eu.

- I-am spus soțului meu că îi voi fi fidelă.

- Atunci l-ai mințit.

- Da, cred că așa e.

Arcuindu-se grațios, ea își relaxă corpul pentru el, desfăcându-și picioarele ca el să-și poată mișca șoldurile între ele. Ochii ei erau irezistibili, cu privirea aceea albastră așa profundă, încât el se pierdu instantaneu. Și când ea își desfăcu buzele, el știa ce se va întâmpla după.

O va săruta și nu va ieși la suprafață până când nu va termina în ea.

- Îți ofer șansa să oprești asta, zise el pe o voce guturală.

- Când?

- Chiar acum. Spune-mi să mă dau la o parte.

- Asta vrei să spun?

- Nu.

- Bun. Ea își puse Kir Royale deoparte. Pentru că nu vreau să te oprești.

Ea nu se mișcă să-l întâmpine la jumătatea drumului, așa că el fu nevoit să se aplece spre gura ei... și sfidarea aceea subtilă îl înnebunea – și îl făcu să o ia razna. Era așa de contrară și mereu intangibilă, vânătorul din el vânând-o mereu, chiar și când o ținea în brațe. Și asta făcea diferența. Toate celelalte femei îl implorau să rămână. Gin? Îl provoca să țină pasul.

Și oh, Dumnezeu, buzele ei erau exact cum și le amintea și exact cum nu le uita niciodată, moi și cumva neînduplecate. O sărută așa de profund și de lung, încât fu nevoit să se desprindă pentru a respira.

- De ce mereu când mă săruți ai gustul burbonului meu? șopti ea.

- Pentru că de obicei suntem beți și eu am un gust impecabil.

- Ah. Asta explică totul. Când el vru să o sărute din nou, ea îl opri atingându-i pieptul. De ce m-ai adus aici?

El își roti șoldurile în ea ca să-i simtă erecția.

- Credeam că-i evident.

- Am fi putut să mergem la fermă.

- Era mai departe.

- Am fi putut să mergem la Easterly.

- Nu-i destul de intim.

- Proprietatea familiei mele are mai multe uși decât au majoritatea hotelurilor. Ea zâmbi. De ce nu la tine la birou? Ne-am distrat mult acolo și știu că mereu ai alcool în ultimul sertar al biroului tău.

- Nu Krug și tu nu suporti șampania ieftină. Și apoi, secretara mea a cam obosit să dea radioul mai tare ca să acopere gemetele tale.

Gin râse.

- Este așa de pudică.

- Ceva de care tu nu ți-ai făcut niciodată griji.

- Deci de ce acest loc, Samuel T., hmm?

În loc să-i răspundă, el coborî și îi atinse gâtul cu buzele. Urcând cu mâinile sub fusta ei, îi atinse partea superioară a coapselor încordate - și apoi continuă până când...

- Nu porți chiloți, gemu el.

- Normal că nu. Sunt treizeci de grade afară și este umezeală ca la duș.

Samuel T. se dezlănțui atunci, își pierdu controlul și lăcomia lui preluă totul. Cu degete sigure își desfăcu cureaua cu monogramă și pantalonii - și Gin era clar la fel de nerăbdătoare ca el. Întinzându-se pe canapea se reuniră chiar când el își împingea erecția înainte.

Amândoi se cutremurară și apoi el începu să se miște.

Când Gin își coborî pleoapele și reuși cumva să țină paharul ferm pe covorul lui deschis la culoare, ea zise:

- Cred că știu de ce aici, suspină ea, și în această cameră.

El întrebă de ce printre dinți. Sau poate cum îl chema? Cine știe? Ea era mereu cea mai bună, cea mai strâmtă în jurul lui, mereu cea mai dulce și cea mai alunecoasă.

- Clădirea de birouri a soțului meu este... chiar acolo. Ea se uită spre priveliște și indică cu paharul - în timp ce el i-o trăgea. De fapt... biroul lui... este spre această clădire.

Începu să gâfâie, la fel ca el, și era așa de potrivită.

O adusesese aici ca să o poată regula pe canapeaua asta... și să se uite la capul ei legănându-se, făcând asta spre ferestrele biroului nenorocitului de Pford care era la o stradă distanță și la ultimul etaj al clădirii Pford.

- Nu știu despre ce vorbești, gemu el.

Ca să nu mai speculeze, Samuel T. băgă mâna între corpurile lor și îi atinse cu degetul clitorisul.

În timp ce ea avu orgasm, Kir Royale-ul ei se vărsă peste tot. Și asta era așa de satisfăcător.

capitolul 11

Ecograful era portabil, un mini Zamboni cu ecran care fu adus de o infirmieră și mânuit de un tehnician. Pentru a-i face loc, Lane se ridică de pe scaun și cât avu loc consultația, el rămase pe o parte și își feri privirea. Dacă putea să zică un lucru sigur era că Chantal sângera rău. Din când în când, în timp ce i se aranja halatul de spital, apuca să zărească cu coada ochiului ce se petrecea sub ea, sângele trecând prin tampon.

Având evident dureri, Chantal tresări când îi stropiră burta un pic rotunjită cu gelul transparent și puseră pe ea un soi de sondă. Și tehnicianul se oprea periodic, atingând o mică bilă ce se rotea pe o tastatură pentru a face poze care, cel puțin pentru Lane, nu păreau a fi altceva decât pete gri și negre.

- Medicul va veni imediat, spuse tehnicianul, ștergându-i gelul cu un șervețel de hârtie.

- Unde-i copilul? Capul lui Chantal se agita pe perna subțire. Unde-i copilul meu?

- Medicul va veni imediat.

Când tehnicianul pleca, ea se uită rapid la Lane și el fu surprins de compasiunea de pe chipul ei. Poate că Chantal nu mințea. Cel puțin nu în legătură cu sarcina.

- Mă doare, gemu Chantal. Crampele...

Lane se așeză la loc pe scaunul lui pentru că voia să-i acorde un pic de demnitate, și cum ea își tot mișca picioarele, el tot vedea sânge.

- Lane... mă doare.

Chipul îi era palid, buzele albe și continua să se țină de mijloc de parcă cineva încerca să o taie pe jumătate.

Nu mai era nici urmă de calcule. Ostilitate. Drama bieteii fete bogate.

- Lane...

El mai rezistă încă un minut jumate, apoi sări în picioare, trase din nou de perdea și deschise geamul de sticlă. Scoțând capul pe coridor, chemă o asistentă.

- Hei, zise el, i se poate da ceva pentru durere? Chiar are dureri.

- Domnule Baldwine, medicul vine imediat. Vă promit. Urmați să fiți consultați.

- Bine. Mersi.

Revenind înăuntru, se duse la scaun, se așeză din nou... și când Chantal întinse o mână, el o luă pentru că nu știu ce altceva să facă.

- Doctorul vine. Chiar acum.

- Pierd copilul, zise ea cu lacrimi în ochi. N-am auzit bătăile inimii. Tu le-ai auzit? Ecograful a fost silențios. Săptămâna trecută când m-am dus, puteai să auzi...

Când ea începu să plângă el nu știu ce să facă. Dar apoi, în cei doi ani de când se știau, nu era sigur că împărtășiseră vreun moment real, onest împreună. Și mai real de atât nici că se putea.

- O să mor? zise ea.

Unde naiba era nenorocitul ăla de doctor?

- Nu, nu vei muri.

- Îmi promiți? Că nu o să mor și că bebelușul e bine?

Teama din ochii și vocea ei o expuneau complet, dezvăluind-o ca mai mult decât un adversar - și dintr-un oarecare motiv, se gândi la momentul când o văzuse prima dată la acea petrecere de grădină. Se dusesese doar pentru că urma să fie băutură și el mereu se simțise mai puțin alcoolic cu un burbon în mână la ora două după-amiaza dacă se afla în preajma unor oameni care făceau la fel.

Atenția îi fusese atrasă de soarele ce strălucea în părul ei blond. Și atunci n-ar fi ghicit niciodată că vor ajunge aici, în aceste circumstanțe.

- Nu vei muri.

Ea continuă să se uite la el în tăcere, în timp ce corpul i se contorsiona. Cine știe dacă îl iubise vreodată – sau dacă îl iubise pe tatăl lui. Poate că totul fusese un plan materialist eșuat și, da, ea făcuse o treabă oribilă punând capăt sarcinii precedente. Dar pe măsură ce durerea ei continua să se intensifice, suferința prin care trecea prevală asupra greșelilor ei din trecut.

Lane se întinse și îi șterse o lacrimă de pe obrazul pătat. Acum machiajul i se topea, pete negre formându-se sub ochii ei.

- Îmi pare rău, zise el răgușit.

Chantal își feri privirea și se cutremură.

- E vina mea.

Ușa de sticlă a sălii de consultații se deschise și o tânără îmbrăcată în uniformă și cu halat alb intră.

- Salut tuturor. Cum ne simțim?

„Întrebare cretină“, se gândi el. „Tu cum crezi?“

Lane lăsă mâna lui Chantal și își frecă palmele de coapse.

- Are dureri – o puteți ajuta?

- Și copilul meu? se rugă Chantal. Unde-i copilul meu?

Medicul veni lângă pat și puse mâna pe umărul lui Chantal.

- Îmi pare rău, dar...

- Nuuuu... Chantal clătină din cap pe perna subțire. Nu, nu, nu...

- ... n-am găsit bătăile inimii. Mă tem că ați pierdut sarcina.

Chantal izbucni în lacrimi și doctorul mai zise ceva despre programări ulterioare, iar Lane încercă să țină minte tot.

Ah, bun, vor exista hârtii cu notițe despre ce va trebui făcut după.

După ce doctorul plecă, Lane își scoase telefonul. Când se mutase în Manhattan – sau de fapt fugise din Charlemont – nu-și ștersese toate relațiile din Kentucky.

Când găsi ceea ce căuta, apelă numărul. O femeie răspunse tensionat la al treilea apel.

- Dar ce surpriză, Lane!

Inspiră adânc. Cea mai bună prietenă a lui Chantal îl ura, și nici el nu era prea atașat de ea. Dar asta nu conta.

- Ascultă, am nevoie să vii la Urgență la Spitalul Universitar...

După ce Lizzie se întoarse la Easterly, ajunse iarăși în vechea baie a lui Chantal - dar de data asta, vru să se ducă acolo, spre deosebire de data trecută când doar profitase de cea mai apropiată toaletă.

Când începu să umble prin dulapuri, sertare și pe rafturi nu-i veni să creadă ce căuta. Doar nu se apuca să-i ceară polițistului statal să parcheze mașina la o farmacie și să aștepte cât își cumpăra ea un test de sarcină.

Mai ales că pe bancheta din spate mai era și Suttone Smythe.

- Dumnezeule, dar e bine aprovizionată, mormăi ea când găsi destule bețișoare de urechi cât să curețe urechile unui întreg liceu. Poate să vină apocalipsa zombi și vom fi foarte frumoși.

Erau bucăți de săpun de lux de rezervă și cutii cu cremă de față cu etichete franțuzești și pungi de dischete demachiante. Sub chiuvete găsi sticle de șampon și balsam alinate, uscătoare de păr, ondulatorie și plăci de îndreptat. În spatele oglinzilor existau medicamente, laxative și antidiuretice.

Crezuse că cea mai bună șansă de a găsi vreun test de sarcină ar fi fost aici. Doar femeia se întrebase recent dacă era sau nu însărcinată.

Dar nu. Nimic.

- La dracu'!

Când Lizzie închise ușile duble de sub chiuveta din stânga, se hotărî că trebuia să prindă curaj și să iasă să-și cumpere. Întorcându-se, se îndreptă spre ieșire - și decise într-o doară să verifice dulapul înalt de lângă duș.

„Sfinte Sisoe!“, se gândi ea când văzu un teanc de prosoape.

- Normal. Mai multe decât într-un vestiar NFL, doar că în nuanțe de roz - oh, bingo!

Într-un coșuleț de răchită, lângă prosoapele împăturite, găsi ce căuta, împreună cu o grămadă de teste de urină și cutii de Monistat¹.

Dar nu făcea testul în baia asta.

Băgând cutia Clearblue între faldurile rochiei negre, se grăbi spre camera ei și a lui Lane și se închise acolo. Primul impuls fu să-i spună lui Lane ce făcea, dar dacă se înșela și era doar o răceală? Sau stres? Nu doar că s-ar simți ca o proastă, dar ar și regreta că l-ar agita pentru nimic.

Și apoi, nici nu știa dacă el va fi entuziasmat sau dacă va fi încă o veste proastă peste tot ce se întâmpla: nu discutaseră niciodată despre copii, nici despre avut, nici despre dorit.

La dracu', nu era sigură nici măcar ce părere avea ea despre a fi însărcinată - mă rog, nu că n-ar fi ținut copilul dacă era...

- Bine, zise ea cu voce tare. Hai să vedem o dată, da?

Intrând în propria baie, citi instrucțiunile, desfăcu unul dintre teste și îl scoase din învelitoare. După ce făcu treaba la toaletă - și reușind să nu facă pipi pe mână, ceea ce însemna că era un geniu în ceea ce o privea - țină capătul bățului în jos și puse testul pe blatul dintre cele două chiuvete.

Inima începu să-i bată de coaste de parcă îi era teamă să nu fie singură în întuneric.

Controlându-și ceasul, încercă să nu stea cu ochii pe test. Își petrecu timpul împăturind un prosop umed. Aruncă un gândac împruțit în toaletă și trase apa după el.

În mod ciudat, imaginea periutei ei de dinți alături de a lui Lane într-un pahar din argint veritabil îi atra-se atenția și i-o reținu. A lui era roșie. A ei era verde. Amândouă erau Oral-B. Mai încolo, peria ei de păr era

¹ Teste pentru infecții vaginale (n.tr.)

lângă aparatul lui de ras și tubul lui de cremă pentru ras se afla lângă săpunul de față de la Clinique. Un prosop pentru mâini pe care îl folosiseră amândoi era mototolit și lăsat acolo unde fusese aruncat de cine îl luase de pe raft.

Totul era așa de plăcut, chiar dacă era un pic de dezordine: haosul existenței cotidiene era dovada că viețile lor erau strâns legate.

Pregătindu-se, Lizzie privi la test.

Zâmbi când văzu semnul de plus. Oh, Dumnezeu! Oh, Dumnezeu!

Mamă, se gândi ea. Va fi...

Își aminti dintr-odată de Chantal stând în fața crip-tei familiei Bradford, cu sângele șiroindu-i pe interiorul picioarelor. I se păru un joc bizar al destinului că afla că era însărcinată în vreme ce cealaltă femeie risca să-și piardă copilul.

Ce va crede Lane despre asta?

Ducându-și mâinile la față, Lizzie se uită la ea în oglindă și zâmbetul acela fericit păli.

La dracu', ce-i va spune?

capitolul 12

Când Samuel T. conduse Jaguarul în jurul intrării principale de la Easterly, Gin ridică privirea la marea casă a familiei ei. Probabil că existau două sute de obloane negre sclipitoare pe ea și șindrila aia care acoperea toate cele patru părți? Dacă le puneai una după alta, ar fi pariat că ar fi ajuns peste podul Big Five până în Indiana – și poate până în nord la Chicago.

- Ei bine? murmură Samuel T. când apăsă pe frână.

- Dar desigur. Sunt acasă.

Vorbi absentă pentru că gândurile îi erau în altă parte. Mai ales când își mută privirea la al doilea etaj, la dormitorul Ameliei.

- Voi pleca din oraș câteva zile, se auzi ea spunând.

- Da? O mică excursie cu soțul?

- Nu.

- Cumpărături, dacă ghicesc.

Ea deschise portiera și coborî. Îi fu dificil să se concentreze la el din cauza unei dureri de cap arzătoare, chiar între ochi.

- Amelia trebuie să se întoarcă la Hotchkiss. Trebuie să-și dea examenele.

- Ah, da, fata ta. Samuel T. se încruntă. Deci a venit pentru înmormântare.

- Da. De fapt, fusese mai complicat de-atât. Amelia mințise și fusese exmatriculată, doar ca să se poată întoarce acasă. Dar se mută înapoi.

- Pe timpul verii?

- Pentru tot restul liceului.

Samuel T. se trase înapoi și apoi privi peste capota lungă a Jaguarului.

- Pford a refuzat să plătească?

- Poftim?

- Nemernicul ăla zgârcit a zis că nu-i plătește școala? Când Gin nu-i răspunse, el se uită la ea. Și înainte să încerci să negi cât de rău stai cu banii, îți amintesc că am văzut informațiile financiare ale fratelui tău ca parte a divorțului de care mă ocup pentru el. Știu exact ce se petrece.

- Richard nu a refuzat. Dar nici ea nu se deranjase să-l întrebe. Amelia vrea să fie acasă. Vrea să... fie cu familia ei.

- Deci de la toamnă va merge la liceul din Charlemont?

- Desigur.

El încuviință tăios din cap de parcă aceea era singura opțiune normală.

- Bun. Amelia e un copil bun. Seamănă mult cu tine.

- Eu sper să nu calce pe urmele mele.

- Și eu. Samuel T. flutură indiferent din mână. Scuze, asta n-a ieșit cum trebuie.

„Și totuși, sunt de acord“, se gândi Gin.

- Vrea să meargă la New York. Să lucreze în modă.

- Are nevoie de o diplomă de colegiu mai întâi. Apoi poate să se joace cu prostiile alea artistice - presupunând că tu și soțul tău vă permiteți să o hrăniți, cazați și îmbrăcați cât lucrează ca intern la *Vogue*. Dar asta nu-i treaba mea.

Gin își rezemă ușor degetele de partea de sus a portierei. Apoi le băgă în golul lăsat de geamul retras.

- Ce este, Gin?

Privind la locul lăsat gol de ea, se gândi la multele dăți cât mersese alături de el în această mașină sport. De obicei, fusese pe timpul nopții, nu în timpul zilei, și aproape mereu fusese în drum spre sau de la vreuna din întâlnirile lor. Sau luptele lor.

Dar acele două lucruri merseseră împreună cu ei.

- Am vorbit serios. Vocea lui Samuel T. deveni distantă și ochii lui se mutară spre prveliștea pantei spre râu. Mă poți chema oricând. Mereu voi veni să te ajut.

Ea avu nevoie de un minut să-și dea seama că el vorbea despre situația cu Richard Pford. Și avu pornirea să-l asigure fals că totul era bine.

Poate pentru că îi era greu să admită, din nou, că luase o decizie greșită. Una din multele.

- Trebuie să plec, zise ea aspru.

- Atunci du-te! Tu ai rămas agățată de mașina mea.

Gin fu nevoită să-și retragă degetele din portieră și vârfurile îi pulsară când ieșiră din suportul geamului.

Pentru o clipă ea avu impresia că-și va ridica bărbia, aruncându-i vreo replică spirituală, și apoi va pleca, încrezătoare în faptul că el îi va măsura fundul din priviri și că-și va dori să pună mâinile pe el cât ea se îndepărta.

Dar nu reuși să facă spectacolul ăsta.

Când se retrase, Samuel T. apăsă ambreiajul.

- Ai grijă de tine, Gin!

- Mereu.

El mormăi ceva ce fu înghițit de zgomotul motorului și apoi dispăru la vale pe deal, mirosul dulce de gaz și benzină persistând în aerul nemișcat.

Rămasă în razele aurii ale soarelui aflat jos pe cer, așteptă ca și cele două mici faruri roșii să dispară. Apoi se întoarce și se uită din nou la fereastra Ameliei.

De parcă fata fusese martoră la plecare, una dintre ferestre se deschise și fata lor scoase capul afară.

- Am împachetat tot. Nu că am avut mult. Putem pleca acum?

Gin stătu o clipă să memoreze cum arăta fata, aplecată, cu părul brunet cu nuanțe de roșu în lumina soarelui, cu bluza ei roșie cu negru largă și curgătoare.

Mamele trebuiau să fie bune și grijulii. Că stăteau acasă sau că munceau... că erau experte într-un stil de viață organic sau susținătoare ale biscuiților Oreo și al sucului... că erau stricte sau permissive, pentru vaccinare sau contra, bogate sau sărace... mamele trebuiau să fie cele în preajma cărora copiii se simțeau cel mai în siguranță. Ele erau cele care sărutau ca să treacă buba, cele care încurajau o realizare, cele care aveau Tylenol și șervețele.

Mai ales, în spatele tuturor etichetelor ce le erau aplicate, mamele bune trebuiau să fie ființe umane bune.

- Ce mai e acum? zise Amelia.

Epuizarea din vocea copilului era meritată de eșecul lui Gin la majoritatea capitolurilor: Amelia fusese crescută de o serie de doici și dădace și apoi, de cum intrase la liceu, fusese trimisă la Hotchkiss ca o piesă de mobilier care trebuia să fie retapițată înainte de a fi pusă la loc în salon.

Decizia fetei de a se întoarce acasă permanent era primul moment în viața ei în care Gin fusese implicată. Și Gin se hotărâse să o ducă cu mașina înapoi la acea școală nu doar pentru că avioanele private ale familiei erau la sol, ci pentru că sosise momentul să afle cine era fata ei.

Ce metodă mai bună decât paisprezece ore într-o mașină?

- Alo? insistă Amelia.

- Scuză-mă. Adun câteva lucruri și plecăm imediat. Era mai bine să plece înainte ca Richard să se întoarcă de la muncă. Rolls-Royce-ul este la Lane, dar putem lua un Mercedes.

- Bun. Prefer să nu fiu în campus în Phantom. E prea ostentativ.

- Zice fata care poartă Chanel. Gin zâmbi ca să nu pară că o critică. Ai ceva simț stilistic, știi?

- Îl am de la tine și de la bunica. Asta îmi zice toată lumea.

Gin nu reuși să proceseze asta dintr-un motiv oarecare. Era prea dureros.

- Probabil ar trebui să-ți iei rămas-bun de la ea.

- Nici măcar nu știe cine sunt.

- Bine.

- Așa că hai! Cu cât plec mai repede, cu atât mă întorc mai repede acasă.

Amelia reveni înăuntru și închise fereastra.

Cu toate astea, Gin rămase pe loc, cu soarele de după-amiază căzându-i pe umeri de parcă însuși Dumnezeu pune mâinile Lui pe ea ca să o sprijine.

Da, se hotărî ea. Sosise momentul să le spună amândurora adevărul.

Amelia și Samuel T. aveau dreptul să afle unul de celălalt, și era mai mult decât convenit ca Gin să-și recunoască păcatul prin omisiune.

Și parțial va fi bine. Fata va câștiga un tată. Samuel T. sigur va face ce-i corect față de ea, acum și în viitor.

Dar Gin va pierde bărbatul pe care îl iubea pentru totdeauna.

Nu asta faci însă pentru copiii tăi? Îți sacrifici fericirea ta pentru a lor? Dar apoi, chiar era un sacrificiu când ea crease problema?

Era mai degrabă o pedeapsă binemeritată.

De un lucru era sigură. Samuel T. nu o va ierta niciodată - și pentru prima dată în existența ei egoistă recunoscuse că nici n-ar trebui.

Unitatea de Terapie intensivă se afla în partea cealaltă a campusului spitalului, la câteva străzi distanță de camera de urgențe, dar pe Lane nu-l deranjă să traverseze diferitele clădiri. În timp ce înainta, urmând semnele și consultând recepțiile pentru vizitatori pe drum, se îmbărbătă cu deșarta speranță că domnișoara Aurora va fi conștientă și astfel va putea să încerce să-i citească expresia, starea, nivelul de stres.

Traversând Broad Street și încă o pasarelă, se uită în jos la acoperișuri și la mașinile din traficul care se aglomera pentru că ziua de lucru era la sfârșit. În curând intersecția complicată, nodul unde se intersectau autostrăzile lângă podul Big Five, va fi congestionată de trafic.

Nu era cum era în Manhattan. Sau L.A. Dar era destul să-i enerveze pe localnici.

Și pe el, cum ar veni. Dumnezeuule, era uimitor cât de repede standardele din Charlemont se infiltraseră din nou în el. Aici, dacă erai blocat în trafic la ora de vârf pentru zece minute, era o insultă agasantă la planurile tale de cină. În New York? Trebuia să-ți iei schimburi și un sendviș dacă voiai să folosești autostrada Long Island ca să parcurgi 10 kilometri la 16.20.

Nebunie.

Când intră în ceea ce spera să fie ultima clădire, se opri la o recepție pentru vizitatori și așteptă ca femeia plăcută mai în vârstă să ridice ochii la el.

Nici o șansă. Era absorbită de cuvintele încrucișate din revista *People*.

- Doamnă? zise el. Caut Terapie intensivă.

Fără să se deranjeze să ridice privirea de la micile pătrățele pe care le completa, ea mormăi:

- Pe culoar la dreapta, luați primul lift până la etajul patru. Și ați ajuns.

- Mulțumesc.

Lane urmă indicațiile și, de cum ajunse la lifturi, își dădu seama unde se afla după atriumul de jos. Problema fusese cu locul de unde pornise. Atât timp cât

parca în garajul de pe Sanford Street, ajungea la rezerva domnișoarei Aurora fără probleme.

Când se deschiseră ușile liftului, intră în lift cu un om într-un scaun cu rotile, o femeie într-un halat de spital care mirosea de parcă fusese afară să fumeze și un cuplu care se țineau de mâini și păreau foarte emoționați. Fumătoarea și cuplul coborâră înaintea lui. Nu știa unde mergea tipul în scaun cu rotile.

Când Lane păși în secție, stomacul i se contractă ca un pumn. Respectând protocolul, se înregistrează la oficiul asistentelor și fu ușurat când i se făcu semn din cap și fu trimis pe culoar.

Asta însemna că mama lui era încă în viață.

Ca și rezerva de la urgențe a lui Chantal, camerele de la Terapie intensivă aveau pereți de sticlă și perdele interioare care puteau fi trase pentru intimitate. Spre deosebire de urgențe, la intrările în rezerve existau panouri magnetice, cu numele pacientului, asistenta de gardă și medicul care se ocupa de pacient.

Lane se opri la numele *Aurora Toms*.

De fapt, scria *roa Toms* din cauza unei pete.

Ridică markerul negru de pe panou, îi scoase capacul și adăugă *Au*. Când asta arată dezordonat, șterse tot numele cu degetele și scrise din nou cu grijă ca să se citească cum trebuie.

Domnișoara Aurora Toms.

Numele ei de familie venea din faptul că fusese unul din cei doisprezece copii ai lui Tom.

Când Lane deschise ușa de sticlă, cedă o garnitură și se auzi un mic șuierat de aer. Înăuntru se auzeau multe bipuri și erau multe lumini foarte colorate și așa de mult echipament medical, de parcă se afla în sala de operații.

Mama lui părea așa de mică în pat, corpul ei micșorându-se pe măsură ce tumorile ei creșteau tot mai mari și mai puternice – și primul lui gând, când se duse la ea, fu că ea ar fi detestat felul cum îi stătea părul. Părul ei scurt creț era încurcat, cu vârfurile tunsorii bob în dezordine, și el făcu ce putu să-l îndrepte.

Apoi se gândi că ea nu va mai veni niciodată acasă.
Va muri aici, în patul acesta.
Cum altfel?

Părea așa de bolnavă: ochii îi erau închiși, dar își dădea seama că i se cufundaseră în craniu, și obrajii îi erau așa de goi, era ca și cum oasele urmau să iasă prin carne. Pe sub partea superioară a halatului de spital în care era îmbrăcată erau nenumărate fire și o perfuzie prin care pompau cine știe ce în vreo venă sau alta. În braț îi intrau mai multe tuburi. Și altele pe sub cearcafuri.

Niciodată nu-ți dai seama câte face organismul uman de unul singur până când încerci să-i recreezi funcțiile prin mijloace externe.

Privind în jur după un scaun, găsi unul tocmai în colț, un răspuns întârziat pentru un pacient a cărui existență era așa de nesigură, încât oamenii nu-și făceau griji de vizitatori.

Aducând scaunul, se așeză și îi luă mâna.

- Bună, mamă, zise el mângâind cu degetul mare înainte și înapoi.

Nu se putea hotărî dacă ea era caldă sau rece și, dintr-un oarecare motiv, faptul că mintea lui nu putea să se decidă îl frustra așa de tare că voia să urle.

- Ce pot să fac pentru tine, mamă? Vrei să...

Lane se gândi la acel Mercedes pe care i-l cumpărase în iarna trecută. Mergea cu o vechitură fără tracțiune integrală - aceeași mașină pe care o avea de probabil zece ani și pe care refuzase cu încăpățânare să o înlocuiască - și o furtună de zăpadă venise, așa de puternică încât ajunsese până la știrile din nord. De cum văzuse reportajele sunase la un dealer local, alesese un E350 4MATIC roșu și pusese să fie livrată mașina.

Oh, cât se plânsese la el despre asta. Susținuse că era prea scumpă și prea ostentativă. Insistase că se va duce să o returneze.

Doar că în acea duminică luase mașina la biserica baptistă din Charlemont, o parcase cu mândrie în locul

de parcare, spunând oamenilor că băiatul ei i-o cumpărase ca ea să fie în siguranță.

Domnișoara Aurora nu-i mulțumise niciodată pentru cadou, cel puțin nu verbal – și așa era felul ei. Iubirea specială pe care o simțise mereu pentru el fusese în ochii ei însă. Și în plăcerea ei secretă.

– Mai este ceva rămas nefăcut? șopti el uitându-se la acel chip pe care îl știa așa de bine. Poți să vorbești cu mine? Spune-mi ce ai nevoie să fac înainte să pleci?

La un anumit nivel știa că probabil se putea concentra la tot felul de lucruri pozitive, cum ar fi că ea va ieși cu siguranță din asta, se va întoarce la Easterly și va reveni să facă pe șefa cu el și cu toată lumea. Dar în ultima vreme devenise un fan al realității în detrimentul optimismului și în inima lui știa prea bine că acesta era sfârșitul...

Când începu să-i sune telefonul, băgă mâna în buzunarul interior și îl reduse la tăcere.

– Eu doar vreau să fac ce-i corect. Să mă asigur că totu-i cum vrei tu.

Domnișoara Aurora nu se căsătorise niciodată, nu avusese copii ei, dar în oraș erau așa de mulți membri ai familiei ei, frații și surorile ei care se căsătoriseră cu toții și majoritatea aveau copii – și apoi mai era rețeaua extinsă de veri, prieteni și întreaga congregație de la biserica baptistă din Charlemont. Voia să se asigure că toți aveau șansa să-și ia rămas-bun cum se cuvine...

– Lane?

Tresărind, se întoarce.

– Tanesha. Hei. Bună.

Se ridică în picioare și o îmbrățișă pe femeia în halat alb și cu stetoscop. Tanesha Nyce, fiica reverendului baptist Nyce din Charlemont, avea aproape de 30 de ani și își termina rezidențiatul – și fusese o sursă incredibilă de alinare de când fusese internată domnișoara Aurora.

Când se desprinseră, Tanesha zâmbi.

– Mă bucur că ești aici. Să știi că ascultă tot ce spui.

Tușind, el încercă să pară nepăsător când se duse să se așeze din nou. Adevărul era că-i tremurau picioarele și nu voia să cadă.

Pentru că nu putea să nu întrebe. Și Tanesha n-ar fi spus altceva decât adevărul.

Nu că doctorii care se ocupau de domnișoara Aurora ascuseseră ceva de el, doar că... sosise momentul să afle cât mai aveau – și cumva părea mai acceptabil să audă vestea asta sumbră fără îndoială de la Tanesha.

– Deci cum se simte? întrebă el.

Era vag conștient că își freca palmele de coapse și își opri intenționat mâinile neliniștite.

– Păi, să vedem. Tanesha se duse pe partea cealaltă și îi zâmbi domnișoarei Aurora. Cum suntem astăzi, doamnă? Sunt fiica reverendului Nyce, Tanesha. Am trecut să vă salut, că mi-am terminat tura.

Tonul ei era ușor și lejer, dar ochii din spatele ochelarilor erau fix opusul, pentru că scanau toate ecranele din jurul patului. Și în timp ce studia numerele, tiparele și graficele, Lane se concentra asupra ei. Ea era motivul pentru care Max se întorsese, în sfârșit, în oraș?

Sau Max se întorsese pentru a-l ajuta pe Edward să-l omoare pe tatăl lor?

Între Tanesha și Maxwell fuseseră mereu scânteii când erau împreună într-o încăpere, dar fiica pastorului și rebelul familiei Bradford nu duseseră atracția lor niciodată mai departe de scânteii – cel puțin, din câte știa Lane.

Dar apoi, ca fiică a reverendului Nyce, chiar ai vrea să aduci așa ceva acasă?

– Cum se simte? repetă Lane.

Tanesha o bătu ușor pe braț pe domnișoara Aurora.

– Măine-dimineață la prima oră mă întorc. Aveți grijă, domnișoară Toms, și odihniți-vă!

Când Tanesha arătă spre ușă, Lane se ridică și o urmă afară – și observă că doctorul așteptă până când totul fu complet închis înainte de a vorbi.

Pe o voce șoptită, Tanesha zise:

– Sunt sigură că medicii ei te-au ținut la curent.

- Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc multe din ce mi-au zis. Îmi pare rău - a fost o... ceață. Plus că am mai multă încredere în tine.

Tanisha se uită la el de parcă evalua cât putea să îndure.

- Pot să fiu sinceră?

- Da și-ți mulțumesc pentru asta.

- S-ar putea să vrei să-ți păstrezi recunoștința până după ce termin. Tanisha făcu un cerc în jurul părții ei drepte, chiar sub coaste. Cum probabil știi, tumoarea de la pancreas este destul de mare, anormal de mare, și ea nu a răspuns la tratamentul curent. Metastaza de la ficat este la fel și au mai găsit alte tumori pe vasele mezentrice superioare. Dar și mai problematică este criza de anemie falciformă. Chimioterapia a declanșat-o și a avut un impact așa puternic și rapid - și continuă să-i provoace probleme la splină și la alte organe majore. Sunt multe lucruri care merg prost pentru ea acum și ca împluternicit al ei cred că în ziua următoare vei avea de luat niște decizii.

- Decizii? În timp ce ea încuviință din cap, el se uită prin ușa de sticlă la mama lui. Ce fel de decizii? Să încerce o chimioterapie diferită sau...?

- Cum ar fi când este momentul să o deconectăm de la aparate.

- Dumnezeuule! Își frecă scalpul. Adică eu credeam că voi toți încercați să o scoateți din asta.

- Medicii ei încearcă. Și i-am urmărit cazul pas cu pas. Pe antebrațul lui se așează o mână amabilă. Dar dacă chiar vrei să fiu onestă, cred că a sosit momentul să aduni familia, Lane. Și fii eficient cu asta.

- Nu sunt pregătit. Eu nu pot... Nu sunt pregătit pentru asta.

- Îmi pare așa de rău. Chiar îmi pare rău. Este o persoană foarte specială, care este iubită de mulți. Mi se frânge inima.

- Și mie. Tuși. Nu sunt pregătit să o pierd.

„Mă întorc acasă“, se gândi el. Trebuia să se întoarcă, să ia agenda demodată și completată de mână a domnișoarei Aurora și să înceapă să sune lumea.

Era ultimul lucru pe care îl putea face pentru mama lui cât ea mai era în viață și n-avea să o dezamăgească nici de al naibii.

capitolul 13

Când Lane ieși din clădirea în care se afla Terapia intensivă, era așa de neatent, încât uită că-și lăsase Phantomul de partea cealaltă a complexului, în parcare Departamentului de urgențe. Abia după vreo zece minute de căutat pe Sanford Street își dădu seama de asta. „La dracu’!“

Mergând pe trotuar în căldură, încercă să-și amintească pe ce parte lăsase Rollsul...

Un claxon strident îl făcu să se întoarcă – și sări înapoi pe trotuar când un Volvo se opri scrâșnind.

„Ah, corect“, se gândi el. „Verde însemna că mașinile de pe contrasens puteau să plece.“

Ceva ce ar fi putut să observe dacă ar fi fost atent.

Când drumul se eliberă, încercă din nou să traverseze și se hotărî să se concentreze mai bine. Da... nu. Nu se putea gândi decât la Lizzie și băgă mâna în buzunar după telefonul mobil. Când îl scoase, se încruntă la apelul pierdut și la notificarea de mesagerie vocală pe de ecran. Era un număr pe care nu-l știa, cu prefix din afara statului.

După ce încercă să o sune pe Lizzie, și ea nu răspunse, îi lăsă un mesaj că venea acasă. Și apoi sună pe cine îl sunase...

– Alo?

Vocea care răspunse era de femeie și cu tot felul de accente din sud, iar Lane își dădu seama că ar fi putut să asculte mesajul înainte.

- Cred că m-ai sunat și ai lăsat un mesaj? Nu-și dădu numele. Dacă era un număr greșit n-avea sens să se identifice. Cam acum o jumătate de oră?

- Oh, mulțumesc, domnule Baldwine. Mulțumesc că m-ați sunat înapoi. Și nu vreau să vă deranjez, dar mi-ați spus că vă pot suna dacă am nevoie de ajutor.

- Scuze, dar cine-i?

- Shelby Landis. De la Red & Black, dacă vă amintiți? Lane se opri din nou, cu mâna încordată pe telefon.

- Da, îmi amintesc de tine. Desigur. Este totul în regulă acolo?

Urmă o pauză.

- Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Undeva privat. Este vorba de Edward.

- Bine, zise el încet. Vin să te văd, dar poți să-mi dai un indiciu despre ce-i vorba?

- Trebuie să vă arăt ceva. Acum.

- Bine. Vin la tine. Ești la fermă?

- Da, domnule. O să curăț grajdurile din hambarul B în următoarea oră.

- Eu sunt în centru și îmi va lua ceva. Să nu pleci până când nu ajung acolo.

- Eu locuiesc lângă hambar. Nu plec nicăieri.

Lane o porni la pas alergător, chiar dacă soarele din după-amiaza târzie ardea și umiditatea era aproape ca într-o pădure tropicală. Când ajunse la Phantom, cămașa îi era transpirată - chiar dacă își scosese haina la vreo 100 de metri de alergare - și porni aerul condiționat de cum porni motorul.

Drumul până la Red & Black îi luă aproape 45 de minute din cauza unei cisterne petroliere care derapase pe autostrada Patterson și apoi a trei tractoare pe drumurile rurale care blocau drumurile. Reuși în sfârșit să facă dreapta prin două coloane de piatră și să o ia în sus pe deal, spre cele două hambare, unul roșu și unul negru.

Pe fiecare margine a drumului întortocheat erau garduri de lemn vopsite maro și intersectându-se cu câmpurile unduite a căror iarbă, după credința populară,

avea nuanțe de albastru din cauza calcarului din sol. Frumoși cai pursânge în nuanțe de cafeniu și negru își ridicau curioși capetele elegante când el trecea pe lângă ei, câțiva dintre ei devenind așa de interesați de el încât galopară alături de Rolls-Royce, cu coamele în vânt și cozile ridicate.

Pe coama dealului asfaltul deveni pietriș, și el încetini, pentru că nu voia să ridice pietricelele. Existau câteva hambare și dependințe, căsuța îngrijitorului, și totul avea un aer grațios de învechit bine îngrijit, o amintire că în Kentucky cursele cu cai erau o îndeletnicire aprigă, dar de modă veche și pentru gentlemeni.

Sau cel puțin fusese pe vremea bunicului lui Lane. Și familia Bradford era cunoscută că prețuia și menținea tradițiile din trecut.

Lane parcă în față, în mijlocul celor trei hambare, și când coborî, mirosi iarba proaspăt tăiată și vopsea neuscată. De cum se apropie de hambarul deschis, zări o mașină de tuns iarba duduind pe pajiștea cea mai apropiată de el și în jurul hambarului pe lângă care trecu era prinsă o bandă de atenționare, iar un strat nou de vopsea roșie sclipea pe pereți.

Înăuntru aerul era răcoros și clipi pentru a-și obișnui privirea. Câteva iepe, ale căror capete erau afară din boxe, nechezară la sosirea lui, și asta atrase atenția altora până când un cor în linie de urechi ciulite, boturi mișcătoare și copite agitate îi anunțară prezența.

- Shelby? strigă el în timp ce traversa culoarul larg.

Știa și el că nu avea de ce să încerce să mângâie pe cineva înainte de a fi prezentat cum se cuvine - și înțelepciunea acestui lucru deveni evident când ajunse lângă un cal negru enorm care era singurul din colecția de poate treizeci de cai care avea secțiunea de sus a ușii închise. Și ce să vezi, nemernicul își arată dinții printre gratii și nu într-un mod prietenos.

Ci mai degrabă într-un mod cum-ar-fi-să-ți-mănânc-capul.

Și ca să vezi, faptul că marele animal avea fruntea bandajată părea normal. Te făcea să te întrebi cum arăta celălalt cal după acea bătaie.

- Mulțumesc că ați venit.

Ah, corect, se gândi Lane când se întoarse. Micul ajutor blond din grajd cu chipul proaspăt și ochii bătrâni, care, atunci când Edward mărturisise poliției, stătuse în colțul casei. Atunci i se păruse îndepărtată. Acum ochii ei erau direcți...

Calul cu atitudine proastă lovi boxa așa puternic, încât Lane sări și verifică dacă nu fusese lovit de o copită ieșită prin ușă.

- Neb, nu fi bădăran! Femeia, care nu putea să aibă mai mult de un metru și jumătate, cu bocancii ei de hambar, se uită la cal de parcă i-ar fi aruncat o bombă. Veniți cu mine, domnule Baldwine. Este irascibil.

- Irascibil? Parcă-i Hannibal Lecter cu copite.

- Vă deranjează să urcați în apartament?

- Deloc. Atât timp cât nu urcă cu noi.

Lane o urmă într-o magazie și apoi urcă după ea un set de trepte spre etaj - unde temperatura era cu 300 de grade mai mare.

- Aici sunt. Femeia deschise o ușă și stătu într-o parte. Aici locuiesc.

Când intră, observă că ea nu spusese locului acasă. Dar era un pic mai mult de o magazie și cu o bucătărie mică, spațiul deschis era răcit de un aparat de aer condiționat care bâzâia pe tonul notei si bemol. Canapeaua și scaunul nu se potriveau și cele două covoare n-aveau nimic în comun unul cu celălalt - sau cu mobilierul acela pestriț. Dar era îngrijit și curat, și femeia asta cu blugii ei albaștri și tricou avea același gen de demnitate liniștită, muncitoare cum avea Gary McAdams.

- Deci ce-i cu fratele meu? întrebă Lane.

- Vreți niște ceai îndulcit?

Lane încuviință din cap și se simți jenat că nu-i permisesese să ofere ea ceaiul înainte ca el să treacă direct

la subiect. Până la urmă ospitalitatea sudistă nu era doar a bogaților.

- Da, te rog. Este foarte cald afară.

Și paharele erau desperecheate, unul albastru și opac, celălalt de un portocaliu măuit cu ceva scris pe el. Dar ceaiul era dumnezeiesc, la fel de rece precum cuburile de gheață ce pluteau în el, la fel de dulce ca vântul pe o ceafă fierbinte.

- Este minunat, zise el așteptând să vadă dacă ea se va așeza. Când ea se așează, el făcu la fel, așezându-se în scaunul din fața ei. O să mai vreau.

- Am fost să-l văd pe fratele dumneavoastră la închisoare azi-noapte.

Slavă Domnului că în sfârșit vorbea.

- Ce-ai făcut? Stai așa, Ramsey?

- Da, domnule. Fratele dumneavoastră...

El așteptă ca ea să continue. Și așteptă.

„Ce“, vru Lane să urle. „Fratele meu....ce!“

- Nu cred că l-a omorât pe tatăl vostru, domnule.

Lane reuși să-și păstreze vocea calmă, în ciuda urletului subit din propriul cap.

- Ce te face să spui asta?

- Păi vedeți, Edward a mințit poliția. La gleznă s-a rănit chiar în fața mea.

- Nu înțeleg, poftim?

- Vă amintiți când a zis poliției că s-a rănit la gleznă lângă râu când muta... ah, rămășițele? A zis că a trebuit să cheme doctorul pentru că s-a rănit atunci - dar nu așa s-a întâmplat. L-am chemat pe doctorul Qalbi pentru că Edward a căzut, aici în hambar după crimă. Eram acolo și a trebuit să-l ajut să se întoarcă la casuță.

Lane luă o înghițitură din pahar doar ca să aibă ceva de făcut.

- Dar nu s-ar fi putut răni la gleznă din nou? La râu în acea noapte?

- Dar mergea fără probleme când am citit despre deces în ziar. Și apoi, știu când a venit doctorul pentru că eu l-am sunat. Edward s-a rănit după crimă.

În timp ce mintea lui Lane alerga, el clipi. De câteva ori.

- Eu, ah, deci, asta-i o surpriză.

Edward mințea ca să protejeze pe cineva? Sau cronologia lui Shelby nu era bună?

- Mai este un lucru care nu are sens, interveni femeia. Camioneta pe care Edward zice că a luat-o la Easterly și a pus corpul în ea? Troliul era stricat - cel pe care el a zis că l-a folosit ca să-l urce pe tatăl vostru în spate este stricat.

Lane se ridică în picioare și începu să se plimbe, ajungând în suflul rece ce venea dinspre aerul condiționat. Se gândi la tot ce-i spusese Edward polițistului Merri-mack și celorlalți polițiști... și la probele pe care cei de la Departamentul de Poliție le aveau împotriva lui, adică faptul că distrusese înregistrările de pe camerele de supraveghere de pe lateralul garajului de la Easterly din acea noapte. Dacă doar ar fi...

Se întoarse spre gazda lui.

- Spune-mi, Shelby, aici pe proprietate sunt camere de supraveghere?

- Da, domnule. Și i-am cerut lui Moe să se uite la ele. În biroul de jos este un computer pe care rulează tot și asta era următorul lucru pe care voiam să vi-l spun.

- Poliția a cerut să vadă ceva? Orice înregistrare de aici, adică?

- Nu din câte știu eu.

Ce dracu', se gândi Lane. Dar apoi Departamentul de Poliție din Charlemont nu avea suficient personal și aveau și o mărturisire împreună cu dovada că Edward alterase fișierele de monitorizare a securității. De ce ar merge mai departe?

- Poți să mă duci la birou?

Zece minute mai târziu stătea la un birou de pin ponosit într-o încăpere de mărimea unei cutii de pantofi. Laptopul era însă nou și în sistemul de supraveghere era ușor de navigat. Cele șase zone ofereau imagini de la porțile de intrare, fiecare din cele trei hambare, din față

și din spate, și cele două ieșiri din fermă. Nu era nimic spre căsuța îngrijitorului; dar valoarea afacerii era în cai, nu în ceva din micuța casă.

- N-a plecat din casă, zise Shelby sprijinindu-și spatele de peretele aspru. Am verificat filmarea. În noaptea în care ziarele ziceau că tatăl vostru a fost... a murit? Edward n-a plecat de la ferma asta. Nu există cameră spre căsuță, dar camioneta care a zis că a folosit-o? A fost parcată în spatele hambarului toată noaptea. Și n-a venit și n-a plecat nimeni cu nici o altă mașină.

Lane se lăsă pe spate în scaun.

- Păi... la dracu'!

Shelby tuși.

- Fără supărare, domnule Baldwine, dar mie nu-mi plac înjurăturile.

Fu nevoie de aproape două ore să treacă prin toate fișierele cu atenție, și până la urmă Lane fu de acord cu aprecierea lui Shelby. Acea camionetă cu troliul care era evident stricat rămăsese parcată în spatele hambarului B toată noaptea. Și nu venise sau plecase nici o altă mașină sau camionetă. Nimeni nici măcar nu se plimbase în jurul proprietății.

Ce-i scăpa, însă? Voia să se entuziasmeze, dar căsuța nu era pe nici o înregistrare. Edward ar fi putut... oh, la dracu', nu știa.

- Mulțumesc, zise Lane scoțând USB-ul pe care salvase toate fișierele.

- Fratele dumneavoastră nu-i un criminal. Shelby clătină din cap. Nu știu ce s-a întâmplat între el și tatăl vostru, dar nu l-a omorât.

- Sper că ai dreptate. Lane se ridică în picioare și își trosni gâtul. Oricum ar fi, mă voi duce cu asta unde trebuie și o să-i dăm de cap.

- Fratele dumneavoastră-i un om bun.

Lane avu impulsul să o îmbrățișeze pe tânăra femeie și cedă, luând-o repede în brațe.

- Mă voi ocupa de asta.

- Fratele dumneavoastră mi-a dat de lucru când n-aveam unde să mă duc. Îi sunt datoare - chiar dacă nu va aprecia că-l răsplătesc așa. Dar trebuie să fac ceea ce-i corect.

- Amin.

Pe drumul spre Easterly Lane încercă să o sune din nou pe Lizzie. De două ori. Când îi intră mesageria vocală ambele dăți, injură și i-ar fi trimis un SMS; dar conducea și hotărî că un accident cu mașina nu ar fi ajutat în nici unul din coșmarurile în care era prins.

Mai avea cam un kilometru până acasă, mergând pe River Road în direcția centrului Charlemont, când șoseaua o coti și el putu privi vila familiei de pe dealul ei. În amurg, marea casă albă era scăldată în ultimele raze de soare, de parcă era luminată pentru filmări.

Era destul de impresionantă, chiar și pentru cei blazați, și era evident de ce unul dintre strămoșii lui, nu era sigur care, hotărâse să ia faimosul desen în creion și cerneală al proprietății Easterly și să-l lipească pe fața fiecărei sticle de No. 15.

Cel mai bun dintre cei mai buni. Fără compromisuri, fără excepții.

Vor mai avea o companie de burbon după toate astea?

În loc să se încurce cu presa care aștepta la porțile principale, Lane o luă mai devreme pe drumul de serviciu și al personalului care ducea în spatele proprietății. Când trecu pe lângă serele unde Lizzie și Greta cultivau plante pentru grădini și terase, își imaginea femeia printre lăstari de iederă, flori și arbuști tineri, făcând cu drag ceea ce iubea. Și apoi mai erau câmpurile care urmau să fie însămânțate cu porumb și alte culturi. Ei îi plăcea să fie pe tractor sau pe o mașină de tuns iarba în aerul proaspăt.

Fata lui băiețoasă. Cea cu care mama lui fusese de acord.

Când un junghi fierbinte de suferință îi străpunse inima, el se concentra asupra șirului de case din anii 1950 care erau foarte apropiate ca stil și care acum, după

concedierea personalului, erau toate abandonate – cu excepția casei lui Gary McAdams și a celei în care stătea fratele său.

Cum motocicleta lui Max nu era, era evident că nici el nu era prin preajmă și spera că imprudentul nemernic nu era arestat.

Era mai mult decât suficient un singur Baldwine după gratii.

Zona de servicii și livrări de la Easterly era concentrată în curtea largă cu pietriș din spatele casei, o zonă mare și goală, mărginită pe o parte de garajul pentru zece mașini și pe partea cealaltă de birouri. Lane parcă Phantomul pe locul lui și apoi se duse la șirul de mașini parcate cu fața spre grajdurile transformate. Mercedesul roșu al domnișoarei Aurora avea un strat bun de praf și polen ce fusese ciuruit de stropii de ploaie, iar camioneta lui Lizzie era plină de îngrășământ. Dispăruseră Lexusurile și Audiurile directorilor executivi care lucraseră aici cu tatăl lor – și călătorie sprâncenată.

Lane se întoarce și se uită la ușa din spate a bucătăriei. Apoi ridică privirea la camera de supraveghere montată sub streșină.

Dacă nu o făcuse Edward, ci acoperea pe cineva?

Atunci nu putea să fie decât o altă persoană. Și din păcate, acel suspect nu era mai reconfortant pentru familie decât cel care se afla acum după gratii.

Scoțându-și telefonul, Lane se hotărî să facă ceea ce trebuia.

Și-l sună pe detectivul Merrimack.

Când telefonul începu să sune, Lane se întrebă dacă își va scoate unul din frați din închisoare... doar ca să-l bage pe celălalt.

capitolul 14

Cel mai bun lucru când mergeai cu 130 la oră pe o motocicletă era neclaritatea vederii periferice. Totul

era o ceață reconfortantă, peisajul se transforma doar în dungii colorate: gri pentru caldarâm, verde pentru marginile șoselei, violet și albastru catifelat pentru cerul în amurg de deasupra. Și apoi mai era și senzația dumnezeiască a efortului fizic de a controla motocicleta. Să te apleci în curbele drumului de fermă, să traversezi linia galbenă pentru a trage mai bine la virajele strânse, să te apleci peste rezervor de parcă era o extensie a propriului corp... puteai aproape să crezi că ți-ai lăsat demonii în urmă.

Puteai aproape să crezi că ți-ai găsit liniștea.

Maxwell Baldwine știa după cât se lăsase de întuneric că trebuia să fi fost în jur de 20.30, dar nu-i păsa de timp. Va sta afară toată noaptea. Va găsi un bar, va găsi o femeie sau două, se va îmbăta și se va trezi undeva unde nu va recunoaște locul.

În cei trei ani cât fusese plecat din Kentucky, văzuse mai mult din țară decât învățase la școala privată de lux unde el, frații și sora lui merseseră în oraș. Mai mult și decât în cei patru ani ai săi la Yale. În călătoriile lui trecuse prin înaltul și uscatul Colorado, joasa și umeda Louisiana, platul și monotonul Kansas, umeda și sărata California și ploiosul și griul stat Washington.

N-ar fi putut să spună că găsisese un cămin în explorările sale. Dar asta nu însemna că avea unul aici în Charlemont.

Easterly era tot ceea ce fusese, și el continua să încerce să scape de asta. Și pe măsură ce călătorise, fără scopuri sau itinerar, sperase că, cu fiecare kilometru de drum, cu fiecare săptămână fără rădăcini petrecută altundeva nou și diferit, cu toate slujbele diverse făcute și cu toți oamenii străini întâlniți, cumva se va elibera de legăturile cu acea vilă și cu toți oamenii de sub acoperișul său.

Și da, în căutarea sa pentru pacea personală, fusese pregătit să renunțe la relațiile cu frații săi, să-i lase pe Edward, Lane și Gin ca victime colaterale în războiul dus pentru a se regăsi.

Sau poate că, de fapt, să se găsească pe el însuși.

Până la urmă însă fusese obligat să recunoască că oriunde se ducea, iată-l – cu realitatea că nu putea să schimbe ceea ce învățase înainte să fi plecat așa cum nu-și putea altera propria carne.

Soarta era o curvă fără simț al umorului...

Sunetul subit de sirenă din spatele lui se armoniză cu o pereche de cauciucuri scrâșnind, pe care el le auzi peste zgomotul făcut de motocicletă sa.

Înjurând, se îndreptă și se uită în urmă.

Mașina poliției din districtul Ogden ieșea din spatele unor copaci, suspensiile obișnuite făcând-o să se poticnească precum un bețiv în timp ce polițistul de la volan apăsa pe accelerație.

- Nenorocitul!

Max prinse hotărât coarnele și apăsa accelerația, băgând Harley-ul în viteza luminii. Faptul că strălucirea apusului se ducea de pe cer îl ajuta, pentru că majoritatea mașinilor și camioanelor vor avea farurile aprinse – așa că cel mai probabil el le va vedea.

Spera să le vadă.

Ca toți dependenții de adrenalină, intră într-o zonă ciudată de calm când își împinse motocicletă până la limita funcțiilor și integrității sale structurale. Aerul ce trecea pe lângă el îi dădea părul pe spate cum ar fi făcut-o și o cască pe care ar fi purtat-o dacă legea i-ar fi impus asta. Vibrațiile care îi intrau prin palmele încordate în firele de păr de pe antebraț erau ca un val de la un drog. Ghemuirea lui deveni în curând nu doar de dorit, ci și necesară, forța vitezei la care mergea fiind suficientă pentru a-l da jos de pe motocicletă dacă încerca să se ridice.

Mai repede și tot mai repede, până când lumea devenea un joc video fără consecințe, polițistul și realitatea că va fi prins și își va pierde permisul, dacă nu chiar mai mult de-atât, dispărând în urma lui.

Nu era speriat că ar fi fost prins. Nu-i păsa dacă avea un accident. Nimic nu conta.

Vechiul drum rural se curba, ocolind copacii deși, care fuseseră păstrați nu din respect pentru splendoarea lor seculară, ci pentru că era mai ieftin și mai ușor să facă drumul în jurul lor. Pășunile de la ferme cu bivoli pe ele și terenurile cultivate care în curând vor avea soia și porumb ofereau linii drepte. Și apoi urmau alte viraje strânse. Și altă porțiune dreaptă.

Max verifică pe sub braț. Măi, măi, se părea că după el se ținea însuși Jeff Gordon¹ al polițiștilor locali, tipul fiind chiar în urma lui și apropiindu-se...

Max înjură când, revenind cu concentrarea în față, apăsă frâna și se aplecă mult spre stânga.

Ori făcea asta, ori urca în spatele unei remorci de cai care mergea cu 6 kilometri la oră.

Motocicleta se înclină în direcția cerută de el și ajunse aproape paralel cu caldarâmul, cu cauciucurile abia mai atingând asfaltul.

Chiar în acel moment o mașină ieșea de după colț din direcția opusă.

Claxoane. Cauciucuri. O imagine de neșters cu cei doi oameni de pe scaunele din față ale Hondiei țipând în timp ce se pregăteau pentru impact.

Și în acel moment lui Max nu-i trecu viața prin fața ochilor. Nu se gândi la nimeni, nici la Dumnezeu, nici măcar la el însuși.

Era doar vid, la fel ca sufletul său.

Dar corpul lui reacționează instinctiv, umerii lui grei traseră motocicleta dintr-o cădere liberă, coapsele lui puternice strângând lateralele motorului, fiecare moleculă din el rămânând în șa. Dacă ar fi căzut? Și-ar fi făcut creierul terci și poate ar mai fi avut jumătate din mâini și picioare atașate.

Doar că chiar și când înfruntă moartea și dezmembrarea, chiar când motocicleta trecea la câțiva centimetri de bara de protecție din față a mașinii și ieși în fața camionetei și a remorcii, nu simți nimic în el însuși.

¹ Pilot de curse profesionist (n.red.)

Era un vid cu o inimă ce bătea, și n-ar fi trebuit să i se pară asta deprimant?

Max mai luă un viraj și privi peste umăr. Polițistul ieșise de pe drum, mașina de poliție era înfiptă în tufișuri până la umăr. Nu era nimeni rănit, camioneta se oprise, Honda trăsesse pe dreapta, polițistul cobora din mașină... toată lumea încetinise, cu excepția lui, din cauza evenimentului aproape îngrozitor și ratat la mustață.

Când ultima rază de soare dispăru de pe cer, Max porni în noapte.

Regretele îi adunară lacrimi în ochi... dar el dădu vina pe vânt pentru obrajii lui umezi.

La Easterly, Lane se afla în salonul din față, turnându-și din rezerva familiei într-un pahar cu gheață.

- Ești sigur că nu te pot tenta?

Cum oaspetele său invitat nu răspunse, el se uită la acesta. Detectivul de la Criminalistică Merrimack de la Departamentul de Poliție Metropolitană din Charlemont se afla pe o canapea antică acoperită cu mătase, cu corpul lui deșirat aplecat peste un laptop care fusese așezat pe măsuta de cafea. Pe durata anchetei criminalistice, Lane ajunsese să-l antipatizeze pe om, nu pentru că detectivul era rău, ci mai degrabă din cauza obiceiului lui enervant de a zâmbi ca un copil care tocmai băgase o pisică într-o baltă de noroi și încerca să-i liniștească pe părinți că nu era nici o problemă de raportat.

- Ei bine? zise Lane așezându-se într-un fotoliu franțuzesc. Adică, este evident că fratele meu a fost la Red & Black toată noaptea. Deci n-avea cum să comită el crima.

Continuă să aștepte în timp ce detectivul mișca un deget pe mouse pad de parcă dădea înapoi înregistrarea.

După ce-l sunase Lane, detectivul venise imediat, chiar dacă era ora cinei. Sau, de fapt, trecut de ora cinei. Și Merrimack era îmbrăcat cu ceea ce clar era

uniforma lui standard pentru muncă, un tricou polo alb cu emblema poliției metropolitane din Charlemont, pantaloni închiși la culoare și un hanorac larg. Cu părul lui tuns militărește, pielea neagră și ochii negri, arăta ca anchetatorul tipic, și Lane hotărî că toată chestia cu zâmbetul era o tehnică pe care o învățase probabil la vreun curs numit „Cum să liniștești suspectii”.

Lane se concentrează intens la chipul acela, de parcă putea să citească ce-i trecea omului prin cap în timp ce ochii acestuia urmăreau ecranul. Când asta nu funcționează, Lane se distrase gândindu-se la dinamica familiei sale. Max era singura persoană care îl ura pe tatăl lor la fel de mult, sau poate mai mult, ca Edward. Da, motivul lui Edward era poate mai clar, dar personalitatea lui nu fusese niciodată violentă sau explozivă: Edward era mai mult un tactician – și apoi mai era și realitatea faptului că nu avea forța fizică și coordonarea să-și miște singur corpul, darămite al altcuiva.

Max, pe de altă parte? Bătaie la liceul din Charlemont, la colegiu, după. Era ca și cum temperamentul tatălui lor îi sărise pe toți ceilalți copii și se concentrase exclusiv asupra lui Max. Și lui Max chiar nu-i păsa că jignește oamenii, ceea ce, dacă extrapolai, putea fi generalizat în ceva sociopatic.

Ca genul de indispoziție care ar putea face pe cineva să-și omoare propriul tată.

– Ei bine? insistă din nou Lane.

Merrimack nu se grăbi să se îndrepte și să ridice privirea și – da, iată-l, zâmbetul acela condescendent.

– Nu sunt sigur ce credeți că vedeți aici, domnule Baldwine.

Lane rezistă tentației de a vorbi lent, de parcă tipul era un idiot.

– N-a luat nimeni camioneta. N-a plecat de pe proprietate. N-a condus-o.

– Și asta înseamnă că ce?

„Glumești”, se gândi Lane.

- Că fratele meu Edward nu l-ar fi putut omorî pe tatăl nostru.

Merrimack își întinse degetele și își sprijini cotul pe o pernă cu ciucuri.

- Căsuța nu e acoperită de o cameră de supraveghere.

- Ieșirile de pe proprietate sunt toate. Și cum rămâne cu acea camionetă?

- Sunt mai multe camionete.

- Inclusiv cea reținută. Ca probă, se răsti Lane.

- Din nou, nu-mi dau seama ce credeți că dovedește asta, în lumina celorlalte lucruri.

- Fratele meu este infirm. Credeți că s-a furișat sub acoperirea întinericului și a alergat de aici până în districtul Ogden?

- Uitați - detectivul arată spre laptop - eu pot să-l iau la secție în oraș și să-l adaug la dosar. Dar acest caz este închis în ceea ce ne privește. L-am trimis deja la procuratură - cu mărturisirea fratelui dumneavoastră.

Lane arată cu degetul spre calculator.

- Fratele meu n-a plecat de la fermă, și înregistrările alea o dovedesc.

- Nu sunt convins că înregistrările merg așa departe. Merrimack scoase USB-ul de la locul lui. Dar voi duce asta la procuror.

- Oh, haide, nu ne-am uitat la același lucru?

- Eu am văzut că nu s-a petrecut nimic neobișnuit în ceea ce au surprins cele șase camere de supraveghere de la o fermă care are sute de hectare întindere. Red & Black are șapte camionete din același an, aceeași marcă și același model, de aceeași culoare, cu trolii în spate - și din unghiul camerei de aici nu-ți dai seama de plăcuțele de înmatriculare ale celor trei parcate lângă hambar. Detectivul ridică palma când Lane încercă să-l întrerupă. Și înainte să-mi spuneți că există doar trei ieșiri, vă avertizez că am mers la proprietate și am identificat cel puțin o duzină de tăieturi, piste și drumuri care te scot pe drumurile din ținut. Credeți că fratele dumneavoastră

nu le știe pe toate? N-ar fi putut să ia una dintre camionetele de la o dependență? A încercat să scape de crimă ștergând înregistrarea de la Easterly. Vreți să-mi spuneți că nu s-a gândit cum să plece de la fermă fără a fi văzut?

- Edward a zis că n-a premeditat. Că a venit aici doar ca să vorbească cu tata - dacă asta era adevărat, de ce n-a plecat de la fermă pe una din ieșirile principale? N-avea nimic de ascuns.

- Și credeți asta?

- Asta arată înregistrările!

- Eu mă refer la partea cu premeditarea. Vreți să-mi spuneți că nu v-ați gândit, nici măcar o secundă, că întreaga ceartă lipsită de răutate și premeditare nu este ideea unui tip inteligent ca să se renunțe la acuzații și el să nu primească pedeapsa cu moartea? Chiar știți ce era în capul fratelui dumneavoastră în acea noapte?

- N-a venit cu o armă.

- L-a tăiat acel deget. Cu un cuțit.

- Tata n-a fost înjunghiat.

- Ideea este că cine poate ști dacă fratele dumneavoastră nu s-a furișat de la fermă cu un cuțit, într-o camionetă cu trolu, cu intenția de a-l omorî - doar ca să descopere că mama natură l-a ajutat în planul lui.

- Edward n-ar putea omorî un om de statura tatălui meu cu un cuțit.

- Majoritatea criminalilor n-au planuri bune, domnule Baldwine. De aia îi prindem. Merrimack se ridică în picioare și zâmbi. Voi transmite asta procurorului. Dar dacă aș fi în locul dumneavoastră, nu mi-aș face planuri să-mi întâmpin fratele acasă prea curând. În ultimii zece ani am lucrat la multe cazuri și mai solide de atât nu se fac. Eu pot să înțeleg că vreți să-l salvați, dar așa stau lucrurile. Ies singur.

Lane voia să urle în timp ce detectivul se îndrepta spre ușa de la intrarea în Easterly.

Dar termină paharul de burbon. Și-și mai turnă unul.

capitolul 15

Lizzie se trezi în întuneric și nu era singură. Niște brațe puternice o îmbrățișau și recunoscuseră imediat mirosul și căldura lui Lane.

- Cât e ceasul? întrebă ea ridicându-și capul. Oh, uau! Întuneric. Întuneric, pe bune.

- Nu știam dacă să te las sau nu să continui să dormi. Îți mângâie talia. M-am hotărât că poate vrei să cinezi.

Când se întoarse cu fața spre el, inima i se strânse.

- Când ai ajuns acasă...

- Îmi pare rău.

- Că ai ajuns așa târziu? Oh, uite, eu dormeam...

- În legătură cu ce a zis Chantal medicilor. Am clarificat pentru toată lumea la spital că suntem despărțiți.

- Este în regulă.

- Nu chiar.

Lizzie era de acord cu asta, dar ce naiba putea Lane să zică sau să facă pentru a schimba situația? Chantal era la periferia vieții lor până când se va finaliza divorțul și parcă era echivalentul unui ciocan peste un deget gol: puteai doar să speri că drăcia nu va cădea și, dacă o va face, va rata degetul.

- Ești bine? întrebă Lane dându-i niște șuvițe de păr la o parte de pe față.

- Oh, absolut. Sigur. Adică, se întâmplă multe și eu chiar am nevoie de somn. Chantal... a pierdut bebelușul?

- Da. Chiar era însărcinată.

Lui Lizzie i se strânse stomacul.

- Cum se simte? Știu că-i o întrebare stupidă, ținând cont de tot, dar nu-mi pasă cine este, e o situație dificilă.

- Nu sunt sigur. Am sunat-o pe cea mai bună prietenă a ei și i-am cerut să vină, ca Chantal să nu stea singură. A fost... oribil. Nu vreau să fiu prea descriptiv, dar, Dumnezeule, n-am văzut niciodată așa de mult sânge. Și avea dureri mari. Mai are de făcut niște lucruri după. Bănuiesc că trebuie să se asigure că a dat totul afară?

În timp ce dormitorul începu să se învârtă, Lizzie încercă să-și păstreze calmul.

- Îmi pare tare rău pentru ea. Nimeni nu merită așa ceva.

- Da, între mine și Chantal n-a fost iubire, știi asta. Dar suferă.

Urmă o pauză lungă, și Lizzie își spuse să nu se grăbească.

- Tu... ah, te-ai gândi la copii? Propriii copii?

La dracu', chiar îi ieșise asta pe gură?

Lane clătină din cap imediat.

- Nu. Sub nici o formă. Apoi păru să-și dea seama. Dar știi, cu tine? Este cu totul altceva, desigur. Adică, cândva în viitor? S-ar putea să fiu deschis la asta dacă-i important pentru tine, sigur.

Uau, asta chiar era o susținere entuziastă a perspectivei.

- Dar tu? o îndemnă el.

- Nu pot să zic că m-am gândit prea mult. Dar nici nu fusese nevoie până acum. Mereu am fost prea ocupată cu munca.

- Ei bine, după exemplu dat de tata? Am hotărât fără copii pentru mine.

- Și cu toate astea te-ai însurat cu Chantal din cauza asta.

El ridică din umeri.

- A trebuit. Trebuia să mă ridic la înălțimea responsabilităților mele - și, știi, sigur că am folosit protecție cu ea. A jurat că-i al meu, însă, și uneori chestiile alea cad. Nu voi ști niciodată adevărul - și în momentele de liniște? Urăsc să recunosc asta. Nu mă... bucură, nu... dar sunt ușurat că nu am un copil cu ea. Oricum, gata cu Chantal și trecutul. Contăm doar noi și viitorul - și dacă, într-o zi, vrei să avem copii, putem discuta despre asta.

- Păi, asta-i bine de știut. Lizzie se uită la unghiile ei, inspectând vârfurile. Dap, foarte bine.

Doamne, inima îi bubuia în piept. Și nu de fericire.

- Deci n-ai să mă crezi niciodată unde m-am dus după ce am plecat de la spital, zise el.

Schimbarea de subiect era bună. Da, „oh, Doamne, ce o să fac?”

- Hm, Disneyland?

- Nu. Zâmbi. La Red & Black.

Cu eficiența pe care ea mereu o apreciasse la el, Lane îi povesti ceea ce-i spusese și arătase Shelby Landi, un ajutor de nădejde la grajdurile de la fermă. Apoi îi povesti întâlnirea cu detectivul Merrimack. Lizzie fu atentă la mare parte din povestire, ceea ce era un miracol ținând cont de tunetele și fulgerele din capul ei. O parte din ea își dorea să spună brusc că era însărcinată, dar nu avea el destule pe cap deja?

„Mai fac un test”, se hotărî ea. Peste o zi sau două. Să fie sigură înainte să dea vestea.

Revenind cu atenția la el, recuperează firul narativ.

- Stai, care-i faza cu Edward? Doamne, asta-i tare!

- Nu și după poliție. Lane clătină din cap. În ceea ce-l privește pe Marrimack, ei au rezolvat cazul. Trenul a plecat din stație, cum se zice.

Lizzie deschise gura să comenteze - dar apoi își aminti ceva. „La dracu’, testul e încă pe blatul din baie.”

Ridicându-se repede, îi sărută buzele, se rostogoli peste el și se dădu jos din pat.

- Mă scuzi? Chemarea naturii, știi tu.

El încuviință din cap și se așeză pe partea cealaltă cât ea se grăbi spre baie.

- Adică, dacă Edward n-a făcut-o? Pe cine acoperă?

- Așa e, zise ea peste umăr.

În baia întunecată, se asigură că era cu spatele la ușa deschisă când luă testul de sarcină, învelitoarea și cutia deschisă.

- Ai văzut-o pe domnișoara Aurora cât ai fost acolo? Îl întrebă ca să-i distragă atenția.

- Da. Nu-i bine.

Lizzie încremeni cu testul pozitiv în mână. După ce închise ochii pentru scurt timp, reveni la acțiune și

ocoli pentru a se duce la coșul de gunoi. Ridică niște Kleenex și o sticlă goală de balsam Pantene, așază testul Clearblue pe fund și îl acoperi.

- Deci ce înseamnă asta mai exact? zise ea când se duse să deschidă dulapul cu lenjerie.

- Că-i momentul să aduc familia.

Lizzie ascunse cutia cu testul nefolosit sub prosoape. Avantajul de a nu avea servitoare și de a face tu curățenia? Nu trebuia să-și facă griji că cineva ar găsi ce aruncase ea.

Când închise ușa, puse mâna pe burtă. Realitatea avorturilor spontane se contură, acea imagine cu Chantal pe treptele criptei, privindu-se îngrozită, genul de situație care făcea să-ți fie greață.

- Tu ești bine? Încă ți-e rău?

- Nu, mi-e mult mai bine. Intră în mica toaletă privată și trase apa de fațadă. Abia mă trezesc. Revenind în dormitor, se duse să se așeze lângă el. Sunt așa de tristă pentru domnișoara Aurora. Chiar îmi pare foarte rău.

El puse mâna în jurul ei și o trase și mai aproape.

- Mă omoară, ca să fiu sincer. Să o văd așa de neajutorată? Este ca și cum ar fi murit deja.

- Aș vrea să merg cu tine data viitoare.

- Măine. Mă duc mâine - oh, la dracu', trebuie să mă întâlnesc cu consiliul de dimineață. Eu și Jeff îi punem la curent. Infuzia de bani de la John Leghe de la jocul ăla de pocher a fost de ajutor, dar ne trebuie altă soluție ca să ieșim din probleme.

- Ce pot să fac ca să te ajut? În afară de a câștiga la Powerball.

- De asta am nevoie. Întorcându-se cu fața spre ea, o sărută pe gură. Și de asta... Coborând, trecu cu buzele peste clavicula ei. Și de asta...

Lizzie simți cum i se detensionează corpul, dar știa că era ceva doar temporar. Când el îi desfăcu partea laterală a rochiei, ea îl dorea, avea nevoie de el, îi era foame

după legătura lor. Dar de data asta nu se va schimba nimic când vor face sex.

Din fericire, pe moment asta nu conta pentru ea.

Lane veni deasupra ei și apoi hainele lor dispărură, între ei rămânând doar piele și iubire.

Chiar când era pe cale să intre în ea, Lane se retrase.

- La naiba, stai să iau un prezervativ.

- Este în regulă... Când o expresie șocată îi apărură pe față, ea clătină din cap. Doar, știi tu, scoate-o. Am încredere în tine.

- Voi fi atent, șopti el peste buzele ei.

Lane intră în ea cu o unduire a soldurilor și ea închise ochii și se arcui de plăcere. Era tot ce-și dorea să simtă. Nimic altceva nu era bine-venit.

Lane era singurul care conta.

capitolul 16

Lane se trezi de la bătaile în ușa dormitorului și sări din pat, răsucindu-și glezna când ateriză prost.

- Lane? întrebă Lizzie în întuneric.

- Mă descurc.

Cu fundul gol și fără să-i pese se duse și crăpă ușa. Când văzu cine era, înjură.

- Richard, ce dracu' faci...

Soțul surorii ei arătă spre hol, în direcția camerei lui Gin.

- Unde este?

Lane îl săgetă cu privirea.

- Vrei să nu urlu - mama doarme în camera de lângă.

- De parcă ar fi vreodată trează.

- Poftim...

- Unde-i sora ta? A ieșit să agațe bărbați în club sau poate acum îi ia de pe stradă...

Lane îi trânti ușa în nas, luă o pereche de chiloți din dulap și îi trase așa puternic pe el încât aproape îi trase în fund.

- Încearcă să nu-l omori, mormăi Lizzie când el se întoarse spre idiot.

- Nu promit nimic.

Deschizând ușa, aproape că fu ciocănit în frunte pentru că Richard se pregătea pentru o altă rundă de bătut în ușă.

- Sora mea, șuieră Lane ieșind și închizând ușa după el, a dus-o pe Amelia înapoi la Hotchkiss pentru examenele finale.

- Minți.

- Poftim? Lane rezistă tentației de a-l apuca de gât și a-l dezechilibra doar din principiu. Uite ce, te pot asigura, când vine vorba de Gin și de tine, că nu dau doi bani pe asta. Dar dacă insiști să-mi defăimezi sora, lucrurile se vor schimba rapid.

- Nu mă amenința, Baldwine! Familia ta are nevoie de mine.

- Cum de ți-ai dat seama?

Când chipul subțire al lui Richard se întinse într-un rânjel urât, Lane decise că, după roșeață și faptul că era trecut de miezul nopții, tipul băuse.

- Aș putea termina Bradford Bourbon Company uite așa. Bărbatul pocni din degete chiar în fața nasului lui Lane. Eu sunt distribuitorul vostru. Dacă vreau, pot face ca produsul vostru să nu mai ajungă la toate magazinele cu vânzare cu amănuntul. Dacă vreau, pot să vă blochez de la rafturi, din restaurante, din baruri. Crezi că BBC are suficienți bani la îndemână să reziste la vreo câteva luni de vânzări proaste? Eu sunt foarte sigur că nu. Din câte am înțeles, nici măcar nu vă permiteți să cumpărați porumbul pentru burbon.

„Bineeee, idiotule“, se gândi Lane.

- Vom fi bine, spuse Lane. Fă ce vrei din orice motiv schizofrenic vrei tu. Dar îți garantez că ne vom descurca - acum du-te dracului la culcare sau ieși din casa mea. Oricum ar fi, taci din gură în fața ușii mamei mele și încetează să-ți mai denigrezi soția.

- Familia asta se duce la fund. Richard își flutura mâinile peste tot, indicând spre holul lung. Toate astea? Vor dispărea. Nu poți să salvezi nimic, Lane. Nu ești nimic mai mult decât o curvă de play-boy, exact ca sora ta...

Șiiiiii era momentul să-i stingă lumina.

Lane nu-și dădu seama când își pierdu cumpătul, dar se trezi cu mâinile în jurul gâtului lui Richard și îl strângea așa de tare, încât îi tremurau brațele. Și Richard încercă să-i respingă atacul, înfigând degetele în strânsoarea de la gâtul său, cu corpul agitându-se înainte și înapoi ca un pește pe uscat, dar nu reuși să se elibereze.

- Să termini, scrâșni Lane în vreme ce Richard căzu pe spate. Vrei să vorbim despre terminat? Ce zici de asta ca terminare?

Când celălalt bărbat se împiedică în propriile picioare și cu gura căscată după aer, Lane îl urmă în jos, lăsându-se pe covorul de pe hol - și strângând tot mai tare. Totul se canaliză în acel efort, până în punctul în care, în mintea lui, se ivi gândul că-l va omori...

- Lane! Lizzie veni în fugă din dormitorul lor. Lane! Ce faci...

- Du-te înapoi în cameră, Lizzie - du-te înapoi și...

- O să-l omori!

Îi era greu să nu fie de acord, mai ales că ajunsese la aceeași concluzie. Dar nu se opri.

Lizzie îl apucă de unul din brațe și încercă să-l tragă - și apoi, de la celălalt capăt al holului apăru Jeff din dormitorul lui și veni și el.

- Ce dracu' se întâmplă?! se răsti el.

Lane voia să urle la ei să-l lase singur cu cumnatul său încă un pic - în ritmul acesta mai avea nevoie doar de vreo cinci minute. Doar 300 de secunde maximum.

Jeff avea alte idei. Se alătură luptei pentru a-l elibera pe Richard - și Lane îl strânse cât putu de mult. Femeia lui era la fel de puternică precum fostul lui coleg de cameră însă, și cei doi reușiră să-l dea la o parte de pe Richard. Era ca un bulldog ce nu mai putea să țină maxilarul blocat pe bățul pe care îl revendicase ca al lui.

Când Lane zbură înapoi și se lovi de perete, Richard se rostogoli tușind pe covor. Haina de la costum se deschisese – uimitor, ținând cont cât de largă era chestia aia pe el – și un crac de la pantaloni îi era ridicat la jumătate pe gamba de un alb bolnăvicios.

Jeff se băgă între ei, deschizând larg brațele de parcă se aștepta ca Lane să atace din nou.

- Hai, prietene! Ce dracu' faci aici?

Între timp Lizzie se duse la Richard.

- Ești bine?

Pford tușea și se lupta să respire. Un om care aproape se înecase pe teren uscat. Și când putu, își înălță capul.

- Voi... distruge... familia asta. Vocea îi era dură, respirația neregulată. O să vă fac pe toți să-mi plătiți. Fiecare din voi. Cu toții!

Ridicându-se în picioare, se poticni pe hol, ricoșând în pereți, căzând pe una din mesele decorative, împiedicându-se în propriile picioare din nou.

Lane își puse capul în mâini și se lăsă să alunece până când fundul îi ajunsese pe covor.

- Puteți să mă lăsați acum.

- Ești sigur? Dar Jeff se retrase. Și pot să zice ceva, voi oamenii din Kentucky – nu te plictisești niciodată cu voi.

Ridicând privirea la fostul lui coleg de cameră, Lane observă cearcănele de sub ochii căprui și părul negru ciufulit și...

- Încă muncești? mormăi Lane, arătând spre cămașa și pantalonii de birou pe care Jeff îi purta. Sau ai adormit în hainele de muncă?

- Cred că-i important să rămâi profesionist tot timpul. Jeff se așază și el în hol. Și am și adormit citind tabele.

- Din nou, zise Lane.

- Din nou.

După un minut, Lizzie se așază și ea alături de ei, cu tricoul ei larg și boxerii din dulapul lui – și el adora asta.

- Deci, băieți, ce așteptăm?

De parcă fusese chemat, Richard ieși valvârtej din camera lui și veni spre ei ca un tren marfar.

- Oh, mormăi ea, asta.

Bărbatul avea o valiză într-o mână și haina aceea mare în cealaltă.

- Plec, dar mă voi întoarce după lucrurile mele. Poți să-i spui surorii tale când și dacă se întoarce acasă că vreau să-mi returneze inelul sau o voi repudia. Nu-ți face griji, n-am să cer bani - o să vi-i iau de unde-i ascundeți la BBC.

Jeff vorbi:

- Despre ce dracu' vorbești?

- Așteaptă puțin și o să vezi, domnule director. Doar așteaptă și o să vezi - oh și asta este personal. Nu sunt afaceri.

Richard o luă din loc, pașii lui lungi ducându-l repede la marea scară. Câteva secunde mai târziu, ușa de la intrare fu trântită așa de puternic încât se auzi până la etaj.

- Nu ne poate răni, întrebă Lane. Poate?

Jeff ridică din umeri.

- Dacă acționează în limitele legale, nu prea. Dar dacă nu? Analiza de flux de numerar prin care tocmai am trecut este cât se poate de la limită. Ar putea să ne scufunde.

- Chiar și cu ajutorul lui John Lenghe?

Printr-un noroc uimitor, John Lenghe, care deținea jumătate din toate recoltele de porumb și grâu din America, se oferise să finanțeze BBC-ul cât ieșea din criza financiară.

Deși pierduse o miză de mai bine de cincizeci de milioane de dolari la un joc de pocher în fața lui Lane chiar în săptămâna anterioară.

Lenghe era tatăl pe care Lane își dorea să-l fi avut.

- Da, chiar și cu ajutorul lui. Jeff își deschise unul dintre ochi și se uită spre stânga de parcă avea o problemă cu genele. Voiam să-ți zic asta înainte de întâlnirea cu consiliul de mâine. Este mai rău decât credeam eu. Finanțările neoficiale ale tatălui tău ajung la scadență.

Datoria de la bancă se adună și pe stânga, și pe dreapta, și nu se vede finalul prea repede. În curând, creditorii ăia vor suna la departamentele lor juridice și când se va întâmpla asta? Ultima noastră problemă va fi să plătim pentru producția de materiale esențiale precum porumbul și secara. Vom avea de-a face cu procese sumare pentru milioane de dolari și faliment.

Când Lane se gândi la delapidare, fu nevoit să recunoască faptul că tatăl său fusese viclean când transferase activele sub controlul său. Dacă și-ar fi completat o grămadă de cecuri din conturile BBC, ar fi fost clar că fura de la companie. Dar el identificase alte afaceri și activități în jurul lumii și devenise proprietarul acelor entități, folosindu-se de transferul fondurilor BBC către ceva numit WWB Holdings și de împrumuturi bancare care aveau BBC drept garanție. Când acele companii eșuaseră – sau nici măcar nu existaseră – cum zisese John Lenghe? Băncile tot își voiau împrumuturile plătite și aveau dreptul legal de a veni la ușa BBC pentru toată dobânda și debitul principal.

Lane clătină din cap.

- Abilitatea tatălui meu de a alege investiții proaste a fost de neegalat.

- Nu era un priceput în afaceri, cu siguranță. Jeff se ridică în picioare și se întinse, spatele trosnindu-i. Dacă nu te deranjează, mă duc să fac un duș și să mă culc ca să mă pot trezi, face duș și duce la sediu.

- Ca președinte al consiliului, voi face același lucru.

- Ascultă, ar putea fi mai rău. Am fi putut să nu putem plăti administratorii cu banii pe care ți i-am dat ca să voteze cum aveam noi nevoie. Cea mai bună cheltuială făcută vreodată cu două milioane și jumătate, ca să scap de idioții ăia de la clubul country și să-ți pot salva compania. A doua mișcare a fost să-i dau afară pe toți vicepreședinții ăia. Dacă a treia oară este cu noroc, următoarea decizie va fi epică.

Lizzie se uită la el.

- Să sperăm că nu o vei risipi alegând între două balsamuri de păr. Nu vrei să risipești o asemenea putere pe Pantene versus L'Oréal.

Jeff o privi pentru o clipă.

- Chiar îmi place de tine, să știi. Se uită la Lane. Ca să fie clar, nu o meriți.

- De parcă n-aș ști deja asta.

În timp ce noul director al Bradford Bourbon Company se ridică și porni pe hol, Lane o luă pe Lizzie de mână și căută cuvintele corecte.

- Vreau să spun ceva.

- Bine. Când el nu continuă, ea îl strânse de mână. Și anume?

- Aș vrea să știu ce. Asta-i problema. Vreau să te asigur că totul va fi bine și este ca și cum... dacă aș găsi combinația precisă de cuvinte, ar dezamorsa bomba, știi? Ar pune cuiul la loc în grenadă. Dar astea-s doar prostii, nu-i așa?

- Nu te părăsesc.

- Ești sigură?

- Da, sunt.

- Mulțumesc. Se lăsă să cadă la loc ca să stea întins în mijlocul holului și să se uite în sus la plintele de pe marginea tavanului. Știi, n-am mai făcut niciodată asta.

- Să încerci să salvezi o companie?

- Să stau întins aici. Își înălță capul și îi zâmbi. Și n-am salvat niciodată o companie. Dar măcar la asta am ajutorul lui Jeff.

Lizzie se întinse lângă el și rămaseră amândoi așa o perioadă îndelungată, ca doi oameni din turtă dulce pe o tavă de prăjituri, cu brațele și picioarele drepte, cu tălpile atârând în lateral, cu umerii și șoldurile plate.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem în pat, murmură el ascultând cum scârțâia casa. Adică, este destul de stupid să stăm întinși aici în hol pe covor. Mai ales că avem acel pat frumos, mult mai acceptabil din punct de vedere social la doar câțiva metri distanță. Deși,

bine, ar trebui să deschidem ușa pentru a ajunge la el și asta ar necesita multă energie.

- Sau am putea să nu ne pese și să stăm aici. Cui îi pasă?

- Te iubesc. Când ea râse, el simți tensiunea dintre ei pentru că acum lipsea. Mă bucur că ești aici cu mine.

- Știi cum este asta?

- Cerul șapte din iad? Când ea râse din nou, el se răsuci pe o parte și o sărută. Stai, știu. Voiai să-mi spui că e ca și cum am fi la plajă. Fără nisip. Ocean. Soare... bine, deci nu-i ca și cum am fi la Wianno.

- Asta-i ca și cum am mânca ruladă de carne la micul dejun.

Lane se sprijini în coate.

- Uau, și eu care credeam că metafora mea cu Cape Cod era surprinzătoare.

- Realizăm același lucru ca atunci când suntem în pat, corect? Adică stomacul nostru nu recunoaște diferența dintre o ruladă de carne la șapte dimineața sau la șapte seara.

- Cred că fratele meu Max ar susține că depinde de câtă tequila ai băut în seara precedentă, dar eu despic firul în patru aici.

- Dar înțelegi ce vreau să zic, nu? Suntem întinși, relaxați și stăm destul de confortabil. Chiar contează că suntem pe hol? Adică, cine va veni cu un clipboard și o listă să bifeze că nu suntem în camera noastră? Ohhh, tu primești notă proastă pentru că...

- Ți-am zis în ultima vreme cât de mult te iubesc?

- Nu sunt sigură. Ce ar fi să-mi spui din nou...

Când sunetul înfundat al telefonului o întrerupse, Lizzie tăcu.

- La naiba, este telefonul meu. Lane sări în picioare. Domnișoara Aurora.

Douăzeci de minute mai târziu, Lane miji ochii și se aplecă spre parbrizul Rolls-Royce-ului când opri mașina în parcare de la Șarpele Alb.

Majoritatea vehiculelor de pe locurile barului erau camionete, dar mai erau și vreo două motociclete și când își parcă Phantomul între două Forduri, văzu Harley-ul lui Max chiar în față. Deschizând portiera, Lane tocmai se pregătea să coboare când intrarea barului fu larg deschisă și trei tipi mari și voinici îl scoaseră pe Richard Pford care se împletici pe trotuar. Observară imediat Rollsul și începură să vorbească între ei – de parcă nu erau încă hotărâți dacă să-l fure.

Lane se întinse spre torpedo și scoase arma pe care o ținea acolo.

Când se ridică din spatele volanului, băgă arma la spate. Apoi încuie Phantomul, emblema mașinii dispărând în capotă.

- Aia-i mașina ta? întrebă unul dintre tipii de 130 de kilograme.

- E doar un Uber.

- Poftim?

Când trecu pe lângă ei, emanau așa de mult alcool prin pori încât aproape-l luă amețeala. Și din fericire pentru ei, îl lăsară să-și vadă de treaba lui.

Înăuntru, Șarpele Alb era genul de speluncă standard, cu bere ieftină, cu semne neon Coors și Bud atârnate pe pereți de lemn negeluit și cu scaune din anii '70 în jurul meselor care păreau salvate de pe fundul unei mlaștini. Ținând cont că era două dimineața, acolo se aflau doar cincisprezece oameni, dar erau cei rezistenți, care beau de la ora cinci, happy hour – cu alte cuvinte erau aproape de comă alcoolică.

Din nefericire pentru ficatul clientelei, barmanul, care era ca un Jabba the Hutt bărbos, încă mai dădea băutură din spatele unei tejghele obosite, cu mâinile lui cârnoase umplând acele halbe cu lichidul auriu și spuma albă ce depășea marginea.

Da, era clar un loc care nu dădea doi bani pe berea artizanală. Și în timp ce muzica se auzea în surdină, Lane se gândi la filmul *Frații Blues*, unde femeia din cârciumă

spune despre muzica de acolo: „Avem ambele feluri. Avem country și western“.

Privind prin încăperea slab luminată, plină de fum, era clar că legile antifumat erau ignorate – ori că cineva suferise o combustie spontană din cauza aripioarelor picante.

„Unde dracu' e“, se gândi Lane. Nemernicul ăla era...

În colțul din spate se iscă o ceartă între doi bărbați, cei doi ridicându-se și dărâmând scaunele, o femeie se dădu la o parte din calea lor – și cumva gândind suficient de rapid cât să ia halba de bere cu ea.

Dar măcar nu era Max: nici unul dintre ei n-avea barbă.

Lane se plimbă prin bar, încercând să fie discret. Doar că nimeni nu-i acorda atenție și nu-și găsi fratele.

Întorcându-se spre barman, fu nevoit să aștepte ca niște Coors să fie umplute la robinet și date către două femei care se holbau la Lane de parcă sperau să fie alese în echipa de fotbal a școlii.

El le ignoră și îl salută pe Jabba.

- Îl caut pe fratele meu.

- Ți se pare că eu îți știu neamurile?

- E înalt, bărbos, tatuat? Da, de parcă asta diminua candidații. Și are o Harley.

Și asta va ajuta, sigur. Deși în apărarea lui Lane, era ora două dimineața și nu gândea mai bine decât oricine din local.

- Vezi poate-l găsești în spate. Barmanul dădu din cap înspre lateral. Treci de băi și pe hol.

- Mulțumesc.

Lane se duse până în spate și trecu de toaleta femeilor, care avea un semn rupt, și de toaleta bărbaților, care avea o ușă ruptă, spre un spațiu de depozitare slab luminat așa de plin de obiecte disparate încât ar fi putut ajunge într-un episod din *Hoarders*.

Era pe cale să-l înjure pe fratele lui când auzi un geamăt.

Din spatele scaunelor și meselor suplimentare adunate.

Mergând după sunet, Lane privi după bariera de lemn ieftin și lac ciobit...

... și îl văzu pe fratele său proptit ca Omul Vitruvian al lui Leonardo da Vinci, cu brațele și picioarele desfăcute, cu o femeie în genunchi în fața lui.

- Dumnezeu, Max, ce faci?

Fratele lui își înalță capul ce se bălăngănea.

- Oh, salut, Lane.

De parcă se întâlniseră pe neașteptate în mijlocul unui mall sau ceva de genul.

Blonda continuă să-și vadă de treaba ei, maioul și blugii albaștri abia acoperindu-i o parte din ceea ce ar fi putut să o facă să fie arestată - deși acest act sexual indecent într-un spațiu public ar fi putut duce la arestare, cu haine sau fără.

„Sper că n-a plătit pentru asta“, se gândi Lane.

- Hai, mormăi el întorcându-se, să mergem.

- Nu mai durează mult.

- Ce dracu', Max! Lane ocoli, ducându-se spre partea îndepărtată a meselor și scaunelor - pentru că nu avea de gând să poarte o conversație cu el privind la tot ce se întâmpla. Tu m-ai sunat să vin să te iau.

- Sunt beat.

- Pe bune...

Un bărbat cu o mustață răsucită, cu brațele ca de maimuță și tatuaje militare decolorate intră în magazie de parcă i se spusese că cineva o vorbise de rău pe maică-sa în acest tărâm al gunoiului aruncat.

- Reggie! Unde ești, Reggie!

„Oh, Dumnezeu, fă ca numele blondei să fie Agnes. Colleen. Callahan - numai Reggie, nu.“

- Știu că ești aici, fato. Tipul se opri când îl observă pe Lane. Hei, ai văzut o blondă...

Reggie ieși de după mese și scaune, purtându-se ca și cum nu făcuse nimic asemănător cu o felație.

- Iubitule, eu doar...

Evident că apăru și Max trăgându-și fermoarul.
Sfinte! Fost pușcaș marin gelos.

Iubitul lui Reggie, sau ce era el pentru ea, se repezi la Max de parcă idiotul era un intrus într-o casă, dar Max era pregătit. Pumnii zburau, corpurile mari se loveau de lucruri, dărâmând stivele de mobilier, răsturnând pe jos butoaie goale și cutii cu pahare, făcând o mizerie de nedescris.

Lane fu nevoit să recunoască faptul că cei doi erau mult mai buni la bătaie decât fuseseră el și Richard. Tipii ăștia erau profesioniști, nu amatori, și Reggie – exact ca femeia care salvase cu abilitate o halbă în sala barului – știu exact unde să stea ca să-i evite pe cei doi bărbați clocotind. Chiar scoase un telefon mobil din buzunarul de la spate, porni camera spre ea și își verifică rujul.

„N-am timp pentru asta“, se gândi Lane.

Chiar când iubitul îl trânti pe Max de o ușă, Lane scoase arma de la centură și se duse spre altercație.

Plasând țeava la tâmpla iubitului, zise:

– Dă-i drumul! Acum.

Și uite așa se calmă totul.

– Mă descurc, zise incoerent Max. Câștig...

– Taci dracului din gură! Lane se concentrează asupra pușcașului marin. Îl scot de aici și nu trebuie să-ți mai faci griji că mai calcă vreodată pe aici. Vreodată. În schimb, ne lași să plecăm.

– Și dacă nu?

– Atunci îți zbor creierii. Crede-mă că, după săptămâna pe care am avut-o, va fi lucrul cel mai puțin dramatic cu care am avut de-a face.

capitolul 17

– Îți zic că îl băteam.

În timp ce Lane apăsa pe accelerația Phantomului și se îndepărta în viteză cu idiotul de frate-său de ridicolul

din vizuina Șarpelui Alb, nu se deranjă să-i răspundă. Dar nici nu avea cu cine să se certe în scaunul din dreapta. Lângă el, Max era prăbușit peste portieră, singura ce-l ținea drept fiind centura de siguranță care îi trecea peste piept.

- Vorbesc serios, Lane...

Cuvintele plutiră pe o respirație care fu și înjurătură, și sforăit. Și, așa să-l ajute Dumnezeu, Lane era pregătit să deschidă portiera și să-l lase pe nemernic să cadă pe drumul ăla nenorocit. Era așa sătul să curețe după mizeria altora - și mai mult de-atât, se petreceau lucruri importante, tot felul de lucruri care erau mult mai grave decât o bătaie între bețivi într-un bar.

Plus că în ultimele două nopți scosese de două ori o armă și intrase într-o altercație fizică. Nu-i plăcea tendința. Doar nu era Maxwell, la naiba!

- Cum îmi recuperez motocicleta? întrebă Max.

- Revenim mâine. Vedem dacă-i tot aici.

- Să nu-i spui lui Edward despre asta, bine?

De parcă încă erau copii și asta era încă una din pozele lui Max.

- Lui Edward nu-i va păsa, se răsti Lane. Este prea ocupat să putrezească în închisoare ca să-și facă griji că tu, un dobitoc adult, te bați într-un bar din cauza unei femei pe care n-o cunoști, de care nu-ți pasă și care ți-o ia în gură.

- Bine, hai să nu exagerăm! Max se uită la el. Sex oral - înțelegi?

- Ce *dracului* faci, Max? Serios, câți ani ai...

- De parcă tu n-ai fost în situații similare...

- Nu mai sunt. Am crescut.

Încetând să mai vorbească unul cu celălalt, Lane ajunsese la un semafor și semnaliză stânga. În fața lor se afla un complex rezidențial de milioane de dolari, noile case coloniale, din cărămidă, în stil georgian, adunate în jurul unor heleșteie artificiale, cu fântâni care erau luminate de dedesubt. Proprietatea fusese înainte una

din marile vechi ferme, pe vremea când Charlemont nu avea suburbii.

Dacă apăsa pe accelerație și o lua drept prin intersecție, el, Max și Rollsul ar fi ajuns într-un lac.

Poate asta îl va trezi pe Max.

Tenant.

Dar până la urmă, când se făcu verde, o luă la stânga pe șoseaua cu patru benzi care fusese artera principală a orașului înainte să vină sistemul de autostrăzi. Nu mai erau alte mașini și, în curând, ajunse la primele șiruri de mici magazine și restaurante adunate laolaltă. Apoi urmă o parcare mai mare Kroger, o bancă și o filială a unei biblioteci.

- Când pleci din oraș? întrebă Lane când ajunse la un alt semafor roșu.

- Deja încerci să scapi de mine?

- Credeam că vei pleca. Lane privi spre el. Niciodată nu stai mult.

- Păi, nu pot să stau aici.

- Ah, da? Vrei să-mi spui de ce? Când urmă doar tăcere, Lane zâmbi posomorât. Azi am aflat ceva.

- Ce anume? Max se așază mai bine, de parcă spera că dacă stătea mai drept își va face puține ordine în creierul plin de bere. Sper că a fost o informație utilă.

- Se pare că Edward n-avea cum să-l omoare pe tata. Lane se uită din nou la el. N-a făcut-o el.

Max păru să-și păstreze calmul, chipul lui bărbos nu-și schimbă expresia, ochii îi rămaseră concentrați asupra drumului din față.

- Cum ți-ai dat seama de asta? Și a mărturisit, nu...

Când semaforul se făcu verde, Lane trase de volan și băgă Rollsul în parcare a unui BBQ. Apoi apăsa pe frântă suficient de tare pentru a smuci centurile de siguranță și opri motorul.

- Ce dracu', Lane! Vrei să murim...

Lane se întoarce.

- Fii sincer cu mine!

Ochii aceia gri pal se mijiră. Dar nu se întâlniră cu ai lui.

- Cu ce?

- Cu Edward, tata și crima. Ai fost acolo, nu-i așa? Ai luat parte la asta. Când Max refuză să răspundă, Lane vru să-l apuce și să-l zgâlțâie. Știu că tu și Edward v-ați întâlnit înainte ca tata să fie omorât. Cu câteva zile înainte, cineva v-a văzut pe voi doi pe malul celălalt al râului Ohio. Probabil că atunci ați planificat lucrurile - sau Edward încerca să te convingă să te răzgândești?

Corpul mare al lui Max se mișcă în scaun și el desfăcu centura de siguranță.

- Trebuie să plec...

- Nu poți să-l lași pe Edward să-și asume vina pentru asta. Lane se agăță de brațul lui, pentru că era îngrijorat că Max o va lua la goană. Edward n-ar trebui să curețe mizeria asta - nu-i ca atunci când eram copii. Asta nu-i o bătaie la care se oferă voluntar să o încaseze pentru tine când clar o meriți. E vorba de închisoare pe viață, Max. Dacă tu ești vinovat, trebuie să te porți responsabil.

- Putem să ne întoarcem, mormăi Max în timp ce bâjbâia cu închizătoarea centurii.

- De ce - ca să o tulești în mijlocul nopții din nou? Ești un laș. Nu știu cum trăiești cu tine însuși...

- O zice bărbatul care a petrecut zece ani ieșind în evidență prin persoanele cărora le-o trăgea. Să știi că știu să citesc titlurile. Măcar atât am învățat la Yale.

Lane deschise gura să-i dea o replică cât de dură putea, dar apoi se opri.

- Știi ceva, pentru prima dată, simt că te văd exact așa cum ești. Și nu este ceva ce respect.

Deschise blocajul de la portiere.

- Du-te! Am terminat cu tine - dar să știi un lucru. Îl voi scoate pe Edward din închisoare, că vrea sau nu - și chiar dacă asta înseamnă ca tu să fii în celula aia nenorocită în locul lui.

Max dădu drumul centurii de siguranță și apucă mânerul portierei. Dar în loc să o deschidă și să cadă cu fața pe caldarâm, rămase acolo. După o eternitate șopti:

- Nu pot continua așa.

- Normal că nu poți. Lane lovi bordul mașinii cu pumnul. Haide, Max! Spune-mi adevărul. Facem față la orice. Îți putem găsi un avocat bun și putem să ne luptăm...

Max își lăsă capul în mâini și începu să plângă.

La început, Lane fu așa de uimit, încât se uită peste scaunele de piele la fratele lui. Nu-l văzuse niciodată pe Max cedând așa, corpul i se cutremura de la hohotele de plâns, iar suferința era așa de evidentă, încât se contorsiona de parcă era lovit.

Lane se întinse și îl apucă pe Max de umăr.

- E-n regulă...

Cuvintele ieșiră repede, scoase de o emoție mare.

- Edward nu și-a omorât tatăl... oh, Dumnezeu, nu l-a omorât...

- Știu. Vocea lui Lane era aspră. Știu, Max. Știu că nu el a făcut-o.

Max dădu capul pe spate și își șterse fața cu palmele mari.

- Nu l-a omorât...

- E-n regulă, Max. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Tăcerea care urmă fu așa prelungă, încât dacă Lane n-ar fi văzut cum urcă și coboară pieptul fratelui său, ar fi putut să creadă că adormise cu ochii deschiși.

Chiar când Lane nu mai putea să suporte, Max repetă:

- Edward nu și-a omorât tatăl.

- Știu că nu a fost el. Pentru numele lui Dumnezeu, se învârteau în cerc. Știu că n-a fost Edward...

Max scoase un râs gol.

- Nu înțelegi. Nu și-a omorât tatăl... ne-a omorât tatăl.

După ce Max auzi cuvintele ieșindu-i pe gură, închise ochii și încercă să se reconecteze cu lumea lui. Fusese

mult mai bine când plutea aerian și fără să-i pese decât ceea ce simțea acum – și, la dracu', era așa de sătul să înoate în harnaul asta de tristețe și suferință în care fusese aruncat în urmă cu trei ani.

– Poftim? zise Lane pe un ton suficient de rezonabil, dar fals. Ce ai zis?

– Edward nu și-a omorât tatăl.

– N-ar trebui – Max, n-ar trebui să arunci asemenea vorbe.

– Este adevărul. Își întoarse capul și se uită la chipeșul lui frate. Eu, tu și Gin suntem copiii lui William Baldwine. Edward nu este.

– Cum ai – nu înțeleg. Expresia lui Lane oscila între șoc și, la dracu', nu. Nu, mama este – a fost doar cu el.

– Nu, nu-i adevărat.

– Max, am nevoie să fii serios...

– Chiar înainte să plec din Charlemont, am ajuns acasă noaptea târziu. Gin era plecată pe undeva. Tu erai în Virginia. Edward, într-o călătorie de afaceri. Amelia dormea la o prietenă. Zugrăvea imaginea de parcă avușese loc ieri. M-am strecurat prin spate pentru că eram drogat și căutam de mâncare și chiar eram silențios în bucătărie. Adică, dacă aș fi trezit-o pe domnișoara Aurora? M-ar fi omorât. Strânse pumnii și își băgă degetele în ochii umezi. Deci, da, m-am învățat pe acolo și, când am terminat cu mâncatul, m-am dus în față la scara mare, căci camera mea este chiar în capătul scării.

Lane încuviință din cap.

– Și scările de serviciu duc direct la patul domnișoarei Aurora.

– Aș fi fost prins. Max inspiră adânc. Când am ajuns la etaj, le-am auzit vocile. Erau pe hol, în fața camerei mamei – ea țipa la el pentru că ieșise cu altă femeie. Și atunci tata...

– Poftim?

Max înjură.

– La zis că n-are nici un drept să comenteze. Că amândoi știau că Edward nu era al lui – că știuse de la bun

început și că, dacă nu tăcea din gură despre ce făcea el, o să-i spună lui Edward.

- Oh, Dumnezeu! Lane închise pleoapele. Oh... rahat!

- Ea a tăcut. Și apoi a început să plângă. El s-a întors repede și a dispărut în camerele lui. Nu știu dacă m-a văzut sau nu - și mereu mi-a fost teamă de el. Așa că am fugit din casă și am dormit lângă piscină. Îl tot așteptam să vină să mă găsească și... nu știu, era în stare de orice, corect? Dar în dimineața următoare s-a dus la serviciu ca și cum nimic nu se întâmplase. Am stat în casa de lângă piscină mult timp, gândindu-mă la el la biroul lui, dând ordine oamenilor în centrul de afaceri. Nu puteam să rămân. Mai ales că știam ce făcusem. Singura cale era să plec - așa că am strâns ce puteam să bag într-un sac de marinar și am luat unul dintre Mercedesuri. Am trecut peste râu în Indiana și nu știu unde mă duceam - până la urmă am vândut mașina pe vreo 20 000 în St. Louis și am trăit din bani. Voiam doar să fiu cât de departe puteam de familia asta.

- Edward știe? întrebă Lane de parcă vorbea către sine.

- De aia m-am întors. Mă hotărâsem că trebuie să-i spun. Adică, vinovăția. Toate rahaturile alea care le-a făcut pentru noi când eram copii? Ne proteja de cineva care era un străin pentru el. N-am mai putut să fac față - așa că l-am sunat și ne-am întâlnit în ziua aia. Arăta așa de rău, așa de... obosit. Și schiopătatul și cicatricile - era cu mult mai rău decât văzusem eu în ziare.

- Deci ai știut despre răpire.

- Cine nu știe - a fost la toate știrile.

- Edward crede că tata a aranjat totul. Lane își frecă fața. Dacă ce ai auzit este adevărat... poate de aia tata îl voia mort.

- Și de aia tata a fost așa de dur cu el în toți acești ani. Nu era fiul lui, dar trebuia să pretindă că era al lui - între timp, Edward era un afront pentru el în fiecare zi, an de an.

- Deci Edward nu știe?

Max ridică din umeri.

- Dacă știe, nu de la mine știe. Și ai dreptate, sunt un laș. Doar că... n-am putut să-i spun. Așa că, după ce am discutat cu el despre absolut nimic, ne-am văzut fiecare de drumul lui și eu am continuat să umblu prin oraș. Dar apoi a murit tata... așa că m-am întors la Easterly. Din motive care încă nu-mi sunt clare.

Privirea lui Lane fu directă.

- Trebuie să fii sincer cu mine. Ai fost implicat în crimă?

Max îi susținu privirea.

- Nu, nu am fost. Am văzut la știrile locale când a fost găsit cadavrul. Atât de implicat am fost și jur asta pe orice vrei tu.

- Poate că Edward l-a omorât până la urmă.

- Nu știu.

Lane se întoarce spre parbriz și rămase foarte nemișcat pe locul lui.

- Îmi pare rău că te-am acuzat.

- N-ai de ce. Nu-mi pasă - și înțeleg de ce ai crezut că am fost eu.

După un lung moment, Lane murmură:

- Deci cine-i tatăl lui Edward?

- Nu știu. Și nu știu cum s-o întreb așa ceva pe mama.

- Edward are dreptul să afle.

- Mai contează? Și apoi, crede-mă, să reformezi o întreagă familie nu-i ca la o petrecere. Este ca și cum... tot ceea ce știi tu că-i adevărat dintr-odată devine greșit. Te dă peste cap. Adică, noi suntem rude? Tata a vorbit doar despre Edward că nu era al lui, dar noi, restul?

- Nu-mi vine să cred.

Cei doi stătură acolo, unul lângă altul în Rolls, așa de mult, încât Lane închise motorul și deschise ferestrele... și într-un final strălucirea răsăritului apăru de după localul BBQ. Și ei tot pe loc rămaseră. Abia când primii navetiști începură să apară pe drumul spre oraș, Lane reporni motorul și se îndreptară în tăcere spre Easterly.

De-a lungul timpului, în cei trei ani de când Max auzise ceea ce auzise, se întrebese cum s-ar fi simțit dacă ar fi spus adevărul. Dacă ar fi spus ce știa... oricui... din familia lui. Își imaginase că ar fi existat ușurare – dar și mai multă vinovăție pentru că, scăpând de povară, el i-ar fi contaminat pe ceilalți cu urâtul adevăr.

Spre surprinderea lui, nu simți nimic.

Poate era din cauza băuturii.

În vreme ce el și fratele lui mergeau pe River Road, urmărind meandrele râului Ohio, el se întrebă unde anume îl scosese Edward pe tatăl lor și îl aruncase în apă, încă viu, dar neputincios. Unde fusese înfăptuită fapta? Cum alesese Edward locul? Își făcuse griji că va fi prins?

– Îi vei spune lui Edward? întrebă Max când Easterly apăru în raza vizuală.

Soarele răsărea din spatele casei, cu raze în nuanțe de piersică și roz plutind în jurul conturului grandios al vilei, de parcă trebuia să te supui mării case a familiei Bradford.

– Cred că tu ar trebui. Lane privi spre el. Și voi merge cu tine când o vei face.

– Nu, zise Max. Plec. Și înainte să-mi spui că nu pot...

– Nu te voi opri. Lane clătină din cap. Dar îți reamintesc că Edward este tot fratele nostru. Tot face parte din familia noastră. Mama este legătura – de fapt, mama a fost mereu, nu-i așa? Ea este o Bradford.

– Nu-mi pasă de nici unul dintre ei. Max își încrucișă brațele peste piept. Ție îți doresc numai bine, dar Charlemont și Easterly – și toată familia asta – sunt o pierdere de timp pentru mine. Și sunt o pierdere de timp pentru tine. Trebuie să-ți iei femeia aia pe care o ai și să lași tot rahatul ăsta în spate. Privi peste râu, spre Indiana, spre autostrada largă, spre un viitor departe de numele Bradford. Crede-mă, acolo-i o viață mai bună. Mult mai bună.

capitolul 18

Mai târziu în acea dimineață, Lizzie smulse cheile unei mașini de tuns iarba din mâinile unui Gary McAdams extrem de dezaprobat și reticent și se apucă de treabă pe peluza din față.

Într-adevăr, perspectiva de a face benzi îngrijite, tăiate peste toate hectarele de iarbă care se întindeau de la marea intrarea în Easterly până jos la porțile de pe River Road făcea ca tulburarea ei obsesiv-compulsivă să fie fericită – și nu, nu-i păsa că afară era „fierbinte ca în iad” cum se exprimase șeful îngrijitorilor.

Din nefericire, entuziasmul ei se dovedi mai puțin durabil decât canicula.

„Niște limonadă”, se gândi ea când văzu din nou Easterly pe pantă. Va lua ceva rece și după ceva hidratare va fi gata să revină la muncă.

Parcă mașina de tuns iarba sub o magnolie cu frunze închise la culoare, zâmbi când coborî și se duse direct la ușa de la intrare cu fire de iarbă tăiată lipite de transpirația de pe picioarele ei goale. Înainte existase un număr limitat de căi prin care personalul avea voie să intre în vilă. Două uși. Atât – și ambele erau în spatele casei. Dacă asta însemna că cineva ca ea sau ca Greta trebuiau să ocolească totul, pe căldură, pentru că smulseseră buruieni din patul de iederă sau din urnele din față? Aia e.

Măcar nu mai trebuia să-și facă atâtea griji cu acest inconvenient.

Deși, acestea fiind spuse, se descălță de încălțăminte de lucru și o lăsă la intrare pe un covoraș – și nu doar pentru că vreun majordom englez ca acela care își dăduse demisia s-ar fi luat de ea. Nu, era pentru că tot ea făcea curățenia.

Trecând prin interiorul răcoros, pielea i se făcu de găină din nou. În casă fusese instalat aer condiționat doar cu vreo zece ani mai înainte și îmbunătățirea încălzirii, a ventilației și a aerului condiționat erau cu siguranță

apreciate într-o zi precum cea de azi – deși știa și că va regreta această pauză. Pe cât era de eliberatoare o pauză de la căldură, să te întorci afară urma să fie groaznic.

Dar își făcuse griji că va leșina.

Trecând pe lângă saloanele oficiale, cu toată grandoearea lor, deschise ușa largă a sufrageriei și intră în zona pentru personal – era ca și cum era într-o altă casă. Nu mai erau tablourile în ulei și tapetul din mătase, draperiile și perdelele. Aici pereții erau vopsiți cu un alb proaspăt și curat și singurul ornament pe podele era un strat de vopsea ros de pași.

Biroul asistentului executiv se afla pe stânga, și ea băgă capul înăuntru.

– Salut.

Greta von Schlieber ridică privirea de la birou. În fața ei, laptopul deschis și maldărele de hârtii erau tot ce lui Lizzie nu i-ar fi plăcut să facă. Nemțoaica însă găsea multă liniște în a face ordine prin haosul contabil – și după sinuciderea prematură a Rosalindei Freeland și concedierea ulterioară a majorității personalului, era prea mult de lucru pe tărâmul agrafelor de birou și a capsatoarelor, documentelor și formularelor.

– *Guten Morgen*, zise femeia dându-și jos ochelarii de citit cu rame roz și înlocuindu-i cu o pereche de ochelari pentru distanță. Ce mai facem noi?

Cum accentul ei „noi“ ieși mai stălcit și la capătul lui „facem“ se auzi diferit – sunetele familiare o făcură pe Lizzie să-și dorească să-i spună prietenei ei de zece ani că era posibil să fie însărcinată. Dar nu. Dacă Lane nu știa, nimeni altcineva nu va ști.

– E caniculă afară.

– *Ja*. Am terminat cu aceste concedieri, mă duc să tund gardurile în jurul casei de la piscină. Apoi tai florile moarte din ghivece.

– După ce Lane termină cu ședința cu consiliul, mă întâlnesc cu el la spital să o vedem pe domnișoara Aurora.

- Am auzit că a fost sunată familia? Am vorbit cu foștii angajați să mă asigur că primesc șomajul și una dintre nepoatele ei mi-a spus. Mă duc și eu după ce termin munca.

- E foarte trist.

Pe Lane îl văzuse vreo două secunde înainte ca el să plece la întâlnirea de consiliu - pentru că aparent avuse-se treabă să-l aducă pe Max acasă în miezul nopții. Dar Lane îi spusese că voia să discute ceva cu ea și se întreba ce era. Cu siguranță părase distras și nefericit, deși asta, din păcate, nu era ceva nou...

Sus din tavan se auzi un *ding-dong* și ea ridică privirea peste umăr.

- E cineva la ușa din spate. Mă duc să răspund.

Își grăbită în bucătărie și își feri privirea când trecu pe lângă ușa camerei domnișoarei Aurora. Dumnezeu, perspectiva de a scoate lucrurile mamei lui Lane din acel spațiu - sau ca familia femeii să vină și să facă asta - i se părea și real, și inevitabil.

Când deschise ușa cu plasă din spate, găsi un tânăr cu o uniformă albastră și o pălărie. În spatele lui, în curte, era parcată cu motorul aprins o furgonetă cu numele unei companii de livrări locale.

- Am ceva pentru un domn Richard Pford aici? zise tipul. Puteți semna?

- Da, sigur. Lizzie luă plicul galben-închis și apoi își scrisese numele pe clipboard. Mulțumesc.

- Mulțumesc, doamnă.

Închidea ușa când își aminti că, tehnic vorbind, soțul lui Gin se mutase și încercă să cheme furgoneta înapoi când aceasta pleca, dar mașina nu se opri.

Bine, o să-l lase pe patul lui pentru când va veni să-și ia lucrurile. Și apoi, știind viața amoroasă a lui Gin, era probabil ca ei doi să se împace după ce sora lui Lane o va lăsa pe Amelia în nord și se va întoarce. Gin avea un mod de a obține ce voia și ea voise să se mărite cu Pford.

Deși era un mister cum reușea să stea lângă nemernicul ăla.

Și totuși... banii.

Limonada era pe cât de răcoritoare se gândise Lizzie că va fi și ideea de a ieși din nou la mașina de tuns iarba nu era atrăgătoare cum păruse la început că ar fi o idee grozavă. Dar nu conta. Sosise momentul să facă duș, să se schimbe și să se întâlnească cu Lane la spital. Și apoi făcuse jumătatea stângă a gazonului. Poate la sfârșitul zilei putea să termine și cealaltă parte.

Cum Lizzie nu avea timp să ducă mașina de tuns iarba John Deere până la dependențele de întreținere a terenului, se mulțumi să o ducă în curtea din spate și să o lase la umbră lângă garaj. Apoi făcu un efort să ia un pumn de covrigei la etaj, lăsă plicul la intrarea în camera lui Pford, făcu duș și se îmbracă cu pantaloni kaki și un tricou polo curat.

Era din nou în bucătărie, trimițându-i un SMS lui Lane în care îi cerea ora estimată de sosire la spital, când avu o idee. Când ajunse la ușa domnișoarei Aurora ezită.

Primul instinct fu să ciocăne, și ce prostie era asta. Nu era ca și cum se afla cineva acolo.

Deschizând ușa, o duru inima amintindu-și când intrase și o găsisse pe podea, lângă pat, inconștientă.

La fel ca spațiul de lucru al domnișoarei Aurora de afară, totul era la locul lui, nu doar îngrijit, ci și dat cu aspiratorul și șters praful și, deși mobilierul era modest, îți venea să ai grijă la ținută și să stai cu mâinile strânse în acest spațiu. Între două ferestre existau două balansoare, un televizor și o bucătărie de serviciu cu o chiuvetă, un mic aragaz și un frigider. Normal că nu existau vase lăsate la uscat și un prosop de mâini fusese împăturit cu precizie și atârnat pe mânerul cuptorului.

Doamne, i se părea greșit să fie aici fără o invitație.

Mișcându-se rapid, trecu de scaunul domnișoarei Aurora și ajunse la rafturile până în tavan. Erau mai bine de o sută de poze în rame vechi și noi, fotografiile variind de la instantanee din școala primară la absolvirea colegiului, de la zâmbete sincere din tabăra de vară

la fețe serioase în jurul bradului de Crăciun și la altare de biserică. În multe dintre ele erau jucători de baschet și fotbal la mijlocul unei sărituri sau al unui placaj și în câteva erau chiar și jucători în echipamentele din NFL și NBA. Subiecții pozelor erau de la frații, surorile domnișoarei Aurora și copiii acestora la Lane, Gin, Max și Edward.

Lizzie intrase cu gândul de a lua câteva și a le duce la spital, în caz că, dacă domnișoara Aurora avea un moment de luciditate, să poată vedea fețele unora dintre cei mai iubiți oameni de-ai ei. Dar acum, uitându-se la toate pozele, Lizzie se simți copleșită.

Întinzând mâna, luă o poză cu Lane de pe al treilea raft. Avea vreo 12 sau 13 ani în poză și zâmbea obraznic spre aparatul de fotografiat. Indiciile trăsăturilor lui de adult erau peste tot pe chipul lui, trăsăturile lui demonstrând deja înclinația spre acel maxilar puternic, ochii scăpărători și tendința spre flirt.

Dacă Lizzie era însărcinată cu un băiat, va fi exact așa la aceeași vârstă.

Obsedată dintr-odată, se porni să caute mai multe poze cu Lane și găsi cel puțin vreo duzină. Le urmări cronologic, privindu-l cum crescuse... până când ajunse la ultima, când absolvise Universitatea din Virginia. Acolo era în tocă și robă și avea ochelari de soare, siguranța lui chipeșă făcându-l să pară un personaj din *St. Elmo's Fire*, chiar dacă filmul fusese cu mult înaintea lui. Și brațul lui era în jurul - oh, lui Jeff Stern.

Ce ciudat unde îi duce viața pe oameni!

Luă poza mare de la locul ei și o apropie ca să o vadă mai bine.

Stând acolo și uitându-se la imaginea celor doi, cei mai buni prieteni, în soare, cu cerul de deasupra capetelor lor așa de albastru, cu iarba de sub picioarele lor așa de verde, își dădu seama că se uita la chipul lui Lane și încerca să ghicească ce reacție ar fi avut la vestea sarcinii ei. Ceea ce era o prostie.

Se aplecă să pună rama la loc și...

Se încruntă și se opri.

În spatele fotografiei era ceva ascuns. O pungă de plastic?

Lizzie băgă mâna acolo fără să se gândească la invadarea intimității... și ce luă nu prea avea sens.

Era o pungă mare, de vreo trei litri, pentru congelator, și înăuntrul ei se afla un cuțit de bucătărie.

Puse poza cu Lane și Jeff deoparte și examinează conținutul. Nu era nimic remarcabil pe lamă sau pe mânerul negru, nu erau pete, nu era spart sau zgâriat. Nici nu era ceva să-l identifice, cum ar fi o plăcuță cu nume sau ceva.

Lizzie se uită la restul fotografiilor. După o clipă puse cuțitul la loc și așează poza pe locul pe care fusese. Apoi plecă spre oraș.

Și se hotărî să-și vadă de treburile ei.

- Cum adică nu vrea să mă vadă?

Când Lane vorbi, se sprijini de blatul biroului de înregistrări de la închisoare. De parcă asta l-ar fi ajutat. Și ce să vezi, femeia gardian, care îi luase numele și introdusese o grămadă de chestii în calculatorul ei, doar clătină din cap.

- Îmi pare rău. Arată spre monitorul din fața ei. Cererea a fost refuzată de reținut.

- Adjunctul Ramsey este? Detesta să-l deranjeze dacă nu trebuia. Pot să vorbesc cu el?

- Adjunctul Ramsey și-a dus echipa la antrenamentul pentru ostatici pentru toată durata zilei. Vreți să-i lăsați un mesaj?

- Nu, mulțumesc. Bătu cu degetele în blat. O să-l sun eu mai târziu.

Îndreptându-se spre ușile duble, era furios, dar până când Ramsey nu se elibera, nu avea cum să ajungă să-l vadă pe Edward.

La dracu'!

Dar apoi, pentru că se oprise aici în drum spre spital, ar fi avut mai multe emoții decât planificase. Probabil

că n-ar fi decurs bine. Pentru Dumnezeu, ce ar fi putut să spună?

Cum ar fi putut să spună?

Trecând pe lângă oamenii care se odihneau în scaune de plastic, ieși singur din zona de recepție și se alătură marșului de pe culoarele tribunalului. În loc să aștepte un lift, coborî pe scările de granit lustruit de pe mijlocul clădirii cu șase etaje spre atriumul de la nivelul străzii și ieși pe trotuar.

Se duse la spital pe jos. Nu era departe și avea timp pentru că ședința cu consiliul se terminase mai repede.

Dar nu se duse să o vadă direct pe domnișoara Aurora. La centrul pentru vizitatori întrebă și primi numărul unei alte rezerve.

Care se dovedi a fi în aceeași clădire însă.

Urcând la etajul trei, ajunse la o unitate care interna pacienți și se înregistrează la recepție. Apoi o luă pe un hol lung, trecând pe lângă cărucioare cu mâncare terminată, saci cu lenjerie și bucăți de echipamente medicale.

Când ajunse la rezerva 328 ciocăni.

- Da? se auzi o voce de femeie.

- Sunt Lane. Pot să intru?

- Stai un pic. Se auzi ceva agitație, și apoi Chantal zise pe o voce mai puternică: Te rog. Mulțumesc.

Așa politicoasă. Și când intră, își feri privirea pentru că știa că ea n-ar fi vrut ca el să o privească prea mult. Chantal preferase mereu să fie văzută când era machiată, cu părul aranjat și cu hainele potrivite pentru situație.

O privire rapidă îi confirmă că era în halatul de spital și cu chipul nemachiat.

Sau mai degrabă fără fond de ten, fard de obraz, ruj, creion de ochi și rimel.

De fapt, arăta oricum, numai „proaspătă“, nu. Pielea îi era palidă, gura, o linie dreaptă, ochii, înroșiți și cu cearcăne mari.

- Ești amabil că treci pe aici, zise ea în timp ce desfăcea și împacheta la loc marginea de sus a păturilor ei.

- Voiam să văd dacă ești bine.

- Am o priveliște frumoasă, nu crezi?

Când ea arătă spre rândul de ferestre, el se duse amabil și se uită la zgârie-nori, râu și terenul arabil verde din Indiana.

- Vor trebui să mă opereze, murmură ea.

El își schimbă concentrarea ca să-i vadă reflexia în geam. Își examina manichiura.

- Ce trebuie să facă?

- Un chiuretaj. Aparent, n-am... dat tot afară.

El închise ochii pentru un moment.

- Mama ta vine?

- Este în avion acum. Ajunge cam într-o oră.

- Bun. Va avea grijă de tine.

- Mereu are.

Întorcându-se, el băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Ai nevoie de ceva?

- Ai văzut ziarul de azi?

- Nu. Se gândi la acele poze cu ei care fuseseră făcute la cimitir. Dar pot să ghicesc ce scrie.

- Mi s-a cerut să comentez.

- Mie mi-a tot sunat telefonul, dar n-am răspuns. Avea alte lucruri care îl preocupau. N-am nimic de declarat.

- Nici eu.

Sprâncenele lui se ridicară singure.

- Serios?

Chantal încuviință din cap, inspectându-și degetul mare.

- Mă întorc în Virginia. După toate astea. Voi fi la Briarwood în viitorul apropiat.

Proprietatea părinților ei, se gândi el. Ea tuși.

- Deci, da, Samuel T. poate să trimită acolo orice are nevoie. Știi, chestiile referitoare la divorț.

- Cum rămâne cu avocatul tău de aici, din oraș?

- Trimite hârtiile acasă. Semnez orice. Mie nu... Mie nu-mi mai pasă.

Acum se uită dur la ea. Era dificil să știi dacă această versiune supusă a femeii putea fi credibilă. Sau dacă

va dura. Venise aici din obligație – și poate pentru că un pic își dorise să știe în ce stare era ea. Cu siguranță nu se așteptase la asta.

- Nu mă voi certa cu tine, continuă ea.

- Bine.

- Am terminat cu asta.

- În regulă. După o clipă, el tuși. Bine, mă duc să o văd pe domnișoara Aurora acum. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

- Cum se simte?

- E bine.

- Oh, mă bucur. Știu că este importantă pentru tine.

- Bine, atunci. Ai grijă de tine!

- Și tu.

El încuviință o dată din cap și se îndreptă spre ieșire, ocolind capătul patului ei. Era aproape de ușă când îl opri vocea lui Chantal.

- Îmi pare rău.

Lane privi peste umăr. Se uita la el cu chipul serios în micul spațiu dintre ei.

În tăcerea care urmă el bănuia că ar fi putut să o întrebe pentru ce anume îi părea rău și poate ar fi putut obține niște detalii. Dar ambii știau ce făcuse și spusese fiecare, mai ales ea.

Se gândi din nou la petrecerea la care se cunoscuseră. Ar fi putut să ia acasă în noaptea aceea pe oricare din femei. Și ar fi putut să nu continue cu Chantal după. Privind în urmă, nu-și putea aminti de ce o sunase din nou, de ce ieșise cu ea la cină câteva zile mai târziu, de ce, după aceea, fusese de acord să o însoțească la o gală de balet sau operă, sau ce fusese.

Destinul era doar un accident, intersecția drumurilor parcurse în viață de oameni nu era nimic mai mult decât pietricelele vărsate pe o podea, contactele erau la întâmplare și fără scop, se întrebă el? Sau exista un plan mai mare?

Știa ce ar fi spus mama lui la asta. Știa și ce ar fi vrut domnișoara Aurora ca el să spună acum.

- Și mie îmi pare rău, șopti el.

Și fu surprins să afle că... chiar vorbise serios.

După ce Chantal încuviință o dată din cap, Lane ridică mâna în semn de rămas-bun și apoi se întoarse și nu se mai uită înapoi. În timp ce mergea pe coridor spre lif-turi, avu strania senzație că nu o va mai vedea vreodată.

Și asta, ca multe dintre rezultatele ce ieșeau actual-mente la iveală, păruse cândva ceva imposibil.

capitolul 19

Când Lane urcă la rezerva de la Terapie intensivă a domnișoarei Aurora, o mulțime de oameni se învârtteau pe hol, și se apropie de doi dintre nepoții domnișoarei Aurora, salutând pe toată lumea. Bărbații aveau în jur de 20 de ani și unul dintre ei era atacant pentru Indiana Colts, iar celălalt, mijlocas la Miami Heat. Pe ambele chipuri se citeau tot felul de suferințe.

- D'Shawne. Lane strânse mâna unuia dintre ei și apoi a celuilalt. Qwentin. Ce mai faceți?

- Mersi că ne-ai sunat, frate. D'Shawne privi spre fra-tele lui. Nu știm cum să ne ocupăm de asta.

- Ați intrat să o vedeți?

- Da, domnule, răspunse Qwentin. Tocmai am fost. Surorile noastre vin la sfârșitul zilei.

- Mama zice că trebuie să vorbim despre înmormân-tare? D'Shawne trecu cu mâna peste chip. Adică... chiar e momentul?

- Da, așa cred. Lane privi spre ușa închisă cu perdeaua pentru intimitate. Am vorbit cu reverendul Nyce. A zis că biserica e a noastră și că va da de știre în congregație.

- E deja pe lista de rugăciuni. Qwentin clătină din cap. Nu-mi vine să cred. M-a sunat săptămâna trecută. Mi-a zis la ce să lucrez în afara sezonului.

Lane prinse cu mâna umărul celuilalt.

- Mereu a fost așa de mândră de tine. De amândoi. Se lăuda așa de mult cu voi. Și mereu a zis că erați preferații ei.

Apoi Lane se trezi îmbrățișat de un urs și apoi de un alt urs. Apoi cei doi bărbați se îndepărtară.

- Le spui tuturor că sunt preferații ei?

Când auzi vocea lui Lizzie, se întoarse și zâmbi.

- Când ai ajuns?

Întinzând brațele, Lizzie înaintă și îl îmbrățișă.

- Acum. N-am vrut să întrerup. Cum a decurs ședința de consiliu?

- Destul de bine. El îi dădu părul de pe față la o parte. Mă bucură să te văd și, da, le spun tuturor că sunt preferații ei.

- Cum se simte? Ai fost înăuntru deja?

- Nu, nu încă. Lane se uită la ceas. Să vedem dacă putem intra...

O asistentă ieși în grabă și cercetă mulțimea.

- Domnule Baldwine! Își revine - întreabă de cineva? Cred că de dumneavoastră!

Lane reuși doar să clipească.

- Poftim, cum...

- Domnișoara Toms își revine! Acum chem medicul.

Lane privi la Lizzie în timp ce oamenii începeau să vorbească tare și apoi după o discuție rapidă cu familia, se hotărî că el ar trebui să intre pentru că era și reprezentantul ei, și executorul testamentului domnișoarei Aurora.

Și el nu se putea descurca fără Lizzie, așa că o luă cu el spre ușa de sticlă.

Lângă patul ei, Lane se opri.

- Domnișoară Aurora? Luă mâna imobilă și rece. Domnișoară Aurora?

Pentru o clipă crezu că era o glumă crudă. Dar apoi văzu că i se mișcă gura. Aplecându-se auzi murmuratul ei jos, dar insistent, un fluviu de cuvinte ieșind de pe buzele mamei lui.

Lane încercă să interpreteze silabele.

- Ce spui? Ce ai nevoie? Privi spre Lizzie. Tu auzi?

Murmurul continuă, și Lane nu reușea să se decidă dacă voia ca personalul medical să sosească – sau să-i mai acorde un pic de timp. Dacă astea erau ultimele cuvinte ale mamei lui, nu voia să fie întrerupți înainte să-și dea seama ce spunea.

Dintr-odată Lizzie se îndreptă.

- Edward? Vrei să știi unde-i Edward?

În acel moment domnișoara Aurora deschise ochii.

- Unde este Edward? Am nevoie de Edward...

Nu părea să se concentreze la ceva, pupilele îi erau dilatate și nefixate.

- Edward! Am nevoie de Edward!

Debutul agitației fu ca un tren ce prindea viteză, cu brațele începând să se miște și apoi picioarele, corpul fiindu-i animat de un soi de motor de panică.

- Edward!

Când intră medicul cu ceilalți membri ai personalului, Lane se retrase ca halatele albe și asistentele să se poată aduna în jurul patului.

Nu voia să recunoască, dar îl omora că dintre toți oamenii mama lui voia să-l vadă pe... fratele lui mai mare, nu pe el. Și ce meschin era asta!

Important era că era conștientă.

- Ce se petrece? Întrebă el personalul când Lizzie veni lângă el. Va fi... va fi bine?

Haide, totuși. Chiar credea că scăpase de cancer prin somn?

Aceeași asistentă care sunase alarma veni la el.

- Trebuie să vă cer să ieșiți afară. Îmi pare rău, dar avem nevoie de loc.

- Ce se întâmplă? Nu plec până nu-mi spuneți.

- Probabil e din cauza morfinei. La acest nivel poate provoca halucinații. Unul dintre medici vă va ține la curent în scurt timp, bine?

- Haide, zise Lizzie. O să fim chiar afară.

Lane se lăsă tras afară pe coridor. Și apoi începu să umble în sus și în jos. Pe măsură ce timpul trecea

și familia se împrășteie pe scaunele din hol, el continuă să-și țină capul plecat și ochii la linoleum. N-avea încredere în el să dea ochii nici măcar cu privirea bună și îngrijorată a lui Lizzie.

Ce dracu' voia să discute cu Edward?

- Lane.

- Hm? Se opri în fața lui Lizzie și își reveni. Scuze, ce?

- Trebuie să-ți spun ceva, șopti Lizzie uitându-se pe geamul de sticlă.

Ea vorbi repede, dar foarte încet, și când termină, el rămase cu ochii mari la ea.

Apoi, cu mâna tremurând, Lane scoase telefonul mobil și sună pe cine era singura opțiune, în ceea ce-l privea.

Programul meselor la închisoare era în funcție de rotația turelor celor care pregăteau și serveau și unul dintre lucrurile cu care Edward fusese obligat să se obișnuiască era să ia micul dejun la 6:00, prânzul la 11:00 și cina la 16:00.

Așa că, atunci când ușa celulei lui se deschise la ce părea a fi târziu după-amiaza, se ridică de pe pat pentru a se pregăti de drumul spre sala de mese cu ceilalți. Dar se dovedi că nu era ora mesei.

Gardianul care deschise ușa era același care venise înainte de prânz să-i spună că fratele său voia să-l vadă.

- Ai un alt vizitator.

- Ți-am zis, dacă-i Lane Baldwine, regret, dar refuz.

- Nu-i el.

Edward așteaptă un nume.

- Și este...?

- E o femeie.

- Bine, tot nu este. Se așează la loc pe patul lui. Nu vreau s-o văd nici pe Shelby Landis.

- Păi, tocmai asta-i. M-a sunat șefu'. Și zice că trebuie să te aduc. Sau va trebuie să-i explic cum am dat-o în bară. Și dac-o dau în bară, șefu' o să mă pună pe ture nasoale tot restul lunii...

- Asta nu-i legal, să știi. Un mediu de lucru ostil nu înseamnă doar hărțuire...

- ... și am o iubită nouă și am nevoie de weekenduri. Așa că-mi pare rău, va trebui să vii cu mine.

- Cine-i șeful tău? Chiar dacă Edward știa.

- Adjunctul Ramsey.

- Desigur. Edward închise ochii. Uite, chiar nu-i nevoie...

- Haide, trebuie să te scot de aici și să te duc în sala de întâlniri în cinci minute. O să sune ca să se asigure că ești acolo.

- Și ca să ghicesc, tu ești pregătit să mă iei peste umăr și să mă duci acolo dacă trebuie.

- Dap. Măcar tipul avea curajul să pară trist cu adevărat. Îmi pare rău, dar trebuie să fac ce-mi spune șefu' să fac.

Când Edward se ridică iarăși, se gândi la două lucruri: unu, toată chestia aia pe care o zic părinții copiilor cu „Dacă X sau Y îți zic să te arunci de pe un pod, tu o faci?” și doi, că poate îi datora adjunctului Ramsey viața, dar chiar și acea datorie începea să se șteargă cu tot rahatul ăsta de vizite.

De ce nu-l puteau condamna acum și să-l scoată din stat?

Doar că acest tren nu putea fi oprit, evident. Așa că el și subordonatul lui Ramsey, cu noua lui iubită și problema lui că avea nevoie de weekenduri, plecară din zonă și merșeră pe același drum pe care fusese Edward cu o noapte în urmă.

Când fu băgat în camera de interogări se așeză pe același loc pe care stătuse.

Trebuia să fie Shelby încercând din nou. Ea și Ramsey erau cei mai buni prieteni, nu-i așa? Pentru cine altcineva, în afară de ea, ar duce tipul lucrurile așa de departe?

„Dar asta nu se va mai repeta”, se gândi Edward.

De data asta, va fi dur cu tânăra. Avea dreptul la unul sau două apeluri pe săptămână – și dacă ea insista să se eschiveze de la îndatoririle ei de la fermă, doar ca să vină

în oraș și să-l bată pe el la cap cu nimicuri? Era motiv să o dea afară...

Știa mirosul parfumului.

Când se deschise ușa de la camera de interogatorii, închise ochii și inspiră adânc. *Must de Cartier*.

Apoi se auzi sunetul delicat scos de tocurile unor pantofi scumpi. Care se armoniză cu o voce feminină joasă, foarte bine modulată.

- Mulțumesc.

Gardianul bâlbâi ceva - un răspuns obișnuit al sexului masculin când li se adresa Sutton Smythe. Și apoi ușa fu închisă la loc și încuiată.

După sunetul pantofilor stiletto și foșnetul hainelor, Edward își dădu seama că ea se așezase pe scaunul din fața lui.

- Nu o să te uiți la mine, zise blând Sutton.

Inima îi bubuia și simți căldura pe chip. Și singurul motiv pentru care deschise ochii era pentru că refuza să pară la fel de slab cum se simțea.

Uneori mândria era singura armă a omului sărac.

Oh... Dumnezeuule!

Un costum Armani roșu. Bluză crem. Părul brunet prins în coc. Unghiile făcute cu același roșu precum costumul. Perle la gât, chipul machiat suficient cât să-i dea un pic de culoare. Și cu toate acestea, nici unul dintre aceste detalii nu le înregistră cu adevărat.

Era prea ocupat să fie dat pe spate chiar stând în scaunul lui țintuit de podea.

Oh, Dumnezeuule, încă purta cerceii de la el, cei cu rubine, pe care i-i cumpăraseră de la Van Cleef & Arpels. Și în timp ce el se concentra asupra cerceilor, degetele ei se duseră la lobul urechii.

- Am venit de la muncă, zise ea. De parcă asta explica ceva. Am hotărât să trec pe aici.

El nu se gândi decât la faptul că ea purta ceea ce-i dăduse el chiar și când nu știa că urma să-l vadă. Edward tuși.

- Ce mai faci? Te obișnuiești cu noul tău rol de directoare?

- Serios. Ea miși ochii. Stăm la palavre?

- Tocmai ai început să conduci o corporație de miliarde de dolari. Nu-s palavre.

- Și tu ai fost arestat pentru crimă.

- Bănuiesc că amândurora ni se schimbă viața. Sunt sigur că a ta vine cu mâncare și salariu mai bune.

- Du-te dracului, Edward!

Când el tăcu, încercă să ignore luciul ochilor ei. După o clipă zise:

- Îmi pare rău.

- Pentru ce? Că mi-ai dat papucii chiar înainte să vii aici? Sau că ți-ai omorât tatăl?

- Sutton, n-ai nevoie de asta - arată în jurul camerei de interogatorii - în viața ta. Știam că o să ajung aici. Ce te așteptai să fac?

Ea se aplecă spre el.

- Mă așteptam să nu mă lași fără decizie. Este ceea ce fac adulții cu alți adulți.

- Ești noua șefă a Sutton Distillery Corporation, o companie pe care iubitul tău tată a crescut-o toată viața lui. Ce faci și cu cine relaționezi contează - acum mai mult ca niciodată, și știi asta...

- Încetează! se răsti ea. Încetează să ascunzi că ești un laș.

- Ai venit aici doar ca să ne certăm pe chestia asta? Pentru că nu cred că subiectul ăsta ne va duce undeva pe nici unul din noi.

- Nu, sunt aici pentru că fratele tău mi-a cerut să te văd - și pentru că Lane este suficient de inteligent să știe că, fără implicarea lui Ramsey, ai refuza să mă vezi și pe mine.

Edward își încrucișă brațele la piept.

- Lane trebuie să învețe să trăiască singur.

- Domnișoara Aurora întreabă de tine. La spital.

Acum Edward fu cel care miși ochii.

- S-a trezit? Știam că nu se simțea deloc bine.

- Îți tot repetă numele.

- Sunt surprins că nu-l zice pe al lui Lane.

- Cred că și el este. Urmă o pauză. Poți să te gândești la vreun motiv pentru care ea ar simți nevoia să vorbească cu tine chiar înainte să moară?

Dintr-odată Edward simți că-i este greu să respire. Dar păstra asta pentru el.

Asigurându-se că fața lui nu trăda nimic, clătină lent din cap.

- Nu. Deloc.

capitolul 20

În timp ce Sutton stătea în fața lui Edward, în ea se ducea o luptă. Voia să continue confruntarea despre relația lor - sau, la dracu', ce avuseseră între ei -, dar exista un imperativ mult mai important, mai mare. Când Lane o sunase din spital, era clar că era tulburat și când îi vorbise cu o sinceritate profundă și șocantă, devenise repede evident de ce era supărat.

Așa că normal că se oferise să încerce să ajungă în fața lui Edward.

Dar nu credea că va avea efectul magic asupra lui cum credea fratele lui. Edward Baldwine mersese mereu pe propriul drum și ea ar fi fost o proastă să creadă că era singura persoană care ar ajunge la el.

Dar trebuia să încerce.

- Nici unul? insistă ea. Nu poți să te gândești la nici un motiv pentru care domnișoara Aurora îți rostea numele?

- Poate că-i îngrijorată în legătură cu Lane și vrea ca eu să ajut. Nu știu. Întreab-o pe ea.

- Știi că la Red and Black sunt camere de supraveghere?

- De ce vorbim despre ferma mea? Credeam că discutăm despre domnișoara Aurora.

- Camere. Ea arată în sus în aer. La capetele acoperișurilor hambarelor?

- Știi, cred că a sosit vremea ca eu să plec...

- Stai jos! se răsti ea când el vru să se ridice în picioare.

Sprâncenele lui Edward se ridicară. Și probabil că ceva din hotărârea ei i se citi pe chip pentru că el se lăsă lent înapoi pe scaunul din metal.

Bună mișcare din partea lui - fusese pregătită să-l combată dacă trebuia.

- N-ai plecat de la fermă în noaptea crimei, anunță ea. Și nu nega. Pe camere nu aparî nici tu, nici altcineva care să fi plecat - și dacă ai folosit camioneta pe care ai zis că ai luat-o, atunci ar fi existat înregistrarea cu tine cum pleci cu ea.

- Fă-i o favoare fratelui meu, te rog. Și spune-i să înceteze cu teoriile.

- Lizzie a găsit un cuțit în camera domnișoarei Aurora în dimineața asta.

- E bucătăreasă. Se știe că folosesc...

- Într-o pungă de plastic. În spatele unei poze cu Lane.

Edward își plantă mâinile pe masă și se împinse în sus.

- Plec. Îți urez o viață frumoasă, Sutton - și vorbesc serios.

Sutton îl lăsă să șchioapete până la ușă și să înceapă să ciocăne. Când nimeni nu veni, el strigă:

- Guardian!

- Nu vor răspunde, zise ea fără să se întoarcă.

- De ce?

- Pentru că eu le-am spus să nu răspundă.

El ciocăni mai tare.

- Guardian!

- Povestește-mi despre cuțit, Edward. Știi ceva. Protejezi pe cineva. Și înțeleg asta - este felul tău de-a fi. Dar uite care-i chestia. Lane nu va renunța până când nu ieși de aici ca un om liber și nici eu.

- Ce dracu' e-n neregulă cu voi! Se întoarse și reveni la locul lui. Aveți vieți de trăit! Companii de condus - ce dracului vă pasă vouă...

Ea sări în sus, față în față cu el.

- Pentru că te iubim! Și când cineva pe care îl iubești face ceva greșit, vrei să-l oprești!

Furia lui Edward îi întunecă ochii până aproape de negru și venele îi ieșiră în evidență pe gât.

- Tu nu ești membru al familiei mele - nu contezi. Vezi-ți de treaba ta!

„Oh, nu, nu scapi așa ușor“, se gândi Sutton. „Nu deviezi tu discuția spre dinte pentru dinte.“

- Domnișoara Aurora l-a omorât pe William Baldwine?

Își păstră vocea calmă și egală când rosti întrebarea directă. Până la urmă, asta era informația pe care venise să o afle și nu rezolva nimic dacă nu se putea concentra. Era una dintre cele mai bune abilități ale ei.

- Normal că nu, zise Edward începând să se plimbe, târându-și piciorul beteag. Cum dracu' poți să sugerezi așa ceva?

- Atunci cum rămâne cu cuțitul?

- Nu știu. De ce mă întrebi pe mine despre asta?

- Tu crezi că, dacă acel cuțit va fi predat poliției, nu va avea pe el sângele tatălui tău?

Asta îl opri. Și trecu ceva timp până când Edward vorbi din nou:

- Încep să mă satur să le spun oamenilor să lase lucrurile așa cum sunt.

- Atunci nu mai încerca.

- Domnișoara Aurora este pe moarte. Las-o să se ducă în pace, Sutton!

- Nu crezi că și ea vrea asta? De ce altceva s-ar panica o femeie de la Terapie intensivă și ți-ar striga numele? Nu crezi că poate conștiința ei vinovată este singurul lucru care o ține în viață?

„Haide“, se gândi Sutton spre el. „Vorbește cu mine...“

Dar știa că era mai bine să nu spună asta. Edward era în stare să tacă din gură și să nu mai vorbească niciodată.

- Domnișoara Aurora te iubește ca pe un fiu, insistă ea. Ține așa de mult la tine. Nu va putea muri dacă știe că tu minți ca să o protejezi.

Edward zise ceva printre dinți.

- Ce-ai spus? întrebă Sutton.

- Nu de ea-mi fac griji.

Când Edward auzi cuvintele ieșindu-i pe gură, vru să le ia înapoi din aer și să și le bage pe gât.

- Ce-ai spus? repetă Sutton.

Aranjase totul așa bine. Toți actorii separați pe linii de acțiune și comunicație care nu se intersectau. Fără capete care să se lege. Fără întrebări de pus.

Dar ca adevăraților criminali, îi scăpase un mic detaliu. Deși fusese atent să se asigure că poliția îi găsea urma când ștergea înregistrările de la camerele de supraveghere de la Easterly, uitase că sistemul de monitorizare de la Red & Black avea să fie o problemă.

La dracu'!

Ce-i mai scăpase? Și dacă domnișoara Aurora supraviețuia?

Șchiopătând înapoi spre scaun, se așază și își uni degetele.

- Sutton...

Ea clătină din cap.

- Nu. Nu te vei putea folosi de farmecul tău ca să scapi de asta. Chiar sunt supărată pe tine, indiferent de toate astea. Așa că tonul ăla nu te va duce nicăieri.

Aproape că zâmbi. Îl cunoștea așa de bine: dacă nu funcționa furia, încerca să măgulească. Dacă nu mergea măgulitul, încerca o distragere.

Normal că-i trecu prin cap să o sărute, dar știa că nu era momentul să încerce asta când ea era în acea stare. Ar fi fost capabilă să-i dea una.

- Ei bine? insistă ea. Ce ai de zis?

- Nu prea multe. Ținând cont că mi-ai tăiat-o.

- Pentru că încercai să mă duci de nas. Sutton clătină din cap spre el. Doar ca să știi, Lane se duce la poliție.

Acum când vorbim noi. Se duce acasă la Easterly să ia cuțitul și îl predă. Și știi ce va face apoi?

- Nu-mi pasă.

- Se va duce la presă. Le va spune totul...

- Atunci va minți. De ce naiba vocea lui nu se auzea mai puternică aici? Va arăta ca un idiot.

- ... pentru a pune presiune pe procuror. Oh, și înainte să plece de la spital? Când Edward își feri privirea, ea veni la el și se aplecă peste el. I-a spus domnișoarei Aurora că te-ai băgat singur la închisoare.

Edward închise ochii. Cu toate astea, Sutton continuă:

- Și vrei să știi care a fost răspunsul ei?

- Nu.

- A început să plângă... și a spus că ea făcut-o și că tu o protejezi. Deci da, acum suntem la zi. Sutton se duse la ușă și ciocăni o dată. Gardian?

Ușa se deschise imediat, și Sutton se opri în prag.

- Aș zice că o să ieși de aici în două zile. Maximum trei. Și dacă vrei o ocazie să-mi dovedești că nu ești lașul care te cred eu, vei veni să mă cauți și îți vei cere scuze că m-ai gonit vreodată.

- Și apoi ce, zise el amar. Fericiți până la adânci bătrâneți? Nu te credeam o romantică.

- Oh, nu, mă gândeam direct la sex sălbatic. Până nu mai pot să merg drept. La revedere, Edward.

Când gardianul care îl adusese acolo tuși, Edward aproape că leșină de la combinația dintre excitația sexuală și „tocmai-a-zis-ea-asta”. Între timp, Sutton plecă ținând capul sus, cu umerii drepți și cu parfumul ăla franțuzesc al ei în urmă.

Frate, femeia asta știa cum să iasă din scenă.

Norocul lui.

Cât despre problema cu domnișoara Aurora? Tot ce putea să facă era să se roage ca toată lumea să înceteze să vorbească prostii și ca poliția să lase cazul cu concluzia actuală.

Pentru că Lane nu se va putea împăca cu ideea că mama lui era o criminală.

Asta l-ar fi omorât.

capitolul 21

Samuel T. nu se așteptase să plece de la birou așa de repede. Avusese de gând să lucreze până la zece sau unsprezece noaptea și apoi să se târască până la penthouse-ul său aflat la două străzi distanță și să doarmă acolo. După vreo săptămână în tribunal în timpul orelor de program, avea restanțe la facturare de recuperat și apoi mai era și realitatea cealaltă mai presantă, dar mai puțin recunoscută, că se gândea la Gin neîncetat.

Și asta însemna că avea nevoie de distracție.

Ca de obicei însă, femeia îl surprinse și îi schimbă direcția: îl sună. Nevoie de el avea, susținuse ea.

Grozav, acum ajunsese să vorbească precum Yoda.

Abia trecuse de ora 18 când ajunsese pe drumul spre ferma lui și o luă pe alea cu copaci care fuseseră plantați de către stră-străbunicul lui. Cu plafonul Jaguarului coborât își putea lăsa capul pe spate și se putea uita la cer printre frunzele sclipitoare și verzi. Stegulețele verzi fluturau, sărbătorind sosirea vremii calde permanente.

„Ce dracu' mai făcuse Pford acum“, se întrebă el. Și va avea nevoie de o armă?

Când parcă în fața fermei, primul gând fu că Mercedesul pe care Gin îl folosisese să o ducă pe fata ei înapoi la școală fusese călărit din greu. Parbrizul era presărat cu insecte moarte și capota și aripile erau murdare de praful de pe drum în modele aerodinamice.

Condusesese tot drumul? Nu era chiar sigur unde se afla Hotchkiss – ca sudist, școlile alea din New England i se păreau toate la fel –, dar era destul de sigur că Connecticut era la mii de kilometri depărtare.

Puteai să faci drumul dus-întors într-o zi și jumătate. Dacă nu te opreai deloc.

Își dădu jos ochelarii de soare Ray-Ban și îi lăsă pe bord, apoi coborî cu servieta veche a unchiului său într-o mână și cu cana de cafea din oțel inoxidabil pe care o adusese cu el la muncă în cealaltă.

Insomnie. Ce altceva puteai să faci decât să-i elimini efectele cu cafea pe timpul orelor zilei?

Traversând pietrișul, trecu pe sub un arțar mare și apoi urcă cele cinci trepte ale verandei din jurul casei care dădeau spre terenul din spate.

Se opri când o văzu pe Gin ghemuită pe canapeaua capitonată spre heleșteu. Dumnezeuule, era în aceleași haine pe care le purtase când o lăsase el la Easterly, după ce... o făcuseră în penthouse-ul lui. Ce dracu' se petrecuse?

De parcă îi simțise prezența, ea se mișcă, doar că extenuarea ei era prea mare ca să se mai lupte cu ea: cu un căscat care păru oricum numai relaxat nu, ea adormi la loc.

Samuel T. se apropie silențios de ea, punându-și servieta și cana jos, lângă ușile cu plasă, și intrând în casă. Îi venise idioata idee de a o acoperi cu o pătură, dar erau 26°C afară și în câteva minute soarele care apunea va ajunge sub acoperișul verandei și o va scălda în și mai multă căldură.

În bucătărie găsi câteva bilete de la administratorul proprietății acoperind totul, de la ce să mănânce la cină, la telefoanele la care răspunsese pentru el și la o confirmare că oamenii cu acoperișul vor veni marțea următoare. Teancul de corespondență era într-un colț, și el îl răsfoi. Verifică și un plic mare galben cu adresa scrisă de mână, dar nu se deranjă să-l deschidă.

Voia să facă un duș. Voia să-i ofere un pat lui Gin.

Voia să știe de ce îl sunase să se vadă cu el aici, după ce condusese așa de multe ore fără pauză. Mai ales că vocea ei părase normală când vorbise cu ea.

Desfăcându-și papionul, Samuel T. scoase fâșia în auriu cu roșu de sub guler și apoi își dădu jos sacoul. Se descălță de pantofi și își dădu jos șosetele. Apoi luă două

pahare, le umplu cu gheață și băgă o sticlă din Rezerva Familiei la subraț.

Ieșind pe verandă, se așează în scaunul de pânză chiar lângă ea și începu să toarne.

De parcă simțise mirosul produsului familiei ei, ea deschise ochii și se ridică direct.

- Oh... ai ajuns.

- Și tu te-ai întors în Charlemont. Îi întinse un pahar și încercă să se poarte ca și cum nu era alarmat. Unde-i școala aia, oricum? În Connecticut? Nu credeam că te poți duce și întoarce într-o zi și jumătate.

- Este la 1300 de kilometri de aici. Și poți și tu să o faci dacă nu dormi și nu mănânci.

- Nu-i cea mai sigură cale de a șofa.

- Am fost bine.

- De ce atâta grabă?

Gin se uită la burbonul ei și învârti cuburile de gheață în alcool cu degetul.

- Am vrut să vin să te văd.

- Devotamentul tău este o surpriză.

- Trebuie să stăm de vorbă, Samuel.

Samuel T. se încruntă și se relaxă în scaunul său, țesătura pârâind și acceptând mișcarea greutății sale corporale.

- Despre ce?

Ca avocat care avea procese, era obișnuit să citească schimbările de expresie și să extrapoleze ce însemna o sprânceană ridicată sau cum colțul gurii putea să dezvăluie o minciună... sau adevărul. Dar când venea vorba de Gin, abilitățile sale erau nule din cauza propriilor emoții.

Și chiar era îngrijorat. Dacă ea rămânea cu Pford, avea sentimentul că nu doar că va regreta, ci și că va fi în pericol. Și, deși îl va omorî să stea pe margine cât ea era rănită, despre Gin Baldwine se știa bine că lua decizii care o duceau în haos, în loc să o îndepărteze.

Ea se așează dreaptă și își aranjă rochia de culoarea piersicii. De obicei culoarea îi venea superb - dar ce nu-i

venea? Dar era la fel de extenuată precum Mercedesul parcat în față, cu pielea prea palidă, linia încordată a buzelor sugerând că era supărată și încerca să ascundă asta.

- Mi-e greu. Închise ochii. Oh, Dumnezeuule, Samuel, te rog nu mă urî!

- Păi, am încercat în trecut și n-am reușit niciodată.

- De data asta-i diferit.

- Uite ce e, dacă vrei să anulezi căsătoria, te pot ajuta și nu te voi judeca - ți-am mai zis asta. Se gândi la ea recunoscând și spunându-i că-l iubește cu o disperare pe care nu o acceptase pentru că crezuse că era doar un alt joc. Și nu mă ofer voluntar să-l înlocuiesc, dacă vrei doar un cont bancar. Dar dacă vrei mai mult de atât? Vom vedea...

- Nu-i vorba de Richard.

El se încruntă.

- Bine.

Gin încremeni. Așa de tare, încât abia părea să mai respire. Și apoi el îi observă lacrimile alunecându-i tăcut din ochi.

Samuel T. se aplecă în față.

- Gin, ce se petrece?

În timp ce ea își trase nasul și îl frecă, el se lăsă pe o parte și scoase batista pe care o avea mereu în buzunarul de la spate.

- Poftim!

- Mulțumesc. Puse burbonul deoparte și se șterse. Nu știu cum să încep.

- *O noapte întunecoasă și furtunoasă* a funcționat mereu pentru Snoopy.

- Nu-i amuzant.

- Văd.

Ea inspiră cutremurându-se.

- Ți amintești... pe vremea când eram la școală și mi-am luat o vacanță? Eram însărcinată atunci, cum știi și tu.

- Da.

- Și am avut-o pe Amelia.

- Da.

- Cam cu nouă luni înainte să o am îți amintești unde eram?

- Cu profesorul tău, zise el sec. Ai avut grijă să-mi spui. Fără prea multă mândrie, aș adăuga eu.

- Amelia s-a născut în mai. Îți amintești?

- Gin, vrei să spui odată ce ai de...

- S-a născut în luna mai. Ridică privirea la el. Și cu nouă luni înainte, îți amintești unde eram? Era luna septembrie.

El deschise mâna liberă.

- De ce te învârți în cercuri? N-am idee ce făceai atunci...

- Bine, zise ea tăios. Îți amintești unde erai tu în septembrie?

- Oh, desigur, pentru că îmi pot aminti ce făceam acum 15 ani...

- 16. Acum 16 ani.

Când o alarmă începu să răsună la baza craniului lui, sunetul îi înecă gândurile - dar nu și amintirile. În urmă cu 16 ani. Luna septembrie. Chiar înainte să se întoarcă la școală...

... și se întâlniseră în Bora Bora.

Se certaseră. Și făcuseră sex. Și se îmbătaseră. Și făcuseră sex. Și se arseseră la soare. Și făcuseră sex.

Samuel T. înghiți chiar dacă avea gura uscată.

- Ce vrei să spui?

Chiar dacă știa. Dintr-odată știa.

- Nu mă urî, te rog, zise ea răgușită. Eram tânără și speriată. N-am știut ce să fac...

Samuel T. se ridică în picioare așa de repede, încât burbonul i se vărsă peste mână.

- Spune-o! Ridică tonul. Spune-o!

- Amelia este a ta. Este fiica ta.

Se apucă de gulerul de la cămașă, chiar dacă era deja deschis. Și apoi furia se manifestă puternic și rapid.

- *Curvă* nenorocită!

De cum Lane primi vești de la Sutton, se întoarse la Easterly, lăsând-o pe Lizzie cu domnișoara Aurora și doctorii. Parcă Rollsul în spate, lângă garaj, și apoi intră în vilă prin bucătărie – sau încercă.

Când vru să deschidă ușa din spatele plasei, era încuiată.

Ce ciudat! Toată viața lui, Easterly fusese mereu accesibilă. Dar apoi, fuseseră o grămadă de oameni în casă, indiferent de oră. Acum? Cu Jeff la muncă și mama lui sus cu o asistentă cu tura de douăsprezece ore? Ușile trebuiau încuiate.

Din fericire la inelul Phantomului era o cheie de la casă.

Balamalele de la plasă scârțâiră când o împinse cu șoldul și apoi deschise ușa solidă și inspiră mirosul specific al bucătăriei domnișoarei Aurora: lămâi, gogoși și clor.

Mama lui gătise și curățase spațiul așa de mult timp încât el își imaginează că așa va mirosi pentru totdeauna. Sau măcar spera că va mirosi.

Se duse direct în camera ei și fu nevoit să se oprească în clipa în care intră. Imaginea celor două balansoare fu ca un pumn în piept. Era ca și cum ajunsese aici din Manhattan acum două secunde și ea îi gătise mâncarea lui preferată. Și pe tot ce era sfânt, ar fi omorât ca să mai stea o dată lângă ea, cu picioarele ridicate, cu farfuriile pe măsuțele rabatabile asortate care se strângeau când ei terminau, cu televizorul pe fundal într-un colț.

Dar asta nu se va mai întâmpla, se gândi el trist.

Revenind la acțiune, îi fu destul de ușor să găsească poza cu el și Jeff de la absolvirea Universității Virginia și cuțitul era exact cum îl descrisese Lizzie: curat și într-o pungă de plastic.

Simți vag cum începe să-i bată mai tare inima.

„Domnișoară Aurora, ce ai făcut?” se întrebă el.

Închizând ușa în urma sa, se duse la suportul de cuțite Wüsthof de lângă aragaz.

Da, era cel care lipsea.

Întorcând pe toate părțile cuțitul în pungă, se uită pe ferestrele care dădeau spre garaj și curte.

Mercedesul roșu al domnișoarei Aurora era parcat cu botul spre centrul de afaceri, exact unde fusese când el sosise acasă. Într-un impuls care îl făcu să-i vină să vomite, lăsă cuțitul jos, se întoarse înapoi în camera domnișoarei Aurora și luă cheile de la mașina ei. Înainte să iasă iarăși, găsi o pereche de mănuși din latex sub chiuvetă și le luă.

I se păru adecvat că se auzi bubuitul unui tunet îndepărtat când el se îndreptă spre mașina domnișoarei Aurora și ridică privirea. Deasupra statului Indiana se adunau nori de furtună și vor urma calea normală a vremii care îi va aduce în Charlemont.

Descuind portierele, deschise toată mașina, scoase telefonul și aprinse lanterna spre podele, în jurul scaunelor și peste cotieră. Nimic nu părea nelalocul lui, dar asta era doar o tactică întârziată ca să se adune. Când verifică toată mașina cum trebuie, se retrase și deschise portbagajul.

Înainte să încuie, ocoli exteriorul mașinii, căutând semne și zgârieturi. Apoi verifică roțile. Pe jante sau pneuri nu era noroi sau altceva.

Era ca și cum mașina fusese curățată.

Pregătindu-se, se duse în spate și deschise lent portbagajul. Nu era sigur la ce se aștepta să găsească acolo... poate un amestec de frunze sau bețe, pete de sânge, sfoară care să aibă noduri strânse în ea. Fragmente din hainele tatălui său.

Nu era nimic.

Sunetul pneurilor venind pe alea de pietriș îl făcu să se întoarcă. Mașina de poliție fără însemne era gri cu ferestre întunecate și el își verifică ceasul. Nu-i rău.

Detectivul Merrimack coborî din mașină și, măcar o dată, nu se deranjă să își afișeze zâmbetul.

- Ce faceți?

- Mă uit la mașină.

- Aceea este o posibilă probă într-un anchetă criminalistică.

- Am mânuși.

Merrimack veni spre el și începu să închidă portierele, cu mâna acoperită de o bandană pe care o scosese din buzunarul hanoracului său.

- Când îi poți aduce pe cei de la Criminalistică aici? zise Lane.

- Sunt pe drum. Merrimack se uită la camerele de supraveghere montate pe centrul de afaceri. Unde-i cuțitul?

- În bucătărie. Lane își dădu jos mânușile. Haideți înăuntru!

- Iau eu cheile de la mașină - pe care le-ați atins.

- Îmi pare rău. Deși nu-i era. Poftim!

Când intrară, Merrimack înfășură cheile în bandană și le băgă în hanorac.

- Ați pus mâna pe cuțit? întrebă detectivul.

- Nu, nu l-am scos din pungă.

La teighea, Merrimack inspectă lama fără să o ridice.

- Puteți să-mi arătați unde a fost găsit?

- În camera ei. Pe aici. Când Lane ajunsese la ușă, privi peste umăr. Am deschis și închis deja asta.

- Normal.

Înăuntru arăta spre poza pe care o dăduse la o parte și gaura lăsată în șir.

- Acolo. Lizzie l-a găsit acolo.

- Mai devreme astăzi, corect? Merrimack se duse acolo și se aplecă. Atunci l-a găsit?

- Da.

- Și de ce se afla aici? De ce era logodnica dumneavoastră în apartamentul domnișoarei Aurora?

Merrimack se plimbă prin jur, cu mâinile la spate de parcă inspecta totul. Și da, Lane își dorea să-l dea afară pe tip din spațiul intim al domnișoarei Aurora. Ea ar fi detestat ca acest străin cu ochii lui bănuitori și aerele lui critice să fie aici.

- V-am spus. A vrut să aducă niște poze la spital.

- Pentru o femeie care-i în comă?

Lane miji ochii.

- Astăzi și-a revenit suficient ca să vorbească. Lizzie a crezut că ar fi drăguț ca ea să vadă câțiva dintre oamenii care o iubesc.

- Din câte am înțeles, ea este foarte bolnavă.

- Vreți să-mi spuneți unde bateți aici?

Merrimack băgă capul în dormitorul domnișoarei Aurora.

- Mi se pare doar un pic curios, atâta tot.

- Ce anume? Lane voia să pună mâna pe una din cratițele domnișoarei Aurora, pentru Dumnezeu, și să-i dea una în cap individului. Ce anume este curios?

Merrimack nu se grăbi să răspundă. Și apoi ocoli total întrebarea.

- Am auzit de la închisoare că fratele dumneavoastră Edward a refuzat să vă vadă în dimineața asta.

- Și?

Detectivul se aventură spre balansoare și păru că se uita afară pe fereastră în curte.

- Știți că recent a primit o vizită de la unul dintre psihiatrii din personal?

- Nu. Când urmă o altă pauză, Lane se băgă în calea detectivului când acesta se îndreptă. Încep să mă plictisesc cu asta.

- Fratele dumneavoastră a încercat să-și taie venele cu un cuțit artizanal în închisoare acum câteva nopți. Când Lane simți că amorțește, își dădu seama că Merrimack se concentrează asupra lui cu intensitatea unui far. Nu știati?

- Nu.

- Sunteți sigur?

„Edward încercase să se sinucidă?” se gândi Lane.

- Înțeleg că familia dumneavoastră este foarte apropiată de adjunctul Ramsey, continuă Merrimack. Că în trecut l-ați sunat ca să vă ajute pe toți. De exemplu, știu că ați întrebat dacă-i disponibil în dimineața asta când încercați să-l vedeți pe Edward. Este bine că ați găsit un asemenea sprijin în el.

- Ramsey nu mi-a spus niciodată despre Edward.

- Normal că nu.

- Nu mi-a spus! Puteți să-l sunați pe Ramsey și să aflați și versiunea lui? Pentru că vă garantez că vă va spune același lucru. Nu m-a sunat.

- Am vorbit deja cu el.

- Atunci de ce dracu' vorbim despre asta?

Merrimack își coborî vocea:

- Nu vi se pare nici măcar un pic suspect că fratele dumneavoastră încearcă să se sinucidă, că aveți legături fix în departamentul care se ocupă de închisoare și în nu mai puțin de o zi sau două începeți să-mi turnați teorii că nu el a comis crima - și apoi încercați să-mi aduceți probe? Cum ar fi camere de supraveghere care nu arată nimic, un cuțit într-o pungă, o mașină pe care tocmai ați percheziționat-o.

- Nu falsific nimic aici. Fratele meu nu și-a... l-a omorât pe tatăl meu.

- Dar, stați, devine și mai interesant - colac peste pupăză, vreți să mă faceți să cred că persoana care l-a omorât este o femeie muribundă. Eficientă metodă de a vă scoate fratele din închisoare. Și nu poți trimite în judecată un om mort, nu-i așa?

Lane se gândi să se certe cu tipul, dar apoi se hotărî că era mai bine să arate, decât să spună, nu-i așa?

- Oamenii dumneavoastră de la Criminalistică vor găsi ce vor găsi.

- Așa este. Și ar trebui să știți că falsificarea probelor este o infracțiune foarte serioasă, domnule Baldwine.

- N-am atins nimic.

- Tocmai scotocești printr-o mașină în care mi-ai spus că ar trebui să găsești probe, vă amintiți?

- De ce sunteți așa de hotărât să dați vina pe Edward? Hai să ghicesc, nu vă plac oamenii bogați și ne-ați pus pe mine și toată familia mea în categoria asta.

Detectivul se uită în jur cu subînțeles.

- Nu suntem neapărat într-un castel aici, nu-i așa?

- Treaba dumneavoastră este să descoperiți adevărul.

Merrimack ieși pe ușa deschisă a apartamentului domnișoarei Aurora.

- Nu-i nevoie să-mi amintiți îndatoririle.

- Nu sunt așa de sigur de asta.

Când Lane ieși și el, detectivul scoase o rolă de bandă de poliție din hanorac.

- Să nu intrați aici pentru nici un motiv. Sau în mașină. Și dacă descoperiți că nu puteți respecta aceste reguli, vă ușurez lucrurile și transform toată casa și terenul în locul faptei. Acum, de ce nu vă întoarceți la spital cât noi muncim. Dacă domnișoara Aurora își revine din nou, voi dori să vorbesc cu ea.

Pentru o clipă Lane vru să protesteze că era dat afară de pe propria proprietate. Dar apoi doar încuviință din cap și plecă.

Dacă se certa cu Merrimack n-ar fi ajuns nicăieri.

Doar s-ar fi enervat și mai mult decât era deja.

capitolul 22

1 300 de kilometri.

Mă rog, 1 330, atât arăta calculatorul de bord al Mercedesului.

Când Gin simți valul de furie al lui Samuel T., hotărî că fusese o prostie să creadă că se putea pregăti pentru reacția lui. Chiar și conducând toată noaptea, cu nemăsurate jocuri de rol și ipoteze care să o țină trează, nu fusese de ajuns ca să o pregătească pentru realitatea furiei lui.

- Îți bați joc de mine? o întrebă el.

Ea nu încercă să-i răspundă. Acum el se plimba, cu picioarele goale lipăind pe podeaua verandei, cu mâinile în șolduri, cu capul plecat de parcă încerca să se controleze și pierdea lupta.

Până la urmă se opri în fața ei.

- De unde știi că-i a mea?

- Amelia, îl corectă ea tăios, este clar a ta. Nu există îndoială.

- Mi-ai spus că luai anticoncepționale.

- Luam. Dar am avut infecția aia la sinusuri. Pe durata vacanței luam penicilină. Și pastila nu și-a făcut efectul. N-am știut, Samuel T. Nu am știut.

El începu să se plimbe din nou și distanța parcursă se tot mărea, până când ajunse să parcurgă întreaga verandă.

- Eram un copil, Samuel.

- Deci spui că-i vina mea. Pentru că eram cu doi ani mai mare decât tine? El clătină din cap. De ce dracu' ai inventat povestea cu profesorul tău? De ce ai mințit?

- Pentru că în weekendul când ne-am întors acasă, te-ai cuplat cu fata aia, Cynthia.

- Poftim?

- Nu face pe prostul! Simți că începea și ea să se înfurie. Știi perfect la cine mă refer. În avion, în drum spre casă ne-am certat. Și ca să te răzbuni ai dus-o pe Cynthia la Aspen în următoarea săptămână. Ai ales-o pentru că știai că-mi va spune.

El împinse mâna în aer de parcă ștergea totul.

- Eu nu-mi amintesc nimic de asta...

- Rahat! Știi ce ai făcut! Așa că, da - se așează dreaptă și apoi se ridică și ea în picioare - am inventat povestea aia cu profesorul meu.

- A fost concediat!

- A fost concediat pentru că făcea sex cu trei dintre elevele lui!

- Dar ai mințit în legătură cu ea și nu ți-a păsat! Ție niciodată nu-ți pasă! Folosești oamenii, te doare undeva de cum sunt afectate viețile lor de...

- Serios! Și tu? Ești la fel. A trebuit să o consolez pe Cynthia după ce s-a întors și tu ai refuzat să-i răspunzi la telefon. Tu faci asta, te culci cu femeia de care știi prea bine că nu-ți pasă și apoi le lași baltă pentru că, Doamne ferește, să fie una care să nu te placă. Și între timp, treci la următoarea. Nu te prefac că nu așa procedezi.

Probabil că atinsese vreun punct sensibil, pentru că Samuel T. nu-i dădu replica imediat.

Tăcerea lui nu dură mult însă.

- Ești cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ești răsfățată și crezi că ți se cuvine, și ar fi trebuit să avortezi acel biet copil când ai avut șansa...

Palma ei zbură înainte să-și dea seama că voia să-l lovească și plesnitura impactului fu așa de puternică, încât îi vuiră urechile. Apoi îi băgă degetul chiar în față.

- Amelia nu este o greșeală. Este o fată inteligentă, care a avut o mamă de rahat și nici un tată în peisaj. Poți să mă urăști cât vrei, dar să nu sugerezi *vreodată* că ea este o risipă.

- Nici un tată, ha? Și a cui e vina? Vrei să-mi fie milă de fată că nu și-a cunoscut tatăl, dar tu ești de vină pentru asta, Gin. Este numai vina ta!

- Și cum ar fi funcționat asta pentru tine? Crezi că ai fi fost un tip de încredere și ai fi fost prezent când se trezea în miezul nopții? Crezi nu ți-ai mai fi luat diploma și te-ai fi mutat la Easterly ca să schimbi scutece? Că te-ai fi maturizat atunci și i-ai fi oferit ce avea nevoie? În colegiu ai excelat la două lucruri, băut și regulat. Ai intrat la Drept doar pentru că tatăl tău i-a implorat să te admită...

- Stai, stai, stai, vrei să zici că ești mamă-eroină? Din câte am înțeles eu, ai avut o doică primele șase luni și apoi bonă după bonă, după bonă. Ce anume ai făcut tu pentru ea? I-ai schimbat măcar vreun scutec? Hei, răspunde-mi la asta! Când terminai șervețelele o puneai pe bancheta din spate a Rolls Royce-ului tatălui tău și te duceai cu ea în suburbii la Target? Asta făceai, Gin? Și când ajungeai acolo, o puneai într-un căruț și o împingeai în rochia ta Chanel și pantofii tăi Prada? Nu? Nici nu credeam asta.

Gin era conștientă undeva în mintea ei că ar fi putut să continue cu acest ping-pong toată noaptea, cu nu-tu-ești-mai-de-rahat-decât-mine, ba-nu-tu-ești, nu-TU-ești. Dar până la urmă aici era vorba despre Amelia.

- Ai câștigat, se auzi ea spunând. Am fost o mamă oribilă și neglijentă căreia i-a păsat mai mult de viața ei decât de a copilului ei. Am ignorat-o pe Amelia și am fost ușurată când a plecat la școală pentru că nu făceam altceva decât să ne certăm. Am fost... neiertat de egoistă. N-am cum să mă revanșez pentru toți anii ăștia și va trebui să trăiesc tot restul vieții mele cu această realitate. Amelia este cine este în ciuda mea, nu datorită vreunui bun exemplu din partea mea.

Samuel T. păru luat prin surprindere de sinceritate, și ea profită de surprinderea lui.

- După ce a murit tata, am hotărât că era destul. Se întoarce acasă pentru că mi-a spus că asta vrea să facă și eu am ajutat-o să-și dea seama cum să facă asta. Nu știu cum să fiu o mamă bună, dar la dracu', o să încerc - și parte din schimbarea mea este să vă spun amândurora adevărul. Vreau ca ea să știe cine ești și să petreacă timp cu tine - și sper ca tu să fii de acord, pentru că-i cel mai bun lucru pentru ea.

Înfășurându-și brațele în jurul ei, privi spre norii de furtună ce se adunau la orizont.

În timp ce între ei se lăsase tăcerea, știa că avusese dreptate cu un lucru: Samuel T. nu o va ierta niciodată. Își dădea seama după felul cum se uita la ea, de parcă era o străină pe care nu o mai voia în preajmă. Dar merita dușmănia asta și va trebui să trăiască cu ea ca o consecință a greșelilor ei.

Dar ce anume o înspăimânta cu adevărat? Cum va reacționa Amelia. Tot drumul până în New England discutaseră despre nimicuri și de toate, și Gin chiar ajunsese să-și aprecieze fiica. Dacă Amelia o excludea acum? Era ca și cum o pierdea când începea să o cunoască.

Dar și asta o merita.

- Este în nord, își termină examenele, zise Gin. Apoi se întoarce acasă. Își va expedia lucrurile și va veni cu avionul.

În timp ce vorbea în propoziții scurte, Gin se ruga ca Samuel T. să fie de acord să se vadă cu fata. Să o cunoască. Poate... după o vreme... să învețe să o iubească.

După atâția ani în care îi ceruse diverse lucruri, era singurul lucru pentru care l-ar fi implorat vreodată. Și răspunsul lui era vital pentru ea.

Samuel T. era pregătit să continue să se certe. Era peste poate de pregătit să continue să arunce cu rahat în Gin, să continue pe drumul anterior al indiscrețiilor lor reciproce, să se îndrepte direct cu toată forța spre conflictele lor.

Era mult mai ușor decât să aibă de-a face cu realitatea că avea un copil.

Avea un copil, o fată, pe planeta asta. Și nu doar asta, o avea cu Gin.

Gin adusese pe lume copilul lor.

Gin... și cu el... făcuseră un copil. Împreună.

Și ea îi furase șaisprezece ani în care el nu știuse de propria carne și propriul sânge.

Când un nou val fierbinte de furie îl lovi, Samuel T. deschise gura să sublinieze un alt păcat al ei – dar ceva la felul cum ea se uita la el îl făcu să se oprească: stătea în fața lui, devenise o persoană perfect independentă, cu brațele înfășurate în jurul ei, cu corpul nemișcat, cu o expresie distantă și calmă. Era ca și cum se decuplase de la priza electricității lor și cumva asta îl secătui și pe el.

Se gândi la ceea ce știa despre Amelia.

Nu prea multe. Fata nu fusese un subiect important în discuțiile cu Gin, și el nu se simțise niciodată obligat să o întrebe ce făcea copilul ei cu un alt bărbat. Dar Amelia fusese suficient de inteligentă să intre la Hotchkiss. Asta era ceva.

De nicăieri îi veni în minte imaginea fetei în cripta aceea. Se uitase la șirul de plăcuțe, citind numele strămoșilor ei, cu capul înclinat într-o parte, cu părul brunet des căzut dincolo de umeri.

În vreme ce un vag sentiment de panică amenința să-l copleșească, Samuel T. se îndreptă direct spre sticla

de burbon, golind paharul pe drum. Își turnă a doua oară doar pentru că buna lui creștere îl împiedica să bea direct din sticlă.

Dacă ar fi avut vreun pic de pregătire medicală, și-ar fi pus o perfuzie cu Rezerva Familiei.

Cu băutura arzându-i în jos pe gât, deschise din nou gura. Ceea ce-l oprise acum din a mai spune alte insulte fusese ceea ce Gin spusese despre el. Preston/Peabody/Prentiss chiar îl sunase și îi trimisese mesaje, folosind scuze atât de originale cum ar fi să-l invite să iasă cu ea și prietenele ei, invitându-l la o petrecere de zi de naștere, întrebându-se dacă îi pierduse numărul de telefon.

Mă rog, alea fuseseră doar mesaje. Nu se deranjase să asculte mesajele vocale.

Deși ar fi putut să-i afle în sfârșit numele dacă făcea asta.

La distanță un tunet se rostogoli pe cer și îi trecu absent prin minte că greșea. În seara asta nu va vedea soarele apunând de pe verandă. Norii de furtună se adunaseră în Indiana, mari, de un violet și gri-închis, promițând câteva ore dificile.

- Vreau să pleci, se auzi el spunând.

- Bine.

- Nu te voi ierta niciodată pentru asta.

- Știu. Și nu te învinovățesc.

Se gândi la ultimii șaisprezece ani din viața lui. Da, obținuse o diplomă șmecheră de avocat și își deschisese un cabinet aici în Charlemont care mergea bine. Se și culcase cu câte femei? Habar n-avea. Mai mult de o sută? Mai multe... Dumnezeu, nu voia să se gândească la asta. Și câte nopți ieșise, împleticindu-se, râzând, bând și prostindu-se cu alți tineri din frăție ca și el?

Unde exact ar fi făcut loc unui copil în toate astea?

Nu asta e ideea, își reaminti lui însuși.

I se răpise alegerea.

În vreme ce Gin se uita la el, știa că aștepta să audă dacă el o va vedea sau nu pe Amelia – și primul lui

instinct fu să intre în casă și să trântască ușa fără să-i răspundă, doar ca să o rănească.

- Vreau un test de paternitate, zise el când începură să cadă primele picături de ploaie.

- Nu mă crezi pe cuvânt? Aș prefera să o scutesc de neplăcere. Și s-ar putea să creadă că te simți obligat după aceea.

- Sunt obligat - sau voi fi dacă sunt tatăl ei. Va trebui să încep să plătesc chestii.

- Nu caut bani, se răsti Gin. Crezi că adun fonduri pentru colegiul ei sau ceva de genul ăsta?

El o săgetă cu privirea.

- Nu-ți permit să o faci acum pe sfânta cu mine. Și ar trebui să existe un test, ca ea să știe că poate investi în siguranță în orice fel de relație cu mine. Gândește-te la asta! Tu cum te-ai simți dacă vestea asta ar pica în viața ta dintr-odată? N-ai vrea să știi cu siguranță?

Cum Gin tăcu, el clătină din cap.

- N-a întrebat niciodată de mine... Se opri. De tatăl ei?

- N-a venit în discuție, nu.

Se gândi la dansurile acelea tată/fiică organizate la club și la liceul Charlemont, dintr-un motiv oarecare. O dusesse cineva pe Amelia? Sau fusese nevoită să sară peste acele evenimente în timp ce restul prietenelor ei se duceau cu tații lor?

Fusese bolnavă când fusese copil? Amenințată? Când se trezise în casa aia albă și imensă pe timpul furtunilor cu tunete, își imaginase că tatăl ei vine să o salveze, ca un cavaler în armură...

- Cu cine se vede?

- Poftim? zise Gin.

- Cu cine se vede? sublinie sacadat întrebarea scoțându-și în forță ochelarii. Are prieten?

- Nu. Gin tuși. A fost un tip pe care l-a plăcut la începutul anului, dar cred că n-a mers. Mi-a povestit când eram pe autostradă în Pennsylvania.

„Bine“, fu așa de ușurat că un adolescent dobitoc cu toți hormonii ăia și ideile alea sclipitoare nu se dădea la micuța lui...

- Vreau testul. Se uită iar la ea. Îl vreau ca să știu că pot să am sentimente în siguranță pentru copil. N-am încredere în tine și după asta nu voi avea niciodată. Mă întâlnesc cu ea de cum se întoarce.

Se gândi să-i spună lui Gin că trebuia să fie fără prezența ei, dar asta n-ar fi ajutat situației.

- Bun. Gin își coborî vocea. Asta-i bine. Mulțumesc...

- N-o fac pentru tine. Îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușa bucătăriei. Nu mai fac nimic pentru tine vreodată.

În ciuda faptului că Merrimack aproape că-i ordonase lui Lane să plece din casă, el n-avea de gând să plece de pe proprietatea familiei lui când lângă garaj apărură mașinile celor de la Criminalistică. Dar nici nu putea să stea pe margine, ca un spectator pe propria proprietate.

Ajunse la centrul de afaceri, în biroul tatălui său - de unde, cam la o jumătate de oră, se ducea la celălalt capăt al clădirii ca să se poată uita pe ferestrele joase din magazie la ce făceau mașinii domnișoarei Aurora.

Din păcate, nu putea să vadă prea mult. Departamentul metropolitan de poliție ridicase o prelată de un albastru-deschis ca ploaia care începuse să cadă să nu le deranjeze ancheta și chestia avea o clapă laterală pe care vântul trebuia să o sufle la o parte ca el să poată vedea ceva.

Merrimack era peste tot însă, plimbându-se între ușa cu plasă a bucătăriei, mașină și camionete. Nu părea să observe că o furtună împrăștiă lucrurile și, în alte circumstanțe, Lane ar fi respectat concentrarea tenace a tipului la ce avea de făcut.

Dar îl detesta.

Înjurând, Lane se întoarse și reveni pe coridorul slab luminat. Centrul de afaceri fusese proiectat și decorat

aparent ca o mărturie a puterii și a prestigiului Bradford Bourbon Company – dar în realitate, era mai mult ca un tribut al lui William Baldwine către sine însuși, covoarele în maro cu auriu și draperiile grele din catifea și emblemele companiei creând un mediu cultivat de putere.

Mai ales zona de recepție.

În spatele biroului gol, care nu mai fusese ocupat de când Lane și Jeff dăduseră afară tot managementul superior, se aflau steagurile Commonwealth Kentucky și al Statelor Unite – de parcă intrau în Casa Albă. Și tocmai fiindcă spațiul însuși era oval precum Biroul Oval, covorul având în mijloc emblema familiei Bradford.

Biroul directorului avea o anticameră în care secretarul ca un câine lup al lui William deținuse controlul asupra accesului la el. Și după... era spațiul în care lui Lane încă îi era dificil să intre.

O dată pentru că avea în continuare mirosul țigărilor și trabucurilor tatălui său, aroma de tutun persistentă făcând încăperea să pară un umidificator cu un tron și un birou în interior. Apoi în spatele centrului de comandă erau poze pe rafturi. În timp ce pozele domnișoarei Aurora erau cu alți oameni, ale lui William erau cu el și oameni importanți precum președinți, vedete de film, oameni mondeni și politicieni.

Uitându-se la imagini, Lane îl cercetă pe tatăl său în fiecare. Expresia de pe acel chip distins era mereu aceeași, indiferent de vârstă sau context, că era cu o cravată neagră sau pe terenul de golf, la operă sau la teatru, la Casa Albă sau pe una din terasele de la Easterly: rece, cu ochii mijiți și un zâmbet care semăna de fapt cu al lui Merrimack.

O mască profesionistă.

Dar William trebuia să ascundă cine era cu adevărat. Provenea dintr-o familie sudistă mai puțin importantă și pusese ochii pe mama lui Lane ca prima din multiplele lui cuceriri. În ceea ce privește motivul pentru care ea se măritase cu el? Se bănuia că Mica V.E. îl plăcuse pentru

că era așa de chipeș, dar fusese evident că învățase repede să-și regrete ideile romantice.

Lane semăna un pic cu el.

De fapt... destul de mult.

Concentrându-se din nou asupra biroului, ocoli maldărele de dosare pe care le scosese din dulapurile din depozitul din spate al centrului de afaceri. Analizase majoritatea afacerilor făcute de BBC sub conducerea lui William și nu găsisese nimic ieșit din comun pentru o companie de burbon.

Nimic deținut nici de WWB Holdings.

Și nici una din afacerile pe care John Lenghe le înșirase din memorie.

Lane se așază în scaunul din piele al tatălui său și mișcă lucrurile. Sub rafturi, care se întindeau doar pe jumătate din perete, erau o serie de dulapuri încuiate. Și nu era nevoie să fii un geniu ca să bănuiești că un om care opera în afara legii și care nu se pricepea la computere ținea probabil detaliile afacerilor sale chiar în spatele locului unde stătea în fiecare zi... într-un birou care, atunci când el era plecat chiar și numai până la toaletă, era păzit de acel secretar al lui... într-o clădire care, atunci când el pleca noaptea, nu doar că era încuiată, ci se arma și sistemul de alarmă ce rivaliza cu cel de la Smithsonian.

Lane încercase deja mânerule de alamă și descoperise că ușile artizanale erau încuiate.

Îi ajunsese cu asta.

Întinzându-se peste birou, ridică o scrumieră care era mare cât o farfurie întinsă și grea ca o ancoră nautică.

Asta o să fie așa de grozav.

Se ridică, dădu scaunul la o parte și ridică greutatea peste umăr. Apoi balansă chestia de parcă era o bătă de baseball, lovind-o într-una din ușile duble ale compartimentelor de jos.

Faptul că el fu nevoit să lovească de câteva ori, înainte ca mahonul greu să se spargă și să cedeze, era o mărturie supărătoare în favoarea producătorilor. Urmă acțiunea

mâinilor goale, sfâșiind cu degetele panourile și smulgându-le din balamale.

Când termină cu primele patru seturi, peste tot era lemn și el găfâia. Dumnezeu, ce satisfăcător era!

Și ce să vezi.

Dosare.

Genunchii îi trosniră când se lăsă pe vine și transferă teancuri de hârtii pe cel mai de jos și lat raft. Erau așa de multe încât, pentru a face loc încărcăturii, dădu pozele cu tatăl său la o parte – și da, și asta fu satisfăcător.

Și apoi, în momentul de stai-așa-hai-să-nu-confundăm-lucrurile, avu precauția să ia toate documentele pe care le scosese din depozitul de înregistrări „oficiale” și să le mute de pe birou pe masa de conferințe din partea cealaltă a camerei. Așa știa ce scosese de acolo.

Înainte să se așeze și să înceapă să treacă prin noul set de dosare, fugi să vadă ce face Merrimack. Îi spusese detectivului că pleca, dar apoi dispăruse în casă – doar ca să intre în centrul de afaceri prin una din ușile franțuzești de pe partea grădinii.

Nu voia că Merrimack să vină după el aici și să găsească toate astea.

Pentru Dumnezeu, Jeff era deja îngrijorat că agenții federali nu vor crede povestea cu diversificarea care „se scursese” în presă. Și cu norocul lui Lane, detectivul ăla de la Criminalistică putea avea un al doilea job profitabil, ocupându-se de acuzații de delapidare pentru guvernul Statelor Unite.

Hei, lucruri și mai ciudate se întâmplaseră.

Cum ar fi fiecare zi nenorocită de când se întorsese în Charlemont.

Uitându-se afară pe fereastra fumurie la tipii de la Criminalistică, văzu că nu se petreceau prea multe, doar oameni în uniforme și mănuși de latex plimbându-se prin ploaie, intrând și ieșind...

Oh, stai așa! Scoteau lucruri din casă în pungi de plastic cu sigilii pe ele.

Se gândi la acel cuțit.

La dracu'! Dacă domnișoara Aurora își sacrificase unul din mult iubitele ei cuțite, trebuie să fi fost pentru un motiv foarte specific. Acele cuțite era mândria și bucuria ei, instrumentele meseriei ei, genul de lucru pe care nu-l folosea nimeni în afară de ea.

Cuțitele unui bucătar erau ceva privat. La dracu', până și ajutoarele de bucătari care veneau la evenimente își aduceau propriile cuțite.

Deci folosisese acel Wüsthof pentru ceva foarte important.

Îl ținuse pentru o cauză bună.

Și-l pusese în spatele pozei cu el pentru a transmite un mesaj.

N-ar fi crezut-o niciodată în stare de ceva așa de violent. Dar un lucru fusese mereu adevărat în ceea ce o privea.

Îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. Legătura lor fusese una specială.

Și se temea că iubirea unei mame se putea transforma în ceva criminal în anumite circumstanțe.

- Domnișoară Aurora, ce-ai făcut? șopti el.

capitolul 23

Când Gin se întoarse la Easterly, era așa de nedormită și terminată emoțional încât rată drumul de serviciu din cauza ameteții ei - și apoi nu avu energia să întoarcă Mercedesul și să o ia înapoi. La intrarea principală se declanșară blițuri cât fu nevoită să se oprească pentru ca porțile din fier forjat să se deschidă, dar măcar furtuna făcuse ca multe dintre carele de știri să plece.

În timp ce urca dealul, fațada impunătoare a vilei fu luminată de un fulger. Sclipirea strălucitoare, zimțată o duse cu gândul la începutul unui film horror.

Parcă mașina chiar în față și lăsă cheile în ea.

Apoi așteptă.

Ca majordomul să iasă și să o ia cu o umbrelă, iar cu mâna liberă să-i ia lucrurile.

Trecu ceva timp până își aminti că nu mai aveau personal. Nu era nimeni pregătit ca ea să dea ordinul pentru o baie fierbinte. Nu era nimeni să despacheteze pentru ea și să-i aducă o salată ușoară și o sticlă de Chardonnay.

Coborî, își luă sacul Louis Vuitton și geanta cadrilată Chanel și le cără în sus pe trepte prin ploaie - și apoi își dădu seama că nu era nimeni care să ducă mașina la garaj. Nici un bărbat în uniformă de șofer să o spele și să aibă grijă de ea după lunga călătorie sau să-i verifice presiunea pneurilor și să-i umple rezervorul.

Mă rog, se gândi ea în timp ce împingea ușa grea de la intrarea principală. Mai plouase pe mașină. Va supraviețui.

Când intră, scăpând de furtună, simți aerul rece și neclintit din casă și totul era silențios. Ceea ce era straniu. Easterly nu fusese niciodată o casă silențioasă, cu atâția oameni care locuiseră și munciseră sub acoperișul ei...

- Te-ai întors.

Întoarse lent capul. Richard Pford stătea pe canapeaua tapitată cu mătase din salonul de primire, pe stânga, picior peste picior, cu degetele unite, cu coatele băgate în lateral.

- Nu acum, Richard. Își lăsă sacul și nu-i veni să creadă că trebuia să închidă singură ușa în urma ei. Sunt foarte obosită.

- Nu mai este „Mă doare capul“?

- De parcă ar conta cu tine.

Un alt fulger intră prin fereastră, luminând chipul sinistru al lui Richard.

- Unde ai fost?

- Am dus-o pe Amelia înapoi la școală.

- Credeam că de obicei ia avionul.

- Nu de data asta.

- Nu? El se aplecă. Prea scump? Așa că te-ai hotărât să o duci cu mașina. Ce mamă bună ești tu!

Gin își aruncă privirea spre scări fără a-și muta chipul din direcția lui. Mai era cineva în casă? Unde erau Lane și Lizzie?

- Nu mi-ai răspuns la apeluri, Virginia.

- Conduceam.

- Toată noaptea? Nu te-ai odihnit nici măcar o dată?

- Nu, voiam să ajung acasă.

- Înapoi la mine, desigur. Își puse mâna subțire peste inimă. Sunt impresionat.

Richard se ridică în picioare și luă ceva de pe masa joasă din fața lui. Un plic. Un plic mare galben, genul care îl trimiți cu poșta.

Gin făcu un pas în spate.

- Eu mă duc sus și fac un duș.

- Oh, îmi închipui că ești pregătită pentru unul. Zâmbi când se apropie. Dar mai întâi vreau să-mi faci un favor.

Privi pe hol, sperând să vadă pe cineva că intră pe ușa personalului din casă.

Dacă ți-a, asistenta mamei ei ar auzi-o? Poate.

Dar probabil că nu, hotărî ea când tunetul urmă fulgerului.

Richard nu se opri până când nu ajunse la un pas distanță de ea și deschise dramatic plicul.

- Chiar am nevoie să te uiți la astea. Spune-mi, fratele tău Lane a menționat că m-am mutat?

Gin miji ochii.

- Nu. Te-ai mutat?

- Da, nu cred că mariajul ăsta funcționează pentru mine. Am plecat azi-noapte și am reveni azi după muncă pentru a-mi lua lucrurile.

- Unde-i mașina ta, atunci?

- Chiar sub magnolie. Voiam să-mi cobor lucrurile, dar apoi m-am hotărât să te aștept.

Cu un gest ferm, scoase niște foi fleșcăite 20x25 - fotografii; erau fotografiile lucioase.

Cu ea și Samuel T. în Jaguar la cimitir: el o ținea de mână și se uitau unul în ochii celuilalt - chiar înainte

ca el să-i fi întors mâna pentru a-i arăta inelul de logodnă. Și apoi să plece. Mai erau și alte poze, de când ieșiseră din clădirea unde era penthouse-ul lui după ce făcuseră dragoste nebunește.

Dar cea mai capabilă de o înscenare, desigur, era cea în care Samuel T. o ajutase să coboare din Jaguar. Ea îl apucase de cravata neagră și-l trăsesese spre gura ei.

- Știi ce a mai venit cu pozele astea? zise Richard cu o voce în care vibra o amenințare crescândă. O invitație de la un reporter să le comentez. Vor fi tipărite mâine în *Charlemont Courier Journal* - cât de prost mă crezi?!

Ea se feri chiar înainte ca el s-o lovească și apoi se întoarse și plonjă spre ușa de la intrare. În timp ce un tunet urla pe cer, încercă să tragă de vasta greutate, dar Richard o prinse de păr și o trase înapoi.

- Târfă! Ți-ai tras-o cu el, nu-i așa? Și apoi ai fugit cu el! Nu ți-ai dus blestemata aia de fată la școală - te-ai dus...

Gin se răsuci, căci avea părul suficient de lung să-i permită să facă asta. Chipul lui Richard era desfigurat de furie și ei îi trecu prin cap că asta era. O va omorî aici, sângele i se va vărsa pe podeaua de marmură în alb și negru, iar fratele ei sau poate logodnica lui Lane îi va găsi corpul.

Slavă Domnului că scosese diamantul ăla din inelul lor de logodnă și pusese lingourile de aur într-un seif depozit pentru Amelia.

Și slavă Domnului că-i spusese bijutierului și managerului de bancă că, dacă murea, era vina lui Richard.

Și într-un final, slavă Domnului că-i mărturisise adevărul lui Samuel T. Măcar Amelia va avea încă un părinte.

Oh, și dacă tot făcea lista finală. Du-te dracului, Richard!

Fără să conștientizeze mișcarea, ea îl prinse de ante-brate... și ridică genunchiul între picioarele lui Pford, nimerindu-l așa de puternic încât simți și ea impactul până în pelvis.

Când el se aplecă pe jumătate și îi dădu drumul în favoarea bărbăției lui, ea își dădu jos pantofii ca să poată fugi bine și o zbughi spre ușă din nou. De data asta, când trase de clanță, o rafală de furtună lovi fațada casei și deschise ușa larg.

Cu ploaia și vântul în față, alergă spre Mercedes, ocolindu-i portbagajul, cu picioarele goale zdrelindu-se în pietricelele de pe alee. Și apoi fu în spatele volanului, închizând portiera de la locul șoferului, încuind totul. Mâinile îi ratau și fluturau pe lângă butonul de pornire...

Bum, bum, bum!

Richard bătea în geamul de pe partea șoferului, lovind sticla cu pumnul...

- Lasă-mă în pace! țipă ea.

Mercedesul se trezi la viață cu un tremurat subtil și ea dădu în marșarier și apăsă pe accelerație, greutatea mașinii clătinându-se în direcția lui Richard, doborându-l. Nici măcar nu se uită dacă îl lovea. De cum văzu valea în față, trase de schimbătorul de viteze și apăsă pedala până la podea.

În oglinda retrovizoare avu vaga impresie că îl vede sărind în picioare, lovind cu brațele în portbagaj, fiind aruncat din nou apoi în lateral.

Gin menținu mașina pe alee, chiar dacă gravitația îi mărea viteza și peste parbriz cădeau găleți de apă. Ținându-se cu ambele mâini de volan nu îndrăzni să pornească ștergătoarele pentru că-i era prea teamă să slăbească strânsoarea chiar și pentru o secundă.

La baza dealului apăsă pe frână, mașina derapă pe caldarâmul alunecos când ajunse la porți. Îi trecuse prin cap să treacă direct prin ele, dar își făcu griji că Mercedesul n-ar mai fi mers după...

Privind în oglinda retrovizoare, se rugă să nu vadă vreun far.

Dar tot se temea că Richard va...

Chiar când porțile erau aproape deschise suficient, un set dublu de raze se aprinseră în vârful pantei și porniră în jos spre ea cu mare intensitate.

Casa de la ferma lui Samuel T. avea o bucătărie care dădea spre aceeași pajiște spre care dădea veranda și el privi furtuna apropiindu-se prin geamul de deasupra chiuvetei. Sau mai degrabă el și sticla lui de Rezerva Familiei. Și în timp ce cuburile de gheață se topeau în pahar, nu se deranjă să le înlocuiască; continuă cu căldura burbonului curat.

Stând acolo, urmărind cu ochii cum se rostogoleau norii și tiparele perdelei de apă, mintea era o autostradă de gânduri, temeri și regrete la întâmplare. Nu lăsă speranța să pătrundă. Prea periculoasă...

Când îi sună telefonul mobil în buzunarul hainei date jos, nu răspunse. Nu voia să vorbească cu nimeni despre nimic.

Dumnezeule, fulgerul era așa frumos, bifurcându-se pe cerul furios, vinețiu, răpăiala ploii căzând ca o perdea din nori pe pământ, tunetul pășind greu prin aer, un gigant invizibil.

Storcându-și creierul, încercă să-și amintească datele când o văzuse pe Amelia: avea o amintire vagă de când se născuse ea. Venise acasă în Charlemont și fusese un eveniment la familia Bradford - ceva la care participase doar pentru ca să vadă cu ochii lui scandalul de la Easterly.

Gin Baldwine, acasă de la școală, cu copilul profesorului ei.

Fusese nevoit să inventeze o scuză să urce în camera lui Lane și apoi „se pierduse“.

Gin nu fusese acasă. Doica bebelușului fusese prezentă în uniformă, plăcută și foarte protectoare.

Amelia arătase ca... un bebeluș. Era înfășată într-o pătură roz și deasupra capului avea niște jucării de pluș mobile. Da, se gândi el... ceva cu o lună albă, trei stele

galbene și o vacă bleu cu o rochie de lăptăreasă roz și cu dantelă.

Îl se părea complet necuviincios că-și amintea mai multe despre jucărie decât despre propriul copil.

Sau... *posibil* copilul lui era mai potrivit.

Și în vreme ce încerca în zadar să-și amintească chipul de bebeluș al Ameliei sau dacă avusese păr sau ce culoare avuseseră ochii ei, deveni cu adevărat clar enormitatea a ceea ce Gin îi răpise: îi fusese furat primul moment al unui tată cu copilul lui. Îi negase acea întâlnire care îi taie răsuflarea, uimitoare și sfâșietoare, în care el ținea un bebeluș la pieptul lui și jura să aibă grijă de ea toată viața lui.

Samuel simți că îl gâdila ceva pe obraz și când duse mâna să o ștergă, descoperi surprins o lacrimă pe deget.

Evident că Gin răpise și părinților lui primele legături cu nepoata lor. De când murise fratele lui Samuel T., el fusese singurul fiu rămas în familie. Și știa că mama și tatăl lui așteptau în tăcere și sperau că el se va așeza la casa lui și le va oferi o altă generație care să ducă numele Lodge mai departe.

Cei doi suferiseră așa de mult, dovada vie că averea te poate scuti de a-ți face griji dacă ai casa plătită, dar nu te ajută cu nimic în fața destinului; știau prea bine că nimic nu era permanent, nimic nu era garantat pe viață. Așa că moștenitorii contau, nu doar pentru răspândirea lucrurilor materiale, ci și ca receptori ai iubirii și tradiției.

Dar niciodată nu discutaseră cu voce tare despre asta. Uneori însă speranțele nerostite erau cel mai greu de dus.

Și așa Gin le negase prima întâlnire cum se cuvine cu nepoata lor.

Presupunând că Amelia era realmente a lui.

În vreme ce o pală de vânt se lovi de casă, balansoarul de pe verandă fu mișcat din prapoane și o parte din mobilierul din răchită se mișcă pe podele de parcă se gândea să se refugieze în casă.

Înjurând, se întoarse de la priveliște... doar ca să tragă de timp.

Nici măcar nu era ceva de curățat în bucătărie, totul de la micul dejun fusese pus la loc, mașina de spălat vase golită, teighelele curățate de rămășițele vieții.

Ținând cont de haosul din capul lui, simțea nevoia disperată de ceva care să aibă nevoie de atenția lui, o sarcină pe care să-și folosească inteligența și să o îmbunătățească, în termenii lui, în modul lui, cu alegerea lui și făcut de el.

Correspondența și telefonul lui părea cele mai logice direcții pentru ținta lui și și se duse unde își lăsase sacoul albastru-închis. Recuperându-și telefonul mobil, accesă căsuța vocală. Avea trei mesaje, două de la numere necunoscute și celălalt de la un avocat din oraș care îl dădea în judecată pe unul dintre clienții lui Samuel T.

Începu cu acela, care tocmai sosise, pentru că de ce nu. Și în timp ce asculta cerințele tipului, ținu telefonul la ureche cu umărul și începu să frunzărească teancul de facturi pentru casă care venise.

Ștergând mesajul, se gândi: bine, poate ar trebui să se ocupe de altă situație mai întâi.

Porni următorul mesaj pentru că-i plăcea să facă lucrurile în ordine și, când puse telefonul în poziție, ridică plicul mare și plat.

Dar sunetul unei voci de femeie pe înregistrare îl opri.

- Bună, Sam. Sunt Prescott. Eu, ah, ți-am lăsat câteva mesaje. N-am primit răspuns de la tine despre weekendul care vine. Vii cu mine sau... sau faptul că n-am primit nimic de la tine este un răspuns? Oricum... eu sunt în New York azi și mâine pentru o ședință foto. Apoi mă întorc în Charlemont. Nu-i mare lucru, oricum. Dar, da, mi-ar plăcea să știu ce planuri ai. Mersi, pa.

Luând telefonul de la ureche, pluti deasupra butonului șterge.

Până la urmă nu-l șterse și ascultă ultimul mesaj. Intrase cam cu o oră înainte, când el venea spre casă cu capota deschisă și nu-l auzise sunând.

Când mesajul începu cu nimic decât zgomot de fundal, deschise plicul – și ceea ce era înăuntru îl derută.

Ce dracului? Poze?

– ... Salut, Lodge, se auzi o voce masculină înfundată. Vreau doar să-ți spun du-te dracului. Întâi o omor pe ea și apoi vin după tine. Nenorocit...

Mesajul continuă în timp ce Samuel T. se uită prin ceea ce se dovediră a fi prim-planuri cu el și Gin de la cimitir și de mai târziu când plecaseră împreună din clădirea lui după ce făcuseră sex pe canapeaua din penthouse-ul lui.

Între timp, în mesaj, ritmul lui Richard Pford deveni mai puternic ca volum și urgență, omul ajungând să spună că va răni pe cineva. Rău.

Ultima chestie din plic era o bucată de hârtie cu numele unui reporter și un număr de telefon și o afirmație că o declarație ar fi fost apreciată înainte ca totul să fie publicat în dimineața următoare.

Samuel T. întrerupse mesajul și nu-l șterse. O sună pe Gin și așteptă să sune până ajunse la mesageria vocală. Apoi o sună din nou. Și a treia oară.

Apoi mai rezistă o secundă.

Înjurând, alergă prin casă să-și ia unul dintre pistoale din birou.

În vreme ce furtuna își făcea de cap prin ținut, el se duse în bucătărie, luă cheile de la Range Rover și deschise ușa garajului, declanșând deschiză....

Doar ca să se oprească.

Cu inima bătând puternic, cu corpul inundat de adrenalină, ajunse captiv pe marginea unei prăpăstii pe care nu era sigur că voia să mai fie. Drama lui Gin era o prăpastie pentru el. Mereu fusese. Era sirena care îl chema în mările agitate, farul pe care îl urma spre haos, incendiul de la distanță căruia nu-i putea rezista, chiar când amenința să-i ardă casa.

Se gândi la Amelia.

La minciună.

La pierderile suferite cu fiica lui.

În vreme ce ușa garajului își termina ascensiunea, înăuntru intră aerul fierbinte, umed al furtunii.

Se imagină aplecat peste volan, cu motorul Range Roverului trăgând înainte, vizibilitatea proastă, destinația lui neclară. Ea se întorsese la Easterly – sau cel puțin el presupunea că se întorsese. Nu era sigur unde era.

Poate Richard o aștepta acolo.

Și la Easterly erau mereu oameni. Deci nu va fi singură.

Samuel T. mai privi un pic furtuna din acest punct diferit. Apoi se întoarse de la ploaia torențială și vântul distrugător... și intră în casă.

Ușa se închise singură în urma lui.

capitolul 24

Gin abia vedea River Road din fața ei în timp ce gonea pe marginea râului Ohio, cu furia furtunii asupra mașinii, astfel încât era nevoită să tragă constant spre stânga și dreapta ca să rămână pe caldarâm. În timp ce gonea amețitor, trecu pe lângă o serie de mașini care trăseseră pe dreapta, cu farurile intermitente în așteptarea să treacă ce era mai rău din furtună.

Richard era chiar în spatele ei.

Indiferent cât de rapid lua virajele sau cât de mult încerca să se îndepărteze pe secțiunile drepte, el era în urma ei. Apropiindu-se.

În timp ce ea își continua drumul prin apa ce șiroia din cer și printre fulgerele ce scăpărau și tunetele răsunătoare, o parte din ea se afla în mașină, cu mâinile prinse pe volan, cu corpul încordat, cu piciorul apăsat puternic pe accelerație. Dar și mai mult din ea plutea deasupra Mercedesului ce înainta cu viteză, privind

totul dintr-o poziție de undeva de deasupra umărului ei drept.

Bănuia că era ca și cum ar fi dacă ar muri într-un accident, cu spiritul rămânând deasupra haosului din lumea materială în timp ce mașina se îndrepta spre neant.

Ciudat, cunoștea experiența asta de scindare. O avea când Richard o poseda sexual și mai existaseră momente înainte să apară el când mai făcuse asta: de fiecare dată când devenea prea sălbatică, se îmbăta prea mult, pierdea prea mult controlul, disocierea prelua controlul.

Se putea întâmpla și dacă era speriată.

Primul incident avusese loc când era copil. Tatăl ei venise după ea și fratele ei Lane dintr-un motiv oarecare. Și-l amintea venind pe holul din afara dormitoarelor, cu chipul furios, cu o curea în mână, cu vocea ca un tunet în această furtună.

Fugise cât putuse de repede. Fugi, fugi, fugi și apoi fugise – știuse că era singura cale pentru a se salva.

Știuse pentru că Lane îi spusese să facă asta: „Fugi, Gin, fugi și ascunde-te“.

„Ascunde-te, Gin, ca să nu te găsească – du-te în dulap sau sub pat...”

Avea trei ani și jumătate? Poate patru?

Alesese să se ascundă sub patul din camera ei și încă își putea aminti cu exactitate cum mirosea dedesubt, covorul prăfuit și mirosul dulce al podelelor lustruite. Tremura și respira cu dificultate și lacrimile îi curgeau din ochi, dar nu plânseze zgomotos.

Lane fusese bătut bine. Auzise totul din camera lui alăturată.

Nici măcar nu era sigură ce făcuse el. Și credea că nici Lane nu știa – nu, stai, refuzase să-i spună tatălui lor unde era Maxwell. Și ea fusese prinsă la mijloc când îl văzuse pe Lane fugind și alergase după el, gândindu-se inițial că exista posibilitatea să se joace.

Da, așa se petrecuseră lucrurile.

Și încă-și amintea sunetul curelei pe fratele ei. El tot strigase... și bătaia nu se oprise până când nu-i spusese lui William că Max era la subsol, în pivnița de vinuri.

Acei pași grei se auziseră pe hol și se opriseră în fața ușii camerei lui Gin. Inima ei bătuse nebunește. Ar fi putut să jure că el o auzise. Cu toate astea, tatăl ei își continuase drumul – și ea rămăsese pe loc.

Până la urmă fusese nevoită să se ducă la baie.

Dar rămăsese acolo până când făcuse pipi pe ea. Vreo cinci ore mai târziu.

Nu povestise nimănui despre partea asta; îi fusese prea rușine să recunoască faptul că murdărise covorul de sub pat.

Când îi refăcuseră camerele la împlinirea vârstei de 13 ani, încă își amintea designerul încruntându-se la pată când fusese luat vechiul pat.

De aceea îi plăcea să aibă camerele albe: într-un fel întortocheat, dovedea tuturor că ea nu fusese slabă și nu pierduse controlul asupra vezicii.

Ce nebunie!

Și așa era și acum, se gândi ea încercând să revină în prezent.

Verificând din nou oglinda retrovizoare, Richard era așa de aproape de bara din spate a Mercedesului, încât ea îl vedea clar aplecat peste propriul volan, cu chipul infuriat, cu gura deschisă de parcă urla la ea.

Când teama crescuse și ea hotărî că el chiar era nebun, își dădu seama de ceva ciudat. Richard și ființa lui deosebit de neplăcută, cu amenințarea violentă mereu aproape de suprafață, cu asta crescuse ea. În modul acesta, el semăna cu tatăl ei, o explozie fierbând care își căuta o țintă.

Da, se gândi ea. Îl alesese dintr-o serie de motive.

Dar nu toate pentru bani.

Tatăl ei știuse asta? William fusese conștient de înclinațiile lui Richard? Probabil că nu. Și chiar dacă ar fi fost, se îndoia că tatălui ei i-ar fi păsat sau nu că tortura continua. Până la urmă, când William încercase

să o oblige să se mărite cu Richard chiar înainte să moară, fusese doar dintr-un motiv de afaceri: William crezuse că dacă Richard era „în” familie, Pford Distributors vor oferi condiții mai avantajoase BBC.

Așa că ea nu fusese luată în calcul decât ca pârghie de negociere.

De fapt, William știuse ce va urma cu toate acele afaceri și împrumuturi proaste și clar planificase să mai taie din deficitul financiar vânzând-o lui Richard. Și desigur, ea refuzase. Doar ca apoi să se ofere voluntar să facă exact ceea ce-i ceruse el, pentru că devenise limpede că urma să-și piardă stilul de viață.

Chiar că era fiica tatălui ei...

Richard lovi partea din spate a Mercedesului, lovitura fiind suficient de puternică încât Gin să dea cu capul de tetieră. Țipă și se strădui să păstreze controlul și să rămână pe drum...

El o lovi din nou. Chiar înainte de un viraj strâns care îi ducea peste un pod subțire care trecea peste unul din afluenții mai mari ai râului Ohio.

- Încetează! strigă ea la el. Lasă-mă în pace!

Dar era un coșmar creat chiar de ea, o moarte pe care ea o primise în viața ei pentru că fusese prea speriată, prea leneșă și prea răsfățată să meargă mai departe fără banii și prestigiul pe care le avusese cât crescuse.

Era numai vina ei, punctul culminant al păcatelor și slăbiciunilor ei, răfuiala pentru fiecare obrăznicie pe care o făcuse vreodată și care niciodată nu crezuse că va veni.

O va scoate de pe drum și în mașina lui avea o armă - îi spusese cu doar o săptămână în urmă că o ținea sub scaunul din față pentru că trebuia să conducă noaptea în Bentley-ul ăla al lui.

Richard o va împușca și poate și pe el, și așa se va termina totul.

Așa va muri ea...

Buf!

În timp ce el îi mai lovi o dată mașina, Mercedesul începu să-și piardă tracțiunea și în acel moment totul încetini. Trase puternic de volan dinspre râu pentru a contra alunecarea și mașina se corectă pentru o clipă. Dar apoi ornamentul capotei se întoarse peste mlaștina și copacii din dreapta.

Parapetul sparse pneurile din față și ea avu un scurt moment de imponderabilitate... și apoi izbitura din spate făcu să-i clănțâne dinții și să-i răsunе capul – oh, nu purta centura de siguranță. Se lovi de plafon.

Nu avu timp să gândească. Airbagurile îi explodară în față, pudra se împrăștie peste tot și ea fu lovită în piept.

Și drumul nu se opri aici.

După ce ateriză, piciorul ei apăsă pe accelerație din nou, stimulând enorm acel motor puternic care o scqase și mai mult de pe drum și spre mlaștini. Copacii loviră botul mașinii, zgâriară lateralul, se agățară de șasiu.

Airbagurile începură să se dezumfle și ea zări imensul arțar de mlaștină direct în drumul ei – și n-avu cum să oprească, nici cum să schimbe direcția, nici cum să evite lovitura.

Cam ca destinul.

Impactul fu precum o explozie, și fruntea ei se lovi de parbriz. Apoi reculul o aruncă înapoi în scaunul ei și făcu ping-pong între volan și tetieră.

Până când căzu în sfârșit pe scaun.

Amețită, confuză și cu dureri, auzi un șuierat subtil în fața ei de la motor și încercă să se concentreze, dar vederea nu-i funcționa cum trebuie...

Lumină puternică. Foarte puternică.

Murise și asta era viața de apoi despre care vorbea lumea?

Dar nu, rămăsese în corpul ei. Nu-i așa? Așa credea...

Clic. clic. Clicclicclic.

Întoarse capul spre sunet. Și apoi sări înapoi de la portieră.

Richard încerca să o deschidă, încerca să ajungă la ea, trăgând și smulgând de mâner, fără vreun rezultat din cauza mecanismul de închidere.

Cum ceva îi încețoșa vederea, își duse mâinile pe față și se rugă ca trapa să nu se fi rupt – și astfel să-i ofere lui o altă cale spre ea. Dar nu era ploaie. Era sânge.

- Lasă-mă să intru! urla Richard în timp ce lovea sticla cu pumni. Lasă-mă să intru, Virginia!

Căzu un fulger, ploaia cădea, lipindu-i părul negru de cap, cu chipul ca o mască de Halloween, alunecos, palid și oribil.

- Lasă-mă să intru, Virginia!

Bum! Bum! Bum...

Chinuindu-se peste scaun, se lipi cu spatele de cealaltă portieră și strânse genunchii la piept. În timp ce-și strângea brațele în jurul ei și tremura, cu sângele picurând pe rochie, se gândi că era ca și cum ar fi fost sub acel pat. Așteptând să vadă dacă tatăl ei va veni după ea sau va continua să-i bată frații.

Bang! Bang! Bang...

Sunetul se schimbă pentru că Richard lovea fereastra cu altceva. Ceva metalic... patul unei arme...

Geamul de siguranță se fisură întâi – și apoi se sparse în bucăți care căzură unde stătuse ea în spatele volanului.

Richard băgă capul pe gaură, cu ochii și zâmbetul lui Jack Nicholson din *Strălucirea*.

- Gata cu fuga, Virginia... acum fii fetiță cuminte și deschide ușa asta.

capitolul 25

Când Richard îi ordonă să-l lase să intre, în creierul lui Gin se făcu o legătură. Desfăcându-și brațul drept, bătu în torpedo fără să-și ia privirea de la Richard. Nu dădea cu degetele de încuietoare – și când în sfârșit o găsi, băjbâi să o împingă.

- Nu vrei să mă enervezi și mai tare, Virginia.

Ploaia cădea pe fața lui Richard, dar el nu părea să observe și cum un fulger căzu din nou, ea ridică privirea la trapa închisă.

- Îl cauți pe Dumnezeu? zise el. O să te ajut să-l întâlnești, Virginia...

- Asta nu-i numele meu, zise ea sugrumat.

- Ce spui? Nu-i numele tău? Atunci ar trebui să-ți spun „târfă”? Așa-ți spune Lodge când te regulează?

În sfârșit, torpedoul se deschise, și ea băgă mâna înăuntru, simțind durere în degete în timp ce căuta prin ce se afla acolo, rugându-se...

Când mâna apucă mânerul unui pistol de 9 mm, închise ochii și încercă să-și amintească ce o învățase frațele ei Edward despre cum să tragi. Unde era piedica? Cum o scotea?

Oh, Dumnezeule, dacă nu avea gloanțe era o femeie moartă.

Oricum era probabil moartă.

- Îmi pare așa de rău, Richard, zise ea repede pentru a-l distra. N-am vrut, am greșit. Îmi pare rău, am greșit...

Când Richard se încruntă, ea se aplecă în față și întinse spre el mâna liberă.

- Iartă-mă, te rog! Nu mă părăsi, te rog...

Fulgerul căzu din nou, luminând interiorul Mercedesului și ea își dădu seama imediat că el înțelesese ce făcea ea cu cealaltă mână. Chiar când ea trase piedica armei și începu să agite țeava în sus și în jur, el dădu înapoi și puse ambele mâini pe arma lui, țintind prin gaura din geam.

- Nu-mi spune Virginia! strigă ea cât putu de tare când ambii apăsară pe trăgaci.

Pocnituri zgomotoase, mai multe împușcături, sunetul a cel puțin unui glonț lovind metal. Și în vreme ce Gin continua să tragă, închise ochii și se întoarse spre bord, încercând să-și ferească organele importante. Urechile o dureau, ochii o usturau, ceva era în neregulă

cu piciorul ei, dar ea continuă să țină arătătorul pe trăgaci, sistemul automat de încărcare făcând ceea ce trebuia să facă până când nu mai rămase nimic în încărcător.

Și ea continuă să țină arma sus și să o strângă bine, chiar dacă tremura așa de rău încât partea din spate a craniului ei se lovea în mod repetat de ceva.

Ce era sunetul ăla?

Era ceva ritmic...

Era ea. Gâfâia. Și încă se mai auzea șuieratul, venind de undeva din fața mașinii. Și ploaia, o ploaie mărunță acum, căzând pe capotă, pe trapă, pe parbriz, ca niște pisici cu lăbuțe silențioase.

Privind orbește înainte, de fiecare dată când clipea, vedea fața lui Richard. Și apoi a tatălui său. Și apoi a lui Richard... până când cei doi deveniră unul, un amalgam din fiecare...

- Gin.

La sunetul vocii fără corp ea își mută atenția și din nou ridică privirea prin trapa transparentă.

- Gin, lasă arma jos, zise vocea.

Deschizând gura, își exprimă confuzia.

- Dumnezeu?

În vreme ce Samuel T. stătea deasupra lui Pford în noroi, cam la 2 m dincolo de portiera șoferului Mercedesului, se gândi că primise multe apelative în viața lui. Dar niciodată Dumnezeu.

Nici nu salvase vreodată pe cineva de la a fi ciuruit de gloanțe printr-un plonjon.

Deci era o noapte pentru premiere.

- Stai jos, idiotule, se răsti el.

Când vorbi în urechea lui Richard Pford, își ținu vocea joasă, dar doar ca să se asigure că îl înțelegea, îi dădu o palmă peste ceafă și îi băgă fața nemernicului în noroi.

Deși asta probabil fu mai mult de principiu decât ca să se asigure că înțelesese.

- Arma ta e la mine, îi spuse aspru bărbatului. Dacă te miști, te împușc - și am omorât căprioare mai mari

ca tine. Le-am și eviscerat – și n-am o problemă să o mai fac. Dă din cap dacă mă înțelegi.

Când dădu din cap, Samuel T. vorbi mai tare.

– Gin, am nevoie să lași arma jos, bine? Ești în siguranță. Mă auzi? Gin. Spune ceva!

Urmă o perioadă lungă, lungă de tăcere. Și el se rugă să nu fie pentru că ea încărca din nou și era pe cale să scoată arma pe geamul spart și să-l umple de gloanțe.

Sau pentru că murise din cauza unui glonț ghinionist tras în cap.

– Samuel T...?

El închise ochii. Numele lui se auzise de parcă fusese rostit de un copil de opt ani, silabele fiind slabe și tremurate. Dar nu-i păsa. Ea era încă în viață.

– Da, eu sunt. Și l-am prins pe Richard.

La dracu', își dorea să mai fi avut cravata. S-ar fi simțit mai bine dacă i-ar fi legat mâinile celui alt bărbat cu ceva.

– De ce... ești aici? zise ea din mașină.

Samuel T. înjură, pentru că asta se întrebese și el pe tot drumul făcut pe River Road până când văzuse două seturi de stopuri de frână în mlaștină.

– Pentru că nu pot să nu fiu, mormăi el. Cu tine, nu pot să nu fiu aici, la dracu'!

Îl mai împunse o dată pe Richard doar de siguranță și apoi se ridică lent de pe el și se dădu la o parte. Înainte să se ridice complet, îi spuse lui Gin:

– Mă voi apropia de mașină, bine? La geam. Dacă ai vrut vreodată să mă împuști acum ai ocazia.

Samuel T. încerca să fie lejer pentru că-i era teamă că, dacă nu era, ar fi cedat. Încă nu-i venea să creadă ce găsisese după ce parcase pe drum și alergase printre copaci: Richard retrăgându-se și țintind cu arma spre mașină, cu promisiunea morții în ochi, ținta și... arma lui.

Fără să se gândească, Samuel T. se grăbise și plonjase asupra tipului, scoțându-l din raza gloanțelor care zburau înăuntru și afară. Cei doi aterizaseră greu

și încă simțea fâlfâitul umed al hainelor lor pe față cât se luptaseră pentru controlul asupra armei.

Samuel T. câștigase.

Și acum trebuia să controleze cealaltă armă.

Se îndreptă lent. Pe Richard îl doborâse pe o traiectorie înainte, așa că acum se afla în față și chiar în lateral – și asta însemna că prin parbrizul fisurat putea să o vadă pe Gin în mașină.

Ea rămase în poziție de tragere pe scaunul pasagerului, cu țeava îndreptată în direcția geamului șoferului, dar arma nu era stabilă pentru că ea tremura îngrozitor. El avu sentimentul că degetul ei era încă pe trăgaci și faptul că nu mai ieșeau gloanțe sugera că încărcătorul era gol. Doar că nu era pregătit să pună pariu cu viața lui pe asta.

– Gin. De data asta vorbi tăios. Pune arma pe bord ca să o pot vedea. Nu te pot ajuta până nu sunt sigur că sunt în siguranță.

Habar n-avea cum de vorbea așa de lent și de rezonabil, dar o forță exterioară îl guverna, controlându-i mișcările, vocea.

Slavă Domnului!

– Gin. Pune arma pe...

De nicăieri o mașină intră în mlaștină și, când farurile se reflectară în oglinda retrovizoare a Mercedesului, luminară și chipul plin de sânge al lui Gin, sperînd-o și făcînd-o să întoarcă arma în acea direcție.

Samuel T. se feri și, când recunoscuse mașina, strigă:

– Lane, stai în mașină! Stai în mașină!

Gin apăsă din nou pe trăgaci – ochii îi erau măriți de teroare, gura deschisă într-un țipăt silențios – și tot nu ieșea nimic pe țeavă. Dar era noroc sau era pistolul gol?

– Oprește motorul! strigă el la fratele ei. Stinge farurile!

Samuel T. se rugă, *se rugă*, ca vechiul lui prieten să-l fi auzit și Lane trebuie să-l fi auzit pentru că totul se scufundă din nou în întuneric și tăcere.

Acum, desigur că Samuel T. era orbit, și cu norii furtunii așa de denși, era întuneric beznă afară.

Pentru a se liniști în privința lui Richard, ridică un picior, călcă pe umerii tipului și apoi își lăsă greutatea pe ei.

În vreme ce-i reveni treptat vederea, și Lane nu coborî din mașina lui, Samuel T. se concentrează din nou asupra lui Gin.

- Draga mea, zise el, pune arma pe bord. Este doar Lane. L-am sunat când n-am reușit să dau de tine.

- Ce? zise ea.

Sau cel puțin asta i se păru lui că spusese ea.

- L-am sunat pe Lane când n-am reușit să dau de tine. Te rog, pune arma pe bord unde pot să o văd.

Pentru Dumnezeu, intenția lui fusese să nu se bage. Și hotărârea asta durase cam... două minute. După ce o sunase pe Gin încă o dată și intrase mesageria vocală, îl sunase pe Lane, care se dusesese să o caute prin casă cât stătuseră la telefon - dar găsisese ușa de la intrarea în Easterly larg deschisă în furtună și pozele cu Samuel T. și Gin împrăștiate peste tot pe marmura udă.

Samuel T. nu mai așteptase după asta.

- Mă apropii, draga mea.

Chiar își dorea ca ea să lase arma deoparte, dar avea impresia că vor fi în acest impas ceva vreme - și acum erau trei mașini ieșite de pe drum, cartușe împrăștiate pe întinderea mlăștinoasă de copaci și vegetație și cel puțin un om rănit, cel mai probabil doi.

Ultimul lucru pe care îl voia era să apară polițiștii.

Așezându-se la geamul spart, băgă fața prin gaura făcută de Richard cu pumnul sau cu arma. Și drept răspuns, Gin agită țeava armei în jur și ținti spre el. Ochii îi erau înnebuniți, sângele îi curgea pe frunte și pe față, corpul îi tremura așa de tare, că-i clănțăneau dinții.

Totul se opri. Timpul, gândurile... însuși universul.

În ritmul ăsta, dacă îl nimerea, i-ar fi zburat creierii.

- Samuel T.? zise ea. Chiar ești tu?

El avu grijă să nu încuviințeze prea repede din cap și ținu arma luată de la Richard la nivelul coapsei.

- Da, draga mea. Eu sunt.

Ea clipi. Apoi începu să respire tot mai precipitat. Până când începu să hohotească.

- Îmi pare așa de rău de Amelia. Îmi pare așa de rău de Amelia. Îmi pare așa de rău...

Când arma aceea coborî, Samuel T. profită de ocazie și intră prin sticla spartă, băgându-și mâinile până când apucă arma și o luă de la ea.

Și apoi ea era în brațele lui, agățată ciudat de el, ieșind pe jumătate pe geamul mașinii.

- E-n regulă, zise el, simțind că-i amorțește tot corpul. Este în regulă...

capitolul 26

De cum Lane îl văzu pe Samuel T. aplecându-se prin geamul de la șofer, sări din propria mașină și alergă spre Mercedes. Sfinte Dumnezeule, Gin se lovise de un copac și Richard era cu fața la pământ și...

Nu auzea ce-și spuneau Samuel T. și Gin unul celuilalt, dar trebuie să fi fost în viață pentru că altfel vocea ei nu s-ar fi auzit de nicăieri.

Așa că se concentrează asupra lui Richard.

Bărbatul nu se mișca pe pământ, dar respira.

Se auzi un clic și apoi Samuel T. se retrase din geam și deschise portiera lui Gin. Stai... avea câte o armă în fiecare mână?

Lane intră în acțiune.

- Ce dracu' s-a întâmplat? Gin! Ești rănită serios!

Samuel T. o ajută să iasă din scaunul ei și din mașină și era clar că avea probleme. Sora lui era plină de sânge și nu putea să stea de una singură.

- Unde ai fost împușcată? întrebă Lane cu asprime. Ce dracu' s-a întâmplat?

Gin bâlbâi multe cuvinte, pe care Lane nu le putu înțelege. Dar apoi Samuel T. îl puse la curent...

Omul nu avu ocazia să spună toată povestea.

Lane îl întrerupse rostogolindu-l pe Pford în noroi și trăgându-l în picioare. Trântindu-l de mașină, Lane își băgă fața în fața celuiilalt.

- Mi-ai împușcat sora? Mi-ai *împușcat* sora!

- Bine, bine. Samuel T. îl apucă pe Lane de umăr și îl trase în spate. Destul. Acum trebuie să ne ocupăm de problema curățeniei – pentru că știu că vrem să ne ocupăm de asta în privat. Nu ești de acord, Richard?

Pford nu părea rănit. Nu avea sânge pe el – doar pe o mână – și în afară de faptul că se bălângănea de parcă îl bătea vântul, clar avea să fie bine.

Dar Lane putea să schimbe asta.

- Pot să-ți împrumut arma? își întrebă el avocatul. Cea cu un glonț rămas în ea?

- Stai deoparte, Lane, se răsti Samuel T., și lasă-mă să mă ocup de asta.

Lane clătină din cap. Dar trebuia să urmeze sfatul foarte înțelept al avocatului său. Până la urmă existau metode, mult mai sănătoase, de a se asigura că sora lui este în siguranță și liberă.

- Fă-ți magia, domnule avocat, zise el sumbru.

Samuel T. se băgă între Gin și Richard.

- Voi doi veți anula căsătoria. Samuel T. se uită la ea. Voi depune actele în numele tău mâine. Se uită la Pford. Îi vei acorda asta fără să contești. Nu vor exista obligații financiare pentru tine. Ești liber, la fel și ea, cu condiția să nu te răzbuni în nici un fel, și asta include și mașinațiunile cu BBC. Ești de acord?

Urmă o pauză în care Pford nu răspunse.

Lane era pe cale să înceapă să urle, când Samuel T. luă arma și-o puse sub bărbia lui Pford.

- Ești de acord?

Când bărbatul bulbucă ochii, Richard încuviință din cap de parcă viața îi depindea de asta.

- Nu te aud.

- Da, se bălbâi Pford.

- Bun. Samuel T. nu coborî arma. Și introduce și un ordin de restricție privat, doar ca măsură de precauție.

Dacă te apropii la 30 de metri de ea, eu și fratele ei venim după tine. Nu vei ști când sau unde ori cum, dar vom face ca lucrurile să fie mortale pentru tine. Înțelege? Nu-i ceva ce vrei să testezi, crede-mă!

Când Pford încuviință din cap din nou, Samuel T. se retrase, și arma dispăru.

- Du-te, îi zise Lane nemernicului. Nu vreau să te mai văd pe proprietate vreodată. Lucrurile îți vor fi returnate...

- Păstrez inelul, interveni Gin. Păstrez inelul.

Când Samuel T. păru să tresară, Lane intră iar în spațiul lui Pford.

- Inelul e al ei. Fără discuții. Ai priceput?

- Da, zise Richard.

- Nu mai spui nimănui despre asta și stai departe de ea și nu vor exista probleme pentru nimeni. Va fi ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

- Da.

- Acum pleacă *dracului* de aici.

În vreme ce Richard mergea spre Bentley, Lane îl privi până Pford se afla în mașina lui și înapoi pe carosabil, îndepărtându-se. Apoi se întoarse. Samuel T. o ținea cu un braț pe Gin și ea era rezemată de el, dar amândoi erau fără energie, expresiile lor afectate fiind genul de lucru care urma să aibă nevoie de mult timp ca să se risipească.

La dracu', trebuiau să se ocupe de rănilor surorii lui.

Lane scoase telefonul.

- Nu o putem duce la spital. Și nu poate urca în casă cu toată poliția acolo.

Samuel T. clipi.

- De ce?

- Poveste lungă. Intră în agendă și apăsă pe *trimite* pe un număr local. Vreau să o pui în SUV-ul tău și să o duci unde-ți spun eu. Hei, salut, ce mai faci - poftim? Par obosit, hm? Păi, am un motiv. Ascultă, am nevoie să-mi faci un favor...

Max aștepta în căsuța lui de pe șirul caselor personalului ca să treacă partea cea mai rea din furtună și apoi își puse desagii pe motocicletă sa Harley. Ploaia încă mai cădea, dar nu așa de rău și ce dracu' îi păsa lui? Mersese pe ud de multe ori și nu murise niciodată: avea pantaloni rezistenți la apă să-i pună pe el și haina de piele era impermeabilă la genul ăsta de vreme.

Legând sacii de fiecare parte a șeii, se bucură că nu se luase nimeni de motocicletă lui când fusese nevoit să o lase în fața aceluia bar. La patru după-amiaza se întorsese la bar cu un Uber și habar n-avea ce va face dacă motocicletă era făcută praf sau pur și simplu dispărută.

Dar avusese iarăși noroc. Ajunsese acasă pe Harley și își împachetase lucrurile – doar ca să fie păcălit de furtună.

Obligat să aștepte, își petrecuse niște timp la duș pentru că nu știa când va avea ocazia pentru următorul duș și apoi mâncase tot ce fusese în frigider și în dulapuri – pe aceeași teorie că nu știa când și de unde îi va veni masa următoare.

Acum, în timp ce măsura cerul, se gândi să o ia spre vest, pentru că, după radar, furtunile o luau spre vest și după ele nu mai era nimic. Dacă putea să ajungă la St. Louis ar fi fost grozav. Putea să doarmă undeva ieftin și apoi să hotărască ce avea chef să facă de acolo...

Îndreptându-se, se încruntă și privi spre drumul de serviciu. Un SUV complet camuflat urca pe pantă în tăcere și Range Roverul încetini când se apropie de el.

Când mașina ajunsese și se opri în spatele motocicletei lui, el ridică mâinile și se porni direct cu ideea de „sub nici o formă“.

– Hei! Eu plec...

Samuel Theodore Lodge coborî și nu arăta bine. Stai, pe hainele lui era sânge?

– Nu, nu pleci nicăieri.

– Uite ce e, frate, n-am timp de orice ar fi...

Se deschise portiera pasagerului și, când Max văzu cine cobora, uită pentru moment de motocicletă și de problemele lui, și de planurile de călătorie.

- Ce dracu', Gin!

Sora lui era plină de sânge, șchiopătând și într-o rochie de mătase pătată și făcută praf, care probabil la un moment dat fusese de culoarea piersicii. Acum ziceai că-i un tablou de Pollock.

- Trebuie să intrăm, zise Samuel T., petrecându-și un braț în jurul femeii și ajutând-o spre ușa deschisă. Are nevoie de un doctor.

- Atunci de ce nu merge la un blestemat de spital?

Nu-i răspunseră. Intrară în casuță - chiar când de lângă casa identică vecină ieși Gary McAdams, urcă în camioneta lui 4x4 și porni la vale pe drumul de serviciu.

- Ce dracu' se petrece aici? întrebă Max pe absolut nimeni.

Privi spre ușa deschisă a căsuței lui și se gândi... în fine, nu trebuia să rămână. Tot ce-i trebuia era portofelul și cheile și ambele erau pe blatul din bucătăria micuță. N-avea nimic care să-i aparțină sub acel acoperiș și nici un motiv să mai stea un moment în plus, chiar dacă sora lui arăta ca și cum ar fi ieșit dintr-un accident de mașină.

Nu-și dorise niciodată să vină în Charlemont și, acum că Lane știa secretul, Max își făcuse practic treaba: mai era cineva în familie care știa adevărul și, la dracu', Lane avea reputația că era al naibii de rezonabil. Așa că fără îndoială tipul va găsi momentul potrivit și cuvintele potrivite... și îl va scăpa pe Max.

Era în regulă să plece.

Serios. Chiar era în regulă.

Înjurând, Max intră în casuță și trecu pe lângă sora lui, prăbușită pe canapea cu Samuel T. aplecat deasupra ei și apăsându-i cu un prosop de vase pe cap.

Își luă cheile și portofelul. Oh, da, geaca și pantalonii impermeabili. Unde erau?

- Pleci, se răsti Samuel T. Serios? Pleci acum?

- Mi se pare că te ocupi tu de tot. Și apoi, eu trebuie să fiu undeva.

- Sora ta aproape a fost omorâtă acum.

- Păi, respiră încă, nu-i așa?

Înainte ca el și Samuel T. să înceapă să se certe, Max intră în mica bucătărie și luă geaca și pantalonii de pe spătarul unui scaun...

- Mi-aș putea pierde licența medicală pentru asta.

Max închise ochii la auzul unei voci feminine pe care o știa prea bine. Poate doar își închipuise. Da, trebuia să fie asta. Sigur singura femeie pe care nu voise să o vadă nu era...

Se întoarse.

Al naibii să fie! Tanesha Nyce, fiica reverendului, stătea în ușa deschisă, halatul ei alb și uniforma de spital nefăcând absolut nimic să-i acopere corpul perfect, chipul fără machiaj și tunsoarea simplă fiind exact cum și le amintea el. Frumusețea ei era la fel de atrăgătoare cum fusese mereu.

- Oh... bună, Maxwell, zise ea când îl observă și ea. Dar apoi deveni serioasă, concentrându-se asupra lui Gin. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

„Vezi-ți de drum“, își zise Max. „Vezi-ți de planul tău – să te îndepărtezi cât poți de mult de Easterly și de oamenii ăștia.“

Dacă rămânea nu va ieși nimic bun.

Nimic.

capitolul 27

Gin privi la ușa casei când sosi Tanesha Nyce – și chiar prin ceață, Gin își dădu seama că doctorița nu era fericită. Și starea ei deveni și mai proastă când cealaltă femeie se uită la Gin.

- Uite, zise Samuel T. Ține asta!

Pentru o clipă, Gin nu fu sigură cu cine vorbea. Dar apoi el îi ridică mâna pe prosopul pe care el îl apăsa pe fruntea ei.

- Mulțumesc, șopti ea.

Când el se retrase ca doctorița să poată veni și inspecta cum stau lucrurile, Gin îl urmări cu privirea. După ce se plimbă un pic de colo-colo, se instalează în fața ei, sprijinindu-se de zid și încrucișându-și brațele - și apoi îi spuse ceva fratelui ei Max.

Cămașa lui Samuel T. era distrusă, bumbacul alb egiptean fiind pătat de sânge și noroi.

Chiar dacă avea o grămadă de alte cămăși cu nasturi și monogramă în dulapul său, ea simți o nevoie absurdă de a plăti curățarea - chiar dacă ținând cont de cât de distrusă era cămașa curățarea nu va fi de prea mare ajutor. Poate îi va comanda una nouă. Încă le lua de la Turnbull & Asser? Nu avea motiv să creadă că el schimbase asta.

Tanesha îngenunche în fața ei, puse o cutie roșie cu o cruce albă pe podea și își puse mâinile cu blândețe pe genunchii lui Gin.

- Pot să mă uit la capul tău?

- Mulțumesc. Gin coborî lent prosopul de vase. Avu senzația că se va mișca așa o vreme. Nu doare.

- Mă bucur. Doctorița se aplecă și roti spre stânga și dreapta bărbia lui Gin. Bine, hai să verificăm pupilele întâi.

Tanesha luă o mică lanternă din buzunar și o aprinse la un ochi, apoi la celălalt.

- Bun. Câte degete am ridicat?

Forțându-se să se concentreze, Gin murmură:

- Două.

- Urmărește-mi degetul, dar ține capul nemișcat, da? Bun. Tanesha se lăsă pe călcâie, deschise cutia și scoase materialele. Ai o mică tăietură peste sprânceană - dar cred că pot să o închid cu câteva copci. Ai făcut vreo injecție antitetanos în ultima vreme?

- Da, acum șase luni. M-am împiedicat afară și au trebuit să-mi coasă talpa.

Și când te gândești că i se păruse mare lucru.

- Bun. Mă bucur că ești la zi. Tanesha își puse mănuși albastre și zâmbi într-un fel care sugeră că totul va fi bine. După aceea, îți voi verifica piciorul, bine?

- Este rănit?

Tanesha încremeni.

- Da, Gin. Este.

- Oh, eu nu simt nimic.

Pe chipul doctoriței se citi tristețe când se apucă să curețe rana cu tampoane medicale și, ca să ignore asta, Gin își pierdu timpul uitându-se la cei doi bărbați din camera mică și goală: Samuel T. era încă sprijinit de perete, deși o privea atent pe Tanesha, de parcă era pregătit să ajute chiar dacă era avocat, nu medic; și Max se afla în zona bucătăriei mici, cu o geacă de piele pe braț, de parcă se pregătea să plece în orice moment.

Și el o privea pe doctoriță. Fără îndoială dintr-un motiv diferit.

Ce era cu generația ei din familie de avea numai relații care duceau nicăieri? Ea și Samuel T., Edward și acea Sutton Smythe... Max și Tanesha. Lizzie și Lane păreau să se înțeleagă, dar asta era ori pentru că ei erau excepția care confirma regula...

Ori pentru că vor eșua teribil.

- În regulă, hai să vedem piciorul?

- Crezi că am fost împușcată? Gin întinse piciorul și, când Tanesha clătină din cap, ea îl oferi pe celălalt. Eu nu...

Ei bine, asta era interesant. Pe partea frontală a tibiei ei era o dungă adâncă. De parcă fusese marcată.

- Oh, Dumnezeule, zise încordată Tanesha. După o clipă dădu înapoi și doar se uită la rană. Ca raportor sunt într-o poziție dificilă.

- Îmi pare rău, zise Gin. Sunt sigură că va fi bine.

Tanesha se frecă la ochi cu dosul antebrațului, ținându-și mănușile la distanță.

- Bine, hai să vedem ce avem aici!

Femeia se concentrează din nou și mișcă cu blândețe piciorul stâng și drept al lui Gin – și apoi o palpă cu degete atente. Lui Gin nu-i păsa neapărat ce se întâmpla acolo, dar i se păru nepoliticos să nu participe cumva – așa că se așează în față.

- Asta ar trebui să doară, nu-i așa? zise ea.

- Cred că ești în stare de șoc. Tanesha mai scoase niște materiale din cutia ei. Vestea bună este că nu văd vreun semn să fie vreun glonț înfipt pe undeva – se pare că unul a trecut foarte aproape de tine, însă. Ai fost foarte norocoasă.

Gin se întrebă care era răspunsul politicos la așa ceva. Era destul de sigură că Emily Post nu acoperise niciodată ceva sub titlul „Răni prin împușcare: îngrijirea de după”.

Alese răspunsul standard:

- Mulțumesc.

După ce-i fu bandajat piciorul, Tanesha se uită la Samuel T.

- Unde-i cealaltă parte? Când bărbatul doar clătină din cap, ea se încruntă. Mort? Pentru că s-ar putea să fiu dispusă să mă ocup de rana asta, dar dacă implică omucidere, nu voi lua parte la nimic.

- Celălalt individ este viu și nevătămat, zise Samuel T. Și vor obține o anulare.

Tanesha inspiră adânc.

- Vreau să te întreb ceva. Doctorul Qalbi și tatăl lui sunt medicii voștri personali, de ce nu...

Samuel T. interveni:

- Te-am chemat pe tine pentru că tatăl se retrage și fiul este în Scoția vizitând cealaltă parte a familiei lui. E plecat din țară două săptămâni.

- Destul de rezonabil. Tanesha privi spre Max. Poți să-mi aduci, te rog, un sac pentru gunoi?

Când el se aplecă amabil sub chiuveță, doctorița se întoarce spre Gin.

- Peste o zi va trebui să te verific. Și îți prescriu antibiotice. Voi scrie o rețetă pentru un spectru larg - ești alergică la ceva?

- Nu, mulțumesc.

- Bine.

Max aduse sacul pentru gunoi și-l înfoie, ținându-l deschis pentru Tanesha cât ea își puse toate pansamentele și tampoanele în el. Când doctorița termină de strâns, el închise sacul și îl legă; apoi scoase deșeurile medicale în spatele căsuței.

- Vreau să mergeți să cumpărați asta în seara asta. Tanesha scrise repede pe un carnet. Și iei una înainte de culcare. Nu cred că vei avea nevoie de ceva mai mult decât motrin sau tylenol pentru durere. Dacă nu vezi bine, ai grețuri sau vomități, să-mi spui. S-ar putea să ai o comotie, dar nu-mi pot da seama fără o radiografie sau tomografie. Cine-i cumpără rețeta?

Samuel T. tuși.

- Eu. Ar trebui să stea la pat?

- Da, vreau să o iei încet, îi zise Tanesha lui Gin. Clar.

- Mulțumesc.

Tanesha o îmbrățișă.

- Cu plăcere - și ne vedem mâine mai târziu. O să trec pe la tine în drum spre casă de la spital.

Când Max intră înapoi, Tanesha se ridică.

- Mă conduci, Samuel T., dacă nu te deranjează.

- Da, doamnă.

Tanesha ezită. Și apoi privi la Max.

- Mi-a făcut, ah, plăcere să te văd, Max. Deși îmi pare rău de circumstanțe.

- Da. El făcu o mică plecăciune. Și mie.

Samuel T. și doctorița ieșiră, și Gin se relaxă pe pernele tari. Cum între ea și Max se lăsă o tăcere ciudată, ea își aminti că ea și fratele ei nu avuseseră niciodată prea multe în comun - și era clar că toată drama prin care trecuse ea nu schimbase asta: el își muta greutatea de pe o cizmă neagră pe alta. Apoi își luă geaca pe el. Se jucă cu cheile.

Se uită în orice direcție, numai la ea, nu.

În mod obișnuit s-ar fi luat de el doar ca să-i treacă timpul: ar fi făcut mișto de barba aia stufoasă hidoasă pe care și-o lăsase. L-ar fi întrebat ce era cu toate tatuajele alea. I-ar fi cerut ca să știe, nu că i-ar fi păsat, când pleca exact: acum... sau ce-ai zice de acum?

Închise ochii.

După o clipă îl auzi mișcându-se prin jur. Și apoi el zise:

- Poftim!

Deschizând pleoapele, ea se încruntă la șervețelul de hârtie pe care el i-l întindea.

- Poftim?

- Plângi.

- Da? Luă ceea ce-i oferi el doar ca Max să nu mai trebuiască să stea cu brațul întins așa. Mulțumesc.

Doar că atunci închise iarăși ochii. Și strânse lent în pumn șervețelul.

Era ciudat să plângă și să nu simtă nimic. Dar era mult mai bine decât alternativa.

Nu-i așa?

În timp ce Lizzie încetini camioneta pe River Road și dădu peste mașinile oprite în mlaștină și printre copaci, primul ei gând fu: Rolls-Royce-ul, serios? Lane chiar scosese bestia aia pe patru roți în mlaștina asta?

Dar dacă te sună cineva că sora ta are probleme, nu te mai apuci să cauți printre cheile mașinilor - și când o găsești mult în afara străzii? Atunci pleci cu mașina în care ești, indiferent de marcă.

Din fericire, camioneta lui Lizzie era cu tracțiune integrală. Așa că datorită acestui lucru și a pneurilor bine îngrijite, nu avea nici o problemă să tragă și - bine, uau. Doar... uau.

Unul dintre Mercedesurile familiei Bradford era înfipt într-un copac, cu un geam spart pe partea șoferului și cu parbrizul fisurat pe jumătate. Vestea bună? Gary McAdams se ocupa de el. Cu Fordul lui mult mai mare

și mai bine echipat, dădu cu spatele până la bara de protecție din spate, în timp ce Lane îi făcea semne să înainteze centimetru cu centimetru.

Când Lizzie coborî, avu grijă ca farurile să fie stinse, chiar dacă nu era sigură ce părere avea despre faptul că nimeni nu se ducea la poliție cu chestia asta. Lane o sunase de câteva ori, punând-o la curent, și până la urmă trebuise să plece de la spital. Și apoi, domnișoara Aurora nu mai era deloc conștientă, așa că nu avea nimic de făcut până, sau dacă, se schimba asta.

Și situația asta din mlaștină era genul de situație unde o altă pereche de mâini ar fi fost de ajutor.

Și un alt set de lanțuri probabil.

Lane vorbi peste sunetul scos de motorul camionetei:
- Ai ajuns.

Gary opri mașina și, când coborî, Lizzie se duse la Lane și îl sărută.

- Ce naiba s-a întâmplat aici?

- O mare nebunie.

- Evident. Privi spre îngrijitor. Hei, am lanțuri în plus, dacă ai nevoie de ele.

Bărbatul își aranjă șapca John Deere pe cap.

- S-ar putea. Va trebui să scoatem și mașina mare. Arătând spre Rolls, începu să scoată kilograme și kilograme de lanțuri de fier din spatele camionetei sale. De mașina aia-mi fac griji. Pentru că trebuie să o păstrăm drăguță.

Când Gary se întoarse, trebuie să fi avut cel puțin optsprezece kilograme într-o mână și manipula greutatea de parcă cântarea nimic. Lane și Lizzie îl ajutară amândoi să găsească cârligele de sub bara de protecție din spate și apoi lucrară cu toții la prinderea cârligelor. După aceea, Gary trebuia să se urce în camioneta lui și lent... cu grijă... cu blândețe... să îndepărteze Mercedesul de copac și prin terenul noroios.

Când Mercedesul fu eliberat, Gary scoase capul pe geam.

- O duc înapoi la atelier. Apoi o vom tăia și vom vinde bucățile, îngropăm ce rămâne pe munte. Nu o putem preda. Are găuri de gloanțe peste tot.

- Bun plan. Lane puse mâna pe antebrațul omului. Mulțumesc.

- Doar îmi fac treaba. Gary se uită la Lizzie. Te ocupi tu de Rolls, atunci?

- Da, mă ocup eu de el.

- Asta-i fata mea.

Ciudat cum aprobarea lui că scotea o mașină de jumătate de milion de dolari dintr-o mlaștină însemna așa de mult.

În vreme ce Gary acoperea urmele ce fuseseră făcute și apoi se îndrepta spre stradă, Lane puse brațul în jurul ei și o sărută pe frunte.

- Hai deocamdată să ne întoarcem acasă în camioneta ta, bine? Trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu Gin și...

- Nu, nu lăsăm nici un om sau mașină în urmă. Arată spre Rolls. Mai întâi lasă-mă să încerc să scot aia. S-ar putea să avem noroc.

- Oh, e în regulă. Mă ocup eu.

Când el vru să se îndepărteze, ea îl trase înapoi.

- Lane. Aș prefera să nu trebuiască să o legăm cu lanțul. Avem o șansă să ieșim din mizeria asta - arătă spre terenul noroiOS - o singură șansă. Cred că mașina cântărește două tone și jumătate, poate trei. De cât timp stă aici? De o oră? Dacă o bagi în marșarier și apeși accelerația? Vei face o groapă cât China și eu va trebui să stric jumătatea din spate ca să o scot.

Lane deschise gura. O închise. Se încruntă.

- Știu, sublinie ea rațional, că bărbatul din tine nu vrea să fie eclipsat de o femeie, dar în cine să ai încredere? Într-un băiat de oraș ca tine - sau într-o femeie de la fermă care scoate din noroi mașinării grele de când avea 12 ani? Și ține minte te rog, cu cât stăm mai mult aici, cu atât avem mai multe șanse să fim prinși.

Lane se trase de pantaloni.

- Sunt un bărbat adevărat, zise el pe un ton profund. Suficient de bărbat ca să mă dau la o parte dacă situația o cere.

Ea îl îmbrățișă.

- Sunt așa de mândră de tine.

Îndreptându-se spre Rolls, ea încercă să scoată măcar jumătate din noroiul de pe pantofii ei și apoi se urcă la volan. Mașina porni încet și ea băgă schimbătorul de viteze în marșarier. Testând accelerația, apăsă un pic pe ea. Încă un pic.

Era ca un tren lung de 160 de kilometri, un monolit uriaș care abia se mișca. Dar asta era pentru că ea lua lucrurile lent: milimetric, cu îndrumarea cea mai blândă, ea reuși să obțină un pic de tracțiune și traiectorie. Și încă un pic. Și încă un pic...

Totul mergea bine - până când se lovi de un obstacol și nu mai putu progresa. Ar fi putut să fie o rădăcină. Un butuc.

Frate, la cum mergeau lucrurile în noaptea asta, un cadavru.

Apăsă din nou. Și din nou.

Nimic. Și era pe punctul în care roțile ar fi început să sape.

„Mai ușor cu accelerația“, își zise ea. Și apoi o intensifică. Și încetini. Și iar accelerează...

Controlând cu grijă, începu să miște Rollsul...

Bine, asta era amuzant.

Mișcă Rollsul, mișcă Rollsul...

Și apoi, chiar când simți că era peste orice se afla dedesubt, reuși - și sus și peste.

- Ai reușit! strigă Lane.

- Nu încă, murmură ea.

„Te rog“, zise în gând. „Hai și cu fața la fel de bine.“

În timp ce ea repeta procesul cu grijă, Lane o privea, lumina fulgerelor de pe cer luminându-i zâmbetul de pe chip: spre deosebire de majoritatea tipilor, care s-ar fi putut enerva, el clar era impresionat - și când ea în sfârșit reuși să treacă fața Phantomului peste cocoșă

și să aducă masiva decapotabilă pe carosabil, el aplaudă când se apropie.

Și atunci sosi și poliția.

capitolul 28

În vreme ce Samuel T. urca pe dealul de la Easterly pentru a doua oară, pregătea o altă intervenție pentru el însuși. Ceea ce era un pic cam ca un avocat reprezentându-se singur la tribunal, bănuia el – și toată chestia cu clientul rău. Dar el nu se ducea la nimeni cu asta și știa ambele variante ale pledoariei pe dinafară.

Parcând în fața vilei, luă punguța albă Rite Aid și intră pe ușa principală. Traversă marmura în alb și negru. Urcă la etaj.

Nu ciocăni la ușa lui Gin. Intră pur și simplu și, când o văzu stând întinsă în pat, se încruntă.

– Fără duș? zise el închizând ușa.

Când ea nu răspunse, el se sperie. Din nou. Dar nu, era încă în viață. Respira încă.

Dar nu-i venea să creadă că femeia asta obsedată de curățenie stătea întinsă pe cuvertura ei albă cu rochia aceea murdară. Era clar că toate regulile erau suspendate însă.

Lăsând punga cu medicamente pe noptiera ei, se duse în baie și umplu cu apă un pahar cu monogramă. Întorcându-se unde ea era ghemuită, scoase flaconul, desfăcu capacul și se asigură că descrierea medicamentelor se potrivea cu ce era înăuntru. Apoi se așeză pe marginea saltei.

Ea nu se mișcă.

Și i se păru extrem de potrivit să-și finalizeze intervenția chiar aici, la baza dependenței lui. Cumva, în ciuda bunelor lui intenții, reușise să se îndrăgostească din nou de ea: când se uitase la el, printre lacrimi și propriul ei sânge, și spusese că-i părea rău despre Amelia? Fusesse proteste pregătit să o ierte chiar și pentru cea mai urâtă

trădare pe care cineva i-ar fi putut-o face. În acel moment, când ochii lor se întâlniseră și ea își ceruse scuze... fusese ca și cum ea ștersese trecutul dintre ei.

În acel moment să o ia în brațe fusese o reuniune, chiar dacă o văzuse cu treizeci de minute mai devreme.

Dar apoi.

„Oh, Gin“, se gândi el. „Apoi ai apărut din nou, nu-i așa?“

Păstrez inelul.

Chiar și după ce fusese aproape omorâtă și aproape omorâse pe cineva și în ciuda a cât de rău ar fi putut fi rănită... Gin Baldwine reușise să etaleze o finețe și o concentrare pentru esențial. Esențialul financiar.

De parcă el avea nevoie să-i fie reamintită capacitatea ei de a fi materialistă.

Și chestia era că după toți acești ani și tot acest du-te vino dintre ei, nu se putea rupe de ea acum – după revelația cu Amelia? Ce se va întâmpla? Ce altceva ar fi putut ea să-i facă?

Nu voia să afle.

Ridicându-se în picioare, se mai uită o vreme la ea. Apoi plecă în tăcere, închizând ușa în urma lui. Înainte de a pleca din casă, încercă să găsească pe cineva – și când nu reuși, se gândi să bată la ușa mamei ei și să-i ceară asistentei de acolo să facă tură dublă. Dar i se păru o violare a intimității familiei.

Până la urmă ieși la Range Roverul lui și le trimise mesaje lui Lizzie și Lane că cineva trebuia să se asigure că Gin lua pastilele. Cu mâncare – cum cerea eticheta de pe flacon.

Dar asta nu era treaba lui.

În vreme ce conducea spre porțile principale, sună un număr din apelurile recente și așteptă. Când îi intră mesageria vocală, tuși.

– Hei, zise el apăsând pe frână. Îmi cer scuze pentru răspunsul meu întârziat.

Porțile se deschiseră lent și când trecu prin ele, blițurile se porniră, dar nu trecură prin geamurile negre ale SUV-ului.

- Deci, da, Prescott. Voi merge cu tine la petrecerea aia weekendul ăsta. Voi fi acolo și abia aștept.

- Ce s-a întâmplat aici, oameni buni?

În timp ce ofițerul cobora din mașina de poliție de lângă Rolls-Royce, Lane ridică antebrațul pentru a-și proteja ochii de lumina lanternei.

- Am ieșit de pe drum, strigă el când ajunseră pe carosabil. Este vina mea.

Cu o privire rapidă în spate, se rugă ca lumina aceea să nu dea peste gloanțe, cartușe, copacul distrus - *la dracu'!*

- Pe furtună, deci? zise ofițerul când Lizzie ieși pe portiera șoferului Phantomului.

- Bună seara, domnule ofițer. Ea înaintă și îi strânse mâna. Iubitul meu...

- Logodnic, o corectă Lane din mlaștină.

Când ofițerul râse, Lizzie continuă în modul ei calm:

- Logodnicul meu s-a blocat în timp ce conducea pe furtună...

- ... și am fost scos de pe carosabil, termină Lane.

- Așa că a trebuit să vin cu camioneta să-l ajut.

- Dar a reușit să-mi scoată mașina de una singură.

- Fără să folosesc lanțurile.

- Nu s-au folosit lanțurile, repetă el.

La dracu', ar trebui să urce și el acolo, dar era înlemnit, ca o căprioară în lumina farurilor.

Privind din nou peste umăr, încercă să observe ce ar fi putut să vadă ofițerul: multe urme de pneuri, noroi, câțiva puieți îndoiți, camioneta lui Lizzie într-o parte. Va observa tipul zgârieturile noi de pe portbagajul ăla?

- Cum rămâne cu camioneta? întrebă ofițerul. Aveți nevoie de ajutor pentru ea?

- Nu, zise Lizzie. Este un patru ori patru, cu cauciucuri bune. Mă voi descurca.

- Bun. Ofițerul se uită în jur. Urâtă furtună, nu?

Lane așteaptă să se întâmple inevitabilul. Ce dracu' vor face dacă...

- Vreți să aștept cât scoateți camioneta? întrebă ofițerul.

- Sigur, răspunse Lizzie. Dar ați putea să mutați mașina așa? Acum sunteți cam pe cea mai bună cale de ieșire.

În timp ce vorbi, ea își mișcă brațele arătând direcția..., da, dacă polițistul urma indicațiile ei, ar fi îndepărtat farurile dinspre mlaștină.

Lane ar fi vrut să o sărute. Și își puse în minte să o facă de cum va putea.

- Nici o problemă.

În timp ce Lizzie coborî între buruieni, îi șopti:

- Du-te sus acolo! Ocupă-te de el!

- Te iubesc.

- Nu-mi place asta.

Lane făcu schimb de locuri cu ea și se băgă în seamă cu ofițerul cât ea scotea lent vechea ei Toyota printre copaci și o urca pe șosea.

Când se opri lângă polițist, zâmbi.

- Doar o fată de la țară ar putea să facă asta, zise polițistul cu respect. Dar, ascultați, vă deranjează dacă mă uit la carnet, talon și dovada asigurării? Amândoi?

- Imediat, domnule ofițer. Ea se aplecă peste scaun și deschise torpedoul. Iată ultimele două. Permisul este în portofelul meu, care-i aici în blugi.

- Mulțumesc, doamnă. Bărbatul scoase lanterna din buzunarul din față de la cămașă și o aprinse pe documente. Și când Lizzie îi dădu carnetul ei, făcu la fel. Totul arată grozav. Dar farurile sunt stinse.

- Oh! Ea luă documentele și cardul laminat înapoi. Scuze! Așa este. Îmi dați amendă că am încălcat legea?

El zâmbi.

- Dacă vă mai prind fără ele aprinse noaptea, sigur vă dau.

- Mulțumesc, domnule ofițer, zise ea. Când urmă o pauză, ea privi de la unul la celălalt. Ah, deci, Lane, bănuiesc că ne vedem acasă?

- Cu siguranță, murmură Lane.

În timp ce Lizzie o porni pe River Road, ofițerul se întoarse spre Lane.

- Înainte să plecați.

- Da, și eu am carnetul și talonul. Își scoase portofelul din buzunarul de la spate. Iată-le! Restul este în mașina mea, stați un pic!

În vreme ce bărbatul verifică documentele, Lane se duse la locul din dreapta al Rollsului și scoase restul. După ce polițistul se uită la tot, îi returnă toate documentele.

Și renunță prompt la teatru.

- Deci vreți să-mi spuneți ce s-a întâmplat realmente aici? Tânărul bărbat arătă spre mlaștină. Copacul ăla a fost lovit puternic. De o mașină.

- N-am băut. Furtuna a fost urâtă.

- Vă cred cu băutura. Nu stâlciți cuvintele și abilitatea ei de a scoate acea camionetă așa este cel mai bun test de alcoolemie pe care l-am văzut. Dar mașina dumneavoastră este în perfectă stare. La fel și partea din față a camionetei ei. Ce s-a întâmplat cu acel copac, domnule Baldwine?

Lane inspiră adânc. Voia să spună că nu era treaba poliției. Se ocupase de lucruri în privat și asta era tot ce avea nevoie cineva să știe. Problema era că așa se vorbea în anii 1950, pe vremea când privilegiul averii și al statului îi puneau familia deasupra legii.

- Domnule Baldwine, zise polițistul. Cred că l-ați cunoscut pe tatăl meu, Ed Heinz. A lucrat la Easterly, în echipa de teren până când a murit acum patru ani. Și fratele meu, Rob, este unul dintre zugravii pe care îi folosiți în mod obișnuit.

- Ah, da. L-am cunoscut pe domnul Heinz. Obișnuia să semene și să se ocupe de toate culturile de pe terenurile plate.

- Ați mers la înmormântarea lui.

- Așa este. Vreți să știți de ce?

- Ca să fiu sincer, am fost surprinși.

- L-a ajutat pe fratele meu să iasă - bine, de fapt era și Rolls-Royce-ul - dintr-un câmp de porumb o dată. Max a băgat noua mașină a tatei acolo. Asta a fost prin anii 1990. N-am să uit niciodată ce amabil a fost. L-am stricat porumbul. Mă rog, o parte din el. Și tot ne-a ajutat.

Ofițerul începu să râdă.

- Îmi amintesc că ne povestea despre asta. Oh, obișnuia să povestească des istoria asta.

- Și mai erau și altele, sunt sigur.

- Nici un moment de plictiseală la Easterly.

- Cu siguranță nu cât era Max prin preajmă.

Urmă o pauză lungă. Și apoi Lane se uită la ofițer.

- Zilele trecute sora mea s-a căsătorit cu Richard Pford.

- Oh, da, sigur. Am citit în ziar - eu și soția mea ziceam că ar trebui să fie o mare nuntă pe deal. O să fie?

- Nu. Lane clătină din cap. Richard a bătut-o în noaptea asta. A urmărit-o pe furtună. Ea a luat una dintre mașinile familiei și el a urmat-o în mașina lui. A lovit-o și a scos-o de pe șosea și Mercedesul ei a lovit copacul. Dacă vreți, vă pot duce la mașină.

- Vreți să depuneți plângere? Unde-i domnul Pford? Îl arestez imediat.

Lane clătină din cap.

- Ea vrea doar să se termine totul. Căsătoria a fost o greșală. Oricum, voi fi sincer cu dumneavoastră. Când am ajuns aici, n-am fost prea blând cu individul, dacă mă înțelegeți - și el a fost de acord cu anularea căsătoriei. Sora mea este în regulă. Sau va fi. Dar dacă se duce la spital sau dacă el este arestat, presa va da buzna și, sincer, familiei mele i-a cam ajuns cu aparițiile în presă în ultima vreme. Deja îi este rușine și este jenată, iar el a ieșit din viața ei. Am prefera să nu facem valuri.

Ofițerul încuviință din cap și băgă mâna în buzunarul de la piept.

- Este o chestiune privată.

Lane expiră.

- Este privată. Da.

- Iată cartea mea de vizită. Sunați-mă dacă ea sau dumneavoastră vă răzgândiți.

- Mulțumesc - se uită la cartea de vizită - Charles.

- Charlie. Charlie Heinz.

- Plătesc cu plăcere înlocuirea copacului?

- Nu e teren privat. Face parte din sistemul de parcuri al orașului. Se va rezolva de la sine.

- Apreciez foarte mult înțelegerea după toată situația.

- Domnule Baldwine, pe aici noi avem grijă de ai noștri. Nu vă faceți griji, nu va ști nimeni despre asta - decât dacă vreți dumneavoastră.

Își strânseseră mâinile și apoi ofițerul se urcă în mașina lui și plecă. Rămas singur, Lane se uită din nou la mlaștină.

Și se bucură tare mult de felul interacțiunilor din Charlemont.

capitolul 29

Când Lizzie parcă mașina pe locul ei de la centrul de afaceri din Easterly, se uită la cortul albastru care fusese ridicat peste mașina domnișoarei Aurora. Detectivul acela și oamenii de la Criminalistică păreau să se fi mutat pe proprietate pe termen lung și se întrebă ce găseau - și dacă vreo stație de poliție de-a lor va transmite ce descoperise în mlaștină chiar acum acel polițist.

Focuri de armă. Mașina distrusă. Remorcare. Nu că ofițerul ar fi părut să recunoască ceva din astea.

Sfinte Dumnezeule, cum de viața ei era așa?

Când coborî, acel detectiv, Merrimack, zâmbi la ea.

- Ce mai furtună, nu?

- Da, chiar a fost.

- Și se pare că ați trecut prin ceva noroi. Arată spre cauciucurile ei. Probleme pe drum?

- Mă întorceam de la spital când a fost mai rău. Au fost inundații.

- Se poate întâmpla. Din nou zâmbi. Pariez că vă bucurați că ați ajuns în siguranță acasă.

Ea privi la dubele de la locul faptei.

- Cât mai stați aici?

- Încercați să scăpați de noi?

„Da.“

- Deloc. Vreți ceva de mâncat sau de băut?

- Măi, dar ce amabilă sunteți! Merrimack privi peste umăr la cei doi oameni ocupați cu mașina domnișoarei Aurora. Cred că oamenii mei sunt bine și tocmai terminăm. Oh, apropo, mai sunt doi care lucrează în camerele private ale domnișoarei Toms. N-aș vrea să fiți surprinsă.

- Mulțumesc. Ea tuși. Păi, mă duc înăuntru. A fost o zi lungă.

- Păreți obosită, nu vă supărați că v-o spun. Și vreau să vă mulțumesc pentru declarația de mai devreme. De mare ajutor.

În timp ce ea flutura o mână și se îndrepta spre ușa din spate a bucătăriei, el zise:

- Domnișoară King?

- Da?

- Mult noroi pe pantofii ăia. Zâmbet. S-ar putea să vreți să-i ștergeți bine pe covoraș înainte de a intra. Sau poate să-i dați jos.

- Oh, da. Aveți dreptate. Mulțumesc.

Cu inima bătându-i puternic, se duse la ușa de plasă și intră în vilă, fără a-i urma sfatul. Și de cum nu mai fu aproape de ochii lui, oftă...

- Mă scuzați, doamnă.

Tresărind, puse mâna pe inimă.

- Oh!

- Scuze! N-am vrut să vă sperii. Bărbatul era îmbrăcat într-o uniformă lejeră și avea pungi de hârtie pline

cu lucruri în ambele mâini. Noi terminăm aici. Vă vom cere însă să nu între nimeni în acel spațiu.

Sprijinindu-se pe o parte, Lizzie se uită după el și văzu o femeie îmbrăcată la fel punând un sigiliu pe ușa domnișoarei Aurora.

- Desigur. Nu va intra nimeni acolo.

După ce plecară, se duse și se așeză pe un scaun de la insula din fața aragazului. Zece minute mai târziu în geam se văzură farurile în timp ce mașinile începeau să plece și apoi sosiră alte faruri când cineva venea.

Lane intră în bucătărie. Și închise lent ușa în urma lui.

- Hei.

- Hei.

- Vrei să mănânci ceva...

- Mă voi duce în Indiana în noaptea asta, zise ea repede.

- Oh, bine, sigur. O să iau câteva lucruri și...

- Singură. Când el se încruntă, ea continuă: Cineva trebuie să stea cu Gin. Nu poate fi singură acum.

- Lizzie. El clătină din cap. Nu pleca, te rog!

- Doar în noaptea asta.

- Doar?

Ea încuviință din cap.

- Am nevoie să mă odihnesc. Și trebuie să-mi văd proprietatea, mai ales după furtună. Tu trebuie să stai aici.

- Dar asistenta mamei mele...

- Trebuie să stea cu mama ta.

- Lizzie.

Ea închise ochii și se cutremură.

- Trebuie să mă lași să plec chiar acum. Au fost prea multe în seara asta. Eu... am nevoie să dorm în propriul pat și să mă trezesc în căsuța mea de la ferma mea. Să beau o ceașcă de cafea singură. Să iau camioneta la o plimbare prin câmpuri și să mă uit după copaci căzuți. Am nevoie să... fiu normală pentru un moment.

Sau, în alte cuvinte: „Să nu fiu implicată în nici o anchetă criminalistică sau împușcături lângă râu sau

să mint poliția. Oh, și, dacă n-ar mai fi nimeni care să sângereze, să fie rănit sau mort, ar fi grozav, mersi”.

Lane deschise gura să vorbească, dar nu avu șanse.

Jeff intră, venind dinspre partea din față a casei, încă la costum, cu o servietă metalică în mână.

- Ei bine, vești bune.

- Ce-i aia? întrebă Lane pe o voce moartă.

- Suntem dați în judecată de două bănci.

Când Lane se sprijini de perete, Lizzie fu nevoită să întrebe:

- Cum este asta o veste bună?

- Dacă ar fi fost trei, zise bărbatul, ne-ar fi putut obliga să intrăm în faliment. Așa că, ura pentru noi! Ce-i de mâncare, copii? Nu-mi amintesc ultima dată când am mâncat.

capitolul 30

Lane se trezi câteva ore mai târziu într-o încăpere în întuneric într-un ciudat – nu, stai! Nu era într-un pat. Era întins pe canapea – în salonul din față de la Easterly.

Întorcându-și capul, descoperi că era față în față cu o sticlă din Rezerva Familiei care – oh, da, corect, o golise trei sferturi. Lângă se afla paharul lui de burbon, care era gol. Era descălțat, capul îi era lipit de o pernă decorativă cu ciucurei care îi intraseră într-una din urechi și corpul îi stătea în unghiuri ciudate.

Când încercă să-și dea seama ce-l trezise din leșinul lui, îi trecu un gând vag că avusese un vis urât.

Păcat că trezirea era o cădere din lac în puț.

Stai, nu era... întâi puțul și apoi lacul?

- Cui dracului îi pasă.

Îndreptându-se, capul i se învârtea și el privi în jur...

În față, la capătul încăperii elegante, una dintre ușile franțuzești era larg deschisă și briza nopții minunată și blândă intra – deci poate mirosul îl trezise?

Ridicându-se în picioare, se duse la ușă și ieși. Vântul nu bătea destul de puternic ca să fi deschis ușa și se uită în jos la podeaua lucioasă. Încă mai era umed afară și rămășițe de la copaci erau împrăștiate pe terasă – deci dacă cineva intrase, sigur ar fi lăsat urme?

Aprinse o lampă. Nimic nu mânjea podeaua.

Pășind pe lespezi, privi în jur...

Cineva venea direct spre casă.

O siluetă în alb... o femeie... plutea pe treptele de piatră spre grădina oficială.

Lane alergă în acea direcție.

– Mă scuzați? Alo?

Ea se opri. Și apoi se întoarse cu fața spre el.

– Mamă? zise el șocat. Mamă, ce cauți aici afară?

Când se opri în fața ei, ritmul inimii lui se calmă, apropiindu-se de ritmul normal, dar rămase îngrijorat. Până la urmă, oamenii cu demență hoinăreau? Era din cauza medicamentelor sau starea ei mentală se înrăutățea?

Sau ambele?

– Oh, bună, Edward. Ea îi zâmbi plăcut. Este o seară așa de minunată, nu-i așa? M-am gândit că aș vrea să iau niște aer.

Accentul mamei lui era mai degrabă al casei de Windsor decât mai la sud de Mason-Dixon. Consoanele ei erau arcuite cu siguranță, ca o sprânceană ridicată, vocalele rostite cu aroganță și cu așteptarea că ceea ce avea ea de spus și cine era garantau că oamenii vor aștepta ca ea să-și termine propozițiile.

– Mamă, cred că ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

Ochii ei alunecau în jur, pe flori, pe copacii înfloriți și pe umbre. Chipul ei semăna mai mult cu cel din tinerețea ei, cu oasele fine și trăsăturile perfect echilibrate ca rezultat al ceea ce oamenii de pe vremuri ar fi spus că e „de familie bună“.

– Mamă?

– Nu, cred că ne vom plimba. Edward, dragule, dă-mi brațul tău!

Lane se gândi la vizita tatălui lui. Și atunci îl confundase cu fratele lui.

El privi înapoi spre casă. Unde era asistenta?

- Edward?

- Desigur, mamă dragă. Îi oferi brațul. Vom da o tură și apoi mă tem că trebuie să insist să ne întoarcem.

- Este foarte amabil din partea ta. Că-ți faci griji pentru mine.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc, Edward, dragule.

Traversară împreună aleea de cărămidă, trecând în partea cu statui a grădinii. Mama lui se opri la fiecare figură de piatră, de parcă-și amintea vechi cunoștințe la care ținea și apoi se opri la lacul pentru peștii koi ca să privească peștii argintii, portocalii și cu pete. Deasupra lor, luna intra și ieșea dintr-un covor greoi de nori, oferind o lumină lăptoasă pe care o aveai deseori în lunile calde.

- Soțul meu a murit.

Lane privi la ea.

- Da, mamă, așa este.

- A murit recent.

- Da, așa este. Lane se încruntă. Ți-e dor de el?

- Nu, mă tem că nu.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Și apoi Lane trebui să o întrebe:

- Mamă, trebuie să știu ceva.

- Ce anume, dragule?

- Soțul tău a murit. Tatăl... meu a murit?

Ea încremeni total. Și apoi se întoarse spre Easterly și ridică privirea la întinderea ei maiestruoasă, cu o lumină ciudată în ochi.

- Nu discutăm despre asemenea lucruri, Edward.

- Tatăl meu este mort, mamă? Spune-mi, te rog, trebuie să știu pentru liniștea mea.

Ei îi luă cel mai mult să răspundă și, chiar și atunci, cuvintele îi erau abia o șoaptă:

- Nu, dragule. Tatăl tău n-a murit.

- Mamă, trebuie să știu cine este. Îmi spui, te rog? Soțul tău este mort, și nimeni nu te mai poate răni.

El tăcu pentru a o lăsa să vorbească. Și când ea doar se uită spre casa lor, el se îngrijoră că mintea ei se pierduse și că nu va mai reveni.

- Mamă? Poți să-mi spui.

Un zâmbet slab îi apărui pe buze.

- Eram îndrăgostită. Când eram mai tânără... Eram îndrăgostită de tatăl tău. Îl vedeam destul de des, deși n-am fost niciodată prezentați. Existau așteptări corespunzătoare pentru mine și eu nu aveam de gând să mă abat de la ele.

Lane putea doar să-și imagineze cât de stricte fusese ră lucrrurile pe vremea aceea. Modul în care li se cerea debutantelor și tinerilor burlaci să se întâlnească și să interacționeze fusese foarte bine stabilit și dacă călcai strâmb? Reputația îți era distrusă.

Anii 1950 supraviețuind în anii 1980.

- Dar mă duceam să-l privesc de la distanță. Oh, cum îl priveam. Eram chiar timidă și apoi nu voiam să aduc probleme familiei. Dar avea ceva. Era diferit. Și niciodată n-a depășit limitele. De fapt, deseori mă întrebam dacă m-a observat vreodată. Urmă o perioadă de tăcere. Și apoi a apărut William. Nu era chiar genul pe care tatăl meu să-l fi acceptat. Dar William știa să fie așa de fermecător și a reușit să-l convingă pe tata că era un om de afaceri priceput - și noi aveam nevoie de unul. Până la urmă, nu exista o succesiune pentru companie pentru că eu eram singurul copil, și tata nu voia ca BBC să cadă în mâinile celeilalte părți a familiei când el nu mai era. Așa că William a început să muncească pentru Bradford Bourbon și se aștepta ca eu să mă mărit cu el.

Tristețea din vocea ei era ceva ce el nu mai auzise vreodată și, într-adevăr, nu se potrivea cu ea. Toate amintirile lui despre mama sa erau despre o pasăre frumoasă, împodobită, sclipind cu pietre prețioase colorate, plutind prin Easterly, zâmbind și ciripind. Mereu fericită. Mereu senină.

Se întrebă când mai exact începuse ea să ia de una singură medicamente.

- Eu și soțul meu eram logodiți de șase luni. Atât de mult a trebuit ca Dior să-mi facă de mână rochia de mireasă - și un set de diamante și perle fusese comandat de la Van Cleef, și pentru asta era nevoie de timp. Au existat și două sesiuni foto și planificarea nunții. Mama a făcut toate astea pentru mine. Se așteptau ca eu să apar și să fiu amabilă în rochie și să zâmbesc la aparatele de fotografiat. William m-a ignorat în mare parte și asta a fost foarte bine. Avea ceva ce mă... neliniștea și acel instinct inițial s-a dovedit...

„Corect“, adăugă sumbru Lane în mintea lui.

- Îmi amintesc noaptea în care în sfârșit s-a întâmplat. Când am stat față în față cu tatăl tău. A trebuit să vin eu înaintea lui și să mă prezint. A fost șocat, dar mi-am dat seama că mă văzuse de la început și nu îi eram deloc indiferentă. În ciuda iminentelor festivități pentru nuntă, am continuat să-l caut pentru că știam că nu mai aveam timp. Odată căsătorită, William nu avea să mă mai scape niciodată din ochi și nu aş mai fi avut niciodată șansa să...

- Ai rămas însărcinată, șopti Lane.

- A fost ceva ce s-a întâmplat. Ea inspiră adânc. Eu nu regret. Și nu te regret pe tine. Timpul petrecut cu tatăl tău a fost cel mai fericit din viața mea și m-a făcut să rezist la multe momente întunecate.

- William a aflat, nu-i așa?

- Da, așa este. Eram deja însărcinată în două luni când ne-am căsătorit și el a fost furios. A crezut că fusese momit și păcălit, i se promisese o soție virtuoasă și a primit o târfă. De-a lungul anilor îmi spunea deseori asta. Dar nu te-a renegat niciodată, pentru că-și făcea griji că următorii copii, pe care a insistat să-i facem, n-ar fi fost văzuți ca fiind ai lui. Am făcut sex de patru ori. O dată în noaptea nunții. Și apoi pentru fiecare din frații tăi. Am fost, cum se spune, tragic de fertilă - dar el a insistat și să-mi notez menstruația și să nu mint despre

asta. Nu voia să fie cu mine cum nici eu nu voiam să fiu cu el, dar succesiunea companiei depindea de existența a destui moștenitori și am furnizat asta.

- Ai continuat să te vezi cu tatăl meu?

- Îl vedeam, da. Dar după nuntă, nu l-am... mai văzut.

- Știa că erai însărcinată?

- Da. Dar a înțeles situația. Mereu a fost respectuos.

Așa este felul lui de a fi.

- Încă îl iubești, nu-i așa?

- Mereu îl voi iubi. Se uită la el. Și trebuie să știi, băiatul meu, că nu trebuie să fii cu cineva ca să-l iubești. Iubirea trece peste toate lucrurile, timp, căsătorii, morți. Este ceea ce ne face nemuritori, mai mult și decât copiii pe care-i lăsăm în urma noastră la morminte. Este modul cum ne atinge Dumnezeu, pentru că iubirea noastră pentru alții este o reflexie a iubirii Lui pentru noi. El ne acordă această reflexie a gloriei Lui chiar dacă suntem păcătoși, și așa este.

- Unde-i tatăl meu acum?

- Chiar aici. Ea își atinse sternul. Este viu în inima mea și mereu va fi.

- Stai, credeam că ai spus că nu a murit?

În acel moment, cineva ieși în fugă din casă. Asistența, toată agitată.

- Doamnă Bradford! Doamnă Bradford...

La dracu', avea nevoie de mai mult timp. Dar în vreme ce femeia în uniformă albă dădu colțul și îi văzu, expresia mamei lui deveni confuză, acea fereastră prețioasă de luciditate începând să se închidă.

- Mamă, insistă el, cine a fost? Cine a fost tatăl meu?

Când Mica V.E. se întoarse cu spatele spre casă și se concentră din nou asupra lacului cu pești koi, luciditatea ei dispăruse - și el își făcu griji că nu va mai reveni vreodată.

- Îmi pare așa de rău, domnule Baldwine, zise asistența când ajunse și o luă pe Mica V.E. de brațul subțire. Am adormit. Este impardonabil. Să nu mă dați afară, vă rog...

- Nu-i o problemă, zise el. Este bine. Dar hai să fim mai atenți în viitor!

- Voi fi. Vă jur!

În vreme ce asistenta o conducea pe mama lui înapoi, Lane rămase lângă heleșteu. Era dificil să nu vezi că viața Miciei V.E. fusese irosită, cele mai bune oportunități fiind risipite la picioarele unei moșteniri a familiei în care se născuse, dar nu voluntar.

O colivie aurită, într-adevăr.

Dumnezeule, își dorea ca Lizzie să fie acasă. Chiar dacă Gin, mama lui și Jeff erau sub acoperișul mare al Easterly, locul i se părea complet gol fără ea.

capitolul 31

În dimineața următoare, Lane se urcă în Porsche-ul său și o luă spre Vechea Fabrică. Poate că sediul Bradford Bourbon Company se afla în centru, dar inima și sufletul erau la vreo 50 de kilometri spre sud-est, pe o întindere vastă de pământ pe care familia lui făcea, depozita și vindea produsul de mai bine de un secol. Avu nevoie de vreo 45 de minute pentru a ajunge la destinație: primii 15 kilometri îi parcurse destul de rapid pe autostradă, dar de acolo urmă o serie de drumuri tot mai mici și mai mici pentru a ajunge la locație.

Amuzant, mereu știuse că se apropia când începea să vadă depozitele de cinci și șase etaje unde butoaiile nesfârșite de burbon pus la maturat înfruntau fără apărare schimbările vremii, după toanele Mamei Natură. Dar acesta era procesul. În acele spații pline, sezoanele de căldură, caniculă, răcoare și frig se tot repetau, făcând alcoolul în curs de formare să penetreze și apoi să fie eliminat din stejarul alb carbonizat al butoiului. Astfel, cu trecerea zilelor, lunilor, anilor, ieșea la iveală aroma burbonului.

Până la urmă burbonul era un produs, dar era și ceva făcut de plăcere. Cum spusese cândva un cunoscător

în producerea alcoolului: „Eu nu-mi fac griji cu proviziile mele de vodcă. Pot să dau cep și să ofer destulă vodcă pe piață. Bourbonul, pe de altă parte, are nevoie de timp. Așa de mult timp...”

Luând-o pe un drum ce era un pic mai mult decât un drum de țară, Lane mai merse vreo 5 kilometri și apoi o luă la stânga pe un drum mai bine făcut. Pe marginea drumului era un semn cu o săgeată ce indica faptul că Vechea Fabrică era în față. Ca de obicei semnele Bradford Bourbon Company erau discrete, nimic altceva decât Easterly desenat cu cerneală și numele BBC – și la fel, peisajul era îngrijit, dar nu exagerat. După încă vreo 2 kilometri apărură o parcare imensă, lângă care se afla un centru pentru vizitatori, în stil modern, găzduind o sală de conferințe pentru evenimente și un mic muzeu.

Chiar dacă era devreme, erau deja oameni hoinărind prin jur, în mare parte grupuri de pensionari. Dar în weekendurile de vacanță, mai ales toamna, în toate colțurile îndepărtate erau parcate autobuze de turiști și locurile pentru mașini erau complet pline. Vechea Fabrică găzduia și destule nunți, reuniuni, grupuri de degustători, turiști din Kentucky și tot felul de străini care voiau să trăiască o veche tradiție americană.

De fapt, Vechea Fabrică a Bradford Bourbon Company era cea mai veche locație funcțională nu doar în comunitatea zonală, ci și din această parte a națiunii.

Trecând de centrul pentru vizitatori, continuă pe drumul doar pentru personalul autorizat care îl duse la biroul principal unde lucra maestrul distilator, Edwin MacAllan. Își parcă Porsche-ul sub un copac, coborî și încercă să se concentreze.

O sunase pe Lizzie. De două ori.

Și primise un mesaj că va fi plecată să verifice proprietatea și îl va suna mai târziu.

Lane îi lăsă spațiu, dar, frate, îl omora – și îi aminti că, printre toate lucrurile care îi solicitau atenția, ea era

ancora din viața pe care voia să o trăiască. Dacă o pierdea? Nimic nu mai conta.

Mergând pe o alee micuță, încercă să se distragă de la anxietate uitându-se la împrejurimile cunoscute. Toate clădirile, de la distilerii, la spațiile de depozitare, parcare și unitățile de distribuție și cele șase cabane originale, aveau ferestre și uși vopsite în roșu și lateralele din lemn vopsite în negru. Totul era unit prin alei pavate și la fiecare oră se făceau tururi, vizitatorii fiind ghidați de experți prin fiecare pas al preparării, îmbătrânirii și îmbutelierii burbonului, culminând cu oportunitatea pentru vizitatori de a îmbutelii chiar ei niște burbon.

Totul avea un sentiment de Disneyland, dar într-o manieră pozitivă, cu experiența cultivată cu grijă și cu vibrația pătrunzătoare a Americii timpurii: totul era curat, orientat spre familii și magic. Cu ghivecele de flori în care vor fi în curând plantate petunii și mușcate, cu pajiștile unduitoare între cele cincizeci și ceva de clădiri, cu ghizii, muncitorii și personalul administrativ în uniforme vesele, care umblau prin jur și se implicau mereu atât în producerea de aici, cât și în proprietate.

Biroul maestrului distilator se afla într-o cabană modernizată și, când Lane intră în zona de recepție rustică, o femeie drăguță ridică privirea de la biroul ei.

- Hei, Lane.

- Beth, ce face băiatul nostru?

- Mack este cât se poate de bine, ținând cont de situație. Este înăuntru cu Jeff. Eu mai imprim niște tabele în Excel și apoi vin și eu.

- Bun, mersi.

Mack și Lane se știau de aproape toată viața, pentru că Mack era fiul fostului maestru distilator de la BBC. Beth Lewis în schimb era cineva pe care omul o angajase pentru a ocupa postul vacant de personal administrativ - dar evident, se dovedise a fi o soluție amoroasă, nu doar una profesională.

Iubirea avea o cale de a intra în viațile oamenilor la momentul potrivit.

Bine, acum vorbea inima lui.

Când intră în birou, fu uimit pentru moment de toate etichetele de pe pereți. În loc de tapet, maeștrii distilatori făcuseră o tradiție din a lipi în jurul lor etichetele produselor din perioada lor – și unele erau vechi de mai bine de o sută de ani. Lane afla-se asta când venise momentul să bage niște bani și atenție în modernizarea acestei clădiri, iar păstrarea acestei tradiții aproape că le provocase arhitecților, constructorilor și designerilor un infarct.

În față, Mack și Jeff ridicară privirile de la masa de conferință. Și amândoi arătau de parcă ar fi vrut să fie pe o plajă în Cabo.

Cu o bere.

Sau un suc de fructe cu rom.

În principiu, orice altceva în afară de burbon, într-un oricare alt loc decât Kentucky.

– Cum merge? întrebă Lane.

Jeff se lăsă pe spate.

– Rău. Doar rău. Dacă mai vine o bancă? Intrăm la Capitolul 11. Nu avem fluxul numerar să acoperim aceste datorii, indiferent cum trag de ele. Adică, tot caut o soluție, dar nu există una. Avem nevoie de o injecție masivă de capital de undeva.

Lane strânse mâna lui Mack și se așeză când intră Beth și le împărți foile cu coloanele cu cifre.

În timp ce toți patru se concentrau asupra stării financiare, și Jeff începu să vorbească în termeni tehnici despre bani, Lane încercă să țină pasul, dar eșuă complet. Aștepta să-l sune Merrimack, se ruga ca Lizzie să discute cât mai curând cu el și se întreba ce dracului să facă în privința lui Edward...

– Deci, ce spui, Lane?

– Hm? Ridicând privirea, îi văzu pe toți trei uitându-se la el. Poftim?

Mack se lăsă pe spate și își încrucișă brațele peste pieptul lat.

- Eu știu ceva care ne-ar putea salva. Dacă vrei să vă întâlniți cu ea.

- Ea?

Mack privi spre Beth. Apoi reveni cu privirea la ei.

- Da, haideți!

Se ridicară toți patru și se duseră în zona de recepție. Afară, în soarele cald, Mack îi conduse la o clădire modernă fără ferestre și cu o ușă încuiată. Scoțând cardul de acces, îl glisă și așteptă ca ușa să se deschidă.

Înainte să intre, Mack se uită în ochii lui Lane.

- Doar ca să știi, asta o să mă omoare.

„Oh, Dumnezeu!“, se gândi Lane. Nu-l văzuse nicio dată pe Mack așa sumbru.

Și trecuseră prin tot felul de lucruri împreună, de la zilele lor împreună la școala generală, la liceul din Charlemont, la zilele de mai târziu în colegiu și până când Mack lucrase aici la Vechea Fabrică cu tatăl său, iar Lane doar trândăvisase, nefăcând nimic cu diploma sa.

Ambilor le plăcea baschetul universitar, burbonul bun, glumele proaste și comunitatea din Kentucky - și în general erau niște tipi de treabă.

Asta până recent.

Mack privi din nou la Beth, care părea de asemenea tăcută, și apoi ținu ușa larg deschisă ca ei să intre unul câte unul în anticamera laboratorului. În jurul lor, în cuiere atârnavă costume albe și erau cutii cu botoși albaștri de pus peste încălțăminte. Ochelari, măști și plase de păr erau așezate ordonat pe rafturi și în cârlige.

Maestrul distilator de la BBC ignoră toate astea și intră direct pe ușa de sticlă în laborator. Acolo, blaturile din oțel inoxidabil, luminile puternice și microscopurile făceau ca locul să pară un laborator de fertilizare in vitro sau poate parte din Centrul de Control al Bolilor.

- Este aici.

Mack se opri lângă un recipient din sticlă relativ inofensiv cu o etichetă din staniol deasupra și cu un lichid

întunecat, dens în el, care avea deasupra o spumă de culoare crem.

- Iată noua mea tulpină. Sau, ar trebui să spun, noua ta tulpină.

Lane mări ochii.

- Glumești. Nici măcar nu știam că lucrezi la o nouă tulpină?

- Nu credeam că o să descopăr ceva demn de menționat. Dar se pare că am descoperit.

Regulile și metoda după care se făcea burbonul erau foarte simple: burbonul trebuia făcut în Statele Unite și piureul trebuia să conțină un minimum de 50% porumb, restul venind de la secară, grâu și/sau orz transformat în malt. După ce piureul era gata și cu pH-ul corespunzător, se adăuga tulpina și începea fermentația. Acel piure fermentat trebuia apoi distilat la un anumit procent de alcool în distilerii. „Câinele alb¹” care rezulta era pus în butoaie noi din stejar american ars pentru îmbătrânire, un proces în care zaharurile caramelizate din lemnul ars se colorau și aromatizau alcoolul. După îmbătrânire, burbonul era filtrat și echilibrat cu apă și într-un final îmbuteliat la cel puțin patruzeci de grade alcool.

Gustul era influențat, de fapt, de trei lucruri: compoziția piureului, durata îmbătrânirii... și tulpinile.

Tulpinile de drojdie erau strict secrete pentru fabricanții de burbon, și pentru o companie precum BBC, nu erau doar patentate, erau păstrate sub lacăt, tulpina-mamă era îngrijită atent, i se lua ADN-ul și era verificată în fiecare an pentru a fi siguri că nu era contaminată.

Dacă tulpina se schimba, gustul se schimba și produsul putea fi pierdut pentru totdeauna.

Tulpina folosită pentru Rezerva Familiei, de exemplu, fusese adusă în Pennsylvania din Scoția la începuturile

¹ *White Dog* este denumirea pentru burbonul tânăr (n.red.)

familiei Bradford. Și nu mai fusese una nouă cam de cincizeci de ani de atunci.

- Chiar înainte să moară tata, zise Mack, am început să lucrez la asta. Știi că am călătorit prin sud, am luat mostre de pământ, nuci și fructe. Și asta... tocmai a început să-mi vorbească. Am analizat-o bine și i-am comparat ADN-ul cu al tuturor celorlalte. Este deosebită și, mai mult, o să facă un burbon pe cinste.

Când Beth veni la el, bărbatul își puse brațul în jurul ei și o sărută. Lane clătină din cap.

- Asta-i de-a dreptul istoric...

- Da, în vreo zece ani, interveni Jeff. Nu vreau să fiu pesimistul aici, dar avem nevoie să scoatem bani acum. Chiar dacă aici rezultă cel mai bun burbon de pe planetă, tot va trebui îmbătrânit înainte să-l putem distribui.

- Asta-i ideea. Mack se concentrează asupra recipientului. Putem să vindem tulpina asta de drojdie astăzi. Oricărui fabricant de burbon din afara Statelor Unite - ar omori pentru asta și nu doar pentru că ar face un alcool grozav. Ar plăti în plus pentru că ar cumpăra-o de la noi.

Expresia lui Jeff nu se schimbă deloc.

- Pe bune?

- Cred că valorează... Mack ridică din umeri. Păi, tu-mi spui că avem nevoie de vreo sută de milioane ca să plătim băncile alea, corect? Ceva de genul asta - este practic inestimabil. La dracu', nici măcar nu știu ce preț să-i pun. Dar valorează cel puțin atât. Sau mai mult. Gândește-te la asta, un amestec unic, care n-a fost deloc pe piață și un competitor care ar pierde prin vânzarea ei.

- Neprețuit, murmură Jeff.

Lane se concentrează asupra lui Mack. Maeștrii distilatori erau de obicei mult mai în vârstă decât Mack la cei treizeci și ceva de ani ai lui, dar el, nu doar că era fiul tatălui său, dar să și descopere așa ceva? I-ar influența cariera, l-ar ridica în liga principală - și i-ar frânge inima dacă altcineva ar revendica burbonul produs din descoperirea lui.

- Nu te pot lăsa să faci asta, zise Lane. Nu.

- Ești nebun? se răsti Jeff. Serios, Lane. Nu ne permitem să alegem. Ai văzut în ce groapă suntem. Știi ce-i la mijloc. O infuzie de bani de nivelul ăsta este ceea ce ne-ar putea salva - presupunând că am putea să obținem banii la timp.

În tăcerea care urmă, Lane se gândi la Sutton Smythe. Sutton Distillery Corporation stătea pe un munte de bani - pentru că, evident, ei nu avuseseră un idiot la conducere care să fure bani. Ea era directoarea. Ea putea să ia astfel de decizii și iute. Și drept cel mai mare competitor al BBC?

Mack întinse un deget și lovi în recipientul cu staniol.

- Dacă asta va salva compania, voi fi un soi de erou, nu? Și-mi voi salva și slujba.

În vreme ce toți trei se uitau spre Lane, el detesta poziția în care se afla. Că tatăl lui îl pusese în această poziție, se corectă el.

- Poate există o altă cale, se auzi el spunând.

Deși, dacă asta era adevărat, de ce auzea un bâzâit în cap? După o clipă înjură și se îndreptă spre ușă.

- Bine. Știu pe cine să sun.

Având în vedere circumstanțele, se gândi Max când cobora de pe Harley-ul său, era o surpriză că nu avusesese mai multă experiență cu închisorile.

Privind în sus la tribunalul districtului Washington, se minună de cât de multe etaje avea și se întrebă unde anume se afla închisoarea în complex. Clădirea era lungă cât o întreagă stradă. Și lată.

În timp ce urca rândurile de trepte și etajele se pregăti să fie tratat ca un infractor. Bărbos, haine de piele, tatuaje. Era afișul perfect al genului de indivizi care se încurcau cu sistemul legal și evident că ajutoarele de șerif din jurul detectorului de metale, prin care trebui să treacă, îl străpunseră cu privirile.

Puse portofelul și lanțul acestuia în coșul negru, la fel și telefonul mobil și trecu prin detectorul cu senzori. De partea cealaltă fu verificat. De două ori.

Păreau dezamăgiți că nu găsiseră nimic.

- Caut recepția de la închisoare, zise el.

- Pentru prizonieri? întrebă femeia.

- Da, vreau să văd unul.

„Normal că vrei“, spuseră ochii ei.

- Urci la etajul doi. Urmează semnele. Te vor duce la cealaltă clădire.

- Mulțumesc.

Acum ea păru surprinsă.

- Cu plăcere.

Urmând indicațiile ei, ajunse să aștepte la rând la un birou de înregistrare, în fața a patru polițiști în uniformă care introduceau cereri în calculatoare.

S-ar fi uitat la ceas. Dacă ar fi avut unul. Dar se bizui în schimb pe ceasul de pe perete din spatele lor pentru a vedea cât dura. În ritmul acesta nu va putea pleca din oraș până la prânz...

- Max?

Se întoarse când auzi o voce familiară și apoi clătină din cap.

- Hei, frate. Ce mai faci?

În timp ce-i strânse mâna adjunctului Ramsey, vru să-i explice barba și tatuajele. Dar nu conta, era un adult. Nu trebuia să dea socoteală în fața nimănui.

- Ești aici să-l vezi pe Edward? întrebă adjunctul.

- Eu, ah, da, cred. Da.

- Așteaptă aici. Să văd ce pot face.

- Mersi, frate.

Max traversă podeaua cu linoleum și se așează pe un scaun de plastic dintr-un șir de scaune. Dar nu se lăsă pe spate și se relaxă. Asta nu se întâmplă. Își puse coatele pe genunchi și își petrecu timpul uitându-se la ceilalți oameni care se învârtteau pe acolo. Nu erau mulți de tipul gulereilor albe.

Da, tatălui său, cu toate rahaturile lui de bună-creștere, nu i-ar fi plăcut aici. Dar William ar fi fost în sistemul federal, nu în acest loc. Nu că acolo ar fi fost mai elegant. Nu.

Păcat că nemernicul fusese omorât înainte să cadă ciocanul...

De data asta, Max nu se luptă cu avalanșa de amintiri urâte, fragmentele cu certuri, bățai, dezaprobări... până la ură... trecându-i prin creier precum cel mai rău soi de prezentare. Dar, așa cum privea el lucrurile, el nu se mai întorcea niciodată în Charlemont după asta, așa că era ultima dată în toată viața lui în care tatăl lui îi mai apărea minte.

Era mult mai ușor să pretindă că lucrurile nu se petrecuseră.

Văzu cu coada ochiului o mamă și un fiu intrând și așezându-se la rând. Puștiul era slăbănog și deșirat, cu un corp numai cartilaje, cu oasele tipice unui adolescent de 16 ani. Mama avea pielea cenușie a unei fumătoare și mai multe tatuaje decât Max.

Era greu să-ți dai seama cine cui îi vorbea obraznic.

O luptă dreaptă, clar.

Când puștiul tăcu în sfârșit din gură, se întoarse de parcă se gândea să încerce să fugă – și atunci îl văzu pe Max.

Dumnezeule, Max cunoștea așa de bine acea rebeliune, acei ochi nebuni, atitudinea pusă pe scandal. Făcuse toate astea. Dar când tatăl tău te bătea cu o curea aproape o dată pe săptămână, uneori pentru că făceai ceva și uneori doar pentru că avea chef să încerce să te frângă din nou, făceai unul din două lucruri. Tăceai sau o luai razna.

El alesese varianta a doua. Edward o alesese pe prima.

Ramsey ieși prin spate.

– Vrea să te vadă. Haide!

Când Max se ridică, acel puști se uită la el de parcă era un soi de statut la care aspira, și Max înțelese. Dacă aveai mușchi și erai tatuat, dacă erai încruntat și aveai ceva răutăcios în privire, te apărai nu atât de oamenii din fața ta...

... cât de cei rămași în urmă.

Cel cu cureaua și râsul, care se bucurase de durerea ta pentru că-l făcea să se simtă mai puternic.

- Max?

- Poftim, îi zise el lui Ramsey. Sunt aici.

Înregistră vag un număr de coridoare și un punct de control cu gratii și apoi era pe un hol cu multe uși care deasupra aveau becuri. Două erau aprinse. Trei, nu. Traversă tot holul până la ultimul bec aprins.

Ramsey deschise ușa, și Max ezită. Edward avea ceva care mereu îl făcuse să se simtă ca un măgar - și nu pentru că în copilăria lor se purtase deseori ca un măgar.

Faza era că Edward fusese liderul lor, șeful lor, regele lor. Și Max, doar bufonul cu tendințe psihotice.

Cu toate astea în minte, făcu un efort să intre cu capul ridicat - dar n-ar fi trebuit să se deranjeze. Edward nu se uita spre ușă. Stătea cu mâinile adunate pe masă și cu ochii pe degete.

Ramsey zise ceva și închise ușa.

- Deci am înțeles că pleci. Edward ridică privirea. Unde pleci?

Trecu ceva timp până când Max putu răspunde:

- Nu știu. Nu aici. Asta-i tot ce contează.

- Pot să înțeleg asta.

Max eliberă tensiunea și se duse spre scaunul din fața fratelui său. Când încercă să tragă scaunul din oțel inoxidabil, acesta nu se mișcă.

- Sunt prinse în podea. Edward zâmbi un pic. Presupun că unii dintre colegii mei deținuți au probleme cu exprimarea emoțiilor lor. N-ai voie să arunci cu lucruri, adică.

- M-aș potrivi aici.

- Așa e.

Max se așază pe scaun, genunchii și coapsele lovind fundul mesei.

- Și asta-i prinsă.

- Să n-ai încredere în nimeni.

- Asta nu-i din *Dosarele X*?

- Da?

Urmă o perioadă de liniște.

- Edward, trebuie să-ți spun ceva înainte să plec.

capitolul 32

Și de asta se numeau grețuri de dimineață, se gândi Lizzie în timp ce încetinea mașina și se apleca în lateral ca să vomite. Pentru a patra oară.

Dar era hotărâtă să parcurgă toată proprietatea ei.

Vestea bună? Măcar aerul proaspăt, soarele pe chipul ei, mirosul ierbii și bunul pământ erau un balsam pentru sufletul ei. Și ce să vezi, cerul mare și senin și singurătatea o ajutără să reinterpreteze noaptea precedentă, înțelegând că ceea ce ei i se păruse o manipulare grotescă a sistemului legal fusese mai mult un frate care voia să-și protejeze sora, ținând-o departe de ziare.

Plus că mai era și Amelia de luat în considerare.

Când Lizzie se îndreptă și luă o gură de apă din sticlă, privi în jos spre abdomenul ei. Dacă aducea un copil pe lumea asta? Cu numele de Bradford? Ultimul lucru pe care îl voia era ca familia să apară la știri și peste tot pe rețelele sociale - mai ales cu ceea ce se petrecuse în acea mlaștină.

Pentru Dumnezeu, Amelia s-ar putea întoarce acasă definitiv în câteva zile, dar chiar dacă n-ar fi în Charlemon, oriunde s-ar duce, ar fi cunoscută ca fata a cărei mamă făcuse... bla, bla, bla.

Oribil pentru un copil.

Lizzie apăsă pe accelerație și continuă pe un drum circular din apropierea gardului. Și în vreme ce înainta, căutând copaci căzuți, crengi și stâlpi de gard, se gândi la Amelia de-a lungul anilor.

Biata fată nici măcar nu știa cine era tatăl ei.

Nu se discuta niciodată despre asta.

Trecând peste panta aflată în colțul nordic îndepărtat al fermei, Lizzie se opri și se întoarse în scaun. Privind

spre terenul pe care îl deținea liber și curat, pe care îl cumpăraseră și îl plătise de una singură, își dădu seama... Sfinte Sisoe, că s-ar putea să aibă pe cineva căruia să-i lase toate astea.

Copiii ei vor cunoaște și iubi pământul ca ea? Vor vrea să-și bage mâinile în pământul bun și să cultive din semințe lucruri care hrăneau oamenii și făceau o casă să miroasă bine și să fie frumoasă? Va fi el sau ea un/o artistă? Poate un pictor care va găsi inspirația aici... sau o scriitoare care își va ocupa multe ore singură la tastatură în camera de zi.

S-ar căsători fiul ei aici sus, pe dealul ăsta? Va crește fata ei cai în hambarul de aici de jos?

Atâtea întrebări. Și atât de multe proiecții.

Nici una nu includea Easterly sau vreunul din neamul Bradford.

Poate copiii ei vor intra în afaceri? Vor învăța despre burbon și istoria acestuia și vor fi pasionați de îngrijirea și onorarea îndelungatei tradiții.

Sau... Dumnezeu, dacă făcea un copil ca Gin? Nu credea că ar putea trece prin așa ceva.

Îi veniră în minte imagini din noaptea precedentă și apoi mai erau altele când Lane și Richard Pford se luaseră la bătaie la Easterly. Lane își făcuse așa de multe griji cu sora lui, era așa de protector. Și apoi era grija lui pentru Edward. Preocuparea față de Max. Iubirea lui pentru domnișoara Aurora și chiar și pentru mama lui bolnavă.

Și peste toate astea mai era și băiatul ăla, Damion, fiul ilegal al tatălui lui cu fosta asistentă executivă a familiei. Lane avea grijă și de el, chiar dacă nu trebuia, se asigura că băiatul era tratat corect.

Lui Lane îi era teamă să fie tată. Dar la cum îl știa Lizzie, avea să fie un bun familist – pentru că deja era.

Punându-și mâinile pe abdomen, hotărî că îi va spune despre sarcină. Unu, pentru că Doamne ferește dacă pierdea copilul, cum se întâmpla uneori înainte de al doilea trimestru, voia ca el să știe ce se afla în ea cât

bebelușul era acolo și viu. Și doi, pentru că merita ceea ce tatălui Ameliei îi fusese furat, oricine era sau fusese.

Familia Bradford avea o istorie dubioasă cu tații și copiii lor.

Și ea cu siguranță nu va contribui la așa ceva.

Edward nu se înțelesese niciodată prea bine cu frațele lui Max. Învățase însă să nu ia asta personal. Max nu părea să se înțeleagă bine cu nimeni. Așa că atunci când Ramsey anunțase că oaia neagră a familiei pleca din Charlemont și voia să-l vadă chiar înainte să plece?

Ceva îi spusese lui Edward că asta avea să fie ultima dată când îl va vedea.

- Ce s-a întâmplat, Max? Ce crezi că am de aflat?

Max își frecă fața. Își mângâie barba. Părea gata să vomite.

Peste ochii aceia gri părea chiar să lucească lacrimile, ceva ce era complet neașteptat.

Lovit de un impuls pe care nu-l putea nega, Edward se întinse spre el și îl strânse de antebratul enorm.

- E-n regulă. Orice ar fi, e-n regulă.

- Edward... Vocea lui Max se sparse. Edward, îmi pare așa de rău.

Aflase despre tentativa de suicid?

Edward se lăsă pe spate și regretă crunt încercarea aceea prostească de a-și face rău. Intenția fusese doar abstractă. De cum văzuse sângele curgând de la încheietură își dăduse seama că nu va alege calea lașului ca să plece.

O greșală care nu se va mai repeta. Dar sigur Max n-avea cum să audă de asta.

„Oh, stai“, se gândi Edward.

Într-o succesiune rapidă, adăugă și scăzu ecuațiile ambelor lor vieți și ajunse la singura concluzie care avea sens în lumina acestei revărsări emoționale - la un bărbat care se lupta cu dinții să rămână neatins.

- Știu deja, murmură Edward.

Max încremeni și se încruntă.

- Știi ce?

- Că William nu-i tatăl meu. Asta ai venit să-mi spui, nu-i așa? Când fratele său păru șocat și apoi încuviință din cap, Edward inspiră adânc. Păi, să zicem că aveam bănuielile mele. Bănuiesc că-mi spui că-i adevărat?

- Drace, cum ai știut?

- A încercat să mă omoare în junglă, zise sec Edward. Nici pe departe o mișcare părintească, nici măcar după standardele lui foarte joase. Mai mult de-atât însă... mereu m-a privit diferit. N-a fost bun cu voi trei, dar avea doar pentru mine o sclipire specială, rea în ochi. Ura pur și simplu aerul din plămânii mei, bătaia inimii mele - a fost ceva așa de profund și a fost acolo de la bun început. Cea mai timpurie amintire a mea era cu el uitându-se urât la mine.

- Mă bucur că-i mort.

- Și eu.

- Î-am auzit vorbind într-o noapte. Așa am aflat - și de asta am plecat din Charlemont. Ar fi trebuit să-ți spun, dar nu știam ce să fac.

- E-n regulă. Nu-i vina sau problema ta. Edward se apropie. Și un sfat, dacă pot? Încă fugi de el, înțeleg asta. Dar poate vrei să reconsideri efortul. Nu are logică să evadezi dintr-o capcană unde nu ești de fapt prizonier.

Ochii triști ai lui Max alunecară.

- Este în capul meu. Nu pot... Am coșmaruri, să știi. Alerg prin casa aia. El e în urma mea și eu știu ce-mi va face când mă va prinde și mereu mă prinde. Mereu... mă prinde.

- Nu mai vine după tine, Max. Nu mai vine. Și sper ca într-o zi să ajungi și tu să crezi asta.

Trecu mult timp până când Max ridică din nou privirea.

- Ai fost un frate cu adevărat bun, Edward. Ai avut grijă de mine când nu meritam. Chiar și când am fost - știi tu, scăpat de sub control și făceam tâmpenii,

tu mereu mi-ai stat alături. Mereu ai fost corect cu mine. Mulțumesc.

Edward închise ochii.

- Meritai ceva mai bun decât ce ai primit. Cu toți meritam. Și toți suntem ologi - în cazul meu se vede din întâmplare și pe afară.

Asta era o minciună, de fapt. Era distrus și la minte. Dar fratele lui avea destule pe conștiință.

Și da, poate că Edward ar trebui să-și urmeze propriul sfat cu lăsatul trecutului în urmă. Dar asta era mai ușor de zis decât de făcut.

- N-am crezut niciodată că o să-mi iau rămas-bun de la tine, murmură Max. Sau de la oricare din voi trei. Dar dintr-un motiv oarecare... trebuia să te văd înainte să plec definitiv.

- Nu te critic eu că tai legăturile.

- Ești singura persoană atunci.

- Ceilalți nu înțeleg. Edward ridică din umeri. Dar nu contează. Ocupă-te de tine, Max! Găsește-ți libertatea cum poți tu și trăiește-ți viața cum poți mai bine! Ne-am câștigat acest drept. L-am câștigat pe calea cea mai grea în casa aia cu el.

Tușind, Edward gemu și se ridică. Când corpul lui se clătină, fu nevoit să se prindă de masă.

- Vei fi bine? zise Max cu îngrijorare în ochi. În casa mare lucrurile nu merg prea bine.

- O să fiu bine.

Deschizându-și brațele, Max se ridică în picioare și se duse la el. Când se îmbrățișară, Edward îl țină pentru un scurt moment și apoi se retrase.

- Chiar l-ai omorât? întrebă Max.

- Normal că da. Poți să mă condamni?

Edward șchiopătă către ușă, dar se opri înainte de a ciocăni. Fără să se uite înapoi, zise:

- O chestie, Max. Înainte să pleci, vreau să faci ceva pentru mine - mă tem că asta nu-i negociabil.

capitolul 33

Când Lane primi în sfârșit un mesaj de la Lizzie, spunându-i că venea la Easterly, plecă în grabă de la Vechea Fabrică spre vilă și se duse glonț în baia lor. Voia ca ea să-l vadă curat și bărbierit și mirosind a proaspăt, într-un tricou neșifonat și în bermude călcate, cu un zâmbet pe față.

Cu alte cuvinte, opusul a cum se simțise în noaptea precedentă.

Când o cooptase în minciuna prin omisiune față de poliție pentru a acoperi împușcăturile.

La naiba, poate ar trebui să-i spună că-i povestise totul polițistului după ce ea plecase cu camioneta – și să sublinieze că nu era vina lui că numele familiei lui îl scăpase de belea.

Da, de parcă asta ar ajuta în cazul lui.

În baie își puse hainele murdare în coșul de rufe. Când le îmbrăcase fuseseră curate, dar corpul lui, nu, așa că n-avea să le poarte după duș.

După aceea opri aerul condiționat ca să nu răcească la ieșirea din duș și porni apa.

Prosop. Avea nevoie de un prosop.

Întorcându-se spre dulapul înalt, subțire, îl deschise și căută...

O cutie căzu pe podea, ceva îi căzu pe piciorul gol. Se aplecă și ridică... Un test de sarcină.

- Am venit să-ți spun, de fapt. De aia sunt aici.

El se îndreptă și privi spre ușă. Lizzie stătea în prag, cu chipul sărutat de soare de parcă fusese afară la aer, cu părul ei blond căzut pe umeri, cu corpul arătându-i... ferm. Sănătos. Puternic.

Clipi și se uită din nou la cutie.

Și apoi smulse un prosop de baie și îl înfășură în mijlocul soldurilor.

- Ești... când... ești... bine?

În timp ce o mie de gânduri îi trecură prin minte și inimă, fu un miracol că reuși să vorbească.

- De aia mi-a fost rău, îi explică ea. Știi, dimineța.

El își dădu seama că ea era mai reținută și încerca să-și dea seama de părerea lui. Și el voia să-i răspundă, să treacă de șoc și de uimire și să o întâmpine cum se cuvine în toiul anunțului.

Când asta nu-i reuși, încercă să se determine să simtă ceva.

Orice.

Dumnezeule... însărcinată? Va avea un copil, copilul lui?

Lizzie tuși.

- Eu, ah, am făcut testul alaltăieri. A fost o toană. Nu credeam că chiar sunt. Când a ieșit pozitiv, am fost șocată și m-am gândit, știi tu, m-am gândit să aștept, să fac testul din nou și să văd. Dar...

- De asta m-ai întrebat dacă m-am gândit vreodată să fiu tată.

- Da, adică, nu mai discutaserăm înainte. Și acum, știi, chiar trebuie să discutăm.

- Da, zise el. Ar trebui... să discutăm.

Lane se așază pe marginea căzii. „Spune ceva. Spune ceva, tâmpitule, ea așteaptă ca tu...”

- Îl păstrez, zise Lizzie aspru. Indiferent de ce se întâmplă între noi doi, păstrez copilul ăsta.

El se trase înapoi.

- Poftim? Normal că-l păstrezi. Și ne căsătorim.

- Da? Rămâne valabil?

Lane se holbă la chipul ei distant.

- Da, normal.

Lizzie se încruntă.

- Eu nu sunt Chantal. N-am făcut asta ca să te duc la altar și ultimul lucru de care am nevoie este de un soț care acționează din responsabilitate, nu din iubire.

Într-o grabă subită, Lane se ridică, traversă distanța dintre ei și o luă în brațe. Închizând ochii, își dădu seama de ce nu putuse să spună nimic, să gândească nimic, să simtă orice fel de emoție.

Era paralizat de o frică așa de profundă încât îi ajungea până în suflet.

*

Când Max ajunsese la destinația lui, lăsă Harley-ul pe stradă din nou și, când intră în atriumul deschis care se întindea pe mai multe etaje, privi în jur spre un soi de orientare sau...

Birou de recepție. Perfect.

Voia să fie întâmpinat. Ca să termine cu asta.

Când se apropie de birou, bătrânica cu păr alb care era de serviciu îi zâmbi.

- Bine ați venit la Spitalul Universitar! Cum vă pot ajuta?

Fu un pic surprins că era așa de deschisă cu el. Dar femeia avea cataractă la ochi, așa că probabil nu-l putea vedea bine.

- Caut Terapia intensivă. O prietenă - o persoană - de fapt, este familie. Aurora Toms? Sunt aici ca să o vizitez.

Pentru că asta îi ceruse Edward să facă.

- Stați să văd dacă o pot găsi pentru dumneavoastră. Urmă un tastat lent, egal la tastatură. Da, este sus, la etajul trei. Dar în acea secție lăsăm să intre doar membrii familiei.

- Sunt familie. Sunt... unul din fiii ei, de fapt.

I se păru așa ciudat să pretindă asta. Și totuși, era corect.

- Oh, mă scuzați. Înseamnă că nu am înțeles eu bine. Folosiți lifturile de acolo. Vă înregistrați la recepția de acolo și vă vor însoți la rezerva ei.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

Sus, la etajul trei, făcu cum i se spusese și fu direcționat pe hol și într-o rezervă care era ca un ante-coșciug: totul era arid, steril, fără viață - imobil și liniștit, cu excepția zgomotelor de pe monitoare. Și când se apropie de pat, domnișoara Aurora i se păru așa de mică... o rămășiță micșorată a femeii puternice pe care și-o amintea el, înfășată ca un bebeluș în pături moi albe

și albastre. Ochii ei erau închiși și respirația nu era bună, inhala cu smucituri rapide, expira dezumflându-se lent.

Uitându-se la ea, se gândi pentru o clipă la propriul sfârșit, oricum ar fi arătat – probabil violent, se hotărî – și se gândi și la lucruri precum Dumnezeu, rai și iad.

Când vorbi în sfârșit, o făcu în viteză:

– Îmi pare rău pentru atunci când ți-am schimbat tot zahărul din cutie cu sare. Și când am încercat să coc prăjitura aia făcută din bălegar de vacă. Și de vopseaua aia pe bază de latex din cutia cu lapte. Și când am stricat ouăle la soare și le-am pus la loc. Și pentru incidentul cu salata. Oh, și pentru viermii ăia.

Nu avea de ce să intre în detalii cu ultimele două.

– Aș fi vrut să nu te duci.

Fu surprins când îi ieși asta pe gură – pentru că era adevărul și pentru ce naiba îi păsa lui? Și el pleca.

– Îmi fac griji cu Lane, știi? Se așeză pe marginea patului. Este destul de îngrijorat și mereu venea la tine ca să-l faci să se simtă mai bine. Chiar are nevoie de tine acum.

Max se uită la cizmele lui și știe că ei nu i-ar fi plăcut zgârieturile de pe ele. De fapt, nu i-ar fi plăcut multe la el acum, dar tot l-ar fi iubit. Nu la fel de mult cum îl iubea pe Lane, adevărat – dar, domnișoara Aurora l-ar fi îmbrățișat pe Max și i-ar fi dat de mâncare și i-ar fi zâmbit ca și cum ar fi fost prost, dar nu se putea abține.

– Ți amintești când m-am hotărât să urc pe scară pe acoperiș prin spatele casei? Chiar am crezut că dacă leg chestiile alea două alunecoase una de cealaltă va funcționa. Mamă, ce supărat a fost tata. Sau când am pus alcool în bolul de suc la petrecerea de Crăciun și femeia aia a vomitat peste secretarul de stat – știi, aș fi ajuns tare pe internet dacă ar fi existat pe vremea aia. Sau când... Se opri și clătină din cap. Ce dracu' caut aici, vorbind? Asta-i o nebunie...

– Te aude.

Max înlemni și se întoarse. Tanesha stătea chiar în ușă, arătând ca un doctor adevărat în uniformă aia,

cu halatul alb și cu stetoscopul din jurul gâtului. Dar apoi – când ai note bune în liceu și colegiu, când ești acceptată la Școala de Medicină a Universității din Chicago și muncești pe rupte pentru rezidențiat? Da, arăți ca un doctor.

- Știam eu că o să te specializezi pe oncologie, zise el aspru.

Tanesha ridică din sprâncene.

- De ce?

- Am dreptate?

- Păi, da. Ea înaintă. Am pierdut mulți oameni din cauza cancerului. Bănuiesc că de aia m-am îndreptat spre oncologie.

- Ambii bunici, unchiul tău, micul văr de trei ani și verișoara de-a doua în colegiu.

Tanesha clipi.

- Așa este. Ce memorie ai!

„Doar când vine vorba de tine“, se gândi el în timp ce o studia.

- Sunt surprinsă că ești încă aici, zise ea. Credeam că pleci de ieri.

- Plec chiar după asta. Privi spre domnișoara Aurora. Trebuia să-mi iau rămas-bun.

- Sunt sigură că apreciază. Tanesha se duse pe partea cealaltă pentru a verifica monitoarele. Dar fac pariu că ai prefera să rămână, nu-i așa, domnișoară Toms?

- Ce mai face tatăl tău? zise Max.

Tanesha zâmbi și își mută privirea la el.

- La fel.

- Tot mă urăște?

- Nu te-a urât niciodată. Doar a crezut că nu erai potrivit pentru mine.

- Pentru că-s alb, corect.

- Nu, pentru că ești un mârlan. Nu că tata ar tolera asemenea cuvinte.

Max râse.

- Mereu ai fost așa directă.

Ridicând din umeri, ea se așează pe partea cealaltă a patului.

- Așa sunt. Accepti sau nu.

- Te vezi cu cineva? Întrebă el, chiar dacă nu avea dreptul să o facă. Știi tu, după ce te-ai despărțit de acel model J. Crew...

- Nu era model, era student la inginerie...

- Care arăta ca scos dintr-un catalog ce vindea pantaloni cu pliu și pantofi de piele.

- Chad era un tip de treabă.

- „Era“, hm. Nu „este“.

- Nu sunt cu cineva, nu că te-ar privi. Medicina și apoi rezidențiatul sunt prea mult. Și apoi, eu mă concentrez asupra pacienților mei...

- Ți-e dor de mine uneori?

Ea își feri privirea.

- Nu.

- Mincinoaso!

- Max, încetează! Oricum pleci, ce-ți pasă?

- E doar că între mine și tine...

- Bine, poți să încetezi cu asta. Nu există „eu și tu“ și nu a existat niciodată. Noi n-am fost *niciodată* împreună.

- Nu-i adevărat, zise Max pe voce joasă. Și o știi.

Îmbujorarea din obraji ei îi spuse că da, își amintea exact același lucru ca și el: toate momentele când ei doi se furișaseră și se îndrăgostiseră unul de celălalt. Mereu se întâmplase când erau în oraș într-o vacanță de la colegiu sau după, când el pierdea vremea și ea se întorsese de la medicină. De obicei se întâmplase după ce el jucase spontan baschet cu frații ei – o poziție periculoasă pentru că dacă ăia doi ar fi aflat vreodată ce se întâmpla între Max și Tanesha după ce plecau separat? L-ar fi tăvălit pe vreo alee și l-ar fi lăsat să moară.

Deși aia nu era o chestie rasistă. Făcuseră același lucru cu un petitor afro-american care fusese destul de prost să nu se potolească și să fie un iubit cuviincios.

Nu te jucai cu sora lor mai mică.

- Mă refeream într-o relație, mormăi ea. Noi n-am fost niciodată într-o...

- Te stabilești în Charlemont? Făcu un gest în jurul rezervei de spital. Să muncești aici. Să cumperi o casă. Știi tu, să fii adult?

- Tata ar vrea să rămân, dar... nu. De fapt, nu m-ar deranja nici să plec din țară. Mereu mă voi întoarce să-mi văd familia, dar există locuri mai mari în care să fii și să le vezi decât Charlemont. Cu un zâmbet iute, arătă spre fața lui. Când ți-ai lăsat barbă?

- Îți place?

- Este... interesantă. Dar cred că îți stă mai bine când ți se vede fața... Se opri. Nu că aş observa lucrurile astea.

El zâmbi.

- Normal că nu.

- Ce ai făcut în ăștia trei ani?

- Deci ai numărat cât timp a trecut de când m-ai văzut ultima dată?

- Deloc.

Max simți că i se aprinde corpul pe interior.

- Ești sigură? Ești sigură că nu ți-a fost dor de mine nici măcar un pic?

- Maxwell Baldwine, nu ești așa de important în viața mea.

- Nu mă face să-ți spun mincinoasă a doua oară pe ziua de azi, serios. În timp ce se uita la ea printre genele coborâte, ea părea că vrea să-i înfășoare stetoscopul în jurul gâtului și să-l sugrume - și ce excitant era asta. Și referitor la ce-am făcut? Am condus. Am avut tot felul de slujbe pentru bani de buzunar. Am văzut țara.

- Am fost surprinsă că ai plecat fără să-ți iei rămas-bun.

- A trebuit. Ridică din umeri. Dacă m-aș fi uitat în ochii tăi o ultimă dată, s-ar fi putut să rămân.

Ea clipi.

- De ce trebuie să fii așa?

- E adevărul.

Se uitară unul la celălalt pentru un moment îndelungat. Și apoi el șopti:

- Dacă mai contează, deși nu cred, știu... singura constantă pentru mine cât am fost pe drumuri era să mă întind pe spate, în fiecare noapte, și să-mi imaginez cum adormim împreună. Ești un fel de steaua nordului pentru mine, știi? Mă urmai oriunde mă duceam - și vei continua să faci asta.

Urmă o tăcere încordată. Și apoi ea spuse:

- Știi ce detest cel mai mult la tine?

- Știu, barba.

- De fapt aia-i pe locul doi. Ea veni la el și își puse mâna pe umărul lui. Apoi îi dădu părul pe spate. Chiar urăsc cum spui exact ceea ce trebuie... în momentul greșit...

- Lane?

La sunetul numelui murmurat, ambii se uitară la domnișoara Aurora. Avea ochii deschiși și concentrați și șocant de limpezi.

- Am nevoie de Lane, zise ea. Băiatul meu...

- Domnișoară Aurora?

- Domnișoară Toms?

Cu mișcări rapide, Max sări de pe pat și Tanesha se întinse după butonul cu care se chema asistenta - dar domnișoara Aurora nu avea de gând să aștepte ca să vorbească.

- Eu l-am omorât pe William, zise ea. Am omorât imitația aia ieftină de soț și tată. L-am tăiat degetul cu cuțitul meu de bucătărie și apoi l-am pus în spatele mașinii mele și l-am dus la râu.

Când Max și Tanesha încremeniră, domnișoara Aurora repetă tot ce spusese, cuvânt cu cuvânt. Și apoi adăugă:

- A lăsat-o însărcinată pe soția băiatului meu. Femeia aia Chantal. N-am mai putut să suport. Așa că am profitat de șansă. Locul omului n-a fost niciodată în casa aia și n-ar fi trebuit să i se permită niciodată să stea așa de mult. Am nevoie ca unul din voi să spună poliției - Edward a spus că ia vina asupra lui pentru mine

și eu nu voiam asta. Nu vreau asta. Scoateți-l și aduceți-mi băiatul înainte să mor.

capitolul 34

În vreme ce Lane stătea lipit de ea, Lizzie era nemișcată ca o scândură. Dintre toate felurile în care ea sperase că vor merge lucrurile, introvertirea lui totală nu era printre ele.

Când o luase spre podul Big Five din Indiana, ea alternase între vise cu ochii deschiși: într-unul Lane simțise imediat o bucurie care ștergea toate îndoielile și dezinteresul lui, iar în celălalt trăia pur și simplu o bucurie amețitoare, întrucât împărtășeau un secret special.

Ah, ochelari cu lentile roz.

Da, exista un motiv pentru care oamenii savurau fanteziile. Transformau bufetul vieții într-o farfurie à la carte, unde nimic nu era stricat, lipicios sau prea copt. Erau macaroane cu brânză, costițele perfecte și porumb copt de fiecare dată. Iar la desert tort de ciocolată. Și un pahar de lapte rece ca gheața.

Dumnezeule... niciodată nu crezuse că va folosi replica „păstrez acest copil“.

Când Lane se desprinsese, ea se pregăti ca el să-i zică tot felul de chestii precum *Va fi bine, vom trece prin asta împreună, bla, bla, bla* - cu alte cuvinte, ce zicea un tip de treabă într-o situație dificilă, când era pregătit să ia partea bună din situație.

Pentru că o iubea pe femeia pe care o lăsase gravidă din întâmplare.

Dar asta nu va fi de ajuns pentru ea. Nu cu așa ceva.

- Uite, Lane...

- Dacă-l rănesc?

Cuvintele sumbre fură așa o surpriză, încât ea se retrase. Și apoi fu așa de șocată când el întinse mâinile, cu ochii în ochii ei de parcă încerca să-și vadă acțiunile viitoare în privirea ei.

În acel moment, Lizzie pricepu cu adevărat prin ceea ce trecuse el când era copil. Mereu știuse că William Baldwine fusese un om rău care se purtase groaznic cu copiii săi – și dacă Lane ar fi avut o origine umilă, simpatia și înțelegerea ei, anticiparea ei la ce ar fi putut să reprezinte un declanșator pentru el ar fi fost adaptate mult mai fin.

În mintea ei, cumva luxul de la Easterly și privilegiul de care el și frații lui beneficiaseră atenuaseră magnitudinea abuzului.

Acest moment clarifică însă totul.

În timp ce ochii lui îngroziți se ridicau la ea, el implora practic după un colac de salvare față de trecutul lui.

– Dacă sunt ca tatăl meu?

Lizzie îl apucă de mâini.

– Nu ești. Dumnezeu, Lane, nu ești deloc ca el. Deloc. Vei fi un minunat...

– Dacă îl distrug pe copilul nostru?

Acum Lizzie îl trăgea în brațe și îl ținea strâns. Închizând ochii, era așa de furioasă pe William Baldwine, încât i-ar fi dat una în mormânt.

– Nu vei fi, Lane. Știu că nu vei fi.

– Cum însă? Cum știi asta?

– Pentru că te iubesc și nu m-aș îndrăgosti niciodată de un om care ar răni un copil. Nu-i în firea ta, Lane. Și dacă nu mă crezi, e-n regulă. Pentru că timpul va dovedi că am dreptate.

Brațele lui o cuprinseră și se ținură așa o vreme îndelungată, picioarele începură să o doară – dar nu-i păsa. Era pregătită să stea așa cât era nevoie.

– Îmi este așa de frică, zise el în părul ei.

– Și faptul că ți-e frică este încă un semn că nu ești tatăl tău. Ea îi mângâie spatele în cercuri lente. Va fi bine. Pur și simplu, știu. Vom avea acest copil și-l vom iubi și ne vom iubi. Și totul va fi bine, îți promit.

– Te iubesc.

Ea închise ochii și se simți ușurată – deși nu pentru că el era așa de supărat. Nu, ura acest lucru. Dar asta era

o paradigmă foarte diferită față de a nu dori copii. Lane va fi alături de ea și copil pentru că așa era bărbatul din sufletul lui. O dovedise de nenumărate ori, cu fiecare obstacol întâlnit.

- Și eu te iubesc, zise ea. Mereu.

În dormitor începu să sune un telefon mobil, dar amândoi ignorară sunetul. El se îndreptă și îi mângâie chipul cu o mână.

- Bun, deci spune-mi. Inspiră adânc. Cum te simți?

- Mi-e rău. Zâmbi. Dar este normal. Așa ar trebui să mă simt.

- Și cum ai aflat? Adică...

- Cum am zis, am făcut pipi pe un băț. Ea întinse arătătorul ca să sublinieze asta. Dar nu pe mână. Chestie pentru care-s mândră. Și am așteptat până am văzut semnul plus.

- Singură?

- Păi, a fost intim.

- Aș fi vrut să fiu acolo, să văd cu tine. Lane o luă de mână. Stai un pic. Vreau să refacem testul.

- Ce?

O trase la cadă, unde pusese cutia.

- Hai să o facem din nou! Haide! Să ne bucurăm de moment. Hai să o facem!

Lizzie râse.

- Tu vorbești serios?

- Da, și vreau să fiu alături de tine când afli. Să te sprijin - și acum că trec peste partea de șoc și groază, să te încurajez. Știi tu, chestii de soț.

- Păi, voiam să refac testul azi.

- Atunci hai să o facem acum! Scoase testul și îl desfăcu. Hai să o facem împreună!

Întinzându-i bățul, ea inspiră adânc și își dădu seama că avea emoții. Multe sarcini erau pierdute înainte ca femeile să știe că erau însărcinate. Dacă avusese un avort spontan?

Astăzi îi fusese mai puțin rău? Sau fusese din cauză că mâncase doar covrigei...?

Cu capul învârtindu-i-se, ea încuviință din cap.

- De fapt, ar fi grozav să fii aici.

- Și vreau să fiu pentru tot. Ecografii, consultații, cumpărarea hainelor pentru maternitate, dureri de picioare, poște. Adică vreau să particip la tot.

Era clar ce făcea Lane, se gândi ea. Conta pe faptul că nu o va da în bară cu a fi tată, începând cu a fi un partener înțelegător din timpul sarcinii - și Lizzie interpretează asta ca un alt semn că avea dreptate și că nu aveau de ce să-și facă griji.

- Hai să facem asta!

Cu mișcări rapide ea făcu pipi pe băț - curat și îngrijit. Avea să fie o profesionistă la asta, hotărî ea.

Și apoi puseră testul pe blat și se duseră la marginea căzii.

Se așezară acolo și urmăriră timpul de pe ceasul lui Audemars Piguet, ținându-se de mâini.

- Mi-ar plăcea să cresc copilul nostru măcar parțial la fermă, zise ea.

- Ne putem muta acolo.

Ea se uită la el.

- Cum poți să lași toate astea?

- De ce aş rămâne? O strânse de mână și o sărută pe gură. Familia mea va fi în Indiana.

Lizzie începu să zâmbească. Și apoi să lăcrimeze. De parcă înțelese ce simțea ea, el o trase la piept.

- Vei fi o mamă minunată. Abia aștept să vezi și tu asta. Și apoi își verifică ceasul. Gata, a trecut timpul. Haide, mami!

Inspirară adânc amândoi, se ridicară în picioare și se apropiară de test de parcă era o bombă sau un cadou de Crăciun.

Aplecându-se împreună, Lizzie zâmbi - apoi privi spre Lane: ochii lui erau așa de mari, de parcă îi săreau din orbite și el păru să pălească un pic.

Dar apoi se întoarse, o luă pe sus și începu să se învârtă.

- Suntem însărcinați. Vom avea un copil. Haide, spune-o cu mine! Suntem însărcinați!

Ea își dădu seama că el încă era stânjenit, dar adânc în inima ei, știa că totul va fi bine. Avea să fie un tată grozav, și ea va adora să fie mamă și vor fi pe terenul ei împreună.

Ca o familie.

- Vom avea un copil! zise ea tare.

Lane o sărută o dată. Și apoi încă o dată. Și apoi... de mai multe ori.

În vreme ce telefonul mobil continua să sune în cealaltă cameră, Lane întinse în fața căzii covorașul gros de blană. Cu mâini sigure, se dezbrăcăra unul pe celălalt și făcură dragoste cu un fel de uimire de ambele părți, un fel de... oh, Dumnezeuule, chestia asta cu sexul *funcționa*.

Vor fi părinți.

Și amuzant, perspectiva oferea o completare de care Lizzie nu știuse că avea nevoie.

Indiferent de ce se întâmpla cu Easterly și BBC și restul familiei lui Lane, viața era foarte, foarte bună pentru ei doi și cu iubirea lor reciprocă și pentru copil, aveau să se asigure că lucrurile vor rămâne așa.

capitolul 35

În timp ce Lane apăsa accelerația Porsche-ului, trecea printr-o dramă existențială serioasă. Cu nici douăzeci de minute în urmă făcuse dragoste cu Lizzie și încercase să se obișnuiască cu incredibila idee că ei creaseră împreună o viață de om... și acum gonia spre spital, sperând cu disperare că timpul pe care îl petrecuse trăind bucuria alături de Lizzie nu-i furase posibilitatea de a-și lua rămas-bun cum voia.

Parcând în fața spitalului, puse mașina în punctul mort și cuplă frâna de parcare. Lizzie și el coborâră și se sărutară repede când schimbă locurile.

- Urc imediat cum parchez, zise ea așezându-se la volan. Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Lane alergă prin ușile rotative și flutură o mână spre recepționera care ridicase privirea la el.

- Știu unde mă duc. Mulțumesc.

Nu se mai deranjă să aștepte liftul. O luă pe scări și urcă treptele de beton câte două o dată. Când ajunse la etajul trei, alergă pe hol, trecu pe lângă câteva grupuri de oameni și aproape dărâmă doi copii care se jucau prinselea unde n-ar fi trebuit.

La Terapie intensivă nu mai pierdu timp la biroul de recepție, și ele nu-l opriră. Știau toate de ce era acolo.

Ce-l încetini? Faptul că la ușa domnișoarei Aurora erau doi polițiști. Și Max cu Tanesha.

- E conștientă? zise Lane când ajunse la ei și încuviință din cap spre fratele lui.

- Da, răspunse Tanesha când se îmbrățișară repede, și foarte lucidă. Echipa ei de tratament a diminuat doza de morfină în dimineața asta ca să reducă spaima. Bănuiesc că de aia.

- Ce naiba spune?

Lane se duse la ușa închisă și vru să o deschidă, dar unul dintre polițiști îl opri.

- Domnule, trebuie să vă cer să nu intrați...

- Ar putea fi ultima dată când îmi văd mama conștientă, deci nu. Nu pierd vremea pe hol.

Dându-l la o parte, trase de ușa de sticlă chiar când Merrimack ridică privirea de la ce scria într-un carnețel.

- Bun, zise detectivul. Mă bucur că sunteți aici. A întrebat de dumneavoastră.

Lane se apropie de pat.

- Mamă?

Domnișoara Aurora întoarse lent capul spre el. Și zâmbetul ei era cufundat în ușurare, de parcă tocmai prinsese avionul ori trenul la timp.

- Băiatul meu.

Ridică mâna și îi făcu semn să se așeze lângă ea. Și când el îi acoperi palma cu mâna lui, ea zâmbi și mai mult, deși nu putu susține mult expresia. Era evident că avea dureri mari.

- Mulțumesc, doamnă, zise moale Merrimack. Apreciez.

- Să faci ce trebuie, tinere. Îl săgetă cu privirea pe detectivul de la Criminalistică. Îți știu părinții.

- Da, doamnă. Mă voi ocupa de tot.

- Nu o da în bară.

Pe de-o parte era o surpriză să-l vadă pe Merrimack intimidat. Pe de altă parte? Țasta era stilul domnișoarei Aurora.

- Nu, doamnă. Mulțumesc, doamnă.

Și apoi detectivul ieși. Lane surprinse cu coada ochiului cum Merrimack discuta cu polițiștii de afară, dar uită despre asta.

- Bună, zise el când domnișoara Aurora se concentră din nou asupra lui.

- Ai sosit la timp. Vocea ei deja începea să se stingă, și ea închise ochii și inspiră adânc. Chiar la timp. Ai testamentul meu?

- Da, doamnă.

- Să te asiguri că toată lumea...

- Primește ce vrei tu să primească.

- Slujba?

- La biserica baptistă din Charlemont. Este totul aranjat cu reverendul Nyce.

- Bravo, băiete! Domnișoara Aurora se cutremură. Sunt așa de obosită. Mă doare, băiete. Am obosit să mă doară.

El tuși.

- Dumnezeuul tău te așteaptă.

- Dumnezeuul nostru. Este al nostru.

Stătură împreună ceva vreme. Lane habar nu avu dacă era un minut sau o oră. Apoi se îngrijoră.

- Domnișoară Aurora? Încă ești aici?

- Da, băiete.

- Voi avea un copil.

Asta îi deschise ochii.

- Cu Lizzie?

- Da, doamnă.

- Ai face bine să te însori cu ea sau o să te bântui.

- Ne căsătorim.

- La biserica baptistă din Charlemont. Ca să veghez asupra căsătoriei.

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună să mai stea și să vadă chiar ea, dar asta era crud.

- Doar acolo, domnișoară Aurora.

Ea inspiră adânc și se cutremură din nou.

- Îmi era așa de bine. Și apoi... m-a lovit așa.

- Ai mai ieșit din alte crize de anemie falciformă.

Poți să...

- Nu din asta.

Urmă o perioadă de tăcere.

- Mamă? insistă el.

- Sunt încă aici, băiete.

- Nu mi-ai spus niciodată ce pui pe puiul tău jamaican. Dintr-odată se panică gândindu-se la toate lucrurile pe care le luase ca atare că le afla de la ea. Era ca și cum o bucată din el pleca de pe planetă odată cu ea. Și biscuiții sprigați...

- Cutia cu rețete este pe rafturi. Lângă scaunul meu. O suni pe Patience dacă ai nevoie de ajutor. Mama ne-a învățat pe amândouă.

- Aș fi vrut să nu pleci.

- Și eu. Dar atâta mi-e așa. Deschise din nou ochii. Când te vei întrista, vreau să ții minte ce ți-am zis me-reu. Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat. Și eu te-am avut pe tine și credința mea, așa că am fost bogată... peste măsură.

El clipi puternic. Și tuși înainte de a putea să vorbească.

- Peste măsură.

- La fel va fi și la tine. Copiii tăi sunt bucuria care face ca toate celelalte să fie ușor de suportat. Și tu ai

fost bucuria mea. Mereu ai fost al meu, chiar dacă te-a născut alta.

- Tu ești mama mea. Singura pe care am avut-o.

În timp ce lacrimile îi alunecau pe chip, simți cum ea îl strânge de mână pentru ultima dată. Și apoi ea îi dădu drumul și el rămase singurul care mai strângea.

Lane mai rămase o vreme acolo, privind-o cum respiră. Când începură să sune alarmele, se aplecă spre un buton de *off* și opri sunetul.

Pe ușa de sticlă văzu cum se adună personalul medical, dar Tanesha Nyce stătea în fața lor și clătina din cap, protejându-i pe el și pe mama lui.

- Mamă? Mai ești cu mine?

De data asta domnișoara Aurora nu-i mai răspunse.

Din respect pentru familie, Lizzie stătu retrasă, lăsând șansa de a fi mai aproape de ușă nepoților și nepoatelor, surorilor și fraților. Mai era și personalul medical prin preajmă, dar când Tanesha le explicase cine era Lane pentru domnișoara Aurora, toți se retraseră după ce alarmele fuseseră reduse la tăcere.

Lizzie văzu prin geam momentul în care domnișoara Aurora își dădu sufletul. Chiar dacă Lane era cu spatele la hol, moartea se vedea în felul cum umerii lui căzuseră și capul îi era plecat.

Mai rămase acolo o vreme, ținând mâna femeii.

Apoi se ridică și deschise ușa. De cum văzu mulțimea, zise aspru:

- S-a dus acasă.

Oamenii începură să plângă și să se ia în brațe, căutând alinare și oferind-o. Și toată lumea se duse la Lane, îmbrățișându-l.

În vreme ce Lane împărtășea durerea, ochii lui prea lucioși, roșii o căutară pe Lizzie și privirile lor se întâlneau peste capetele celorlalți. Părea să fi îmbătrânit o sută de ani.

Când în sfârșit veni la ea, doar se ținură în brațe. Și apoi el se îndreptă.

- Dacă-i fată, îi vom pune numele Aurora, zise el.

Oamenii încremeniră instantaneu și se lăsă tăcerea. Mai ales că Lizzie încuviință.

- Și dacă-i băiat, va fi Thomas.

Se făcură planuri, aranjamente, se tratară chestiunile practice. Și toată lumea colaboră: nu existară neînțelegeri, intervenții, nimic în afară de o familie și o comunitate care își pierduse unul dintre cei mai importanți membri și care ajuta la onorarea amintirii acelei femei.

Lizzie se scuză de câteva ori, greșurile ei matinale întinzându-se până spre după-amiază. Și de fiecare dată când revenea, îl simțea pe Lane cum o privea, asigurându-se că ea era bine.

Apoi sosi în sfârșit momentul de plecare. Toată lumea, cu excepția lui Max.

Lizzie își dădu seama că se simțea ciudat în preajma lui. Era așa de distant și neprietenos, chiar și în acest moment de tristețe. Poate tocmai de asta.

- Deci, zise Lane uitându-se la sticlă.

Personalul medical oferise tuturor destul spațiu, și Lizzie aprecia cu siguranță asta. Dar, sigur aveau destulă experiență cu primele etape de jeli ale tuturor. Suferința era ceva săptămânal, dacă nu chiar zilnic, pe secție.

- Nu vreau să o las, murmură Lane. Vreau doar să mă asigur că este bine, știi?

- Sunt oameni buni aici. Lizzie îl strânse de mână. Se vor asigura că este tratată cu demnitate.

De parcă fusese chemat, un bărbat afro-american în costum și cu pălăria în mâini veni de la biroul de recepție.

- Domnul Baldwine?

- Ah, da?

- Sunt de la serviciile funerare Browne și Harris. Oferi o carte de vizită. Sunt fiul lui Bill Browne, Denny. Mă aflu aici să mă ocup de ea așa cum a aranjat ea dinainte. Voi rămâne alături de ea de când iese din această

rezervă până când este transferată în mașina mea. Nu va fi singură și va fi respectată la fel ca pe timpul vieții.

- Oh, slavă Domnului!

Luând cartea de vizită, Lane îl luă pe tip și îl trase într-o îmbrățișare și bărbatul părea obișnuit cu asta, pentru că acceptă îmbrățișarea și răspunse la fel.

- Cred că-l cunosc pe fratele tău, Mike? zise Lane când se separară. Nu preda la liceul din Charlemont?

- Oh, ba da, Mike este încă acolo. Acum este director.

- Nepoata mea va începe la toamnă ca bobaacă.

- Da? Cum o cheamă?

- Amelia. Amelia Baldwine.

- Îi voi spune lui Mike să aibă grijă de ea. Denny zâmbi. Este o școală bună. Eu am terminat...

- În clasă cu mine, vorbi Max. Ai fost în clasă cu mine.

Denny se încruntă. Și apoi păru surprins.

- Max?

- Da, eu sunt sub toate astea. Max înaintă. A trecut ceva timp.

- Da, da, așa este. Își strânseseră mâinile. Păi, voi începe procedura la biroul de recepție, bine? Și să mă suni oricând. Dacă-mi trimiți mesaj, te voi ține la curent cum progresează lucrurile, ca să fii sigur că-i bine. Data înmormântării este stabilită, corect?

- Da, și va fi înmormântată la Kinderhook cu mama și tatăl ei. Lane inspiră adânc. Factura mi-o trimiți mie. Vreau ca averea ei să rămână intactă pentru nepoatele și nepoții ei, bine?

- Sora ei a venit cu ea cam acum trei luni și a ales un sicriu...

Când urmă o ezitare, Lane se încruntă.

- Este cel mai ieftin pe care îl aveți, nu-i așa? Mereu a fost așa de cumpătată.

- Păi, sunt sigur că...

- Aveți ceva în roșu? Roșu aprins?

- Da, chiar avem. Sunt mulți fani ai baschetului în orașul ăsta, după cum știi.

- Vreau să fie în cel mai scump, cel mai roșu sicriu pe care îl aveți. Nu contează cât costă - și dacă va fi supărată, n-are decât să mă bântuie pentru tot restul vieții mele. În felul ăsta nu-mi va fi așa de dor de ea.

- Da, domnule. Denny făcu o plecăciune. Așa facem.

- Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Când Danny se duse la biroul de recepție, Lane se întoarse spre fratele său.

- Deci.

Chiar când Lizzie se întreba dacă ar trebui să le ofere sau nu niște timp singuri, Max încuviință din cap.

- Da, deci eu o să plec.

- Se întâmplă multe în Charlemont acum. Poate vrei să mai stai un pic. Domnișoara Aurora ar fi vrut să vii să cânti la slujba pentru ea. Ai vocea aia pe care ea a iubit-o așa de mult.

Max ridică din umeri.

- Au cor. Totul va fi bine fără mine.

Lane clătină din cap, dar era evident că nu avea energia să se certe cu el.

- Păstrăm legătura. Dacă poți.

- Da. Sigur.

Cei doi se îmbrățișară stânjeniți, și apoi Max își ridică blugii ponosiți și plecă.

- Haide, zise Lane trist, uitându-se pentru ultima dată la rezerva de sticlă. Și trebuie să conduci tu până acasă. Eu am de gând să plâng ca o fetiță pe locul din dreapta ca să mă descarc complet până acolo. Altfel mă va omori elogiul ăla pe care trebuie să-l scriu.

Lizzie porni la pas cu el. Și apoi deschise subiectul.

- Asta înseamnă că Edward este liber să vină acasă?

capitolul 36

Primul gând al lui Edward? În timp ce stătea în camera de interogatorii pe care începea să o vadă ca pe o a doua sa casă în închisoare?

La dracu', de ce naiba vorbise?

Detectivul Merrimack se aplecă spre el și puse coatele pe masă, iar Edward fu nevoit să recunoască faptul că atitudinea tipului se schimbase la 180 de grade. Dispăruse zâmbetul arogant din anchetă. În locul lui era o purtare calmă, relaxată, susținută de un respect surprinzător.

- Nu voiam ca ea să facă asta, zise Edward în tăcerea din cameră.

Samuel T. privea totul de aproape, din colț. Avocatul insistase să vină aici, chiar dacă Edward refuzase mai devreme nu doar ajutorul lui, ci și ajutorul avocatului din oficiu, dar și al câtorva avocați puternici, cunoscuți la nivel național.

- Știu că nu. Ochii negri ai lui Merrimack erau fermi, nu mai erau bănuitori. Ai șters înregistrarea camerelor de supraveghere ca să o protejezi.

- Nu voiam să ajungă la închisoare. Nu-mi păsa de mine, încă nu-mi pasă. Dar trebuie să înțelegi. Frații și sora mea au trecut prin multe în casa aia. Și domnișoara Aurora, ea a fost cea care a reușit să ne facă pe toți să mergem mai departe. Lane a fost deosebit de apropiat de ea și n-ar fi trecut niciodată peste asta, dacă ea ar fi fost trimisă la închisoare.

- Înțeleg că motivul ei a fost aventura amoroasă dintre tatăl vostru și soția fratelui tău?

- Soția înstrăinată. Și da, așa mi-a spus și mie.

- Deci voi doi ați vorbit despre crimă?

- Da, am vorbit. După ce s-a găsit acel deget în pământ, am avut o bănuială. Nu pot să-ți spun exact de ce. Am sunat-o de la fermă și i-am cerut să ne vedem. Nu ne-a văzut nimeni. Mi-a povestit ce s-a întâmplat și eu am hotărât ce vom face. Ea insista să lăsăm lucrurile cum sunt, dar știam că nu veți fi mulțumiți fără un făptaș. I-am zis așa - ori mă lăsa pe mine să intru pentru ea, ori putea să-l vadă pe Lane cum se autodistruge știind că ea moare de cancer la închisoare. I-am zis... ei bine, să spunem că amândoi știam că Lane nu s-ar

fi descurcat cu așa ceva. A înțeles logica. Așa că mi-am înscenat singur totul.

- Ai uitat de înregistrările camerelor de supraveghere de la Red and Black.

- Știu, corect. Edward se lovi peste tâmplă. Mi-a scăpat asta.

- Chiar este greu să scapi nepedepsit cu o crimă.

- Ea ar fi trebuit să arunce cuțitul. Edward își încrucișă brațele peste piept. Chiar sunt supărat pe ea că nu a făcut-o. Dar asta e. Deci acum ce se întâmplă? Sunt coborât la gradul de complice la faptă și mai stau în sistem o vreme? Adică, acum chiar sunt multe probe, nu? Din ce ați luat din mașina și camerele domnișoarei Aurora?

- Așa este, da. Am găsit sânge și fibre în portbagajul ei, de la tatăl tău și de la ea. Pentru ea a fost o luptă să bage și să scoată corpul de acolo și s-a tăiat în acest proces. Am găsit și o pereche de pantofi cu noroi în dulapul ei care se potrivește cu probele luate de pe marginea râului. Pe șasiul acelei mașini erau lipite tot felul de resturi. Ce n-am găsit nicăieri au fost urme ale unei terțe părți. Așa că credem că a acționat singură, chiar dacă sunt surprins că a avut forța să manevreze acel corp.

- Oh, eu nu-s. Eu am văzut-o manevrând vase imense de apă fiartă și sos toată viața. Sigur că a fost slăbită de cancer, dar era așa de puternică - mi-a spus și că el devenise rigid din cauza infarctului, după ce s-a prăbușit. Deci nu era ca și cum era dezlănțuit.

- Revenind la întrebarea ta cu ce se va întâmpla cu tine. Merrimack ridică din umeri. Ține de procurorul de caz să hotărască ce vrea să facă. Ar putea să fie eliberare condiționată sau ar putea să vrea să te dea drept exemplu.

- Ah, da, oamenii bogați care scapă nepedepsiți.

- Este o realitate.

- De asta nu prea ne-ai plăcut, domnule detectiv?

Merrimack zâmbi pentru prima dată în mod natural.

- Nu-mi plac criminalii. Țștia nu-mi plac. Dar recunosc cã ai cooperat pe toatã durata anchetei - chiar dacã asta a fost pentru cã voiai sã fii arestat.

- Am avut motivele mele, adevãrat.

- Sunt pregãtit sã sugerez sã ți se dea eliberare condiționatã, fãrã pedeapsã cu închisoarea. Voi trece în raportul meu. Clar ai încãlcat legea, deci asta va trebui rezolvat, dar dacã vreodatã a existat un motiv întemeiat? Tu l-ai avut. Oh, și dacã vei spune cuiva cã eu am zis asta, voi nega. Detectivul se ridicã în picioare și îi întinse mânia. O sã încerc sã te scot cãt de repede pot.

- Nu-ți face griji. Aici sau afarã. Chiar nu conteazã.

Când Edward se întinse, manșeta uniformeii de închisoare se ridicã și privirea lui Merrimack cãzu pe rana de acolo.

- Ba cred cã conteazã, spuse detectivul. De fapt, conteazã mult. Sã aștepti aici, bine?

- Nu mã întorc în celulã?

- Nu. Am vorbit serios când am zis cã încerc sã te scot repede.

Trei ore mai târziu, Edward se schimba în hainele de stradã pe care le purtase când fusese arestat, dupã „mãrturisirea” lui. Și cu toate astea, când semna pentru portofel și chei, își spuse cã nu-l vor lãsa de fapt sã plece.

El nu planificase toatã chestia asta cu cautiunea, pânã la audierea pentru acuzația de complicitate la faptã, falsificarea probelor și obstrucționarea justiției. Da, nici rãpirea din America de Sud nu o prevãzuse, nici sã devinã olog, nici alcoolic, nici sã se transforme în criminal.

Dar viața avea un mod de a surprinde oamenii.

- Mulțumesc, zise el, luându-și lucrurile din fantã.

Ca multe complexe de închisori, sala în care se afla nu era deloc decoratã, exista doar un culoar de culoarea ovãzului care te ducea de la procedura de ieșire pânã la ceea ce el ghici cã trebuia sã fie fratele sãu Lane,

așteptându-l dincolo de ușa aceea de oțel de la capătul îndepărtat.

Habar nu avea de unde scosese omul un sfert de milion de dolari. Dar colecția de bijuterii a mamei lor valora din plin atât. Poate un garant acceptase un colier sau un inel ca garanție?

- Te-ai aranjat, nu?

În timp ce Ramsey vorbi în spatele lui, Edward se întoarse surprins spre bărbat.

- Dumnezeu, Ramsey, pentru un tip mare, te miști silențios.

- Ani de antrenament cu grijă. Adjunctul o salută pe femeia din spatele plexiglasului, fluturând din mână. Și poate am avut și un talent la asta.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Edward voia să spună ceva glumeț. Dar vocea îi deveni aspră.

- Îți sunt dator pentru viața mea. Nu cred că ți-am spus vreodată asta.

- De fapt, mi-ai zis. La vremea aia abia erai conștient, dar ai zis-o.

- Oh. Ei bine, ți-o spun din nou atunci. Îți sunt dator pentru viața mea.

- Mă bucur că ai ieșit de aici.

- S-ar putea să mă întorc. Ar putea să fie doar o pauză.

- Nu va fi. Îl știu pe judecător. Va face ceea ce-i corect, la fel cum a făcut și procurorul. Avem grijă de ai noștri.

- Vom vedea. Dar gata cu cadavrele. Asta pot să-ți promit. Cancerul a ieșit din familie și noi, restul, putem începe să ne revenim. Indiferent ce naiba înseamnă asta.

- Bun. Și mă poți suna oricând. Familia domnișoarei Aurora este familia mea.

Când cei doi se îmbrățișară, Edward zâmbi un pic. Era ca și cum cuprindea în brațe un stejar.

- Mă întorc la lucru atunci, zise Ramsey, cu chipul său mare și frumos zâmbitor. Să fii cuminte afară.

- Voi fi.

Edward privi cum bărbatul dispare prin cealaltă ușa de oțel. Și apoi, în timp ce ușa se închidea și se așeza

la loc, îi fu greu să se gândească ce să facă după. Dar tot ce avea de făcut era să se urce într-o mașină. Asta era un scop, corect? Și ceva ce probabil putea să facă.

Întorcându-se, șchiopătă pe coridor, cu piciorul bolnav mai rău decât de obicei, toate acele nopți fără somn având efect asupra lui, cu stomacul ghiorțâind de foame.

Edward fu nevoit să bage umărul în ușă și să împingă cât putu de tare ca să o deschidă...

Lângă trotuar în întuneric era un Mercedes negru lung care aștepta. Cu o frumoasă brunetă sprijinindu-se de portiera șoferului ca un șef.

Purta blugi albaștri și un hanorac albastru al Universității Kentucky.

Edward ieși și lăsă ușa închisorii să se închidă singură.

- Hanoracul ăla este o oroare.

- Știu. Îl port doar pentru tine.

El porni înainte.

- Să știi că sângerez de durere. Universitatea din Charle-
mont până la capăt. Nu pot să suport echipa ta.

- Cum am zis, știu. Și eu sunt încă supărată pe tine, așa că asta-i o cale pasiv-agresivă de a te informa.

Dumnezeule, își detesta șchiopătatul, mai ales în fața ei. Dar, oh, îi simți parfumul și îi plăcu cum lumina-
rile de siguranță de pe colțul clădirii făceau să-i stră-
lucească părul.

Edward se opri când se apropie de Sutton.

- Tu m-ai scos pe cauțiune. Tu ai fost, nu-i așa?

- M-a sunat Lane și eu nu-l pot refuza pe fratele
tău. Mi-a povestit totul, inclusiv moartea domnișoarei
Aurora și ce ai făcut pentru ea. Adică, este destul de
uimitor prin ce ai fost dispus să treci pentru familia ta...

- Sunt așa de îndrăgostit de tine, zise el pe o voce
guturală. Sutton, te iubesc al naibii de mult.

În timp ce ea clipea de parcă era ultimul lucru pe care
se aștepta ca el să-l spună, dar exact ceea ce visase, el mai
înaintă șchiopătând un pic și își puse brațele sfrijite în
jurul ei.

- Nu mă mai pot preface, zise el în părul ei. Nu mai vreau. Există un milion de motive ca tu să te urci în mașină și să mă lași chiar acum și să nu te uiți niciodată în urmă. Există așa de multe locuri mai bune în care să fii și oameni mai buni cu care să fii... dar sunt egoist. Și obosit. Și la dracu' cu mândria mea. Te iubesc și, dacă mă vrei, sunt al tău - și dacă nu mă vrei...

Sutton se dădu înapoi.

- Taci din gură, Baldwine, și sărută-mă!

Edward îi cuprinse chipul perfect în mâini și își înclină capul într-o parte. Lipindu-și gura de a ei, o sărută așa de îndelung și așa apăsător, încât începu să simtă arsura sufocării în plămâni. Dar nu-i păsa. Așteptase o viață să recunoască ce simțise de așa de mult timp, așa că ceva așa de irelevant precum oxigenul nu conta pentru el.

Ușurarea era enormă. La fel și căldura care înflorește între ei.

După o perioadă lungă, lungă, se despărți de gura ei.

- Cină?

- Da, la apartamentul meu din oraș.

- Intimitate?

- Vom avea nevoie.

Când corpul lui se întări pentru ea și mai mult, el zâmbi.

- Îmi place cum gândești. Dar apoi se încruntă. Mai e ceva.

- Ce anume?

- Hanoracul ăla trebuie să-l dai jos. Clătină din cap și arată spre logo. Adică, nu mă pot uita la asta. Îmi vine să vomit.

- Păi, ghici ce?

- Ce?

Ea se aplecă spre el.

- Nu port nimic pe dedesubt. Deci da, asta se întâmplă chiar acum.

În timp ce Edward gemu, ea îl bătu peste fund.

- Treci în mașina mea, Baldwine. Și pregătește-te! Trec peste orice semafor roșu peste care dăm.

El ocoli șchiopătând și deschise portiera.

- Doar ca să știi, ca un ins abia eliberat din pușcărie, pot să-ți spun că felul în care se doarme și se mănâncă în închisoare nu este la nivelul cu care este obișnuită o femeie de statutul tău. Deci s-ar putea să vrei să respecti legea circulației.

Urcară, și ea se uită la el.

- Bine punctat.

Devenind serios, el duse dosul palmei ei la buze și îl sărută.

- Mulțumesc.

- Că te-am scos pe cauțiune? Nu cred că știi asta, dar e ceva ce era pe lista mea de dorințe. Deci pot s-o bifez ca îndeplinită.

- Nu, că m-ai așteptat.

Sutton deveni și ea serioasă.

- Am încercat să nu.

- Trebuie să contactez un asasin pentru guvernatorul nostru? Pentru că o voi face. Sunt genul gelos.

- Dagny este un tip foarte de treabă. Dar mereu a știut cui îi aparține inima mea - și eu la fel.

Edward zâmbi.

- Bun, asta înseamnă că data viitoare când îl văd mă pot purta civilizat cu el. În loc să-i dau una-n boașe.

Ochii ei îi cercetară chipul.

- Mereu am fost a ta, Edward. Așa au stat lucrurile.

În timp ce se uita la ea, se gândi la toate lucrurile prin care trecuse. Și la toți anii care îl așteptau să trăiască într-un corp care nu funcționa prea bine. Apoi își imaginează cum se trezește alături de ea în fiecare dimineață.

- Sunt cel mai norocos bărbat, știu, șopti el.

Până la urmă, banii vin și se duc, la fel și sănătatea și bunăstarea, și destinul sigur este un stăpân capricios.

Dar să fii iubit de cea pe care o iubești?

Era optimismul în mijlocul crizei; era mâncarea când mureai de foame; era aerul când nu puteai respira și lumina care te conducea prin întuneric.

Tot ce conta se afla în ochii femeii lui și, chiar dacă el părea frânt la o analiză obiectivă, Sutton Smythe îl făcea întreg.

capitolul 37

Trei zile mai târziu, Gin o luă pe Amelia de la aeroport. Și dacă se gândea, era prima dată când lua pe cineva de acolo, pentru că mereu lăsase șoferii să facă asta - plus că ea nu cunoștea deloc zonele comerciale de sosire, pentru că înainte zburase cu avioane private. Urmă semnele însă și conduse Phantomul încet, stând la rând cu ceilalți care erau acolo pentru curse.

Amelia nu se afla pe trotuar când trecu prima dată pe acolo, așa că Gin mai ocoli o dată și, când făcu asta, se gândi la ultimele două zile. Richard Pford își respectase promisiunea și semnase documentele pentru anularea căsătoriei pe care le pregătise Samuel T., și o lăsase să păstreze inelul, slavă Domnului!

Ar fi fost subiectul unei conversații ciudate dacă nu i-l ar fi lăsat.

Și Samuel T. fusese de acord să o vadă pe Amelia imediat, presupunând că asta voia și fiica lor.

Gin verifică ceasul de la bord. Trei după-amiaza. Samuel T. spusese că va fi la ferma lui deja, întorcându-se dintr-o călătorie de undeva din afara orașului. Nu spusese unde fusese, și Gin nu întrebase - dar ea avea senzația că fusese cu o femeie: îl sunase înainte de weekend și îi lăsase un mesaj când el nu răspunsese. El o sunase după două zile.

Când în sfârșit vorbiseră, i se păruse un pic bizar că nici unul dintre ei nu discutase despre ce se petrecuse în mlaștină cu Richard Pford; mai ales că, dacă Samuel T. nu ar fi apărut chiar când apăruse, lucrurile s-ar fi terminat foarte diferit.

Cu toate astea, el fusese perfect amabil cu ea, aproape profesional - și ea se străduise să se poarte la fel.

Când Gin ajunse la ieșirea din terminal, Amelia păși pe trotuar și flutură mâna, deși fata nu zâmbi.

De fapt, Amelia nu zâmbea prea mult, nu-i așa? Și asta era ceva trist – încă o problemă de care Gin se simțea responsabilă.

Erau așa de multe.

În ultimele nopți, când Gin nu dormise, trecuse în revistă eșecurile ei ca mamă, unul câte unul. Analizase fiecare oportunitate ratată și fuseseră enorm de multe: momente când alesese să plece la o petrecere când Amelia fusese bolnavă sau avusese teme, sau era singură acasă. Piese de teatru și spectacole ratate. Momente când Amelia avusese nevoie de sfaturi, îndrumare, un zâmbet sau o îmbrățișare, și Gin ori nu fusese prin preajmă, ori fusese complet neinteresată.

Și cu cât Gin rumega mai multe amintiri, cu atât își dădea seama că acestea erau regrete pe care le va duce cu ea pentru tot restul vieții.

Și așa, bănuia ea, va fi un pic ca Edward: schimbată pentru totdeauna, chiar dacă cicatricile ei erau pe jumătate opera ei și le purta pe dinăuntru.

Oprindu-se, parcă Phantomul și vru să iasă.

- Mă descurc, strigă Amelia peste zgomotul provocat de mașini și de oameni. Deschide portbagajul!

- Crezi că poți apăsa pe mânerul din spate?

- Oh, da.

Gin coborî oricum și o ajută pe Amelia să urce cele două valize pe roți în portbagaj. Apoi urcară, și Gin se îndepărtă de trotuar și trecu peste primele trei limitatoare de viteză.

- Deci cum a fost zborul? întrebă Gin, privind în jur ca să se asigure că putea să între pe șosea.

- Bine. Amelia scoase telefonul și începu să scrie un mesaj. Mă bucur că s-au terminat examenele finale. Și mi-am expediat restul de lucruri acasă. Ce ai pățit la cap? De ce ești bandajată?

- Nu-i nimic. Gin tuși. Ascultă... poți să lași telefonul un pic?

Amelia își lăasă jos iPhone-ul și privi spre ea.

- Ce este? Și știi deja despre unchiul Edward. Este adevărat că a ieșit din închisoare? Adică, domnișoara Aurora, pe bune? Parcă-i ceva din CSI.

- De fapt, asta-i despre altceva. Dar noi două va trebui să vorbim despre toate. S-au întâmplat multe.

- Corect.

Când ajunseră pe autostradă, Amelia se încruntă.

- Deci ce-i?

- Am anulat căsătoria cu Richard Pford.

- Slavă Domnului! Era un idiot.

- Da, mă tem că n-am luat cele mai bune decizii uneori. Dar încerc să remediez.

- Păi, nu m-ai mai luat niciodată de undeva. De nicăieri. Așa că e un început.

- Ah, da, este adevărat. Și, ah, chiar voi încerca să recuperez multe cu tine. Gin privi spre ea și apoi se concentră din nou la trafic. Apropo de asta... deci noi două n-am discutat niciodată realmente despre tatăl tău.

Chiar când Gin o lua pe banda din centru, era foarte conștientă că fata încremenise complet și se holba la ea.

- Vreau să fiu foarte clară aici, zise Gin prin aerul dintr-odată dens. A fost alegerea mea proastă să nu-i spun despre tine și alegerea mea proastă să nu-ți spun ție despre el. Sunt... Tuși când simți lacrimile. Nu mă voi ierta niciodată.

- Nici el n-a știut despre mine?

- Nu.

- Deci nu e ca și cum... nu m-a vrut, zise Amelia pe o voce mică.

Gin o apucă pe fată de mână și o strânse.

- Nu, deloc. Eu sunt aia rea aici, eu am greșit. Nu a fost vina ta și nu a fost vina lui. Și n-ai nevoie de permisiunea mea sau de a oricui altcuiva să te superi pe mine pentru asta.

Amelia își retrase mâna și o puse în poală. Apoi ridică din umeri.

- Așa a fost să fie, știi?

Gin strânse volanul tare.

- Cred că întrebarea mea pentru tine este: ai vrei să-l vezi?

Amelia își întoarse capul brusc.

- Când... adică? Unde?

- O poți face chiar acum, dacă vrei...

- Da. Da, acum. Vreau să știu acum.

Gin închise ochii un pic.

- Am avut eu impresia că așa vor merge lucrurile.

- Îl cunosc?

- De fapt... Gin inspiră adânc. Da.

- Te pregătești pentru cineva special?

În timp ce Samuel T. își verifica papionul în ușa de sticlă a microundelor, încercă să zâmbească în direcția administratorului proprietății lui. Dar gâtul îi era uscat, ochii umezi și tractul digestiv părea să vrea să dea prematur afară ce mâncase la prânz.

Era vorba doar de ce capăt va folosi.

- Trebuie să fie cineva special. Femeia încuviință din cap spre platoul cu fructe și brânză pe care el îl pregătise. Adică, să-i gătești? Uau!

Bine, poate că cu „gătitul“ ducea lucrurile un pic cam prea departe. Dar sigur desfăcuse brânza Brie, spălase strugurii albi și negri și scosese biscuiții Carr's din cutie. Oricum ce naiba mâncau adolescentele?

- Să vedem cum merge, zise el.

- Păi, eu apreciez după-amiaza liberă. Am de făcut ceva cumpărături. La revedere - oh, și cei de la spălătorie au sunat să spună că au scos pata de pe pantalonii ăia albi ai tăi. Cred că a fost un weekend pe cinste.

- A fost interesant.

- Fac pariu. Distracție plăcută! Ne vedem mâine.

Când femeia ieși pe ușa garajului, Samuel T. citi din nou mesajul trimis de Gin și verifică din nou ora la care îl primise.

Vor fi aici din moment în moment.

Își verifică din nou papionul privindu-și imaginea reflectată în ușa de la microunde și apoi se îndreptă spre verandă. Coborî scările, se așeză pe trepte și se uită peste pământul lui, la drumul de țară pe care vor veni.

Weekendul lui fusese interesant. Asta nu era o minciună – dar nu pentru motivul crezut de administratorul proprietății lui. De fapt, fusese prima dată când nu băuse alcool la o petrecere și, ce să vezi, asta cam schimba întreaga experiență. Se dovedise că prietenii lui nu erau așa de amuzanți când erai singurul treaz din douăzeci de oameni. Și Prescott îl surprinsese și mai mult dovedindu-se a fi o persoană mult mai bine pregătită decât se așteptase el. Era alergătoare de maraton, absolventă de litere – și motivul pentru care se uitase la dealurile lui după acea primă noapte? Vâna vulpi și se întrebase dacă el ar fi de acord să primească membri ai clubului pe terenul lui în toamnă contra unei taxe de închiriere.

Pata aceea de vin?

Un chelner se împiedicase de colțul unui covor și vărsase un pahar de Pinot Noir pe coapsa lui Samuel T.

Prescott voise ca ei să stea împreună, dar el luase camere separate – și nu doar pentru că nu avea chef să facă sex cu nimeni. Stătuse treaz toată noaptea, în ambele nopți, încercând să-și amintească cum se purtaseră părinții lui cu el în toți acești ani. Și apoi analizase cum abordaseră lucrurile alți oameni care crescuseră ființe umane relativ decente.

Citise articole pe internet.

Se uitase la episoade din *Casa plină* și *Meșterul casei* – pentru că el nu se uita la televizor și astfel habar n-avea ce seriale de familie contemporane erau bune de văzut și alea două fuseseră pe vremea când el fusese adolescent.

Pe vremea aia nu exista Facebook. Sau telefoane mobile. Sau Twitter, Insta...

Da, serialele alea nici măcar nu se dovediseră a fi relevante realmente. Dar le păstrase pentru insomnia dintre orele patru și șase dimineața când oricum avusese creierul mort.

Întâlnirea cu Amelia de azi avea loc mai repede decât crezuse el și își dorea să aibă mai mult timp să se pregătească. Dar la cum se simțea pe moment, ar fi putut să aibă încă douăzeci de ani și tot s-ar fi simțit ca și cum capul lui era...

Pe drumul de țară, o decapotabilă mare, cu un bot masiv încetini și o luă pe aleea cu copaci.

În timp ce Phantomul veni lent pe aleea cu pietricele, cu un nor de praf fin în urma sa, Samuel T. cotrobăi prin buzunarul de la costum și își băgă încă un Tums între dinți.

Proastă idee! Carbonat de calciu și gura uscată?

Oricum era prea târziu să repare asta, se gândi el ridicându-se în picioare și coborând pe iarbă. Deasupra, soarele strălucea minunat, cerul era de un albastru senin și sub picioarele lui iarba era verde precum trifoiul. Un vânticel ușor sufla peste iarbă, și păsările ciripeau în copaci.

Phantomul se opri la jumătatea cercului, în fața casei de fermă și ambele uși se deschiseră în același timp.

Când Amelia coborî, se uită la el, cu chipul prudent, cu ochii mijiți.

Inima lui Samuel T. bătea așa de tare, că era amețit în timp ce mergea spre ea. Și în afară de o privire rapidă la Gin, nu-și luă ochii de la fată.

Cu pași mari, Amelia înaintă și ea, întâlnindu-se singură cu el la jumătate. Gin păru să-și dea seama, măcar o dată, că nu era despre ea.

Se opriră la câțiva pași unul de celălalt.

- Bună, zise el, eu, ah, sunt Samuel Theodore Lodge...

- Știu. Amelia făcu un semn peste umăr. Mi-a zis... adică, te știu.

Se uitară unul la celălalt.

- Ești înalt, zise fata. De la tine moștenesc asta?

El privi în jos la picioarele ei lungi.

- Da, probabil? Și părul tău este...

- De aceeași culoare.

- Îți place maioneza? zise el.

- Oh, Dumnezeuule... nu. Nu, nu, nu.

El râse un pic.

- Tatăl meu? Nici el nu poate să o sufere. Fratele lui la fel. Mi-a pasat-o mie.

- Toată lumea pune chestia aia pe orice.

- Incredibil de dezgustător.

- Tu - bine, știi că-i ciudat, dar ai probleme cu treiarii?

- Și la tine se răstoarnă?

- Tot timpul! Adică, mereu mă întreb cine mai are problema asta?

- Numere de telefon, corect? Chitanțe? Stai să vezi când începi să plătești prânzuri și cine. Este un chin.

Rămaseră iarăși tăcuți. După o clipă, el făcu un semn peste umăr.

- Vrei să, ah... intri? Adică, știu că ai călătorit. Dar poate îți pot arăta niște poze ale familiei mele... tale. Partea mea? Și, ah, casa are niște camere ascunse care sunt... bat câmpii. Fă ce crezi tu că-i confortabil pentru tine. Probabil că ai o tonă de prieteni cu care să te vezi. Știu că asta făceam eu când veneam acasă de la școală.

El se pregăti ca ea să se urce înapoi în mașină și să-l lase în urmă și își reaminti să nu ia lucrurile personal. Până la urmă era o străină...

- Locul ăsta-i bântuit?

- Um, de fapt, da. Eu am văzut două fantome. Unii oameni zic că-s mai multe, dar eu doar două am văzut.

- Este așa de frumos. Ochiul ei se agătară de linia acoperișului. Alunecară pe fațada fermei. Zăboviră pe verandă. Adică, este așa de perfectă.

Samuel T. clipi puternic. O mică parte din el ar fi murit în pieptul lui dacă moștenirea lui i s-ar fi părut o vioară de mână a doua patetică în comparație cu grandioarea de la Easterly.

Amelia se întoarse spre Gin.

- Rămân. Te sun mai târziu... doar dacă... poți să mă duci acasă când terminăm?

Samuel T. încremeni repede și încercă să facă să pară că i se manifestau alergiile.

- Sigur.

- În mașina ta decapotabilă? Cred că-i cea mai tare mașină pe care am văzut-o vreodată. Zici că-i a lui James Bond.

Și apoi porni spre casa lui, cu părul ei lung, în valuri săltând în lumina soarelui.

Samuel T. se uită la Gin. Părea... distrusă, chipul ei era abătut, ochii, puțuri de tristețe. Nu știa dacă își jelea propriile păcate sau era speriată că își pierde fiica sau... îngrozită că va rămâne cu moda din sezonul precedent pe măsură ce averea familiei ei scădea.

Dar nimic din toate astea nu-l privea.

- O aduc eu înapoi, zise el. Și îți trimit un mesaj dacă vrea să stea la cină.

Se aștepta ca Gin să încerce să-l tragă în starea ei emoțională. Asta fusese mereu specialitatea ei înainte.

Dar ea încuviință din cap.

- Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Se urcă în Rolls ca o bătrânică.

Nu o privi cum pleacă. Se întoarse în schimb spre verandă și zâmbi când o descoperi pe Amelia pe balansoar.

- Ce tare este! spuse fata, balansându-se înainte și înapoi.

Samuel T. încuviință din cap.

- Este și locul meu preferat, să știi. Zâmbi. Când aveam vârsta ta obișnuiam să dorm aici. Acum că am luat casa de la părinții mei, ar trebui să fac din nou asta.

- Se poate dormi aici?

- Plasele de țânțari țin insectele departe. Și este foarte liniștit. Calm.

Amelia se uită la teren. După o clipă întrebă:

- Pot să pictez priveliștea asta uneori?

Samuel T. inspiră adânc, greoi. Se așteptase să se simtă curios și emoționat.

Dar nu-i trecuse niciodată prin cap că își va dori așa de tare să o păstreze: fiica lui, carnea și sângele lui, stătea pe veranda lui, făcând ceea ce făcuse el când casa aparținuse părinților lui.

- Oricând vrei tu, zise el pe o voce spartă. Poți veni și să pictezi priveliștea asta... oricând vrei tu.

capitolul 38

- Bine, iată cele trei teancuri ale noastre.

În biroul directorului executiv din centrul de afaceri, Lizzie se holbă la teancurile de documente de pe masa de conferințe, și Lane se lăsă pe spate în tronul tatălui său și își puse picioarele pe biroul lui William.

Era sfârșitul unei alte zile lungi. După o serie de zile și mai lungi. Dar dacă învățase ceva? Cu Lizzie lângă el, putea să treacă prin orice.

- Dă-i drumul, zise el zâmbind.

Ondulându-și soldurile și cu o mișcare elegantă de braț, ea arătă spre maldărul din stânga.

- Aceștia sunt pierzătorii care ne provoacă sau ne vor provoca în curând probleme.

Era deprimant să recunoști că acea categorie conținea cel mai mare număr de dosare și el se frecă la ochii oboșiți. Jeff era acum într-un avion care se întorcea în Charlemont, revenind acasă după ce încercase să negocieze înțelegeri cu șapte bănci. Cu două avusese succes, fusese convingător cu patru și eșuase cu una. Și mai existau zece bănci pe care urma să le viziteze în următoarele patru-cinci zile.

Nici o presiune.

- Următorul grup este cel cu cine n-a ajuns încă la scadență.

Când Lizzie făcu o mișcare în cerc în jurul acelor documente, ochii lui ajunseră pe corpul ei. Linia taliei. Curba sânelui sub acel...

Lizzie îi interceptă privirea. Și zâmbetul ei era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată.

- Hai să rămânem concentrați, da?

- Când pot să te am?

- Fii băiat cuminte, treci prin asta, și poți să mă ai peste tot în biroul ăsta... până la cină.

- Putem să sărim peste cină?

- Nu. Ea dădu din șold. Dar după, ai și toată noaptea.

Lucrurile fuseseră uimitoare, o nouă profunzime și un nou devotament încolțind, fără cuvinte și puternic, între ei: își petrecuseră primele ore ale dimineților unul în brațele celuilalt, vorbind despre viitor, despre trecut, trecând cu totul la următorul nivel. Aleseseră până și o dată pentru nuntă.

21 iunie. Cea mai lungă zi a anului. Cea cu cel mai mult soare și cel mai puțin întuneric. Un mod frumos de a începe viitorul împreună, credeau ei.

Avea să fie o ceremonie foarte mică, neoficială la biserica baptistă din Charlemont, doar cu cei din familia apropiată. Părinții ei veneau să stea o săptămână, și Lane abia aștepta să petreacă timp cu ei. Și apoi în luna de miere plecau la New York ca el să se poată întâlni cu prietenii ei din liceu și să viziteze vechile locuri frecventate de ea în Cornell. Ea se gândise să spună familiei ei despre copil atunci, după ce sarcina va fi mai înaintată.

Ai lui știa pentru că auziseră ce spusese el în fața rezervei domnișoarei Aurora de la Terapie intensivă.

Discutaseră și lucruri mult mai problematice, cum ar fi moartea mamei lui, revelația lui Max despre Edward, grijile lui Lane cu privire la afaceri. Și apoi erau temerile ei legate de naștere și de creșterea unui copil care nu va scăpa niciodată de numele Bradford.

Dar indiferent că subiectul era ușor sau dificil, trist sau vesel, el știa că nici unul din ei nu va mai înfrunta ceva singur.

- Și ăsta-i ultimul teanc. Arată spre cel mai mic. Sunt cei cu „nu știu“.

- Greta-i urăște pe ăștia.

Lizzie încuviință din cap.

- Chiar îi urăște.

Apoi, ea luă una câte una hârtiile capsate care fuseseră puse în fața teancurilor.

- Aici sunt tabelele Gretei. Fiecare set de hârtii a primit un număr și data, numele companiei, pachetul de acțiuni, valoarea - dacă a găsit una - datoria și creditorul.

- Este uimitoare.

- Soțul ei a pus-o să-și ia niște zile libere pentru aniversarea lor și aproape că a trebuit să o urce pe sus în avion. Cred că va rezista 48 de ore și apoi îl va obliga să se întoarcă de la Captiva. Nu vrea să atingă altcineva teancurile ei de documente sau să-i strice sistemul.

Lane privi la dulapurile din spatele biroului. După ce le spărsese pe toate, găsise o mare de documente aruncate la nimereală acolo, uitate și dezorganizate.

Greta se ridicase la înălțime. Slavă Domnului!

Ridicându-se în picioare, Lane traversă covorul gros spre teancul de „nu știu“.

- Deci în eventualitatea puțin probabilă de a avea vreun activ de recuperat, îl găsim aici. Pentru că toate celelalte afaceri sunt eșuate sau nu există.

- Da, la asta am ajuns.

Luă tabelul care detalia necunoscuții. Privind prin listă, clătină din cap.

- N-am mai auzit niciodată de aceste entități.

- Pot să te ajut să căutăm mai multe informații. Greta s-a concentrat asupra celor mai urgente companii și bănci. Dar sunt sigură - de fapt, mă tem - că de la restul vin și mai multe vești proaste.

- Da, adică... Tricksey, Inc.? Out of California? Ce dracu'-i asta?

- Chiar vrem să știm?

- La dracu'. Puse paginile cu tabele jos. Și între timp e nevoie de Jeff la sediu, și el este blocat în aer. Nu știu cum poate conduce compania când aleargă pe la procese.

- Măcar îi place.

- Chiar e fericit, într-un mod bolnav. E bancher de investiții până în măduva oaselor. Adoră să negocieze, să se înfrunte la mese. Ar prefera să facă asta decât... să facă burbon.

Lane se gândi la noua tulpină de drojdie pe care o dezvoltase Max. Nu abordase această problemă, lăsând-o în suspensie, ceea ce poate era o greșeală. Dar un instinct, o convingere în adâncul sufletului, continua să vină cu un mare „nu“ la vinderea patentului. Era ca și cum ar fi renunțat la viitorul companiei pentru câțiva cenți - pentru că dacă Mack avea dreptate? Aveau o mină de aur în mâinile lor.

Probabil că, în adâncul lui, era opusul lui Jeff, era un fabricant de burbon, nu un om de afaceri.

- Știi, se aventurează Lizzie, există o potențială soluție la problema lui Jeff.

- Serios? Ia spune!

Afară la Red & Black, Edward se sprijini în mătură în timp ce mătura părul de pe culoarul de ciment al hambarului B. În timp ce înainta, măturând paie rătăcite și bucăți de mizerie aruncate din copitele potcovite, se legăna pe muzica ce se auzea de deasupra.

Frank Sinatra cânta despre zburatul până la lună și Edward cânta alături de el.

Din când în când câte un bot ieșea și adulmeca peste cămașa de lucru și umerii ce-l dureau. Mereu se oprea, cânta câteva versuri și apoi continua.

Și știa că ajunsese la boxa lui Neb, pentru că armăsarul lui mare, negru și irascibil lovi ușa suficient de puternic pentru a zgâlțâi tot hambarul. Apoi armăsarul pursânge păru că zâmbește cu viclenie când își întinse grumazul, nu ca să muște, ci ca să se folosească de cămașa lui Edward ca de o batistă.

Când nemernicul strănută dinadins peste Edward, pe nări îi ieși un suflu fierbinte. După care Neb își aruncă

capul în sus și în jos, coama neagră strălucindu-i și el părând că râde.

- Ești o pacoste.

Armăsarul necheză.

- Da, se vor întoarce în orice moment din plimbarea lor, și tu ai fi putut merge cu ele pe traseu, dar tu nu știi să te porți pentru că ai fost crescut într-un hambar.

Se înfruntară, uitându-se urât unul la celălalt, și apoi armăsarul își lăsă capul în jos. Ceea ce era semnul pentru Edward să-l frece sub bot.

Când ochii mari se rotiră de fericire, sunetul copitelor ce se apropiau le atraseră atenția amândurora spre ieșirea de la capătul hambarului.

Edward simți cum i se întinde zâmbetul pe chip și nu se deranjă să-l ascundă. Peste câmpul deschis, la o distanță destul de mare, Sutton și Shelby călăreau la galop spre casă pe două iepe cu pasul mare cât un teren de fotbal și cu structura osoasă ce indica venerabila descendență a lui Neb.

Ambele femei traseră de hățuri în același timp, caii lor încetinind la trap și apoi la mers.

Rezemând mătura de boxa lui Neb, Edward ieși schiopătând în soarele ce apunea, piciorul beteag îngreunându-i înaintarea, dar nu și starea.

- Arătați bine, doamnelor, zise el ieșind în lumina aurie. A fost o plimbare frumoasă?

- Cea mai bună. Sutton zâmbi spre Shelby. Ador drumul în jos spre vale.

- Este și preferatul meu. Shelby înăbuși tropăitul picioarelor iepei ei. Dar cred că Miss Red încă mai are energie. O duc pe pășunea din nord?

- Sună minunat. Sutton își bătu calul pe gâtul elegant. Eu o duc pe Stacy să o plimb și apoi o bag în boxa ei.

- Da, doamnă. Mâine?

- Este bine tot după muncă? Am o întâlnire de consiliu care se termină la șase. Pot să ajung aici la șapte și un sfert.

- Le voi pune șeile și vor fi gata de plecare.

În vreme ce Shelby îi dădu pîteni lui Miss Red, și galopară amîndouă peste teren, Sutton descălecă și începu să o plimbe pe Stacy într-un cerc larg.

- Mă simt cel mai bine aici. Și Shelby este minunată.

- Fata celui mai bun dresor de cai pe care l-am întîlnit vreodată.

- Este adevărat că iese cu băiatul lui Moe, Joey? A cam vorbit despre el.

- E iubire de adolescenți. Edward se duse la un balot de fân și se așeză lent pe el. Cred că sunt o pereche potrivită.

- Pare cu adevărat fericită.

- O merită. A avut un drum greu. Era și cazul că aibă parte de ceva bun.

Cînd Sutton îi zâmbi, rubinele care îi scînteiau în urechi îl făcură să o iubească și mai mult decît o iubea. Iat-o în blugi și un tricou Hanes de trei dolari, cu chipul fără machiaj, cu părul desfăcut în jurul umerilor... și ea încă avea cerceii de la el.

Petrecuseră ultimele nopți în căsuța lui, făcînd dragoste în patul lui dublu, trezindu-se unul în brațele celuilalt. Diminețile, pleca la șase dimineța înapoi în oraș, ca să aibă timp să se îmbrace și să ia micul dejun cu tatăl ei. Și apoi se întorcea la fermă în jur de ora șase și el pregătea cina și stăteau în fotoliul lui și se uitau la tâmpenii la televizor.

Se putea vedea cu dragă inimă petrecîndu-și restul vieții trăind aceste zile din nou și din nou, fără îndoială. Ca Bill Murray fără Punxsutawney Phil¹.

- Arăți minunat cu calul ăla.

Sutton îi zâmbi.

- Cred că ești pîrtinitor.

- Mai degrabă realist... Auzind unii dintre cai nechezînd, se întoarse și văzu vizitatori. Lane?

¹ Numele cărțiței din Punxsutawney, Pennsylvania, care este figura centrală a celebrării Zilei Cărțiței, sîrbătorită anual pe 2 februarie (n.red.)

Edward se chinui să se ridice când fratele lui și Lizzie King veniră pe culoar.

- Ce mai faceți - hei, aveți grijă cu armăsarul, bine? Stați pe partea cealaltă, la distanță de el. Așa-i bine.

Edward fu nevoit să-i lase pe ei să vină la el, dar când ei ajunseră, îi îmbrățișă pe amândoi.

- Îmi pare rău că v-am făcut să mergeți până aici, dar nu mă mișc prea bine.

- Arăți bine, bătrâne, zise Lane. Bună, Sutton!

Sutton flutură mâna în timp ce continua să o plimbe pe Stacy.

- Bună! Mă bucur să vă văd! Doar o liniștesc. Mai dați-mi cinci minute.

Lizzie salută și ea și apoi clătină din cap la Stacy.

- Sfinte Sisoe, ce cal frumos!

- Nu-i așa că-i minunat? Și este și o doamnă.

- Deci, zise Edward așezându-se la loc pe balotul de fân. Ce vă aduce pe amândoi la fermă? Dacă vreți un pahar de limonadă rece, mă pot ocupa de asta la căsuță.

În vreme ce Lane se sprijini de lateralul hambarului, îi fu imposibil să nu observe că acum, uitându-se spre pajiște, stătea un bărbat. Nu mai exista play-boy-ul înfumurat și afectat. În locul lui se afla un adult mai calm, mai cu picioarele pe pământ - și apoi mai era și Lizzie, adevărata parteneră a bărbatului, cea responsabilă, mai mult de orice, de transformarea lui. Iubirea unei femei bune era salvarea pentru un bărbat fără rost.

Edward ar fi trebuit să știe.

Tăcerea continuă așa de mult, încât Sutton termină cu liniștirea lui Stacy și duse iapa la țesălat.

Tropăitul copitelor cu potcoave se opri la intersecție când intră în boxa curată și Sutton schimbă cu abilitate frâul cu un căpăstru și prinse capul iepei pursânge. Lângă se afla furtunul cu apă caldă, spre care arătă iapa cu capul pentru că ea era unul din caii cărora le plăcea.

Și Lane continuă să nu spună nimic.

Când Lizzie se duse să ajute cu calul, Edward se uită la fratele său.

- Zi ce ai! Ce se întâmplă?

Lane se aplecă și luă un fir de fân din balotul de lângă el. Îl băgă în gură, mestecându-i baza și vârful care rămăsese în fața lui dansa.

Când se uită în sfârșit la fratele lui, ochii îi erau foarte serioși.

- Am nevoie să te întorci.

Edward își îndreptă trunchiul. Și apoi pe o voce lentă spuse:

- Nu te referi la Easterly, nu-i așa?

- Nu, nu mă refer. Vreau să te întorci și să fii directorul executiv. Lane ridică palma. Înainte să mă refuzi, uite care-i situația. Eu sunt președintele consiliului și pot să fac asta. Jeff se pricepe de minune la cifre, dar avem de făcut negocieri serioase cu datoriile - și asta îi mănâncă tot timpul. Eu nu sunt bun de director executiv. Nu știu cum să conduc o companie ca BBC. Tu știi. Ți-ai petrecut întreaga viață pregătindu-te să o faci. La dracu', știi fiecare ungher al afacerii, nu doar al nostru, ci și al competiției. Tu ești persoana potrivită pentru poziție și, mai mult, cred că trebuie să o faci pentru tine.

- Oh, am nevoie, zău, murmură Edward.

- Înseamnă că ai câștigat. Ai obținut ceea ce el n-avut să ai. Ce a încercat să-ți fure.

Nu avea sens să precizeze la care „el” se referea.

Edward își roti țeapăn corpul ca să o poată vedea pe Sutton fără să se întindă. Se opri se cu furtunul și se uita la el, cu ochii mari de parcă auzise ce i se ceruse.

- Am nevoie de timp. Nu-ți pot da un răspuns acum, zise Edward. Trebuie să discut despre asta pe frontul de acasă întâi.

- Avem nevoie de tine. Lane aruncă bucata de pai. Este totul sau nimic, și tu ești cheia pentru strategie.

După ce Lizzie și Lane plecară, Edward și Sutton se întoarseră la căsuța îngrijitorului. În timp ce ea turna limonadă pentru amândoi în mica zonă a bucătăriei,

el se așeză în fotoliul lor, simțind toate durerile și înțepăturile mai intens decât când ieșise din închisoare.

Când ea îi înmână paharul lui, se așeză cu picioarele încrucișate pe podea în fața lui.

- Ce părere ai? zise el.

Ea nu ezită, dar asta era stilul ei.

- Lane are dreptate. Ți-ai petrecut toată viața pregătindu-te pentru poziție.

- Nu-mi pasă de companie acum. Mă refer la noi doi.

Sutton se uită la limonada ei, și el se gândi la ultima dată când împărțiseră un pahar. Fusese atunci când o făcuse să plece, chiar înainte să ajungă după gratii.

Și acum iată-i.

- Păi, noi mereu am fost competitori, zise ea. Pe vremuri, acum, știi tu.

- Dacă te pierd, nu o fac.

Ea ridică privirea uimită la el.

- E compania familiei tale, Edward.

- Și tu ești viața mea. Nu există comparație pentru mine. Eu sunt fericit să locuiesc aici la fermă, fiind doar un soț casnic. Sau să stau la tine și tatăl tău. Nu mai vreau să... umplu goluri. Lane are dreptate, ocup poziția și într-un fel bănuiesc că „am câștigat“. Dar William Baldwine nu mi-era nici măcar rudă. Era doar un om meschin care-și bătea joc de oricine-i trecea prin cale. N-am nimic de reglat cu el, pentru că acum sunt împăcat.

Sutton se ridică în genunchi și îl sărută.

- Niciodată nu te-am iubit mai mult decât acum.

Petrecându-și mâna pe ceafa ei, el zâmbi.

- Și m-ai iubit mult azi-noapte.

Îmbujorarea ușoară de pe obraji ei era încântătoare. Dar apoi ea deveni serioasă și se așeză la loc pe podea. Vocea ei deveni puternică și directă:

- Vor exista probleme de brevete pe care nu le vom putea discuta niciodată și vor fi strategii pe care le vom dezvolta ca răspuns direct la condițiile pieței competitive care ar putea compromite poziția celeilalte persoane.

Suntem doi generali pe părți diferite ale câmpului de luptă. Putem trăi cu asta?

- Nu știi. Mai la subiect, merită să aflăm?

Rămaseră amândoi tăcuți o vreme.

- Știi ceva, Edward?

- Spune-mi, iubirea mea!

- Cred că trebuie să facem burbon. Zâmbi lent. Cred că trebuie să te duci și să te îmbraci cu costumul de afaceri din nou și să ne întâlnim pe piață. Hai să o facem! Așa am început, și dacă există doi oameni pe planetă care pot face să funcționeze asta?

El începu să încuviințeze din cap.

- Aceia suntem noi doi.

- Nu va fi ușor.

- Nu, nu va fi. El privi în jos la corpul lui. Unu la mână, eu nu mai sunt în cea mai bună formă, și zilele astea sunt lungi.

- Poți lucra mult de acasă.

- De fapt... dacă sunt la centrul de afaceri al tatălui meu, în loc de în centrul orașului, pot dormi la Easterly dacă trebuie. Și pot petrece nopțile cu tine, acasă la tine - până la urmă ferma funcționează singură, cu Moe, Shelby și Joey. Nu i-aș lăsa la ananghie.

- Tu vii dintr-un șir lung de producători de burbon, zise Sutton. Și eu la fel. Este în sângele nostru. Este ceea ce facem și cine suntem. De ce să ne certăm din cauza asta?

Edward se aplecă în față. Nu avea să privească lucrurile cu naivitate. Era suficient de dificil ca într-un cuplu ambii parteneri să ocupe poziții de mare putere; dar era un cu totul alt nivel de dificultate ca acei oameni să aibă afaceri în care erau competitori direcți.

Dar era ciudat.

Avu strania senzație că asta era calea corectă pentru ei. Pentru mulți oameni nu prea avea sens. Dar pentru doi fabricanți de burbon?

- Bine, o voi face, zise el și o sărută. Așa că pregătește-te să fii în formă bună, fetițo!

Focul acela din ochii ei se aprinse, cel care îl excita de fiecare dată și care îl făcea să simtă că mereu va trebui să alerge un pic după ea.

- Nu mi-am ieșit deloc din formă. Îl mușcă ușor de buza inferioară. Tu trebuie să intri în ritm, Eddie, băiete.

Edward începu să râdă și apoi o trase în poala lui.

După care continuară să-și intre în formă întinzându-se pe jos, pentru a consuma o bucurie în care ambele părți erau implicate.

capitolul 39

Când sosi ora cinei și trecu la ferma lui Samuel T., el n-ar fi putut să spună dacă se bucurase de o masă mai mult în ultima vreme.

- ... și apoi profesorul m-a întrebat ce părere am, spunea Amelia.

- Și ce era? întrebă Samuel T. relaxându-se cu paharul lui de burbon.

Cei doi se aflau pe verandă, stând pe aceeași parte a mesei ca să privească cum apune soarele la dreapta. Mâncaseră friptură la grătar și o salată înfioată făcută de ea și cartofi copti. Și când gătiseră împreună, el era așa de bucuros că ea nu era o mofturoasă la mâncare care să vrea tofu și kale și alte chestii organice - dar i le-ar fi dat pe toate dacă le-ar fi vrut.

- Păi, eu cred că este un argument eronat și, sincer, mă plictisește. Adică, dacă Fitzgerald era un simplu comentator social, un soi de Andy Cohen al zilelor lui, de ce mai discutăm despre cărțile lui? De ce fac un curs întreg despre el și Hemingway? Dacă vrei să-l dai la o parte ca nimic mai mult decât un blogger din epoca jazzului, atunci parcă ai fi Hemingway, pe la 1959. Spune-mi despre cărțile lui, nu despre relația lui cu alcoolul sau Zelda. Nu mă interesează presupunerile despre o personalitate care-i moartă de aproape optzeci de ani. Lucrările, spune-mi despre lucrările lui.

- Tu ai 35 de ani sau eu?

Ea râse și își dădu farfuria la o parte.

- Oamenii îmi spun asta mereu.

În ultimele câteva zile Amelia venise acasă la el câteva ore și cei doi împărtășiseră povești, făcuseră schimb de ce le plăcea și ce nu, se cunoscuseră. De fapt... nu era chiar descrierea corectă. Fusesse mai mult ca reîntâlnirea cu un vechi prieten, ceea ce era ciudat.

Și confirmator.

Dumnezeule, semănau așa de mult. Samuel T. auzise părinți referindu-se la copii ca fiind mini-eu și mereu respinsese ideea ca pe ceva insipid, aparținând oamenilor care nu aveau granițe emoționale definite cu tânăra generație.

Dar despre asta vorbeau.

Modul identic de a aborda lumea.

- Îmi pare rău că a trebuit să fii așa de mare, zise el.

Era prima dată când intra tiptil în orice teritoriu controversat. Nu voia să dea în Gin. N-ar fi ieșit nimic bun din asta și nu era necesar. Amelia trecuse prin ce trecuse; cunoștea foarte bine eșecurile mamei ei.

Fusesse nevoită să trăiască cu ele.

- Nu-i nimic. Amelia ridică din umeri. Îi văd pe unii dintre prietenii mei și sunt așa de aiuriți și dezorganizați. Mă înnebunește.

- Adolescenții de 16 ani probabil că ar trebui să fie așa, însă. Sau măcar să li se permită să fie. Nu știu. N-am experiență deloc cu ei.

- Pot să te întreb ceva despre mama mea?

Samuel T. tuși.

- Da, orice. Și voi încerca să răspund cu sinceritate.

- Erasî îndrăgostit de ea? Era îndrăgostită de tine? Știi tu, când...

Samuel T. inspiră adânc.

- Da, eram. Mama ta a fost singura femeie pe care am cunoscut-o vreodată despre care pot să spun că am fost

realmente îndrăgostit. Dar asta nu înseamnă că suntem potriviți unul pentru celălalt.

- De ce nu?

El luă o înghițitură din burbonul său.

- Uneori, persoana cu care ai cea mai bună chimie nu este cea cu care vrei să încerci să fii pe termen lung.

Amelia se juca cu furculița, pe care o așezase în poziția corectă pentru cineva care își terminase farfuria de mâncare.

- Acum este așa de diferită.

- În ce sens? întrebă el.

- Nu mai pleacă de acasă. Amelia râse. Și dă cu aspiratorul. Adică, mama mea dă cu Dyson în saloane. Este așa de bizar. Aseară m-a dus la yoga și a participat și ea. Mă ajută să obțin un job pe vară. Mai târziu săptămâna asta mergem să ne cumpărăm costume de baie. Fata privi spre orizont. Niciodată n-a vrut să petreacă timp cu mine.

- Chiar mă bucur că depune eforturi.

Și se ruga ca acest trend să continue. Cu Gin? Era puțin probabil. În câteva zile avea probabil să-i treacă instinctul matern și să revină la stilul ei de viață. Dar măcar el va fi aici să culeagă după ea.

Dar Amelia se perfecționase în a avea grijă de ea însăși, așa că fata sigur se va descurca.

Ceea ce era trist, el nu putea să suporte asta.

- Deci mi-a dat cheia asta de la un seif, da? Amelia privi spre el. Să nu-i spui că ți-am zis, bine?

El ridică palma.

- Jur.

- Înainte să mă întorc la Hotchkiss... mi-a dat cheia asta de seif și mi-a zis că nu trebuia să o folosesc decât dacă ea moare. N-a vrut să-mi spună ce era în seif. Amelia se întoarse cu privirea la soarele mare și jos pe cer care strălucea ca un foc mocnit la buza peisajului. Lizzie m-a dus azi la bancă. I-am cerut să mă aștepte în mașină și am luat cheia. Mi-am luat pașaportul cu mine pentru că n-am un carnet de șofer, știi. A ieșit managerul

din biroul ei. A fost așa drăguță și m-a ajutat să-mi completez datele și să scot cutia – dar abia am putut-o ridica. Am fost așa speriată și i-am cerut doamnei să stea în cabina micuță și privată cu mine.

– Ce era înăuntru? întrebă încordat Samuel T.

– Lingouri de aur. Amelia se uită la el. O grămadă de lingouri de aur.

„Ce dracu’ lichida Gin“, se întrebă Samuel T.

– Era și o scrisoare. Am deschis-o.

Când Amelia rămase tăcută, era ca și cum regreta că ajunsese cu povestea la acest detaliu special.

– Și? Samuel T. se întinse spre ea și puse o mână care spera că era asiguratoare pe antebrațul fetei. Nu-i voi spune. Promit!

– În scrisoare zicea că, dacă moare, a omorât-o Richard Pford. Și că asta era moștenirea mea de la ea, liberă și curată. Amelia clătină din nou din cap. Managerul de bancă părea chiar îngrijorată și a întrebat dacă mama e bine. I-am zis că da. Anularea aia pe care ai făcut-o tu pentru ei nu a apărut în ziar sau pe undeva, așa că doamna nu știa că ei s-au despărțit.

– Managerul de bancă ți-a spus când a adus Gin totul?

– Era nouă, cutia, adică. Singura chestie pe care mi-a spus-o doamna a fost că mama a venit cu un tip pe nume Ryan Berkley?

Bijutierul, se gândi Samuel T. Normal. Gin vânduse vreo bijuterie de-a mamei ei și pusese valoarea acolo pentru Amelia, în caz că familia sărăcea de tot.

Nu era cel mai prost lucru din lume de făcut.

– Cred că mama ta chiar încearcă să aibă grijă de tine, zise Samuel T. Și dacă poți, las-o. Știu că între voi s-au întâmplat multe, dar uneori oamenii se schimbă.

Amelia încuviință din cap, dar nu era clar spre ce înclina acest subiect.

– Deci azi am primit rezultatele de la test, zise el.

Fata privi spre el.

– Serios? Ce repede a fost!

– Am prieteni la laborator.

- Ce au spus? Apoi Amelia îl imită pe Maury Povich.
Ești tatăl meu?

El scoase plicul din buzunarul de la piept.

- Nu l-am deschis. Te așteptam.

Samuel T. puse plicul între ei, cu pliul de la mijloc îndreptându-se singur de parcă cerea o mână să-l deschidă.

Ei doar se uitară la plicul sigilat.

- Nu vreau să spună că nu suntem rude, mormăi Amelia.

Și uite așa era un copil, fațada ei de adult dispărând și dezvăluind o persoană speriată, singură și obosită să mai facă pe viteaza când era pierdută.

Și ce era cu adevărat uimitor în acel moment?

În vreme ce Samuel T. observa ochii aceia descurajați și proiecta un viitor probabil în care Gin era o influență solidă și constantă în viața fetei?

El deveni tată.

În acel moment și loc.

Dacă definiția pentru părinte era aceea a unui adult care își asumă responsabilitatea pentru un minor, căutând să-i ofere un cămin, ghidare și iubire? Ei bine, ce dracului mai conta oricum sângele? Existaseră o grămadă de exemple, multe chiar în familia Ameliei, de oameni care nu interveniseră chiar dacă ADN-ul era acolo. Și apoi erau cei care ofereau ceea ce era necesar, mereu, chiar dacă nu exista nici o legătură de rudenie între ei.

Cum fusese domnișoara Aurora cu Lane, frații și sora lui.

Iubirea făcea diferența. Nu sângele.

Samuel T. tuși și puse mâna peste plic.

- Dacă vrei să deschid plicul, o voi face.

- Vrei să-l deschizi?

- Rezultatul nu contează pentru mine.

Amelia ridică repede privirea.

- Cum poți să spui asta?

- Tu ai nevoie de un tată. Eu vreau o fiică. Doamne, ce ciudat era să spui asta și să o zici la modul serios. Până la urmă este mai complicat de atât?

În ochii fetei apăru o expresie de oboseală, de bătrânețe.

- Nu vrei să te împovărezi cu copilul altui bărbat pentru tot restul vieții tale.

- Asta-i o oportunitate, nu o obligație. Apăsă plicul. Și dacă nu-l deschidem, dacă nu știm sigur... atunci nu te vei întreba niciodată dacă vreau sau nu să fiu în viața ta. Vei ști mereu că eu *te aleg* pe tine. Nu va trebui niciodată, nici un moment, să-ți faci griji că ai fost o greșală pentru care m-am simțit vinovat sau o povară pe care eu o duc doar pentru că într-o noapte, în urmă cu șaisprezece ani, eu și mama ta am făcut sex și anticoncepționalele nu au funcționat. Te aleg pe tine, Amelia Baldwine, chiar acum - și dacă tu mă alegi la rândul tău - ardem asta pe grătarul de acolo, și nici unul din noi nu mai privește înapoi. De acord?

În timp ce fata își sorbi nasul, el se înclină pe o parte și scoase batista din buzunarul de la spate. Ea o acceptă și își șterse ochii.

- De ce ai face asta pentru mine? întrebă ea fără speranță.

El puse mâna pe umărul ei.

- De ce *nu* aș face-o, asta este întrebarea.

Urmă o tăcere îndelungată, și Samuel T. îi lăsă tot spațiul de care ea avea nevoie.

- Bine, zise ea într-un final. Hai să o facem! Să-l ardem.

Se ridicară din scaunele lor și ocoliră masa prin capete opuse, întâlnindu-se pe partea cealaltă și mergând împreună la grătar. Ridicând niște clești, el dădu la o parte o secțiune din grătar și-o puse deoparte. Apoi dădu drumul la gaz și apăsă pe aprinzător.

Flăcările se adunară și șuierară la arzătoare și el scoase plicul.

Amelia îl apucă și ea... și puseră un colț în flacără.

Hârtia se aprinse rapid și arse iute și fură nevoiți să-i dea drumul sau riscau să se rănească.

În vreme ce privea cum dispare testul ADN, niciodată nu fusese mai împăcat în viața lui.

Când se termină, Amelia se întoarce spre el.

- Cum îți spun?

- Cum vrei să-mi spui?

- Tată.

- Nu mă deranjează asta, spuse el și o trase aproape, strângând-o bine. Nu mă deranjează...

În timp ce Gin conducea pe aleea cu copaci de la ferma lui Samuel T., palmele îi transpirau pe volanul Phantomului și o durea capul.

Ultimele dăți când o lăsase pe Amelia aici sau când o luase pe fată se simțise la fel. Îi era greu, așa de greu, să se uite la Samuel T. de parcă era un străin politicos.

Oh, pe cine păcălea?

Îi era greu ca el să se uite la ea așa. Dar nu putea să dea vina pe el. Și era imposibil să nu vadă și să nu aprecieze efectul pe care îl avea asupra Ameliei. Fata era mereu fericită când era aici, ochii îi sclipeau, zâmbetul îi apărea repede, mâinile îi erau animate.

Gin apăsă pe frâne și parcă Rollsul. Când nu veni nimeni de pe verandă, opri motorul și coborî.

Auzi la distanță râsetul și dezbătu dacă era sau nu potrivit să se ducă să-i caute. Nu era ca și cum trebuia să fie în altă parte, dar stând deoparte și auzindu-i o făcea să se simtă ca și cum trăgea cu urechea.

Așteptă o vreme. Trimise un mesaj. Nu primi răspuns.

Adunându-și curajul, traversă gazonul, privind spre vilă în timp ce înainta. Petrecuse așa de mulți ani intrând și ieșind din grațioasa casă bătrână, liberă să vină și să plece când avea ea chef. Acum, aceste libertăți ar fi fost necuviincioase.

După ce ocoli colțul, se opri.

Samuel T. și Amelia jucau badminton pe iarbă, mânuind abil rachetele cu cozi lungi și capete mici.

Amelia o văzu și o salută.

- Bună, mamă!

Samuel T. se întoarce și rată lovitura, fluturașul aterizând la picioarele lui.

- Oh, salut.

- Îmi pare rău. Arată peste umăr. Eram în față. Nu eram sigură că vreunul din voi știa. Dar nu vă faceți griji. Pot să aștept.

- Nu-i nimic. Samuel T. încuviință din cap spre Amelia. Mă bătea măr.

- Tu câștigai.

- Minte. Ce pot să zic? Samuel T. arată spre casă. De fapt, Gin, am niște hârtii pentru tine despre anulare. Totul este depus și aranjat.

- Oh, slavă Domnului!

- Haide sus, hârtiile sunt în biroul meu. Amelia, revenim imediat!

- Bine, tată, oricum voiam să mă duc să verific peștii din iaz. Poimâine rămâne stabilit?

- Da. Nu văd *Deadpool II* cu nimeni altcineva.

„Tată. Uau!“, se gândi Gin.

În timp ce se îndreptau spre verandă, ea zise:

- Deci bănuiesc că au venit rezultatele de la testul ADN.

- Da, așa este.

Gin inspiră adânc.

- Bun, mă bucur că s-a aranjat.

- Și eu.

Samuel T. o luă înainte și îi ținu ușa deschisă și, când ea trecu pe lângă el, îi simți parfumul și inima o duru.

Biroul lui era la fel ca întotdeauna, plin de volume în piele pe care le moștenise, cu șemineul pregătit pentru frigul din toamnă cu bușteni de foioase, cu canapeaua din piele moale vișinie și cu scaunele făcând camera să pară că te aflai în Anglia, nu în Kentucky. Dar familia Lodge mereu făcuse lucrurile cu o clasă de modă veche - lucru care se întâmpla când aveai generații întregi de oameni care transmiteau cu grijă bunurile copiilor lor.

Samuel T. deschise servieta de piele a unchiului lui și, în timp ce umbla prin ce avea acolo, ea îi studie liniile

fetei, forța umerilor, eleganța pe care o avea cu o grație inconștientă.

- Bun, deci, uitate un exemplar din documentele cu stampila tribunalului. Le-am grăbit. Judecătorul vrea să meargă la vânătoare de prepelițe cu mine în rezervația mea din Carolina de Sud, așa că m-a ajutat cu plăcere.

- De-aia ai obținut rezultatele de la testul ADN așa de repede?

- Nu, dar tehniciana de la laborator voia să se combine cu stagiarul meu. Și am ajutat-o cu asta, iar ea a stat un pic mai târziu pentru mine într-o seară la schimb.

- Te pricepi la rezolvarea lucrurilor.

- Mă descurc. Îi mai dădu un set de hârtii. De asemenea, din cauza valorii ridicate a inelului de logodnă, l-am pus pe Pford să execute un titlu pentru el, lăsându-ți-l total în proprietate. Poate am exagerat, dar așa nu trebuie să-ți faci griji că te bate la cap mai târziu despre inel.

- Oh, mulțumesc. Luă documentele. Asta-i grozav.

- Știu că chiar voiai diamantul ăla, zise el sec.

- Păi, da, am scos piatra și am înlocuit-o cu una falsă. Ar fi fost ciudat să-i dau înapoi un zirconiu cubic.

Gin observă vag că Samuel T. se opri și se uita la ea, dar nu insistă asupra subiectului.

Sosise momentul să plece.

- Mulțumesc din nou, zise ea, și presupun că o vei lua tu pe Amelia pentru film. Dacă vrei să o aduc eu aici, o fac cu plăcere. Doar trimite-mi un mesaj.

Gin vru să plece, dar Samuel T. o luă de braț.

- Ce ai spus?

- O aduc eu pe Amelia la tine...

- Nu, despre inel.

- Oh. Am vândut piatra. Pentru Amelia. Nu spune nimănui despre asta, te rog... deși ca avocat al meu, nu cred că poți, nu-i așa? Oricum, dacă ar fi trebuit să returnez inelul, Richard ar fi descoperit asta și ar fi cerut banii. Pe care nu-i am. Ea ridică din umeri. Am hotărât

că era momentul să încep să am grijă de fiica mea – fiica noastră.

Ea așteptă o clipă ca el să răspundă. Când el doar se uită la ea, ea își luă rămas-bun și plecă.

Pe verandă o strigă pe Amelia și în timp ce fata venea pe gazon dinspre iaz, Gin se bucura cum se terminaseră lucrurile.

Nu între ea și Samuel T. desigur. Dar serios, cum altfel puteau să fie lucrurile între ei?

Nu, Gin se bucura că fata știa cine era tatăl ei și că de acum înainte Amelia avea să aibă o mamă care va face tot ce putea să fie prezentă. Până la urmă, acesta nu era deloc un aranjament așa de rău.

Și cu siguranță putea să învețe să existe fără iubirea vieții ei. Oamenii făceau asta tot timpul, într-o formă sau alta.

Și apoi, avea o pedeapsă de plătit – și a-l pierde pe Samuel T. era probabil singura chestie care ar fi fost suficient de dureroasă.

capitolul 40

Ceva îl trezi pe Lane din somnul profund, deschise pleoapele, corpul fiindu-i într-o alertă instantanee. Fără să se miște, privi la ceasul de pe noptieră. Abia trecut de ora două dimineața.

Ce-l deranjase?

Ascultă o clipă și nu auzi decât respirația egală a lui Lizzie: nici un sunet de la cineva umblând pe la etajul al doilea din Easterly, nici uși scârțâind deschizându-se sau închizându-se, nimic pe hol.

Fu tentat să se întoarcă pe partea cealaltă și să se întoarcă la somn, dar nu. Trebuia să se scoale și să se ducă la fereastră.

Fir-ar, se gândi el când se uită în jos.

Din nou era cineva în grădină: în întuneric, printre pomii fructiferi, o persoană era chircită și venea spre casă. La două dimineața.

Pentru Dumnezeu, se gândi Lane în timp ce trăgea pe el pantalonii scurți și lua arma din acel sertar. Cineva era clar în casă și umbla prin ea – și știa că de data asta nu era Gary McAdams.

Nici una dintre lanternele cu gaz nu era stinsă în spațele casei, iar Lane și Lizzie fuseseră în piscină înainte de culcare. Mecanismele alea funcționau bine acum.

– Lane? Unde te duci?

Ascunse arma lângă coapsă.

– E cineva în grădină. Probabil că-i... nu știu, poate-i Jeff.

Lizzie vru să se dea jos din pat.

– Nu, tu stai aici.

– Să-l sun pe adjunctul Ramsey?

– Nu vreau să-l deranjez cu soția. Poate-i... nu știu. Dar mă descurc.

Lizzie se ridică și se duse la fereastră când el ieși pe hol. Și ca într-o reluare a câtorva nopți mai înainte nu auzi nici o alarmă declanșându-se – pentru că nu o pornise, *din nou* – și în timp ce cobora pe scara mare, vila părea tăcută.

Când ajunse în foaiер, se opri. Se încruntă. Și se duse în salon, după mirosul de aer proaspăt.

Ușile franțuzești din capătul îndepărtat al salonului de jos erau larg deschise, în casă intra o briză de noapte minunată, purtând mirosurile grădinii adormite.

Să verifice în casă? Sau afară, se întrebă el.

Un hoț ar lăsa ca intrarea sa să fie așa de evidentă?

La dracu', ar fi trebuit să-i spună lui Lizzie să se încuie înăuntru.

Lane trecu repede prin camerele de la parter, căutând pe cineva care încerca să fure argintăria sau niște electronice portabile sau...

Când ajunse în capătul sufrageriei încetini... și se opri. Se holbă fascinat prin panourile de sticlă la scena pe care nu o putea înțelege.

Dar înțelese imediat.

Era mama lui, într-una din cămășile ei albe diafane de noapte, ieșită din nou noaptea pe terasă. Lanternele cu gaz din spatele vilei îi luminau frumusețea eterică și o transformau într-o apariție minunată.

Nu era singură.

Un bărbat urca treptele de piatră, un bărbat cu umeri largi și haine obișnuite de lucru, un bărbat care-și dădu șapca jos din cap cu respect că se afla în prezența ei.

Gary McAdams.

Cei doi se întâlniră în capătul scărilor ce duceau spre flori și statui și, oh, cum se uita îngrijitorul la Mica V.E.: iubirea și adorația din ochii lui erau strălucitoare pe chipul lui ars de soare, emoția transformându-l într-un prinț în ciuda hainelor de om obișnuit.

Gary scoase de la spate și îi oferî Miciei V.E. un singur trandafir, și zâmbetul ei o făcu să strălucească. Când îl acceptă și spuse ceva ce păru să-l facă pe bărbat să roșească, Lane își aminti de toate bijuteriile scumpe pe care William i le dăduse de zilele ei de naștere și la aniversări. Le acceptase pe toate și le purtase pe toate, dar niciodată nu păruse așa de încântată.

Dovadă că iubirea celui care oferea putea să ridice valoarea intrinsecă a ceea ce era primit – și absența iubirii putea să facă orice cadou lipsit de valoare.

Picioarele goale care intrară în sufragerie îl făcură pe Lane să privească peste umăr.

Lizzie era agitată.

- Tu vezi asta? Tu ești...

- Ștt! Vino aici!

Când Lizzie veni în grabă și se băgă în el, cei doi priviră cum Gary îi oferea brațul Miciei V.E. și apoi perechea coborî treptele și porni pe aleile din cărămidă, plimbându-se unul lângă altul.

- Nu-i prima dată când fac asta, șopti Lizzie.

- Nu, zise Lane. Nu este.

După o clipă, Lane o întoarse pe Lizzie și pe el odată cu ea. O sărută pe creștetul capului și murmură:

- Hai să-i lăsăm singuri! O merită.

capitolul 41

Dimineata următoare răsări frumoasă și senină, și în timp ce Lane se îmbrăca în garderoba lui, alese negru: costum negru, șosete negre, curea, cravată și pantofi negri. Singurele lucruri albe pe el erau cămașa cu nasturi și chiloții.

Dar avu grijă să includă o batistă roșie la buzunar.

Când ieși, Lizzie venea de la baie și arăta rău - dar frumoasă în rochia ei neagră.

- Cum te simți azi? întrebă el.

- Rău. Dar asta-i bine, da?

- Ți-am adus niște bere cu ghimbir. Și biscuiți sărați. Am pus și în mașină câțiva. Și trei pungi de Kroger's, o rolă de șervețele de hârtie, o periuță de dinți de rezervă și pastă de dinți, niște sticle de apă și gumă de mestecat - Wrigley's, preferata ta.

- Te iubesc așa de mult, zise ea, închizând ochii. Ai făcut toate astea cât eu eram la duș?

- M-am mișcat repede. Altfel încercai să le faci tu.

Se întâlniră la pat și se îmbrățișară o clipă.

- Ești pregătit pentru asta? îl întrebă ea.

- Ca niciodată.

- Sunt cu tine până la capăt. Doar dacă nu trebuie să vomit. Caz în care revin cât pot de repede.

- Te iubesc.

- Și eu.

Se sărutară și apoi coborâră la primul etaj, unde Jeff era îmbrăcat în negru, Amelia aștepta cu telefonul ei pe prima treaptă a scărilor, iar Gin nu era încă prin preajmă.

- Unde-i mama ta? întrebă lejer Lane, așezându-se lângă fată.

- Cred că-și ia un smoothie.

Lane se aplecă și apoi se uită la ce era pe ecranul telefonului.

- Va trebui să-mi arăți și mie cum se joacă jocul ăla. Cum se numește?

- Dymonds. Cu "y". Dă-mi telefonul tău!

Lane scoase telefonul din buzunarul de la piept.

- Parola este unu, unu, unu, unu.

Fata dădu ochii peste cap.

- Unchiule Lane, asta nu-i sigură.

- N-am nimic de ascuns acolo.

Amelia începu să umble prin aplicații sau... nu știa ce făcea și nici nu-i păsa...

- Stai, zise el tăios. Ce-i aia?

- Îți descarc o aplicație.

- Dă-mi să văd!

Acolo, la aplicația de pe ecran, sau cum naiba i se zicea, era titlul jocului și apoi compania care îl crease.

Tricksey, Inc.

- Jeff? Jeff... vrei să vezi asta? Lane privi la tip - care era cu capul îngropat în propriul telefon, analizând fără îndoială documente pe drăcia aia. *Jeff. Vino aici!*

Tipul deveni atent și veni, aplecându-se peste ecranul pe care îl ridica Lane.

- La ce... la ce mă uit? Întrebă el.

- Tricksey, Incorporated.

Amelia vorbi:

- Oh, da. Este dezvoltatorul jocului Dymonds. Au făcut o grămadă de alte jocuri. O fată din căminul meu este nepoata proprietarului sau ceva și a zis că tocmai i-a cumpărat...

Lane sări în sus în același timp cu Jeff, care înțelesese același lucru: fără vreun cuvânt, cei doi porniră pe coridor, deschiseră ușa spre aripa personalului și aproape o dărâmară pe Gin în timp ce se duceau glonț spre biroul Gretei.

- Unde-i al treilea teanc... unde-i...

Nemțoaica ridică privirea de la birou. Rezistase mai puțin de 48 de ore în vacanța ei și se întorsese la Easterly la ora 7:00. Și ca să se asigure că nu se pierdea nici o informație, adusese toate dosarele lui William din biroul lui și scana sistematic fiecare pagină în calculatorul ei.

- Ce căutați? întrebă ea.

- Al treilea teanc! Lane se lăsă pe covor și începu să scoată dosare. Teancul de „nu știu“!

- Stai așa, zise ea. Nu deranja lucrurile!

În timp ce o serie de fraze în germană, fără îndoială deloc măgulitoare, îi ieșiră pe gură, ea înțelese ce voiau și le arătă lui și lui Jeff printre mulțimea de cutii.

Lane găsi contractul în a doua cutie în care căută.

- L-am găsit, l-am găsit...

Jeff se așează pe jos lângă el, în timp ce Amelia, Gin și Lizzie intrară, și la început cuvintele dansau în fața ochilor lui Lane. Dar apoi...

- 49%. Lane ridică privirea la Lizzie, uluit. 49% din companie. William a plătit pentru ea un sfert de milion de dolari acum trei ani.

Jeff smulse documentul și îl parcurse.

- Este în vigoare. E o înțelegere ce trebuie respectată. Amelia începu să scrie pe telefon. Și apoi zise.

- Da, zice chiar aici, în secțiunea de afaceri din *New York Times*, la „tehnologie“. Au fost cumpărați pentru...

- Cât? zise Lane către fată. Cu cât au fost cumpărați? Fata ridică lent capul și întoarse telefonul.

- 1,2 miliarde de dolari.

Nu se mișcă nimeni. Nu respiră nimeni.

- Poftim, interveni Lane. Ai zis miliarde?

- Da, scrie aici.

Lane căzu înapoi în fund, și Jeff începu să râdă.

- Se pare că Mack își păstrează tulpina de drojdie.

Oh, ce ușurare efervescentă! Oh, ce moment minunat, magic de câștig la loterie!

Cineva începu să aplaude, apoi Lizzie era în brațele lui, iar el râdea de nu mai putea. Cu un asemenea

interes, într-o companie evaluată la acest nivel, va fi foarte ușor să plătească datoria la bancă. Și apoi BBC va putea supraviețui și înflori.

În ziua în care trebuia să-și înmormânteze mama, câștigul neașteptat era singura chestie care ar fi putut să-l facă pe Lane să se simtă mai bine.

Și singurul lucru pe care tatăl lui îl făcuse ca să ajute familia.

Biserica baptistă din Charlemont se afla în West End și, când Lane parcă Phantomul pe locul de parcare, coborî geamurile ca toată lumea din mașină să poată saluta oamenii pe care-i cunoșteau. Locul era deja plin, membrii comunității fiind adunați deja în haine de înmormântare pentru a-și aduce omagiul. Și în timp ce el saluta lumea și era salutat, se gândi cât de frumos erau îmbrăcați cu toții, domnii la costum, doamnele cu pălării și pălărioare, toate în negru.

Cu excepția petelor de culoare roșie.

Ducându-se în spate, lăsă Rollsul lângă două Mercedesuri și un Lexus și îi spuse lui Lizzie și celorlalți unde să se ducă și să ia loc. Apoi se alătură celorlalți cinci purtători de scriu lângă dric, toți fiind nepoți ai domnișoarei Aurora. Denny Browne, omul amabil care se ocupase de domnișoara Aurora de la plecarea din spital și o avusese în grijă, condusesese chiar el sicriul.

- Vrei să vezi în ce este? întrebă el când își strânseseră mâinile.

- Da, te rog.

Denny deschise partea din spate a dricului și toți cei șase purtători de sicriu scoaseră un *ohhhhh*. Sicriul era de un roșu perfect, ca al Universității din Charlemont cu balamale și mânere sclipitoare din alamă.

- E de ajuns, zise Lane. Este mai mult decât suficient.

Stătură de vorbă vreo douăzeci de minute și, deși lui Lane îi era cald la soare, nu voia să-și dea haina jos. Nu, putea să ia și foc și tot și-ar fi ținut haina pe el - și judecând după cum nepoții își tot ștergeau frunțile

cu batiștele, dar nici unul din ei nu dădea vreun strat jos, era clar că toți erau în aceeași barcă.

Până la urmă, când Lane avea să ajungă pe lumea cealaltă, ultima chestie de care avea nevoie era ca domnișoara Aurora să-l certe la porțile cerului că nu fusese îmbrăcat cum trebuie la înmormântarea ei.

Cam cu zece minute înainte de ora la care trebuiau să înceapă lucrurile, reverendul Nyce ieși pe o ieșire laterală.

- Sunteți gata? întrebă bunul om, cu Biblia în mână, cu roba roșie fluturând, făcându-l să semene cu un sfânt.

- Suntem. Lane acceptă îmbrățișarea omului. Știu că ne privește.

- Bineînțeles. Reverendul zâmbi și îi salută pe fiecare dintre nepoți spunându-le pe nume. Acum, vreau să o aduceți înăuntru pe ușa asta. Apoi urcați pe rampă și veți ajunge în lateralul naosului. În timp ce eu aranjez oamenii din congregație, vreau să o duceți la ușile închise care duc spre biserica propriu-zisă. Voi da semnalul, ușile alea se vor deschide și vreau să o însoțiți până la altar. Vă veți așeza pe stânga în primul rând.

- Da, domnule, zise Lane.

- Ne-am înțeles?

Când fu un acord colectiv, reverendul plecă, iar Lane îi alinie pe ceilalți în spatele dricului, trei pe câte o parte.

Denny zise:

- Va ieși cu capul înainte, deci, Lane, tu ești aici. Bine, hai să o scoatem! Va fi grea, deci să fiți pregătiți.

Ca fiu al ei, Lane ocupă colțul din dreapta față și Denny avu dreptate, fu surprins de cât de greu era sicriul. Cu mișcări lente, coordonate, cei șase apucară mânerulele unul după altul în timp ce sicriul era scos și apoi se mișcau împreună, îndreptându-se spre ușa ținută deschisă de către una din soțiile bărbaților.

Lane o salută când intră. Voia să spună ceva plăcut, dar inima îi bătea tare și ochii îl mâncau.

Nu se așteptase să devină așa emoționat în acel moment.

În biserică, aerul rece se simțea bine și îi mai calmă mintea, dar apoi trebui să se concentreze să pună sicriul pe targă. Unul dintre ajutoarele pastorului adăugă o eșarfă frumoasă din saten și apoi o altă soție puse un aranjament de trandafiri roșii și albi peste ea.

Și apoi o împingeau pe domnișoara Aurora în sus pe rampă.

Îi fu imposibil să nu compare totul din jurul lui și din ceea ce simțea cu momentul când fusese la înmormântarea tatălui său. Acolo fusese o treabă ce trebuia făcută, ceva de bifat pe o listă, pentru singurul motiv că nu voia cenușa unui nenorocit de mort în casă.

Și toată chestia păruse un drum la supermarket.

Acum însă, în timp ce pășea alături de ceilalți bărbați, cu capul plecat, cu mâna pe bara aceea de alamă, de parcă ar fi putut să îndoiaie metalul, nu era sigur cum o să-și țină firea.

Lucrurile deveniră și mai dificile când o așezară la ușile închise care se deschideau spre sanctuar. Prin vitralii, văzu o mie de persoane așezate în strane și erau și mai mulți oameni stând pe lângă pereți, fiecare centimetru din acest spațiu imens fiind plin.

Și cât de frumos era: lumânări aprinse, flori din abundență, altarul sclipind în strălucirea cerului de deasupra.

„Nu sunt pregătit – oh, la naiba, trebuie să mă pregătesc...”

Lane încercă să inspire de câteva ori.

Doar că, atunci primiră semnalul, ușile se deschiseră larg, muzica începu să cânte, corul de 200 de persoane în robele lor roșii începu să se lege înaintea și înapoi în spatele altarului.

Muzica îl salvă.

Când se auziră primele sunete din *God Is Keeping Me zâmbi*. Renunțaseră la tradiții pentru domnișoara Aurora, și el se bucură. Ea fusese membră a corului de aici ani în șir; muzica fusese mereu partea ei preferată

din slujbă, și acesta era una din melodiile ei gospel preferate...

Dintr-odată își dădu seama de ceva. Vocea masculină... vocea masculină care conducea corul.

Lane aproape că se împiedică la jumătatea drumului.

Stând în fața cântăreților, într-o robă de cor – cu o față bărbierită și cu părul tuns – era Max. Și avea ochii închiși, capul dat pe spate, gura deschisă, microfonul ăla ținut la loc, vocea lui incredibilă mai puternică decât toate celelalte voci mari din jurul lui.

Lane trecu discret cu batista peste ochi și atunci privirea lui o întâlni pe a fratelui lui peste congregație.

Făcură schimb de aprecieri printr-o încuviințare de cap înainte ca Max să treacă la următorul vers.

Erau așa de multe fețe în mulțime, tristețea fiecăruia era palpabilă, bărbații și femeile ștergându-și lacrimile. Erau oameni pe care domnișoara Aurora îi învățase în bucătăria ei – o nouă generație de bucătari – și colegi cântăreți, și veri apropiați, și veri îndepărtați, și prieteni, și cunoștințe de la biserică și de la meciurile de baschet ale Universității din Charlemont. Erau oameni pe care Lane nu-i recunoscuse și alții pe care-i percepea ca familie și vechi prieteni pe care nu-i văzuse de ani buni.

Când se opriă în fața altarului, Lane se uită pentru o clipă la toată lumea adunată într-o zi de lucru, oameni care își luaseră liber să se îmbrace și care aduseseră chiar și copiii lor mici, doar ca să-i aducă un omagiu.

Îi era foarte greu să creadă că vreunul din ei o judeca cu asprime pentru ceea ce-i făcuse tatălui lui. Ea fusese o forță bună în lume, care eliminase o bucată de rău din ea – la naiba, poate că tatăl lui n-ar fi supraviețuit acelui infarct oricum. Dar oricum ar fi fost, domnișoara Aurora văzuse abuzurile, fusese martoră la regimul de teroare, trăise cu tristețe și teamă în acea casă și pentru familie cât putuse ea să reziste.

Și apoi, cum îi era stilul, făcuse ceva în legătură cu asta.

Lane se gândi la mama lui și la Gary McAdams. La Edward și Sutton, acum fericiți. La el și Lizzie, și la Gin împăcându-se cu Amelia și recunoscând în sfârșit că Samuel T. era tatăl fetei.

Da, domnișoara Aurora chiar ajutase familia... după ce William o călcase în picioare pe durata unei generații.

Deci nu, hotărî Lane, copleșit de mărimea mulțimii, de profunzimea iubirii, de amploarea doliului. Nici el, nici nimeni altcineva, nu dădea vina pe mama lui că avusese grijă de familia ei. Așa cum nu jeleau un om care primise fix ceea ce merita.

Tu să-mi spui cine a fost păcătosul și cine sfântul, se gândi Lane când se duse să se așeze lângă Lizzie. Cine a fost săracul...

... și cine a murit bogat peste măsură.

capitolul 42

După terminarea slujbei, Lane și ceilalți purtători de sicriu o însoțiră pe domnișoara Aurora înapoi afară și o duseră înapoi în dric. Apoi Lane conduse alaiul de mașini lung de un kilometru și jumătate, toate cu farurile aprinse, pe un traseu întortocheat de străduțe până la Kinderhook, un cimitir aflat în partea îndepărtată a West End.

Familia Toms era așa de mare, încât aveau propria secțiune de marcaje, și Lane parcă și coborî lângă, căutându-i pe Edward și Sutton, în timp ce Lizzie, Amelia și Gin coborau. Când își văzu fratele, îi făcu semn să vină spre ei.

- Frumoasă slujbă, zise Edward când se îmbrățișară. Sutton încuviință din cap.

- Minunată. Așa de emoționantă! Bună, Lizzie, Gin.... Salut, Amelia.

Sunetul unei motociclete puternice venind atrase atenția tuturor, și Lane clătină din cap când Max parcă motocicleta și se dădu jos. Blugii negri erau potriviți.

Și cămașa cu nasturi era un miracol la Max: nu avea găuri și era foarte curată.

- Nu credeam că ai să vii, zise Lane când tipul veni spre grup. Și e tare tunsoarea.

Ochii lui Max jucară în jur. Și apoi păru că face un efort să se concentreze.

- Nu știu, cred că am vrut să-mi iau rămas-bun cum se cuvine.

- Mă bucur că ești aici. Lane îl bătu peste umăr. Era lucrul corect de făcut.

Max salută și apoi sosi momentul ca ei să se alătore celorlalți la prelata care fusese aranjată peste mormântul deschis.

Traversând iarba, Lane îi zise tipului:

- Deci, rămâi, hm?

- Poftim? Max privi spre el. Despre ce vorbești?

- Nu te-ai fi întors niciodată dacă nu rămâneai. Niciodată. Deci bănuiesc că ai avut nevoie de vreo două zile de umblat aiurea ca să-ți dai seama că ce ai găsit pe drum nu mai era la fel de satisfăcător cum obișnuia să fie - pentru că nu mai erau așa de multe de care să fugi în Charlemont. Lane făcu un gest în jurul feței lui. Și apoi, faptul că te-ai aranjat mă face să mă întreb dacă încerci să atragi atenția unei anumite doctorițe de la oncologie - hei, e chiar acolo.

Când Lane ridică o palmă ca să o salute pe Tanesha, zâmbi. Ochii femeii erau lipiți de Max de parcă nu-i venea să creadă transformarea.

- Haide, salut-o! Lane îi dădu un cot fratelui său. Înainte să-ți ridic eu mâna și să o fac pentru tine.

Asta îl făcu pe Max să reacționeze și, vai Doamne, se îmbujoră ca o sfeclă roșie când ridică mâna spre femeie.

- Așa, băiete. Și căsuța de pe rând este a ta cât timp ai tu nevoie de ea.

- Nu știu. În fine. Da, bănuiesc că mai rămân pe aici o vreme.

Lane se uită direct în ochii lui.

- Este bine să prinzi rădăcini, Max. Și acum suntem în siguranță aici. Bine? Ești în siguranță.

Max clătină din cap.

- De unde ai știut...

- Că te-ai răzgândit? Lane îl bătu peste ceafă și îl zgâlțâi. Pentru că și am trecut prin același lucru, deci știu cum este. Și, ascultă, nu poți învinge iubirea unei femei de treabă, crede-mă. Dacă Tanesha Nyce te vrea, ia-o și ține-te de ea cât poți de mult. Îți va schimba viața.

- Nu știu cu ce o să-mi câștig existența.

- Păi, avem afacerea asta mică de familie... Nu știu dacă o știi? Lane își cuprinse fratele cu un braț și porniră amândoi să meargă. Facem burbon, burbon foaaarte, foaaaaaarte bun....

În vreme ce se așezau lângă restul familiei domnișoarei Aurora, toată lumea luă câte un trandafir roșu dintr-o vază de pe un suport. Reverendul Nyce spuse niște lucruri cu adevărat frumoase, sicriul fu coborât și apoi toată lumea trecu și aruncă trandafirii.

Edward și Sutton erau din întâmplare în fața lui Lane, iar Lane se încruntă.

Va trebui să-l prindă și să vorbească cu el înainte ca oamenii să se întoarcă la Easterly pentru gustări.

Mai era o piesă care trebuia potrivită la locul ei.

Gin o lăsă pe Amelia să lase primul trandafir, și mama o urmă pe fiică și făcu la fel. După aceea, cele două ieșiră spre șirul lung de mașini întins până departe, departe pe stradă.

- Sunt tristă că nu mai este, zise Amelia.

- Și eu. A fost o persoană incredibil de specială.

- Obişnuia să-mi facă prăjiturile alea cu lămâie care erau calde, știi, când veneam de la școală.

- Serios? Gin râse un pic. Asta o avem în comun. Și mie mi le făcea...

- Tată?

Gin privi peste gazonul tuns. Samuel T. era pe drumul îngust, sprijinindu-se de ușa Jaguarului său, arătând foarte chipeș în costumul lui negru.

Când Amelia o luă la fugă printre pietrele funerare și statui, Gin lăsă fata să se ducă și se resemnă să se întoarcă la Easterly singură, cu Lizzie și Lane. Dar era bine, își spuse. Era... așa cum trebuia să fie.

- Nu știam că erai aici, îi spunea Amelia tatălui ei când Gin se apropie. Ți-aș fi cerut să stai cu noi.

Samuel T. își dădu jos ochelarii de soare Ray-Ban.

- Am crezut că primul rând la biserică - și pentru aici - este de fapt pentru familie. Frumoasă slujbă, nu-i așa? Corul a fost incredibil - și ăla a fost Max? Ce naiba... oh, salut, Gin.

Gin se forță să afișeze un zâmbet plăcut pe chip.

- Bună. Păi, vă las - doar dacă nu vrei să o duc acasă? Samuel T. se uită la iarbă.

- De fapt, ah, Amelia, mă lași un pic cu mama ta?

- Sigur. Oricum voiam să-l salut pe unchiul Max.

După ce fata plecă, Gin își stoarse creierul încercând să se gândească la un subiect despre care ar putea vorbi. Anularea se făcuse. Documentele pentru inel și alea. Aranjamentele pentru film...

- Deci Amelia m-a întrebat de noi doi aseară, murmură Samuel T.

Gin își ridică capul.

- Oh? Ce i-ai spus? Și nu o să mă supăr dacă-i adevărul. Am renunțat la mândria mea și nu mi-e dor de ea. Încep și să mă obișnuiesc să-mi cer scuze pentru lucruri.

- I-am spus că ai fost singura femeie de care am fost îndrăgostit vreodată.

Inima lui Gin începu să bată puternic.

- I-ai... spus?

- Da. Se uită în ochii lui Gin. Cred că-i important să fiu sincer cu ea. Și acesta-i adevărul.

- Dar... nu înțeleg.

Samuel T. își încrucișă brațele peste piept. Apoi clătină lent din cap.

- Fără dar. Asta-i. Ești singura femeie de care am fost vreodată îndrăgostit și hai să o recunoaștem - dacă tot ai zis de mândrie, admit că nu-s mândru de asta - am fost cu destule femei să știu că nu va exista nici o alta pentru mine.

Sigur Gin nu auzea bine.

- Poftim - eu... dar cum rămâne cu Amelia?

- Ce-i cu ea? Are o mamă... și un tată. Și știu că-i un concept șocant pentru timpurile astea moderne, dar în unele familii, mamele, tații și copiii locuiesc împreună. Pe perioade îndelungate. Luni în șir. Ani. Zeci de ani.... Urmă o pauză. Până când moartea-i desparte.

Gin începu să tremure așa de tare, încât fu nevoită să-și pună mâinile pe față ca să nu-i mai clănțâne dinții.

- Ce vrei să spui, Samuel T.? Și te rog, știu că nu merit asta, dar, te rog, nu fi crud. Nu mai suport.

Samuel T. se ridică de pe Jaguar.

- Cred că noi doi ar trebui să lăsăm trecutul în urmă. Trebuie să-l lăsăm în vremea zilelor din tinerețea noastră, să-l surghiunim în memorie, să închidem acea ușă. Și de azi o luăm de la capăt. Suntem noi. Suntem curați și suntem îndrăgostiți și vom fi împreună, fără jocuri, fără minciuni, fără amărăciune. O luăm de la capăt, chiar aici și chiar acum.

În timp ce el arăta spre sol, Gin simți cum îi cad lacrimile pe obraji.

- Deci ce zici Gin? Ești pregătită să fii adult alături de mine? Pentru că eu sunt pregătit să fiu alături de tine.

Și cu asta, el întinse mâna spre ea.

Și ce să vezi, ea n-avu nevoie de timp să se gândească.

Pentru că nu avea voce, tot ce putu să facă fu să încuviințeze din cap - așa că încuviință din cap cât de tare și de repede putu.

- Te iubesc, murmură ea, punându-și palma în a lui. Te iubesc așa de mult...

Și dintr-odată se îmbrățișau.

Punându-și capul pe umărul lui Samuel T., simțindu-l cum o mângâia pe spate și îi șoptea la ureche, ea privi peste iarbă.

Amelia era lângă Harley-ul ăla.

Și zâmbea uitându-se la părinții ei.

capitolul 43

Când Edward coborî din Mercedesul lui Sutton, ridică privirea la clădirea îngrijită. Structura era înaltă cât cel puțin două etaje, dar din puținul pe care și-l amintea el, era un spațiu deschis imens, nu o clădire cu mai multe etaje.

- O să aștept chiar aici, zise tensionată Sutton. Doar dacă nu vrei să te las pe tine?

- Nu, este prea departe ca să merg la Easterly de aici.

- Bine, te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Și adevărul era că avea nevoie să-și tragă forța din ea.

Închizând ușa, își aranjă costumul negru și nodul cravatei. Și când păși înainte, urî cât de evident îi era schiopătatul - dar n-avea cum să schimbe asta.

Intrând în spațiul cavernos, simți mirosul de gaz și benzină și o căldură densă, rezultatul pereților de metal și al tavanului ce nu era izolat sub razele puternice ale soarelui. Dar în biroul din spate era cel puțin un aer condiționat care bâzâia.

În vreme ce înainta, trecu pe lângă un șir de mașini de tuns iarba aliniate cu precizie, excavatoare, Bobcaturi, pluguri. Și toate celelalte din acest loc erau la fel, unde trebuiau să fie: că era vorba de canistre de gaz, saci cu semințe de iarbă, suflante, greble, roabe, mașini de teren, cineva se asigurase că totul era accesibil, în bune condiții și accesoriizat cum trebuie.

Biroul șefului îngrijitorilor avea pereți de sticlă, dar panourile erau așa de vechi și pline de praf, încât erau

cel mult abia translucide. Dar cineva era înăuntru, se vedea silueta unui bărbat mișcându-se.

Edward se opri în fața ușii închise. Tușind, ridică două degete și ciocăni.

- Da, se auzi răspunsul scurt.

Și apoi ușa ciobită se deschise.

Când Gary McAdams privi afară, bărbatul încremeni - o teamă subită mărimdu-i ochii.

În acel moment, întrebările cu care venise Edward primiră toate răspuns. Și totuși, se simți obligat să spună:

- Știi cine sunt?

Bărbatul mai bătrân dădu înapoi și păru să dea de scaunul său mai mult din noroc, decât intenționat. Trecu ceva vreme până răspunse și, când o făcu, fu doar o silabă.

Singura care conta însă.

- Da, zise Gary cu pronunțatul lui accent sudist.

Edward se îndoii și închise ochii.

- Știu că trebuie să fie o dezamăgire pentru tine, zise Gary încet.

- Nu, răspunse Edward deschizând forțat pleoapele. Este o ușurare. Mereu mi-am dorit un tată de care să fiu mândru.

Retrăgându-se, Gary păru confuz.

- Despre ce vorbești, eu sunt un îngrijitor.

Edward clătină din cap.

- Ești un om bun, la asta mă refer.

Îngrijitorul își dădu șapca jos și, în timp ce Edward studie chipul bărbatului, văzu reflexia propriilor trăsături și ochii aceia... da, în ochi era. Aveau aceeași ochi albaștri.

- Am păstrat distanța, să știi, zise Gary. Pentru că mama ta este o adevărată doamnă. N-ar fi trebuit să aibă de-a face cu unul ca mine. Dar știi, o iubesc. Mereu am iubit-o și mereu o voi iubi. Și doar ca să știi, nu i-am cerut niciodată nimic. Îmi oferă ce iubire poate ea, când poate ea și mie îmi e mai mult decât suficient.

- Te deranjează dacă stau jos? Picioarele nu-mi mai funcționează așa de bine.

Când Gary vru să se ridice, Edward îi făcu semn omului să stea cât el se așează pe un cufăr. Și apoi se uitară unul la celălalt.

- O să mă dai afară?

Acum Edward fu cel care se retrase.

- Doamne, nu. De ce?

- Bun. Pentru că-mi place ce fac și nu vreau să o părăsesc. Adică, locul.

Gândindu-se la ce-i spusese Lane, Edward zâmbi un pic.

- Mă bucur că o iubești pe mama mea. O merită. A avut o viață tare grea în casa asta mare și frumoasă.

- Știu. Am fost aici la tot.

Edward băjbâi prin telefon și trimise rapid un mesaj.

- Aș vrea să cunoști pe cineva care-i foarte special pentru mine.

- Prietena ta? Ai o iubită, deci?

- Da, am.

Sunetul tocurilor lui Sutton răsună prin garaj, chiar și peste zgomotul aerului condiționat, și apoi ea apărură în ușa deschisă.

Și Gary și el se ridicară în picioare, cum se cuvenea când era prezentată o doamnă.

- Sutton, el este tatăl meu, Gary McAdams.

Dându-și șapca jos, Gary se uită de la unul la altul.

- Îmi cer scuze, doamnă, dar am mâinile murdare.

Sutton zâmbi și îl îmbrățișă direct.

- Nu-i nimic. Vă salut așa.

Bietul om aproape că leșină. Și apoi Sutton își trase un scaun de sub dezordonatul birou din anii 1950 și zâmbea de parcă nu era îmbrăcată în Armani și cu perle și tocmai venise de la o înmormântare.

- Mă bucur să vă cunosc, zise ea călduros. Știu că Edward a fost emoționat să vină aici, dar eu chiar cred că totul va fi bine. Voi doi aveți nevoie doar de niște timp să vă obișnuiți cu ideea.

Când Edward se uită la ea, niciodată nu o iubise mai mult. Și apoi, când se uită la expresia timidă a tatălui său, își dădu seama că adevărul care ieșise în sfârșit la lumină era mult mai bun decât minciuna luxoasă și urâtă pe care o trăiseră cu toții așa de mult timp.

- Da, repetă Edward. Știu că totul va fi bine.

capitolul 44

În vreme ce recepția pentru domnișoara Aurora se întinse mult după ora cinei, Lane ieși pentru o clipă pe terasă, folosind ușile franțuzești din fața salonului, pe care mama lui le folosea pentru ieșirile nocturne.

Sunetele discuțiilor și ale râsetelor și mirosul vinului și al mâncării îl urmară afară, ținându-i companie cât el traversă spre valea muntelui. În fața lui se întindea priveliștea cu zgârie-norii din Charlemont și podul Big Five, încadrate perfect de copacii verzi de la Easterly și de albia inefficientă a leneșului Ohio până la cascadele sale.

Uitându-se la tot, Lane încercă să-și imagineze primul dintre strămoșii lui care stătuse aici pe această coamă maiestuoasă și se gândise: „Aici, aici voi construi. Voi trăi aici cu familia mea și sper să prosper“.

Gândindu-se la istoria familiei lui, știa că el și ai lui avuseseră parte de așa de multe binecuvântări. Și multe blesteme. Existaseră bucurii și tristeți, schimbări și revolte, nașteri și morți. Iar el nu se gândise la asta niciodată înainte, dar mereu existase în el credința greșită că trecutul evoluase în prezentul predestinat cu un plan știut de cei care îl trăiseră.

Crezuse că toți acei oameni dinaintea lui știuseră cumva că alegerile și deciziile lor, munca lor și concentrarea lor vor duce inevitabil la această casă grandioasă și la această viață grandioasă a lui.

„Rahat“, se gândi el acum când întoarse spatele priveliștii și ridică privirea spre Easterly.

Nu se putea ca toți ceilalți din neamul lui să nu fi trecut prin provocări similare precum cele prin care tocmai trecuse el. Istoria era stabilită doar când reflectai asupra ei. Când era realizată? Habar n-aveai ce dracului făceai sau cum vei ajunge.

Construiai o moștenire cu fruntea lipită chiar de fața ei, ciocănind și bătând cuie fără vreo perspectivă, întrebându-te ce anume construiai. Va fi suficient de puternic? Va rezista la furtuni și cutremure? Era suficient de mare pentru oamenii ce vor urma? Vor avea grijă de ea... sau o vor arde?

Zâmbi când privi în salon prin fereastră.

Max și Tanesha stăteau împreună pe canapea, cu corpurile întoarse unul spre celălalt, cu chipurile deschise, curioase și entuziasmate. Edward și Sutton se aflau la bolul cu suc, vorbind cu Jeff, părând că erau cu toții de acord asupra unei probleme profund discutate. Amelia era cu Gin și Samuel T., înghesuiți toți trei în jurul telefonului fetei, arătând spre ceva.

Și peste tot în jurul familiei lui erau o mulțime de oameni, povestind despre domnișoara Aurora, râzând, plângând, vorbind.

Lizzie ieși pe terasă.

- Hei, iată-te!

- Am ieșit să mă bucur de priveliște. Cum stăm cu mâncarea?

- Am rămas fără. Așa că trei dintre nepoatele domnișoarei Aurora se ocupă de asta. Ar fi trebuit să ne dăm seama că vor veni așa de mulți oameni.

Se gândi la orele de vizitare pentru tatăl său. Când nici unul din oamenii din înalta societate nu se deranjase să vină.

- Vrei să mă duc să cumpăr ceva? întrebă el.

- Nu, ne descurcăm.

- Atunci vino aici, pentru că vreau să te sărut o vreme.

- O vreme, deci.

În timp ce ea venea spre el, el se așeză pe zidul verandeii și o așeză în poala lui. Se potrivea perfect și el își puse mâinile pe abdomenul ei.

- N-aș schimba nimic, murmură Lane uitându-se la oamenii din interior.

- Știi ceva, nici eu.

- În afară de prezența domnișoarei Aurora aici.

Lizzie îi mângâie părul pe spate.

- Îmi place să cred că încă este.

- Și mie.

Lane ridică ochii la cer - și începu să zâmbească atunci când cineva de pe proprietate începu să cânte la banjo. Începu să bată ritmul cu piciorul după notele muzicii bluegrass de modă veche și își ținu iubirea, simțind soarele peste umerii săi.

Cu un acces de recunoștință, se gândi la copilul lui nenăscut... și speră ca el sau ea să crească și să iubească Kentucky și fabricarea burbonului la fel de mult ca el.

- Știi ceva? murmură el.

- Ce anume?

- Dumnezeu e bun. Lane își strânse femeia. Și dacă asta nu-i raiul... atunci nu știu care-i.

nota autoarei

A fost un privilegiu să scriu despre statul care m-a adoptat, istoria lui mândră în fabricarea burbonului și acești oameni minunați, complicați și uneori frânți care trăiesc și muncesc la Easterly. Această serie s-a născut din dragostea mea pentru serialul *Dinastia*, alimentată de respectul meu profund pentru Kentucky și regizată de imaginația mea în legătură cu felul cum evoluează oamenii și familiile în timpuri dificile.

Născută fiind în New England, mi-a fost greu la început să mă adaptez când m-am mutat dintr-un stat în altul. Acum, la mai bine de zece ani distanță, pot spune realmente că nu mă văd trăind în altă parte decât aici. Campionatul NCAA de baschet se desfășoară chiar acum, de exemplu, și eu am un televizor imens aranjat în foaier, cu șase canapele și măsuțe de cafea în jurul lui. Întreaga casă este în lucru și ieri o mulțime de prieteni urla și țipa la meciuri (mai erau un meci de box la subsol la prima pauză care a avut drept rezultat o buză spartă și meciuri ranchiunoase de ping-pong care au fost aproape la fel de sângeroase precum cel de box). Genul ăsta de devotament pentru un sport ar fi fost de neconceput înainte să mă mut aici – și ce bucurie, ce tristețe! reprezintă pentru mine (iubita mea echipa Cardinals nu a mers mai departe).

Ca să faci burbon ai nevoie de timp și de temperatura justă. După ce alcoolul în curs de formare este pus în butoaie arse, este pus la păstrare în condiții neprotejate pe rafturi și lăsat să interacționeze cu zaharurile caramelizate din stejar de-a lungul anotimpurilor reci și calde. Acest dans și chimia ce are loc dau burbonului culoarea frumoasă și este o parte din cum obține un gust așa deosebit. Deseori m-am gândit că procesul este

analog cu modul în care locurile, oamenii și diferitele perioade din viațile noastre ne afectează pe noi, modelându-ne trăsăturile de bază, punând accentul pe anumite caracteristici, scoțând în evidență atuurile noastre sau evidențiindu-ne slăbiciunile.

Termenii mei de artă preferați din ce am învățat despre cum se face burbonul și din tradițiile sale sunt *the angels' share* (porția îngerilor) și *the devil's cut* (cota diavolului). În linii mari, în fiecare butoi se pun în jur de 200 de litri de *white dog* (burbon tânăr), dar la finalul procesului de maturare rămâne mult mai puțin. Această pierdere poate fi mai mare de 2% pe an și are loc din cauza evaporării, „porția îngerilor“, dar și din cauza absorbției în stejarul din care este făcut butoiul, „cota diavolului“. Asta înseamnă că, dacă maturezi un burbon, să zicem timp de zece ani, s-ar putea să scoți cam 160 de litri și, cu cât stă mai mult, cu atât vei rămâne cu mai puțin. De exemplu, unul dintre cele mai vechi Pappy van Winkle, care este maturat 23 de ani, produce doar 52 de litri la sfârșitul perioadei de maturare.

„Porția îngerilor“ este un termen ce sună romantic; „cota diavolului“ are ceva mai sinistru în denumire, deși asta este din cauza cuvântului care începe cu litera „d“. În ambele cazuri se referă la mediul care extrage o parte din ce se află în el. În cazul meu, când am venit aici, nu m-am așteptat niciodată să-mi placă în Kentucky și cu siguranță nu eram interesată să fiu influențată în vreo direcție de orice despre asta. Acum? Dacă, Doamne ferește, ar trebui să mă întorc la viața din Boston? Cu siguranță mi-aș lăsa o bucată din suflet pe tărâmul cu muzică bluegrass.

Și știi ceva, mi se pare corect, ținând cont de cât bine mi s-a întâmplat aici și de toți oamenii minunați pe care i-am cunoscut și de lucrurile de care m-am bucurat.

Dar, cu voia lui Dumnezeu, eu nu intenționez să plec de aici prea curând.

Am adorat să scriu aceste trei cărți și vă mulțumesc că vă faceți timp în viațile voastre să intrați pe marea ușa

principală din Easterly și să vă plimbați prin frumoasele și complicatele ei încăperi. Sunt așa recunoscătoare că am avut ocazia să scriu această serie!

Oh, și Hai, Cards!

J.R. WARD

Personaje

Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, cunoscută și ca Mica V.E.: Văduva lui William Baldwine, mama lui Edward, Max, Lane și Gin Baldwine și descendenta directă a lui Elijah Bradford, care a fondat burbonul Bradford. O singuratică cu o dependență chimică de pastile. Există multe motive pentru dependența ei, iar unele dintre ele amenință esența familiei.

William Wyatt Baldwine: Soțul decedat al Miciei V.E. și tatăl lui Edward, Max, Lane și Gin Baldwine. De asemenea, tatăl unui băiat al Rosalindei Freeland, asistentă lui executivă, acum decedată. Și tatăl unui copil încă nenăscut de Chantal, viitoarea fostă soție a fiului său, Lane. Director general la Bradford Bourbon Company când trăia. Un bărbat cu standarde morale joase, aspirații mari și puține scrupule, al cărui cadavru a fost găsit de curând în zona îndepărtată a cascadei Ohio.

Edward Westfork Bradford Baldwine: Fiul cel mare al Miciei V.C. și al lui William Baldwine. Oficial, aparentul moștenitor al Bradford Bourbon Company. Acum, o umbră a ceea ce a fost, după o răpire tragică și o tortură orchestrate de propriul tată, a întors spatele familiei sale și s-a retras la grajdurile Red & Black.

Maxwell Prentiss Baldwine: Fiul mijlociu al Miciei V.E. și al lui William Baldwine. Oaia neagră a familiei, a plecat de la Easterly, proprietatea Bradford din Charlemont, Kentucky, de ani întregi. Sexy, scandalos și rebel, întoarcerea lui în familie e problematică pentru mai multe persoane, din interiorul și exteriorul familiei.

Jonathan Tulane Baldwine, cunoscut ca „Lane”: Fiul cel mic al Miciei V.C. și al lui William Baldwine. Play-boy reformat și jucător pasionat de poker, în mijlocul unui divorț de prima lui soție. Cum averea familiei e sub semnul întrebării și Bradford Bourbon Company se confruntă cu deturnări de fonduri, a fost obligat să devină liderul familiei, iar acum se bazează mai mult ca oricând pe adevărata lui iubire, Lizzie King.

Virginia Elizabeth Baldwine Pford, cunoscută ca „Gin”: Cel mai mic copil și singura fiică a Miciei V.E. și a lui William Baldwine. O încăpățânată rebelă căreia îi place atenția, a fost chinul existenței familiei ei, mai ales că a făcut un copil în timpul colegiului și abia a absolvit. Tocmai s-a căsătorit cu Richard Pford IV, moștenitorul unei averi și al unei companii de distribuție a băuturii.

Amelia Franklin Baldwine: Fata lui Gin cu adevărata iubire a acesteia, Samuel T. Lodge. Fostă elevă la școala Hotchkiss, se întoarce la Charlemont să-și continue studiile aproape de familie.

Lizzie King: Horticultoarea care a lucrat la Easterly aproape un deceniu și a menținut grădinile locului la nivelul unor expoziții naționale pentru unele specimene rare de plante și flori. E logodită acum cu Lane Baldwine și cu totul dedicată relației lor. Nu îi place însă drama din familie.

Samuel Theodore Lodge al III-lea: Avocat, gentleman sexy din sud, cu stil vestimentar deosebit, băiat rău privilegiat. Singurul bărbat care a trecut de barierele lui Gin. Nu știe că Amelia e fiica lui.

Sutton Endicott Smythe: Proaspăt aleasă director executiv la Sutton Distillery Corporation, cel mai mare rival de pe piață al Bradford Bourbon Company. Îndrăgostită de Edward de ani buni, a excelat profesional, dar

a stagnat în viața personală, în mare parte pentru că nimeni nu se compară cu Edward.

Shelby Landis: Fiica unei legende în ceea ce privește caii pursânge, al cărei tată, Jeb, a fost mentorul lui Edward când vine vorba despre cai. O femeie puternică și muncitoare, care are grijă de Edward, chiar și când el nu vrea asta.

Domnișoara Aurora Toms: Bucătăreasa de la Easterly de decenii întregi, capabilă să pregătească mâncare pentru suflet sau Cordon Bleu, gătește cu o mână puternică și o inimă caldă. Suferă de cancer în stadiu terminal. Forța maternă din viața lui Lane, Edward, Max și Gin și singura busolă morală pentru copii.

Edwin „Mack“ MacAllan: Maestrul distilator de la Bradford Bourbon Company. Cultivă o nouă tulpină de drojdie, este într-o cursă contracronometru și cu resurse limitate ca să mențină distileriile deschise. Și-a întâlnit de curând iubirea vieții, dar e îngrijorat de viitorul BBC.

Chantal Blair Stowe Baldwine: Viitoarea fostă soție a lui Lane. Însărcinată cu copilul ilegitim al lui William Baldwine. O regină a frumuseții cu profunzimea unei farfurii, amenință să expună paternitatea copilului ei nenăscut, ca mod de a obține mai mulți bani de la Lane în timpul divorțului.

Rosalinda Freeland: Fosta asistentă executivă a proprietății Bradford. S-a sinucis în biroul ei din vilă, luând cucută. Mama lui Randolph Damion Freeland, 16 ani, al cărui tată e William Baldwine.

1

mulțumiri

În primul și în primul rând, mulțumesc foarte mult tuturor cititorilor care fac să fie posibil ca eu să-mi câștig existența făcând ceea ce iubesc. De asemenea, sunt recunoscătoare așa de multor persoane: Steve Axelrod și Kara Welsh pe partea publicării și apoi celor de la Team Waud. Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără voi! Apoi, sunt foarte datorare multor oameni din industria burbonului de aici, care au fost așa de amabili și generoși cu timpul, cunoștințele și talentele lor. Am învățat așa de multe despre această tradiție mândră și istoria sa – și asta-i doar o picătură comparativ cu maeștrii distilatori și fabricanții de burbon cu care am avut onoarea să vorbesc cât am scris această serie. În final, îi mulțumesc soțului meu, mamei mele și restului familiei mele dragi, și celor prin naștere, și celor prin adopție, și tuturor prietenilor mei. Și lui Naamah, asistentul meu!